MARIE LU

TINERELE ELITE

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT BOOKS
2018

Redactare: Alina Sârbu
Tehnoredactare computerizată: Stejărel Decu-Jerep
Designul copertei: Linda McCarthy
Ilustrația copertei: Larry Rostant
Macheta interiorului: Marikka Tamura
Harta de la pp. 6–7: Russell R. Charpentie

Marie Lu, *THE YOUNG ELITES*
Copyright © 2014 by Xiwei Lu.
Map illustration copyright © 2014 by Russell R. Charpentier.
First published by G.P. PUTNAM'S SONS, Penguin Group.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-363-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LU, MARIE
Tinerele Elite/Marie Lu; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi. - București: Corint Books, 2018

ISBN 978-606-793-363-5

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Mătușii mele, Yang Lin, pentru tot ceea ce face.

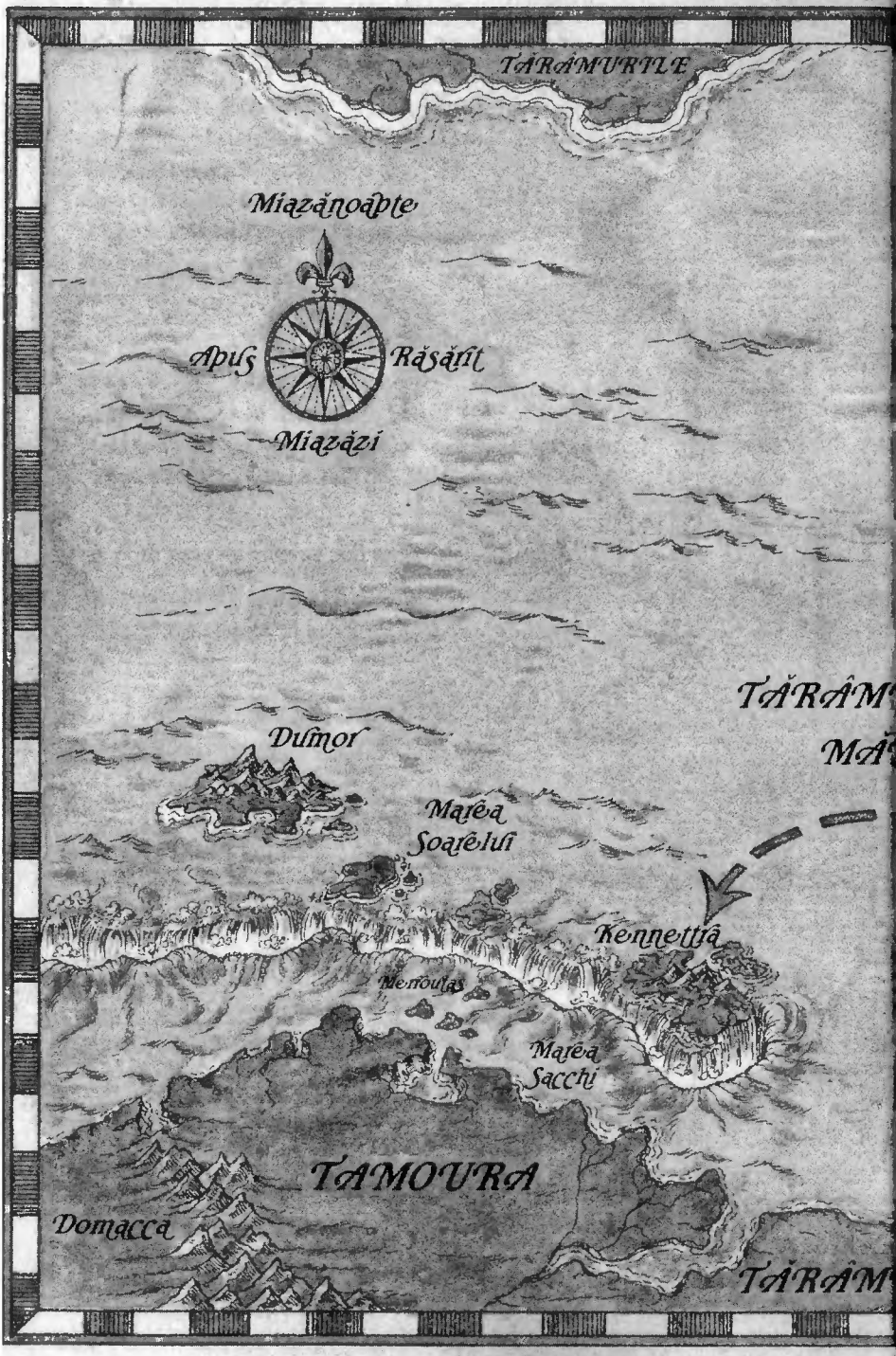
ȚĂRĂMURILE
Miazănoapte
Apus
Răsărit
Miazăzi
ȚĂRÂM
MĂ
Dumor
Marea Soarelui
Kennettia
Menoulas
Marea Sacchi
TAMOURA
Domacca
ȚĂRÂM

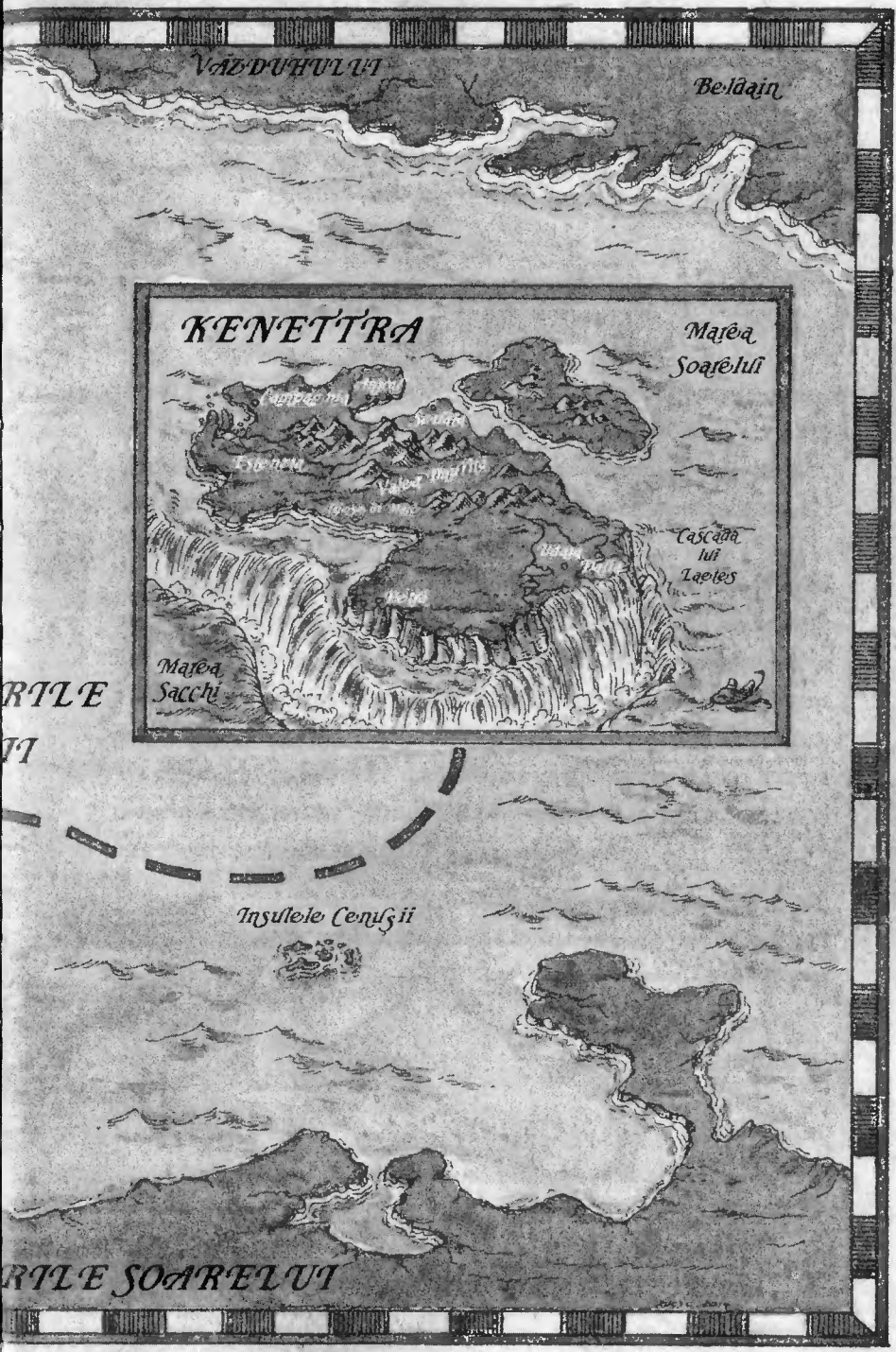
VÂZDUHULUI
Belâaia
KENETTRA
Mareea Soarelui
Cascada lui Laetes
Mareea Sacchi
Insulele Cenuşii
RTLE
II
RTLE SOARELUI

Patru sute au murit aici, la noi. Mă rog ca ai voștri să o ducă mai bine. Mai-marii orașului au anulat serbările dedicate Lunilor de Primăvară, din cauza ordinelor de instituire a carantinei, iar balurile mascate specifice acestei perioade s-au împuținat tot așa cum s-au împuținat și carnea sau ouăle.

Majoritatea copiilor din bolnița noastră scapă de molimă, însă au parte de niște sechele dintre cele mai ciudate. Părul unei fetițe a devenit, peste noapte, negru din auriu, cum fusese. Un băiețel de vreo șase anișori are cicatrice care îi brăzdează fața, deși nu l-a atins nimeni, în niciun fel. Toți ceilalți doctori sunt cuprinși de groază. Vă rog să îmi dați de știre dacă remarcați și dumneavoastră lucruri asemănătoare, *messere**. Simt că e pe punctul să se schimbe ceva și tare nerăbdător sunt să studiez aceste manifestări.

Dottore** *Siriano Baglio către* dottore *Marino di Segna,*
scrisoare din cea de-a treizeci și una zi a lunii lui april 1348
Cartierele răsăritene ale orașului Dalia, Kenettra

---

* *Messere* (pl., *messeri*) (it.), formă protocolară de adresare din Evul Mediu, înlocuită în prezent de *signore* (pl., *signori*), „domnule; domnilor" (n. red.).

** „Doctorul în medicină" (it.) (n. red.).

A treisprezecea zi
a lunii lui iuno 1361

Orașul Dalia
Kenettra de Răsărit
Tărâmurile Mării

Unii ne detestă, considerându-ne demni de spânzurătoare.
Alții se tem de noi, crezându-ne demoni numai buni de ars pe rug.
Iar alții ne venerează, spunând că suntem copiii zeilor.
Dar *cu toții* ne cunosc.

Autor necunoscut despre Tinerele Elite

Adelina Amouteru

Voi muri mâine-dimineață.

Cel puțin, asta e ceea ce-mi spun inchizitorii atunci când îmi vizitează celula. Sunt aici de vreo câteva săptămâni – știu asta fiindcă am numărat câte mese am primit până acum.

O zi.

Două zile.

Patru zile.

O săptămână.

Două săptămâni.

Trei...

După aceea, m-am oprit din numărat. Orele se contopesc, o înlănțuire fără de sfârșit a nimicniciei, plină cu raze de lumină și fiori de frig, și piatră udă, și țăndările minții mele, și șoaptele dezmembrate ale gândurilor mele.

Dar mâine, totul se va sfârși. Mă vor arde pe rug în piața mare a orașului, în văzul tuturor. Inchizitorii îmi spun că afară deja a început să se adune o mare de oameni.

Mă îndrept de spate, așa cum am fost învățată. Umerii mei nu ating zidul. Îmi ia o vreme să-mi dau seama că mă legăn în față și în spate, poate pentru a-mi păstra discernământul, poate

doar pentru a mă încălzi. Îngân un vechi cântec de leagăn, pe care mama mi-l cânta când eram foarte mică. Fac tot ce îmi stă în puteri pentru a-i imita vocea, sunetele ei dulci și delicate, dar notele îmi ies frânte și răgușite, deloc asemănătoare cu acelea pe care mi le aduc aminte. Mă opresc. Nu mai încerc.

E atât de umed totul aici, jos! Apa se scurge de deasupra ușii mele și a săpat, în zidul de piatră, un șanț de un verde decolorat și murdar. Și părul meu e slinos, iar unghiile, pline de sânge și de noroi. Vreau să le curăț. Oare e ciudat că, în ultima mea zi, nu mă pot gândi decât la cât de nespălată sunt? Dacă surioara mea ar fi aici, ar murmura ceva să mă calmeze și mi-ar înmuia mâinile în apă călduță.

Nu mă pot opri să mă întreb dacă ea e bine. Căci n-a venit să mă vadă.

Îmi prind capul în mâini. Cum de-am ajuns în halul ăsta?

Dar știu, firește.

Fiindcă sunt o ucigașă.

Totul s-a întâmplat în urmă cu vreo câteva săptămâni, într-o noapte furtunoasă, la *villa* tatălui meu. Nu puteam dormi. Ploaia cădea și tot cădea, iar fulgerele se răsfrângeau din fereastra dormitorului meu. Dar nici măcar furtuna nu putea acoperi conversația care se purta jos. Tata și oaspetele său vorbeau despre mine, firește. Conversațiile tatei din miez de noapte erau întotdeauna despre mine.

Eram principalul subiect de bârfă al cartierului familiei mele, acela de răsărit al Daliei. *Adelina Amouteru?* spuneau toți. *Ah, e una dintre acele fete care au supraviețuit febrei, acum*

zece ani. Sărmana de ea! Tatăl său o va căsători numai cu mare, mare greutate.

Nimeni nu voia să spună că asta s-ar fi întâmplat pentru că n-aș fi fost *frumoasă*. Nu sunt arogantă, doar sinceră. Cândva, doica mea îmi spusese că toți bărbații care își lăsaseră vreodată privirile să cadă asupra răposatei mele mame așteptau, curioși, să vadă cum urmau să arate cele două fete ale sale când aveau să devină femei. Sora mea mai mică, Violetta, avea doar paisprezece ani și era deja perfecțiunea întruchipată. Spre deosebire de mine, Violetta moștenise temperamentul plăcut și farmecul nevinovat ale mamei. Îmi săruta obrajii, râdea, făcea piruete și visa... Când eram foarte mici, stăteam împreună în grădină și îmi împletea saschiu în păr. Eu îi cântam. Inventam jocuri pentru ea.

Cândva, ne iubeam...

Tata îi aducea Violettei bijuterii și o privea cum bate din palme, încântată, în timp ce i le prindea în jurul gâtului. Îi cumpăra rochii deosebite, care ajungeau în portul orașului nostru venind din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Îi spunea povești și o săruta de noapte bună. Îi amintea cât era de frumoasă, la ce rang înalt avea să urce familia noastră prin căsătoria bună pe care urma să o facă și cum putea să atragă până și prinți sau regi, dacă ar fi dorit. Violetta avea deja un șir întreg de pețitori, dornici să fie siguri că o vor dobândi de nevastă, iar tata îi spunea fiecăruia să fie răbdător, fiindcă ea nu avea să se mărite până când nu împlinea șaptesprezece ani. *Ce tată grijuliu!* se gândeau cu toții.

Firește însă că nici măcar Violetta nu fusese în întregime ferită de cruzimea tatălui nostru.

El îi cumpăra anume rochii strâmte și chinuitoare. Se bucura să-i vadă picioarele sângerând din cauza pantofilor duri și împodobiți cu nestemate, pe care o încuraja să-i poarte.

Totuși, o iubea, în felul său. Situația ei era diferită, să știți, fiindcă Violetta reprezenta investiția lui.

Cu mine era altă poveste. Spre deosebire de sora mea, care era binecuvântată cu un păr negru, strălucitor, care îi punea în valoare ochii negri și tenul măsliniu, lucios, eu sunt plină de defecte. Și prin asta vreau să spun că, pe când aveam patru ani, febra sângelui și-a atins apogeul și toată lumea din Kenettra și-a ferecat casele, copleșită de panică. Fără folos, însă! Mama, sora mea și cu mine ne-am îmbolnăvit, toate, de febră. Puteai să-ți dai seama foarte ușor cine era infectat – pe pielea respectivului apăreau modele ciudate, încâlcite; părul și genele sale își schimbau culoarea și din ochi îi curgeau lacrimi trandafirii, cu firicele de sânge. Îmi amintesc încă duhoarea specifică bolii din casa noastră și arsura coniacului de pe buzele mele. Ochiul meu stâng s-a umflat atât de tare, încât un doctor a trebuit să îl scoată. A făcut asta cu un cuțit încins și o pereche de clești care ardeau.

Așa că, da...

Se poate spune că sunt plină de defecte.

Însemnată.

O *malfetto*.

În timp ce sora mea a scăpat neatinsă de pe urma febrei, eu am rămas doar cu o cicatrice acolo unde, cândva, se afla ochiul meu stâng. În timp ce părul surorii mele a rămas de un negru strălucitor, șuvițele și genele *mele* s-au transformat, devenind de un argintiu ciudat, în continuă schimbare, așa că, în lumina soarelui, par aproape albe, ca o lună de iarnă, în timp ce, în întuneric, se schimbă într-un cenușiu intens, ca o mătase lucioasă, toarsă din metal.

Cel puțin, mie mi-a fost mai bine decât mamei. Ea a murit, la fel ca toți ceilalți adulți infectați. Încă îmi mai aduc aminte

cum, noapte de noapte, plângeam în dormitorul ei pustiu, dorindu-mi ca febra să îl fi luat, mai bine, pe tata.

Tata și oaspetele lui misterios vorbeau încă, jos. M-am lăsat răpusă de curiozitate și mi-am trecut picioarele peste marginea patului, m-am strecurat spre ușa camerei și am crăpat-o puțin. Lumina slabă a lumânărilor învăluia holul de afară. La parter, tata ședea față în față cu un bărbat înalt, cu umeri lați, cu părul coliliu la tâmple, strâns la ceafă într-o coadă scurtă, așa cum era obiceiul, a cărui haină de catifea strălucea în lumină, neagră și portocalie. Și veșmântul tatei era tot din catifea, dar ponosit. Înainte ca febra sângelui să răvășească țara, hainele sale erau la fel de bogate ca ale oaspetelui său. Dar acum? E dificil să menții relații comerciale sănătoase când ai drept fiică o *malfetto*, care-ți întinează numele familiei.

Amândoi beau vin. Tata trebuia să se fi aflat într-o dispoziție favorabilă negocierilor, fiindcă scosese vin dintr-unul dintre ultimele butoaie bune.

Am deschis puțin mai larg ușa, m-am strecurat afară, pe hol, și m-am așezat, cu genunchii la bărbie, pe scări. Era locul meu preferat. Uneori, mă prefăceam că sunt regină și că mă aflu la balconul palatului, privindu-mi supușii, care mi se închinau adânc. M-am așezat și atunci, ca de obicei, și am ascultat, cu multă atenție, conversația. Ca de obicei, m-am asigurat că părul îmi acoperea cicatricea. Mâna mea se odihnea într-o poziție stranie, pe balustrada scării. Tata îmi rupsese cel de-al patrulea deget și acesta nu se mai vindecase așa cum ar fi trebuit, rămânând strâmb. Nici acum nu îl puteam îndoi corect în jurul balustradei.

— Nu vreau să te insult, *messere* Amouteru, îi spunea omul tatei. Ai fost un negustor cu o reputație excelentă. Dar asta a fost cu mult, mult timp în urmă. În prezent, nu prea vreau

să fiu văzut făcând afaceri cu o familie de *malfetto*. Știi doar c-aduce ghinion! Și-mi poți oferi foarte puține lucruri.

Tata și-a păstrat zâmbetul pe față. Zâmbetul nefiresc, forțat, din timpul tranzacțiilor.

— Există cămătari în oraș care încă mai lucrează cu mine. Te pot plăti de îndată ce își revine ca lumea comerțul în port. Mătăsurile de Tamoura și condimentele sunt foarte cerute anul acesta...

Bărbatul nu a părut deloc impresionat.

— Regele e prost ca noaptea, a răspuns el. Iar noaptea nu e un timp bun pentru a conduce țara. Porturile vor lucra încet în următorii ani, mi-e teamă, și, cu noile legi privind impozitele, datoriile tale doar vor crește. Cum ai putea să mă răsplătești?

Tata s-a sprijinit de spătar, a sorbit din vin și a oftat.

— Trebuie să existe ceva ce-ți pot oferi.

Bărbatul și-a privit, gânditor, paharul. Ridurile adânci de pe chipul lui, care îi vădeau cruzimea, mă făceau să tremur.

— Vorbește-mi despre Adelina. Câte cereri în căsătorie ai primit?

Tata s-a îmbujorat. Asta de parcă vinul nu l-ar fi făcut deja să se înroșească destul!

— Nu prea s-au zorit pețitorii să îmi ceară mâna Adelinei.

Bărbatul a zâmbit.

— Vasăzică, nicio cerere în căsătorie pentru micul tău monstru.

Tata și-a făcut gura pungă:

— Nu atât de multe pe cât mi-aș fi dorit, nu, a recunoscut el.

— Ce spun ceilalți despre ea?

— Ceilalți pretendenți?

Tata și-a trecut o mână peste față. Îl stânjenea să-mi recunoască toate defectele.

— Spun același lucru. Mereu se revine la... semnele ei. Ce să vă spun, *messere*? Nimeni nu vrea ca o *malfetto* să îi poarte în pântecul ei copiii!

Bărbatul asculta, scoțând sunete care arătau că înțelege situația și că e plin de compătimire.

— Ați auzit ultimele vești din Estenzia? Doi nobili care se întorceau pe jos la casele lor după ce fuseseră la operă au fost găsiți făcuți scrum. Li se dăduse foc. Tata schimbase brusc subiectul, sperând ca străinului să i se facă milă: Erau urme de arsuri pe zid, trupurile li se topiseră din interior spre exterior. Tuturor le este teamă de *malfetto*, domnule. Chiar și *dumneavoastră* șovăiți să faceți afaceri cu mine. Vă rog! Sunt disperat.

Știam despre ce vorbea tata. Se referea la așa-zișii *malfetto*, acei copii care, după ce se lecuiseră de febra sângelui, căpătaseră cicatrice mult mai adânci decât ale mele și diverse puteri înfricoșătoare, care nu au ce căuta în lumea oamenilor. Cu toții vorbeau despre acești *malfetto*, însă numai în șoaptă: cei mai mulți se temeau de ei și le spuneau *demoni*. Dar eu, una, îi admiram în taină. Se zvonea că pot face să apară focul din eter. Că pot chema vântul. Că pot controla animalele. Că pot dispărea. Că pot ucide într-o clipită pe oricine.

Dacă te apucai să cauți, pe piața neagră puteai cumpăra gravuri de lemn pe care erau inscripții complicate cu numele acestor *malfetto*, obiecte de colecție interzise, care, se presupunea, aveau să îți ofere protecția lor sau, cel puțin, garanția că ei nu-ți vor face rău. Indiferent de ce anume credeau despre ei, toată lumea le cunoștea numele. *Distrugătorul. Magiano. Calcă-Vânt. Alchimistul.*

Tinerele Elite.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Am auzit că până și petitorii care o refuză pe Adelina se uită la ea plini de dorință. S-a oprit: E drept că însemnele ei sunt... regretabile. Dar o fată frumoasă rămâne o fată frumoasă.

Ceva tare ciudat i-a sclipit în priviri. Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos, văzându-l, și mi-am apăsat bărbia mai tare pe genunchi, parcă din dorința de protecție.

Tata a părut derutat. S-a ridicat în scaun, îndreptându-și spatele, și i-a făcut semn bărbatului cu paharul cu vin:

— Îmi faceți, cumva, o ofertă pentru mâna Adelinei?

Bărbatul și-a băgat mâna în buzunarul hainei, de unde a scos o pungă de bani maronie, pe care a aruncat-o pe masă, unde aceasta a aterizat cu un clinchet puternic. Ca fiică de negustor, ajungi să cunoști tot ce are de-a face cu banii, așa că mi-am dat seama, după sunetul scos și după mărimea monedelor, că punga era plină ochi cu talanți de aur. Mi-am înăbușit un icnet.

În timp ce tata a căscat gura la vederea pungii, bărbatul s-a sprijinit din nou de spătar și a sorbit, gânditor, din vin.

— Am aflat despre dările pe proprietate pe care nu le-ai plătit coroanei încă. Îți cunosc și datoriile recente. Și le voi acoperi eu pe toate, în schimbul fiicei tale, Adelina.

Tata s-a încruntat.

— Dar aveți deja o soție!

— Am, așa este. Bărbatul s-a oprit, apoi a adăugat: N-am spus niciodată că aș vrea *să mă însor* cu ea. Îți propun doar să ți-o iau de pe cap.

Am simțit cum chipul mi se golește de sânge.

— O vreți... ca metresă, atunci? a întrebat tata.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Niciun nobil întreg la minte nu și-ar lua drept soție o fată însemnată astfel. Nu ar putea să apară la brațul meu la

niciun eveniment public. Am o reputație de păstrat, *signore* Amouteru! Dar cred că putem face lucrurile să meargă. Ea va avea un cămin, iar tu îți vei primi aurul. A ridicat o mână: Cu o condiție. O vreau *acum*, nu într-un an. N-am răbdare să aștept până când va împlini șaptesprezece ani.

Un zumzet straniu mi-a umplut urechile. Niciun băiat și nicio fată nu se puteau dărui altuia până nu împlineau șaptesprezece ani. Bărbatul acesta îi cerea tatei să încalce legea. Să îi sfideze pe zei.

Tata a ridicat o sprânceană, uimit, dar nu l-a contrazis.

— Metresă, a spus el. *Messere*, de bună seamă, cred că vă imaginați cum îmi va afecta acest lucru reputația. Ar fi ca și cum aș vinde-o unui bordel!

— Și cât de bună e reputația ta acum? Ce prejudicii a adus deja existența ei reputației tale profesionale? S-a aplecat în față: Doar nu sugerezi, cumva, că mi-aș putea compara casa cu un bordel, nu? Cel puțin, Adelina va face parte dintr-o gospodărie nobilă.

În timp ce îl priveam pe tata cum își sorbea vinul, au început să-mi tremure mâinile.

— Metresă, a repetat el.

— Gândește-te repede, *signore* Amouteru. Nu îți voi mai face oferta aceasta încă o dată.

— Îngăduiți-mi să mă gândesc o clipă, l-a asigurat tata, neliniștit.

Nu știu câtă vreme a tăcut, dar, când a vorbit iar, am tresărit la auzul vorbelor lui:

— Adelina ar putea fi o partidă bună. Dați dovadă de înțelepciune pentru că înțelegeți asta. E încântătoare, în ciuda însemnelor ei, și... are personalitate.

Bărbatul și-a mișcat paharul, făcându-și vinul să se rotească.

— Iar eu o voi îmblânzi. Ne-am înțeles?

Mi-am închis singurul ochi. Lumea mea fusese cuprinsă de beznă. Mi-am imaginat fața omului lipită de a mea, mâna lui pe talia mea și zâmbetul lui oribil. Nici măcar soție! *Metresă!* Gândul m-a făcut să mă chircesc pe scări. Ca printr-o ceață, amorțită toată, l-am văzut pe tata cum îi strângea mâna bărbatului și apoi cum își ciocnesc paharele cu vin.

— Da, ne-am înțeles, i-a spus. Arăta de parcă ar fi fost ușurat de o povară: Mâine, va fi a dumneavoastră. Numai că... să fiți discret. Nu vreau ca inchizitorii să îmi bată la ușă și să-mi dea o amendă fiindcă v-am dat-o prea de tânără.

— E o *malfetto*, i-a răspuns bărbatul. Nu-i va păsa nimănui.

Apoi și-a strâns mănușile și s-a ridicat de pe scaun, cu o mișcare elegantă. Tata l-a salutat cu o înclinare din cap.

— Voi trimite o caleașcă după ea, mâine-dimineață! a mai spus, în încheiere, bărbatul.

În timp ce tata îl conducea spre ieșire, m-am strecurat în dormitorul meu și am rămas acolo, în beznă, tremurând. De ce, oare, cuvintele tatei continuau să mă înjunghie în întuneric? Ar fi trebuit să fiu deja obișnuită cu ele. Ce îmi spusese cândva? *Biata mea Adelina*, îmi zisese, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare. *Ce păcat! Uită-te la tine! Cine va dori vreodată o* malfetto *ca tine?*

Va fi bine, am tot încercat să mă conving. *Măcar voi scăpa de tata. Nu va fi chiar atât de rău!* Dar, chiar când m-am gândit la asta, am simțit o greutate în piept. Știam adevărul. Niciun *malfetto* nu era dorit. Cu toții aduceau ghinion. Și, acum mai mult ca niciodată, erau temuți. Aș fi fost aruncată cât colo de îndată ce omul s-ar fi săturat de mine.

Privirea mi-a rătăcit în jur, prin dormitor, și mi s-a oprit asupra ferestrei. Pentru o clipită, inima a încetat să îmi mai bată. Ploaia trasa linii furioase pe geam, dar, printre ele, puteam încă să văd albastrul peisaj citadin al Daliei: șirurile

de turnuri din cărămidă cu acoperișuri ca niște cupole, aleile pavate, templele de marmură și docurile unde colina pe care fusese ridicat orașul cobora lin în mare, locul unde, în nopțile senine, gondolele cu felinare aurii alunecau pe apă și unde se auzea cum vuiau asurzitor cascadele care mărgineau Kenettra spre miazăzi. În seara aceea, apele se învolburau, mânioase, iar spuma albă a valurilor se izbea de plaja orașului, inundând canalele.

Am continuat să mă uit pe geamul plesnit de picături de ploaie.

În noaptea aceea... Avea să se întâmple în noaptea aceea.

M-am grăbit spre pat, m-am aplecat și am scos de sub el o boccea pe care mi-o făcusem dintr-un cearșaf și în care se afla argintărie fină: furculițe și cuțite, candelabre, platouri gravate, lucruri pe care le-aș fi putut vinde pentru a obține hrană și adăpost.

Acesta e încă unul dintre lucrurile de admirat la mine. Fur. Am furat de prin casă luni bune, tot adunând diverse lucrușoare sub pat, ca să mă pregătesc pentru ziua în care nu aveam să mai suport să trăiesc cu tata. Nu era cine știe ce, dar am socotit că, dacă urma să vând tot negustorilor potriviți, puteam căpăta câțiva talanți de aur. Era îndeajuns să mă descurc măcar vreo câteva luni.

Apoi, m-am grăbit spre cufărul cu haine, am scos afară un braț de veșminte din mătase și am dat zor prin cameră, să îmi strâng toate bijuteriile primite în decursul vremii. Brățările mele de argint. Un colier de perle moștenit de la mama, pe care sora mea nu-l dorise. O pereche de cercei cu safir. Am înșfăcat două fâșii lungi de mătase, din care se putea face un acoperământ pentru cap cum erau acelea care se purtau în Tamoura. Căci urma să fiu nevoită să îmi acopăr părul argintiu când aveam să fiu doar o fugară. Am strâns totul cu o concentrare

febrilă. Am adăugat bijuteriile și hainele, cu grijă, în bocceaua pe care am ascuns-o în spatele patului și mi-am tras în picioare cizmele de călărie din piele moale.

Apoi m-am așezat să aștept.

O oră mai târziu, când tata s-a retras la culcare, iar casa s-a cufundat în tăcere, mi-am luat bocceaua. M-am grăbit spre fereastra pe care am apăsat-o cu palma. Am împins la o parte geamul din stânga și l-am deschis. Furtuna se mai domolise, însă ploaia încă mai cădea, molcom, suficient cât să-mi acopere zgomotul pașilor. Am privit pentru ultima dată peste umăr, spre ușa dormitorului, parcă așteptându-mă să intre tata.

Unde pleci, Adelina? mi-ar fi spus. *Nu e nimic acolo, afară, pentru o fată ca tine.*

Mi-am clătinat capul, să îi fac vocea să îmi dispară din minte. N-avea decât să descopere mâine-dimineață că dispărusem, eu, singura lui șansă de a-și mai plăti datoriile. Am tras adânc aer în piept, apoi am început să mă cațăr pe fereastra deschisă. Frigul mi-a cuprins brațele, pișcându-mi pielea.

— Adelina?

M-am răsucit, la auzul acelei voci. În spatele meu, silueta unei fete se contura în cadrul ușii. Surioara mea, Violetta, care-și freca ochii toropiți de somn. Și se holba la fereastra deschisă și la bocceaua de pe umărul meu. Pentru o clipă, o singură clipă îngrozitoare, am crezut că avea să deschidă gura și să îl strige pe tata.

Dar Violetta s-a mulțumit să mă privească în tăcere. Am simțit o umbră de remușcare, chiar dacă vederea ei mi-a trimis un fior de ciudă prin inimă. Cât de proastă fusesem! De ce să-mi pară rău pentru cineva care mă privise suferind de atâtea ori?

Te iubesc, Adelina, spunea, când eram mici. *Tata te iubește, și el. Doar că nu știe cum să-ți arate asta.*

De ce îmi era milă de sora mea care era atât de apreciată?

Cu toate acestea, m-am trezit că mă duc în grabă spre ea cu pași care nu au făcut niciun zgomot și că îi iau mâna într-a mea, ducându-i un deget subțire la buze. Ea mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Ar trebui să mergi înapoi la culcare, mi-a șoptit.

În lucirea slabă a nopții, am văzut sclipirea ochilor ei întunecați, ca de marmură, și netezimea tenului său delicat. Frumusețea ei era atât de pură!

— Vei da de bucluc dacă va da tata peste tine! a continuat.

I-am strâns mâna și mai tare încă și m-am aplecat, lăsându-ne frunțile să se atingă. Am rămas așa o vreme, și mi s-a părut că suntem iar copii, sprijinindu-ne una de cealaltă. De obicei, Violetta era aceea care se îndepărta de mine, știind că tatei nu i-ar fi plăcut să ne vadă atât de apropiate. De data aceasta, însă, s-a agățat de mine. De parcă știa că seara aceea era diferită.

— Violetta, am șoptit, mai ții minte când l-ai mințit pe tata și nu i-am spus cine i-a spart una dintre cele mai bune vaze?

Sora mea a dat din cap în semn că da, lipită de umărul meu.

— Aș avea nevoie să faci din nou asta. M-am dat în spate suficient cât să-i așez o șuviță de păr în spatele urechii: Nu-i spune nimic!

Nu mi-a dat niciun răspuns. În schimb, a înghițit în sec și a privit pe hol, spre camerele tatei. Nu îl ura la fel ca mine și în ochi i se citea vinovăția pe care o simțea la gândul că, în clipa aceea, se împotrivea învățămintelor lui, căci o instruia că ea era prea bună pentru mine și nu avea niciun sens să mă iubească. Într-un târziu, a încuviințat. M-am simțit de parcă mi-ar fi fost luată o povară de pe umeri, de parcă mi-ar fi redat libertatea.

— Să ai grijă pe acolo, pe unde vei umbla! Să te ții departe de pericole! Mult noroc!

Ne-am privit una pe alta pentru cea din urmă oară.

Ai putea veni cu mine, m-am gândit. *Dar știu că n-o vei face, fiindcă ești prea speriată. Întoarce-te la bijuteriile și la rochiile pe care ți le cumpără tata!*

Totuși, mi s-a înmuiat inima o clipă. Violetta fusese mereu fata cea cuminte. Nu alesese ea acea soartă.

Îți doresc să ai parte de o viață fericită. Sper să te îndrăgostești și să faci o căsătorie bună. Rămas-bun, surioară!

Nu am îndrăznit să aștept să spună altceva. M-am întors pe călcâie, am mers spre fereastră și am pășit pe pervazul ei. Camera mea era la al doilea etaj.

Aproape că m-am dezechilibrat. Ploaia făcuse ca totul să devină alunecos, iar cizmele mele de călărie nu prea izbuteau să rămână pe pervazul tare strâmt. Niște tacâmuri de argint mi-au căzut, cu un zăngănit, din boccea pe podea.

Nu carecumva să privești în jos! mi-am spus, apoi mi-am croit drum de-a lungul pervazului, până când am ajuns la un balcon, peste a cărui balustradă m-am lăsat să alunec până când am început să atârn și nu mă mai țineam de ea decât cu niște mâini care îmi tremurau. Mi-am închis ochiul și mi-am dat drumul.

Când am ajuns pe pământ, picioarele mi s-au îndoit, ca retezate, iar căzătura parcă mi-a scos tot aerul din piept cu putere. Pentru o clipă, am putut doar să zac acolo, în fața casei, udată de ploaie, luptându-mă pentru fiecare gură de aer, în timp ce mușchii mă dureau. Șuvițe de păr mi se lipiseră de față. Le-am dat de o parte și m-am târât pe coate și genunchi. Ploaia făcea ca totul în jurul meu să strălucească, de parcă aș fi fost

într-un coşmar din care nu mă mai puteam trezi. Am încercat să mă concentrez. Trebuia să plec, înainte să descopere tata că fugisem. Într-un târziu, m-am ridicat cu greu în picioare şi am luat-o la goană, ameţită, spre grajduri. Caii se mişcau, neliniştiţi, când am intrat, dar mi-am dezlegat armăsarul favorit, i-am şoptit câteva cuvinte liniştitoare şi i-am pus şaua.

Ne-am avântat amândoi în furtună.

L-am mânat cât am putut de tare până când am lăsat binişor în urmă *villa* tatălui meu şi am intrat în piaţa Daliei care, la ora aceea, era cu totul şi cu totul părăsită şi numai bălţi. Cum nu mai ieşisem niciodată din casă la o oră atât de târzie, m-a tulburat nespus pustietatea acelui loc care, de obicei, era ticsit de oameni. Armăsarul meu a fornăit, neplăcut surprins de inundaţie, şi s-a tras înapoi vreo câţiva paşi. Copitele sale s-au scufundat în nămol. Am coborât din şa, l-am mângâiat pe gât, încercând să-l liniştesc, şi am încercat să-l trag în faţă.

Apoi am auzit. Sunetele scoase de copitele unui cal care galopa. Veneau din spatele meu.

Am încremenit. La început, zgomotul a părut să vină de la mare depărtare, fiind aproape acoperit de furtună, dar apoi, doar o clipită mai târziu, a devenit de-a dreptul asurzitor. Am început să tremur. *Tata!* Ştiam că el era pe urmele mele. Trebuia să fie el! Mâinile mele s-au oprit din mângâierea grumazului calului şi, în schimb, s-au prins de coama udă leoarcă a acestuia, de parcă viaţa mi-ar fi depins de încleştarea aceea. Oare Violetta îi spusese ceva tatei? Poate că el auzise şi singur zgomotul tacâmurilor care căzuseră pe jos?

Dar, înainte să mă mai pot gândi la ceva, l-am zărit, o imagine care a fost de ajuns să mă facă să fiu cuprinsă de groază şi să îmi îngheţe sângele în vene: tata, cu ochii scăpărându-i de mânie, de parcă ar fi aruncat fulgere, se ivea din pâcla umedă

a miezului nopții. Nu îl mai văzusem niciodată atât de furios, în toții anii vieții mele.

M-am grăbit să sar înapoi pe armăsar, dar n-am fost suficient de iute. O clipă mai târziu, calul tatei ne ajunsese din urmă, iar în secunda următoare era chiar *acolo*, cu cizmele pleoscăind într-o băltoacă și cu haina biciuind aerul în urma lui. Mâna lui mi s-a încleștat de braț ca o cătușă de fier.

— Ce faci, Adelina? m-a întrebat, cu o voce ciudat de liniștită.

Am încercat în van să scap din strânsoarea lui, dar mâna lui m-a apăsat și mai tare, până când am gemut de durere. Tata m-a tras apoi cu putere, iar eu m-am împiedicat și am căzut. M-am trezit cu fața în noroi. Nu mai auzeam decât mugetul ploii și întunecimea din vocea lui.

— Ridică-te, hoțomană nerecunoscătoare ce ești! mi-a șuierat el în ureche, ridicându-mă cu sila. Apoi, vocea lui a devenit liniștitoare: Haide, iubire! O să te murdărești toată. Lasă-mă să te duc acasă!

M-am uitat urât la el și mi-am tras brațul, cât am putut de tare. Din cauza ploii, mâna i-a alunecat și s-a descleștat, pielea mea a fost răsucită dureros, dar, pentru o clipită doar, am fost liberă.

Numai că apoi am simțit cum mâna i se încleștează în părul meu. Am început să strig, străduindu-mă, în van, să apuc ceva, orice.

— Cât ești de obraznică! De mânioasă! De ce nu semeni și tu mai mult cu sora ta? a murmurat el, clătinând din cap și trăgându-mă spre calul lui.

Brațul meu a lovit bocceaua pe care o legasem la oblânc, iar toate obiectele de argint din ea s-au împrăștiat de jur-împrejurul nostru, cu un zgomot asurzitor, sclipind în noapte.

— Unde plănuiseși să mergi? Cine altcineva crezi c-o s-o vrea pe una ca *tine*? Nu vei primi niciodată o ofertă mai bună

decât aceasta. Îți dai seama cât de umilitor a fost pentru mine de fiecare dată când a trebuit să am de-a face cu refuzurile unora și altora de a se însura cu tine? Știi cât de greu îmi e să îmi tot cer scuze pentru tine?

Și atunci m-am pus pe urlat. Am strigat din răsputeri, sperând că țipetele mele aveau să îi trezească pe toți oamenii care dormeau în clădirile din jurul meu și că urmau să îi facă martorii acelei scene. Dar, oare, avea să îi pese cuiva?

Tata m-a strâns mai tare de mână și m-a tras mai abitir de păr.

— Haide, haide, chiar în clipa asta! a spus, oprindu-se o clipă să se uite la mine. Ploaia îi șiroia pe obraji: Ce fată bună! Tatăl tău știe mai bine ce-ți trebuie.

Am scrâșnit din dinți și m-am uitat la el.

— Te urăsc! am șoptit.

Tata m-a lovit cu putere peste față. Am zărit un fulger de lumină. M-am împleticit și am căzut în noroi. Încă mă mai ținea de păr. A tras atât de tare, că am simțit cum mi se desprind șuvițe-șuvițe.

Am cam întrecut măsura, m-am gândit. Dintr-odată, mă cuprinsese groaza. *L-am împins prea departe.* Lumea toată se cufundase într-un ocean de sânge și de ploaie.

— Ești o rușine! Mă faci de ocară! mi-a șoptit în ureche, iar cuvintele lui erau încărcate de mânia lui glacială ca un sloi de gheață neted. Vei pleca în zorii zilei și să știi că mai bine te *ucid*, decât să strici învoiala pe care-am făcut-o.

În clipa aceea ceva parcă s-a frânt în mine. Buzele mi s-au curbat și am scos un mârâit.

Un șuvoi de energie... Lumină orbitoare strânsă toată la un loc... Și cel mai întunecat vânt.

Dintr-odată, am zărit totul: tata, nemișcat, în fața mea, la o distanță nici cât un fir de păr de mare, cu chipul contorsionat...

Împrejurimile iluminate de lunile atât de strălucitoare, încât spălau lumea de culori, topind totul în alb și negru. Picăturile de ploaie care parcă atârnau în aer. Și un milion de fire sclipitoare care legau totul de tot.

Ceva din lăuntrul meu mi-a șoptit să trag de acele fire. Și lumea a înghețat, iar apoi, de parcă mintea mi s-ar fi strecurat afară din trup pentru a se cufunda în străfundurile pământului, am văzut de parcă ar fi fost aievea o nălucire: umbre negre, înalte, semețe se avântau din țărână, cu trupuri gârbovite și fremătătoare, cu ochi însângerați și pironiți asupra tatei, cu gurile numai colți căscate atât de larg, încât li se întindeau pe întreaga față croită numai și numai din umbre, despicându-le capetele, parcă. Tata a căscat ochii cât cepele, apoi a privit, cuprins de groază, spre fantomele care se împleticeau spre el. Mi-a dat drumul. Am căzut și m-am târât cât mai departe de el, cât de repede mi-a stat în puteri. Siluetele negre, fantomatice au continuat să se îndrepte spre el. M-am făcut mică, mică, în mijlocul lor, neajutorată și puternică, totodată, privindu-le cum treceau.

Eu sunt Adelina Amouteru, șopteau ele către tata, dând glas celor mai înspăimântătoare gânduri ale mele într-un cor de voci mustind de ură. Ura *mea.*

Eu nu aparțin nimănui. În seara aceasta, îți jur că mă voi ridica mai presus de tot ce m-ai învățat. Voi deveni o forță pe care această lume nu a cunoscut-o încă. Voi dobândi o putere atât de mare, încât nimeni nu va mai îndrăzni să mă rănească vreodată.

S-au adunat în jurul lui. *Așteptați!* am vrut să le strig, chiar în timp ce o ciudată euforie mă cuprindea. *Așteptați, opriți-vă!* Dar fantomele nu m-au băgat în seamă. Tata a strigat, dând din mâini cu disperare, încercând să le pocnească peste degetele osoase întinse spre el, apoi s-a întors pe călcâie și a luat-o la

sănătoasa. Orbește. S-a lovit de calul său și a căzut pe spate, în noroi, iar armăsarul a nechezat, speriat, și și-a bulbucat ochii, rotindu-i în toate părțile. S-a dat înapoi pe picioarele din spate, lovind aerul...

Și apoi, pământul. De fapt, pieptul tatei. Ale cărui strigăte au încetat dintr-odată. Trupul i-a fost apoi scuturat de convulsii. Fantomele au dispărut pe dată, de parcă nu s-ar fi aflat niciodată acolo. Ploaia s-a întețit, fulgerele au brăzdat cerul, iar tunetele mi-au zguduit oasele. Calul s-a desprins de trupul zdrobit al tatei, mai trecând de câteva ori peste cadavru. Apoi s-a scuturat și a pornit la galop prin ploaie.

Simțeam cum prin vene îmi curgeau, în același timp, foc și gheață. Mușchii îmi pulsau. Am zăcut acolo, în noroi, tremurând, fără să-mi vină să cred, cu privirea îngrozită pironită pe trupul care zăcea la doar câțiva pași de mine. Am început să icnesc, iar scalpul parcă mi-a luat foc. Pe față îmi curgea sânge. Mirosul de fier mi-a umplut nările. Nu-mi dădeam seama dacă venea de la rănile mele sau de la ale tatei. Am așteptat, adunându-mi puterile pentru a mă pregăti pentru când aveau să reapară fantomele și să-și întoarne furia asupra mea. Dar n-a fost deloc așa.

— Nu am vrut, am șoptit.

Nici eu însămi nu aveam habar cu cine vorbeam.

Privirea mi s-a oprit asupra ferestrelor, îngrozită la gândul că era posibil ca oamenii să mă privească din fiecare clădire, dar nu era nimeni nicăieri. Furtuna mă acoperea. M-am târât de lângă leșul tatei. *Nimic din toate astea nu e cum ar trebui să fie. Nu e bine.*

Dar era o minciună. Știam. Până și atunci știam. Vedeți cât de mult semăn cu tata? În fond, mă bucurasem de fiecare clipă.

— Nu am vrut! am strigat din nou, încercând să-mi înăbuș vocea interioară. Dar cuvintele îmi erau doar un amestec

nevolnic, strident: Eu n-am vrut decât să fug, n-am vrut decât să scap... Nu am vrut... Nu vreau...

Habar nu am cât am rămas acolo, pironită locului. Tot ce știu e că, într-un târziu, m-am ridicat în picioare, împleticindu-mă. Am adunat argintăria împrăștiată de pe jos, cu niște degete care îmi tremurau, am legat iar bocceaua și m-am aburcat în șa. Apoi am plecat, lăsând în urmă cadavrul însângerat de uciderea căruia eu și numai eu mă făceam vinovată.

Am fugit de tatăl meu. De tatăl pe care îl omorâsem.

Am fugit atât de repede, încât nu m-am mai oprit să mă întreb dacă mă urmărise sau nu cineva de la vreo fereastră.

Am călărit zile în șir. Pe drum, am dat la schimb argintăria furată unui hangiu blând, unui țăran compătimitor, unui brutar cu suflet bun, până când am adunat o pungulița de talanți care aveau să îmi țină burta plină până când aveam să ajung în următorul oraș. Destinația mea era Estenzia, capitala de la miazănoapte, bijuteria Kenettrei, portul cu zece mii de corăbii. Un oraș care era îndeajuns de mare, încât să fie plin ochi cu nenumărați *malfetto*. Acolo aveam să fiu mai în siguranță. Atât de departe de toate astea, încât nimeni nu avea cum să mă mai găsească.

Dar, în a cincea zi, m-a răpus osteneala. Nu eram soldat și nu mai călărisem niciodată așa. M-am ghemuit în fața porților unei ferme, doar o grămadă distrusă, care delira.

M-a găsit o femeie. Purta veșminte maronii, curate și îmi aduc aminte că am fost atât de vrăjită de frumusețea ei maternă, încât inima mi s-a încălzit imediat, plină de încredere. Am întins o mână tremurătoare spre ea, parcă voind să o ating.

— Te rog! am șoptit, printre buzele crăpate. Am nevoie de un loc unde să mă odihnesc.

Femeii i s-a făcut milă. Mi-a luat fața în mâinile ei reci și moi, mi-a privit însemnul multă vreme, apoi a dat din cap.

— Haide, copila mea! a spus.

M-a condus în podul hambarului, arătându-mi unde puteam dormi, și, după ce am mâncat niște pâine cu brânză tare, am adormit imediat, în siguranță, la adăpost. Dimineața, m-am trezit că mâini aspre mă scoteau din fân.

M-am speriat și am privit în sus, dând cu ochii de fețele a doi soldați de-ai Inchiziției, care se uitau la mine, cu armurile albe și robele tivite cu aur, cu chipurile dure ca piatra. *Apărătorii păcii regelui!* Cuprinsă de deznădejde, am încercat să chem aceeași putere pe care o simțisem când murise tata, dar, de această dată, nu am mai fost străbătută de niciun șuvoi de energie, iar lumea nu a mai devenit alb-negru și nicio fantomă nu s-a mai ridicat din pământ.

Lângă soldații Inchiziției stătea o fată. M-am uitat îndelung la ea, căci nu îmi venea să îmi cred. Era Violetta! Surioara mea! Părea să fi plâns, iar cearcănele de sub ochi îi pângăreau perfecțiunea. Pe obraz avea o vânătaie, care devenea tot mai neagră.

— E sora ta? a întrebat-o unul dintre soldații Inchiziției.

Violetta s-a uitat la ei în tăcere, refuzând să răspundă, însă nu fusese niciodată capabilă să mintă bine, iar în ochii ei se citea limpede că mă recunoscuse.

Inchizitorii au împins-o la o parte și și-au concentrat toată atenția asupra mea.

— Adelina Amouteru, a spus unul din ei, când m-au ridicat în picioare și mi-au legat strâns mâinile la spate. Din porunca regelui, ești arestată...

— A fost un accident, am icnit eu, încercând să protestez. Ploaia... Calul...

Inchizitorul m-a ignorat.

— Pentru uciderea tatălui tău, *il signore* Martino Amouteru.

— Ați spus că, dacă garantez pentru ea, îi dați drumul! s-a răstit Violetta la ei. Am garantat! E nevinovată!

S-au oprit o clipă, iar surioara mea mi s-a agățat de braț. S-a uitat la mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău, Adelinetta mea! a șoptit, cuprinsă, dintr-odată, de neliniște. Îmi pare *atât* de rău! Erau pe urmele tale și nu am vrut deloc să îi ajut...

Dar ai făcut-o, în cele din urmă! Mi-am întors fața, să n-o mai văd, dar tot m-am trezit strângând-o și eu de braț, până ce soldații Inchiziției ne-au separat. Am vrut să îi spun: *Salvează-mă, te implor!* Trebuie să găsești o cale să mă salvezi! Dar nu mi-am putut găsi cuvintele. Eu, eu, eu... Numai la mine mă gândeam! Poate că, într-adevăr, eram la fel de egoistă ca tata.

Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni.

Acum știți cum am ajuns aici, încătușată de zidul unei celule umede, fără ferestre sau lumină, fără judecată și fără vreun suflet în jur. Așa am ajuns să-mi cunosc puterile și să-mi văd moartea cu ochii, așa am ajuns să am mâinile mânjite cu sângele tatălui meu. Fantoma lui e singura care îmi ține companie. De fiecare dată când mă trezesc dintr-un vis febril, o văd, în colțul celulei, râzând.

Ai încercat să fugi de mine, spune, *dar te-am găsit. Tu ai pierdut, iar eu am câștigat.*

Îi spun că mă bucur că e mort. Îi spun să plece. Dar el rămâne cu mine.

Dar, oricum, nu mai contează...

Mâine-dimineață voi muri și eu.

Enzo Valenciano

Porumbița ajunge târziu în noapte. Aterizează pe mâna lui înmănușată. El pleacă de pe balcon și o aduce înăuntru. Apoi scoate bucățica de pergament de la piciorul porumbiței, mângâie gâtul păsării cu o mănușă pătată cu sânge și deschide mesajul. Scrisul e frumos, cursiv:

Am găsit-o. Vino în Dalia imediat!

Mesagerul tău credincios

Chipul i se golește de orice expresie, iar el împăturește pergamentul și îl vâră în brasardă, în apărătoarea sa de braț din metal. În noapte, ochii lui sunt doar întuneric și durere.

E vremea să intre în acțiune.

Cred că mă pot ține la distanță, dar nu contează câte lacăte atârnă la intrare. *Întotdeauna* va exista o altă ușă.

Tristan Chirsley, Hoțul care a furat stelele

Adelina Amouteru

Pe coridorul întunecat se aud pași. Care se opresc chiar lângă celula mea. Prin spărtura din partea de jos a ușii, un inchizitor îmi strecoară un castron de tablă plin cu terci. Care alunecă pe podea, până se oprește într-o băltoacă neagră dintr-un colț al celulei, împroșcând apă murdară peste tot, chiar și în mâncare. Dacă poate fi numită mâncare.

— E ultima ta masă, mă anunță omul, prin ușă. Îmi dau seama că se îndepărtează deja, când adaugă: Ai face mai bine să mănânci, *malfetto!* Ne vom întoarce peste o oră.

Pașii lui se aud tot mai slab, apoi, nu se mai aud deloc.

Din celula de lângă a mea, mă strigă o voce înăbușită.

— Fata mea, șoptește cineva, făcându-mă să tresar. *Fato!* Când nu îi dau niciun răspuns, continuă și mă întreabă: E adevărat? Ei spun că ești una dintre ei. Că ești una dintre Tinerele Elite.

Tăcere.

— Ei bine? continuă el. Ești?

Rămân tăcută.

El începe să râdă. Iar hohotele lui sunt ale unui deținut care a fost întemnițat atât de multă vreme, încât mintea sa deja a început să putrezească, să o ia razna.

— Inchizitorii spun că ai fi invocat puterile unui demon. Așa e? Ai fost victima febrei sângelui? Te-a schimbat? Te-a pocit? Vocea i se frânge, iar el cântă câteva versuri dintr-un cântec popular, pe care nu-l recunosc, apoi continuă: Poate că tu ai să reușești mă scoți și pe mine de aici. Ce zici? Mă scoți?

Vorbele lui se topesc din nou într-un hohot.

Îl ignor, pe cât îmi stă în puteri să o fac. O Tânără Elită... Ideea e atât de ridicolă, încât simt dintr-odată dorința de a izbucni și eu în râs, împreună cu tovarășul meu cel smintit.

Totuși, mai încerc o dată să chem nălucile stranii din seara aceea. Dar, din nou, dau greș.

Și mai trec vreo câteva ore. De fapt, nu am habar cât timp a trecut. Tot ce știu e că, într-un târziu, aud pașii câtorva soldați venind dinspre treptele de piatră. Zgomotul se apropie, până când se aude scrâșnetul unei chei în ușa celulei, și scârțâitul unei balamale ruginite.

Au venit deja. Sunt aici.

Doi inchizitori intră în celula mea. Fețele le sunt ascunse de glugi. Dau să fug de ei, dar mă prind și mă trag, silindu-mă să mă ridic în picioare. Îmi desfac apoi cătușele și le lasă să cadă pe podea.

Mă zbat din toate puterile care mi-au mai rămas.

Nu e aievea. Nimic nu e aievea! E doar un coșmar!

Însă nu e deloc un coșmar. Totul e cât se poate de real.

Inchizitorii mă târăsc în sus pe scări. Un etaj, al doilea, al treilea... Iată cât de jos am fost cetluită sub pământ! De aici, de unde am ajuns, se vede mai bine Turnul Inchiziției – iar podelele deja nu mai sunt din piatră mucegăită, ca în adâncurile temniței, ci din marmură bine lustruită. Pereții sunt împodobiți cu tapiserii. Din loc în loc se zăresc pilaștri și, peste tot, blazonul circular al Inchiziției, soarele cel veșnic. Acum,

aud, în sfârșit, gălăgia de afară. Strigăte și scandări. Mi se pune un nod în gât, și, dintr-odată, nu vreau să mai fac niciun pas și încerc să mă opresc, opintindu-mă să îmi înfig picioarele în pământ, în timp ce cizmele mele de călărie distruse scârțâie în van pe podea.

Căci inchizitorii reușesc să mă tragă mai tare de brațe, silindu-mă să înaintez.

— Mișcă-te, fato! se răstește la mine unul din ei, căruia nu i se zărește deloc chipul de sub glugă.

Apoi, ieșim din turn și, pentru o clipă, lumea dispare într-un alb orbitor. Mijesc ochii. Cred că suntem în piața centrală. Îmi dau seama că un adevărat ocean de oameni ne privesc, oameni care au venit cu toții să se uite cum voi fi executată. Văzduhul e de un albastru frumos, enervant, iar norii mă orbesc cu strălucirea lor. În depărtare, văd un stâlp de fier negru ridicându-se în centrul unei platforme de lemn, pe care așteaptă un șir de inchizitori. Chiar și de aici le văd blazoanele circulare pe platoșe, iar mâinile înmănușate li se odihnesc pe plăselele săbiilor. Încerc să-mi tărăsc picioarele.

Huiduieli și strigăte furioase vin dinspre mulțime, când inchizitorii mă duc mai aproape de platforma de execuție. Unii aruncă fructe stricate în mine, iar alții îmi scuipă insulte. Sunt îmbrăcați în zdrențe, au pantofi scâlciați și rochii slinoase. Atât de mulți săraci, atât de mulți târgoveți deznădăjduiți au venit să mă vadă suferind, pentru ca asta să le abată atenția de la amărâtele lor vieți înfometate! Îmi țin privirea pironită în pământ. Lumea e o ceață, iar eu nu pot gândi. Sub ochii mei, rugul, care păruse atât de departe, se apropie de acum tot mai mult.

— Demon ce ești! strigă cineva spre mine.

Sunt lovită în față cu un lucru mic și ascuțit. O pietricică, probabil.

— E o creatură a răului!

— O piază rea!

— O monstruozitate!

— O grozăvie!

Îmi țin ochiul cât de bine închis pot, dar, în mintea mea, toți cei din piață arată ca tata și toți au vocea lui.

Vă urăsc pe toți!

Îmi imaginez că îi strâng de gât și îi fac să tacă, unul câte unul. Vreau pace și liniște. Ceva se mișcă în mine. Încerc să-l apuc, dar dispare imediat. Încep să respir tot mai greu.

Nu știu cât timp ne ia să ajungem la platformă, dar tresar când suntem acolo. Sunt atât de slăbită, încât nu pot urca scările. Unul dintre inchizitori mă ridică și mă aruncă pe umărul lui cu brutalitate. Mă așază pe platformă, apoi mă împinge spre stâlpul de fier.

Drugul e făcut din metal negru, de douăsprezece ori mai gros decât brațul unui bărbat, și de vârf îi atârnă un lat. Lanțuri pentru mâini și picioare se bălăngănesc din părțile sale. Porțiunea de jos îi este ascunsă de grămezi de lemne. Văd toate acestea ca printr-o pâclă.

Inchizitorii mă izbesc de rug cu forță, apoi îmi prind lanțurile în jurul încheieturilor și gleznelor și îmi pun latul la gât. O parte din mulțime continuă să mă împroaște cu blesteme. Alții aruncă în mine cu pietre. Mă uit spre acoperișurile care înconjoară piața. Lanțurile sunt reci. Mă concentrez degeaba, iar și iar, încercând să chem pe cineva care să mă salveze. Lanțurile zăngănesc, fiindcă tremur ca varga.

Privind spre inchizitori, ochii mi se opresc asupra celui mai tânăr. Se află în față, în centrul platformei, cu umerii drepți și bărbia sumețită, cu mâinile încrucișate la spate. Tot ce pot vedea e profilul său.

— Maestrul Teren Santoro! Unul dintre ceilalți inchizitori îl prezintă acum, ceremonios: Inchizitorul general al Kenettrei.

Maestrul Teren Santoro? Îl privesc din nou. *Însuși inchizitorul general al Kenettrei a venit să mă vadă cum sunt arsă pe rug?*

Teren se apropie acum de mine, calm, cu pași încrezători. Mă dau înapoi din fața lui, până când spatele mi se lipește de stâlpul de fier. Lanțurile îmi zăngănesc. Își coboară capul, privindu-mă. Veșmintele sale albe de ceremonie sunt decorate cu mai mult aur decât altele pe care le-am văzut, de bună seamă, pentru a fi pe potriva rangului său, iar un lanț complicat din aripi din aur i se răsucește de la un umăr la celălalt. E surprinzător de tânăr. Părul lui are culoarea spicului de grâu, mult prea deschis pentru un locuitor al Kenettrei, și a fost tuns într-un mod elegant pe care nu am prea l-am văzut în partea de miazănoapte a țării: foarte scurt în părți, lung și cu volum în creștet, și cu o coadă subțire înfășurată într-un lanț metalic, de aur, care îi coboară pe ceafă. Chipul lui e sfrijit și pare sculptat în marmură, tare chipeș în răceala sa, iar ochii îi sunt albaștri-deschis. *Foarte* deschiși, luminoși. Atât de deschiși, încât, în lumina puternică, par aproape lipsiți de culoare. Ceva din sclipirea lor îmi trimite un fior rece pe șira spinării. Căci în ei se ițește nebunia, ceva tare violent și sălbatic.

Cu mână lui înmănușată îmi dă, cu delicatețe, la o parte șuvițele de păr însângerate de pe frunte, apoi îmi ridică bărbia. Îmi privește cicatricea. Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet bizar, aproape compătimitor.

— Ce păcat! spune. Ai fi fost o fetiță tare drăguță!

Îmi smulg bărbia din mâna lui.

— Și încă una plină de temperament! Și vorbele, și vocea îi sunt pline de milă: Nu trebuie să-ți fie teamă! Apoi continuă, mai încet, apropiindu-și chipul de al meu: Îți vei găsi mântuirea în lumea de dincolo.

Se îndepărtează de mine, se întoarce spre mulțime și își ridică brațele, poruncind astfel să se facă liniște:

— Liniștiți-vă, prieteni! De bună seamă, suntem neliniștiți cu toții.

Când zgomotul mulțimii se stinge, se reduce la șoapte, își îndreaptă spatele și își drege glasul. Cuvintele sale răsună în piață:

— Unii dintre voi au băgat, poate, de seamă că străzile orașului nostru au fost potopite, în ultima vreme, de un val de fărădelegi făptuite de oameni – de fapt, imitații, variante grotești de oameni – care par a nu fi doar... umani. Unii dintre voi și-au format obiceiul de a-i denumi „Tinerele Elite" pe acești noi dușmani ai legii, de parc-ar fi excepționali și *ar valora* ceva. Am venit aici, astăzi, să vă amintesc că ei sunt periculoși și demonici. Sunt criminali, dornici să își ucidă propriile neamuri. Nu au pic de respect față de lege sau de buna rânduială.

Teren mă privește. De acum, piața e cufundată într-o tăcere mormântală.

— Îngăduiți-mi să vă asigur: când îi vom găsi pe acești răufăcători, îi vom aduce în fața justiției. Răul trebuie pedepsit. Ochii lui cercetează cu atenție mulțimea: Inchiziția va fi mereu aici pentru a vă ocroti. Fie ca acesta să fie un avertisment pentru voi toți!

Mă zbat în lanțurile mele, dar fără prea multă vlagă. Picioarele îmi tremură rău de tot, cu violență aproape. Vreau să mă ascund de oamenii aceștia, să îmi ascund defectele de ochii lor iscoditori. Oare Violetta se află și ea undeva în mulțime? O caut din priviri, apoi ridic ochii spre cer. E o zi atât de frumoasă! Cum de poate fi văzduhul atât de albastru? Ceva ud mi se rostogolește pe obraz. Buzele îmi tremură.

Zei, dați-mi putere! Mi-e atât de frică!

Teren ia o torță aprinsă de la unul dintre oamenii săi. Se întoarce spre mine. Simpla vedere a focului mă face să fiu cuprinsă de o groază încă și mai mare, care îmi îngheață sângele în vene. Încep să mă zbat tot mai tare, înnebunită. Căci am leșinat atunci când doctorii mi-au scos ochiul stâng, cu ajutorul focului.

Ce fel de durere trebuie să fie aceea pricinuită de focul care-ți consumă întregul trup?

Inchizitorul general își duce degetele la frunte, într-un gest ceremonios de rămas-bun. Apoi, aruncă torța în grămada de lemne de la picioarele mele. Sar scântei și lemnul uscat se aprinde imediat. Mulțimea izbucnește în urale.

Simt cum mă cuprinde furia, care însă e amestecată cu teamă.

Nu vreau să mor azi. Nu vreau să mor aici.

De data asta, mă cufund adânc în propria minte și dau, în sfârșit, de puterea pe care o căutam. Inima mi se închide, cuprinsă de deznădejde, în jurul ei.

Și lumea întreagă se oprește.

Flăcările rugului îngheață, iar focul rămâne ca pictat, nemișcat, dezbărat de culoare, atârnând, alb și negru, în aer. Norii nu mai plutesc pe cer, iar adierea vântului moare și ea. Lui Teren i se șterge zâmbetul de pe chip, iar el se întoarce să mă privească. Mulțimea se oprește din aclamat, nedumerită, tulburată, zăpăcită.

Apoi, în piept parcă mi se frânge ceva. Și lumea își revine, iar flăcările fac lemnul să trosnească. Iar deasupra capetelor noastre, văzduhul albastru se cufundă în beznă. Norii se înnegresc. Contururile lor capătă forme ciudate, terifiante, și, deasupra tuturor, soarele strălucește încă, asemenea unui far bizar, sclipitor, pe o pânză noptatică. Mulțimea începe să urle, când

noaptea se pogoară, dintr-odată, asupra noastră, iar inchizitorii își scot săbiile, cu capetele îndreptate în sus, ca ale tuturor.

Nu mai pot respira. Nu știu cum să opresc asta. În mijlocul întunericului și al panicii, pe cer prinde să se miște ceva. Apoi, pur și simplu, văd cum norii negri se răsucesc și se împrăștie într-un roi de milioane de fulgi mișcători, care se rostogolesc prin tării și apoi coboară jos, mai jos, tot mai jos și mai jos, spre mulțime. E un coșmar, un coșmar cu un roi de lăcuste! Care coboară asupra noastră cu o eficacitate nemilostivă. Iar zumzetul lor acoperă cu totul strigătele oamenilor. Inchizitorii își agită săbiile spre ele, fără niciun folos însă.

De acum flăcările îmi ling picioarele, iar căldura lor mă arde.

După mine vin... O să mă devoreze.

Chinuindu-mă să mă țin cât mai departe de flăcări, reușesc însă să bag de seamă ceva tare ciudat: lăcustele se apropie, e drept, numai că apoi... Trec prin trupul meu! De parcă acesta nici măcar nu ar fi aici. Privesc scena din fața mea: insectele trec și prin inchizitori, la fel ca și prin mulțimea de jos.

E o iluzie, îmi dau seama, brusc. *Exact ca siluetele negre fantomatice care l-au atacat pe tata. Nimic nu e aievea.*

Un inchizitor s-a ridicat în picioare: ochii îi ard din cauza fumului și arată cu sabia în direcția mea. Apoi se aruncă spre mine. Îmi adun ultimele fărâme de forță și trag de lanțuri cât de tare pot. Sânge fierbinte mi se scurge din încheieturi. În timp ce mă zbat din răsputeri, îl văd cum se tot apropie, ieșind dintr-o mare de lăcuste și beznă.

Dintr-odată...

Simt o pală de vânt... Safir și argint... Focul de la picioarele mele se stinge, se transformă în vălătuci de fum.

Ceva îmi întunecă vederea. Între mine și inchizitor se interpune o siluetă, una care se mișcă uimitor, cu o grație mortală. E un băiat, așa cred. *Dar cine e?* El *nu* e o iluzie. Simt că e aievea, îi percep concretețea, soliditatea trupului, pe care cerul întunecat și lăcustele nu le au. Poartă nu veșminte, ci un adevărat vârtej de robe albastre, cu glugă. O mască argintie cu luciri metalice îi acoperă întregul chip. Se așază pe vine, în fața mea, cu trupul încordat ca un arc, concentrându-se doar asupra inchizitorului. În fiecare mână îi sclipește câte un pumnal lung.

Inchizitorul se oprește brusc în fața lui. Nesiguranța i se citește în ochi.

— Dă-te la o parte! îi spune nou-venitului.

Băiatul mascat își înclină capul într-o parte.

— Cât de nepoliticos ești! îl zeflemisește pe inchizitor, cu o voce catifelată și profundă.

Până și în mijlocul haosului aceluia, îl pot auzi limpede.

Inchizitorul îl atacă apoi cu sabia sa, dar băiatul dansează într-o parte și lovește cu unul din pumnale. Lama se împlântă adânc în trupul inchizitorului. Ochii bărbatului se holbează și el guiță ca un porc care își dă ultima suflare. Sunt prea uimită ca să mai pot scoate vreun sunet. Ceva în mine se bucură, dintr-odată.

Inchizitorii văd lupta și se grăbesc spre camaradul lor căzut. Își scot săbiile și le îndreaptă spre băiat. Acesta se mulțumește să le facă doar un semn din cap, tachinându-i, îndemnându-i să se apropie. Când fac asta, se strecoară printre ei precum apa printre stânci. Trupul i s-a transformat parcă, iar el se mișcă atât de repede, încât nu mai e decât o dâră de culoare în mișcare. Armele îi sclipesc, argintii, în beznă. Unul dintre inchizitori aproape că îl taie în două cu o lovitură de sabie, dar băiatul îi face, pur și simplu, capul să zboare de pe umeri.

Sabia celui ucis zăngănește când cade pe jos. Băiatul o lovește cu cizma, aruncând-o în aer, apoi o prinde din zbor și o îndreaptă spre ceilalți inchizitori.

Când mă uit cu mai multă atenție, bag de seamă că, printre soldații Inchiziției mai sunt și alte siluete care se mișcă, și ele, atât de repede, încât parcă ar pâlpâi – siluete îmbrăcate toate la fel ca băiatul. Se pare că acesta n-a venit singur.

— E Distrugătorul! strigă Teren, arătând spre băiat cu sabia pe care și-a scos-o din teacă.

Apoi inchizitorul general se îndreaptă spre noi. În ochii lui spălăciți se citește bucuria, o bucurie care îl înnebunește:

— Prindeți-l!

Numele acela... Am văzut numele acela scrijelit pe gravurile din lemn care înfățișau Tinerele Elite.

Distrugătorul! Băiatul face parte din grupul lor, al Tinerelor Elite!

Mai mulți inchizitori se grăbesc spre platformă. Băiatul se oprește o clipă, ca să îi privească, și îi pot vedea tăișurile pumnalelor, care sunt pline de sânge. Apoi se îndreaptă de spate, ridică un braț deasupra capului și taie aerul cu el brusc, formând un arc.

O coloană de foc explodează din mâinile sale, tăind o linie de-a curmezișul platformei și despărțindu-ne de soldați printr-un zid de flăcări, care se înalță foarte sus, spre cerul întunecat. Din spatele cortinei arzătoare încep să se audă strigăte îngrozite.

Băiatul se apropie de mine. Mă uit, speriată, la chipul lui mascat, acoperit de glugă. Infernul din spatele lui îi scoate în evidență silueta. Singura parte a chipului său care nu e ascunsă de mască îi sunt ochii: duri, întunecați ca noaptea, care parcă îi ard.

Nu rostește nici măcar un cuvânt. Îngenunchează la picioarele mele, apoi apucă lanțurile care-mi țin gleznele încătușate de rug. În strânsoarea lui, acestea devin roșii, apoi albe din cauza căldurii. Se topesc repede, eliberându-mi picioarele. El se ridică apoi și face să se topească și lațul din jurul gâtului meu, apoi lanțurile de la încheieturi.

Urme de arsură pe zid... Trupurile care se topiseră din interior spre exterior...

Cătușele mi se frâng. Mă prăbușesc, căci sunt prea slăbită să mă mai pot ține pe picioare, dar băiatul mă prinde și mă ridică fără efort în brațe. Mă încordez, aproape așteptându-mă să îmi ardă pielea. Miroase a fum, iar din fiecare centimetru de trup emană căldură. Capul mi se sprijină, obosit, de pieptul lui. Sunt prea ostenită să lupt, dar încerc. Totul în jur plutește de acum într-un ocean de beznă.

Băiatul își apropie fața de a mea.

— Stai liniștită! îmi șoptește la ureche. Și ține-te bine!

— Pot să merg și singură, mă trezesc mormăind, dar cuvintele mi se amestecă și sunt prea extenuată să gândesc limpede.

Cred că mă duce departe de rug, dar nu mă pot concentra. Întunecimea se pogoară asupra mea, iar ultimul lucru pe care mi-l amintesc e blazonul argintiu de pe apărătoarea lui de braț.

Simbolul unui pumnal.

Orașul Estenzia

Kenettra de Miazănoapte
Tărâmurile Mării

Spre miazănoapte, Tărâmurile Văzduhului cele înzăpezite.
Spre miazăzi, Tărâmurile Soarelui cele dogoritoare. Între ele,
se află noroadele din ostroavele Tărâmurilor Mării,
giuvaierele avuției și negoțului din lumea tuturor extremelor.
Étienne de Ariata, Popoarele Soarelui, Văzduhului și Mării

Adelina Amouteru

Îl visez pe Violetta. E primăvară, târziu. Are opt ani, iar eu, zece și suntem încă doar niște copile nevinovate.

Ne jucăm împreună în grădinița din spatele casei, o pătură verde înconjurată complet de un zid vechi, în ruină, cu o poartă roșie, lucioasă, care are un zăvor ruginit. O, cât de mult iubesc grădina asta! Pe zid se cațără un văl de iederă, iar de-a lungul ei înfloresc boboci albi, cu miros de ploaie proaspătă. Alte flori cresc în buchete de-a lungul zidului: trandafiri de un portocaliu-strălucitor, petice de albăstrele, pâlcuri de crini albi și saschiu de culoarea strugurilor. Din loc în loc se ițesc leandri roșii.

Mie și Violettei ne plăcuse dintotdeauna să ne jucăm printre ferigile care apăreau ici și colo, la umbră, adunate laolaltă. Acum se face că îmi desfac fusta pe iarbă și stau cuminte, iar Violetta îmi împletește o coroniță de boboci de saschiu în păr, cu degetele ei delicate. Parfumul florilor îmi umple gândurile cu o dulceață copleșitoare. Îmi închid singurul ochi, imaginându-mi o coroană adevărată, din aur, argint și rubine. Violetta mă gâdilă, iar eu o înghiontesc în coaste, înăbușindu-mi un zâmbet. Chicotește. O clipă mai târziu, îi simt buzele micuțe plantând un sărut jucăuș pe obrazul meu și

mă sprijin de ea, leneșă și mulțumită. Îngân cântecul de leagăn preferat al mamei noastre. Violetta ascultă bucuroasă, de parcă aș fi femeia pe care abia dacă a cunoscut-o. Amintiri... E unul dintre puținele lucruri pe care le am eu și numai eu, iar sora mea, nu.

— Mama spunea că în mijlocul crinilor albi trăiesc zâne, îi istorisesc.

Aceea e o veche poveste populară din Kenettra.

— Când florile se umplu cu picături de apă, le poți vedea pe zâne cum fac baie.

Chipul Violettei se luminează, iar trăsăturile frumoase îi ies în evidență.

— Chiar așa să fie? mă întreabă.

Zâmbesc, când o văd cum îmi soarbe cuvintele.

— Firește, firește, îi răspund, vrând să cred, la rândul meu. Le-am văzut și eu.

Ceva îi distrage însă atenția surioarei mele. Ochii i se măresc la vederea creaturii care se mișcă la umbra unei ferigi. E un fluture. Se târăște printre firele de iarbă, la adăpostul ferigii, și, când mă uit cu mai multă atenție, remarc că i-a fost smulsă una din aripile de un turcoaz strălucitor.

Violetta scâncește, plină de compasiune, apoi se grăbește spre creatura chinuită și o ia în palme. Îi vorbește drăgăstos:

— Sărmanul de tine!

Aripa rămasă i se zbate slab în palmă, iar norișori de praf strălucitor plutesc în aer. Marginile zdrențuite ale aripii rupte arată ca niște urme de dinți, de parcă ar fi încercat ceva să-l mănânce. Violetta se uită spre mine cu ochi întunecați.

— Crezi că-l poți salva?

Ridic din umeri.

— Va muri, spun, cu blândețe.

Violetta apropie făptura de ea.

— Nu poți ști asta, îmi declară.

— Nu fac decât să îți spun adevărul.

— De ce nu vrei să îl salvezi?

— Fiindcă nu poate fi salvat.

Clatină din cap, îndurerată, de parcă aș fi dezamăgit-o.

Sunt tot mai furioasă.

— De ce mi-ai cerut părerea, dacă te hotărâseși deja? Vocea îmi devine rece, nemilostivă: Violetta, în curând vei înțelege că nu se termină mereu totul cu bine pentru toți. Unii dintre noi au tot soiul de beteșuguri și nu poți face nimic să ne repari.

Mă uit la sărmana creatură, care se zbate în mâinile ei. Aripa lui ruptă, trupul schilodit mă fac să mă cutremur de furie. Îi dau una peste mână și fac fluturele să îi zboare cât colo. Făptura cade în iarbă, iar picioruşele i se zbat în aer.

Îmi pare rău imediat.

De ce am făcut una ca asta?

Violetta izbucnește în lacrimi. Înainte să mă pot scuza, își strânge fusta și sare în picioare, lăsând bobocii de saschiu împrăștiați în iarbă. Se răsucește pe călcâie.

În spatele ei e tata. Mirosul de vin plutește dinspre el ca un nor nevăzut. Violetta își șterge repede lacrimile, când el se apleacă spre ea. Se încruntă.

— Draga mea Violetta, spune, atingându-i obrazul. De ce plângi?

— Nu e nimic, șoptește surioara mea. Încercam doar să salvăm un fluture.

Ochii tatei se opresc asupra creaturii care își dă sfârșitul în iarbă.

— Amândouă? îi spune, cu sprâncenele ridicate. Mă îndoiesc că sora ta ar face așa ceva.

— Îmi arăta cum să am grijă de el, insistă Violetta.

Dar e prea târziu. Privirea lui se îndreaptă deja spre mine.

Teama mă lovește brusc și dau să fug. Fiindcă știu prea bine ce are să urmeze. Când febra sângelui a lovit prima dată, ucigând o treime din populație și lăsând în urmă numai copii schilodiți, lor le-a fost milă de noi. *Sărmanii!* spuneau. Apoi, câțiva părinți de *malfetto* au murit în tot felul de accidente stranii. Templele au declarat că decesele erau acțiuni demonice, apoi ne-au blestemat și ne-au condamnat: *Stați cât mai departe de acești monștri! Aduc ghinion.*

Așa că mila s-a transformat repede în teamă. Iar groaza lor și aspectul nostru înfricoșător au dat naștere urii.

Apoi, s-a zvonit că, dacă un *malfetto* are puteri, acestea se vor manifesta dacă va fi provocat.

Iar *asta* chiar i-a stârnit interesul tatălui meu. Dacă aveam puteri, atunci măcar valoram ceva! Tata m-ar fi putut vinde unui circ, ar fi putut obține o recompensă dacă m-ar fi turnat Inchiziției, mi-ar fi putut folosi puterile în avantajul său – *orice*. Așa că vreme de luni întregi, a tot încercat să trezească în mine ceva.

În visul meu îl văd cum îmi face semn să vin spre el, iar, când mă supun, mă apucă de bărbie cu mâinile lui reci. Trece o clipă lungă, în tăcere. *Îmi pare rău că am supărat-o pe Violetta*, vreau să spun. Dar cuvintele îmi sunt sugrumate de teamă și rămân tăcută, încremenită, amorțită. Îmi imaginez că dispar în spatele unui văl întunecat, într-un loc în care să nu mă mai poată vedea. Sora mea se ascunde în spatele lui, cu ochii bulbucați. Și se uită de la unul la altul, tot mai neliniștită.

Ochii lui privesc fluturele pe moarte care se zbate încă în iarbă.

— Haide! îmi spune tata, făcând semn spre creatură. Du treaba la bun sfârșit!

Șovăi.

Vocea lui mă îndeamnă:

— Haide! Doar asta ai vrut, nu? Îmi strânge bărbia până când începe să mă doară: Ridică odată fluturele!

Tremurând, fac ce îmi cere. Iau fluturele de aripa rămasă, cu două degete, și îl ridic în aer. Praful lucios mi se întinde pe piele. Picioruşele continuă să i se mişte. Tata zâmbeşte. În ochii Violettei sclipesc lacrimi. Nu asta fusese intenția ei. Surioara mea nu intenționează nimic, niciodată.

— Bine! spune el. Acum, rupe-i aripa!

— Nu, tată! protestează Violetta.

Și îl înconjoară cu brațul, încercând să-l înduplece. Dar el o ignoră.

Încerc să nu izbucnesc în plâns.

— Nu vreau! șoptesc, dar cuvintele mi se sting sub privirea tatei.

Iau aripa între degete, i-o smulg, iar inima mi se frânge odată cu ea. Trupul gol și demn de milă al fluturelui mi se târăște în palmă. Ceva din imaginea aceea trezește la viață întunericul din interiorul meu.

— Ucide-l!

Fără să știu ce fac, strivesc creatura cu degetul mare. Carcasa ei zdrobită tresare scurt în palma mea, înainte să se liniștească pe vecie.

Violetta plânge.

— Prea bine, Adelina! Îmi place când reușești să te accepți. Îmi ia mâna într-a lui: Ți-a plăcut?

Dau să scutur din cap, dar privirea lui mă îngheață. Vrea ceva de la mine, însă eu nu știu cum să îi ofer ceea ce dorește. Gestul mi se transformă în încuviințare. *Da, mi-a plăcut. Am adorat fiecare clipă. O să spun tot ce vei dori, numai să nu-mi mai faci rău!*

Nu se întâmplă nimic însă, iar tata se încruntă şi mai tare.

— Trebuie să fie mai mult decât atât, Adelina!

Îmi ia inelarul şi îşi trece mâna peste el. Trag mai adânc aer în piept.

— Spune-mi că am primit, măcar, o fiică *malfetto* care o să-mi fie de vreun folos! continuă tata.

Sunt derutată. Nu ştiu ce să îi răspund.

— Îmi pare rău, bâigui, într-un târziu. Nu am vrut să o supăr. Doar că...

— Nu, nu! Ştiu că nu te poţi abţine. Se uită peste umăr, la sora mea: Violetta, spune el blând, făcându-i semn să se apropie, iar ea se mişcă puţin. Haide! Să vedem dacă sora ta are vreo valoare.

Hai să vedem dacă are vreo putere! Asta ar vrea să spună, de fapt.

— Nu, tată, te rog, nu! îl imploră Violetta, apoi îl trage de braţ. N-a greşit cu nimic! Ne jucam doar.

Inima îmi bate tot mai iute. Ne uităm una la alta, iar în privirile noastre se citeşte groaza înnebunitoare.

Salvează-mă, Violetta!

Tata se desprinde de ea, apoi se întoarce spre mine şi îmi strânge inelarul mai tare.

— Eşti, oare, la fel de lipsită de valoare ca fluturele acela, Adelina?

Scutur din cap, cuprinsă de panică.

Nu! Te rog! Dă-mi o şansă!

— Atunci, *arată-mi!* Arată-mi odată ce poţi face!

Şi îmi rupe degetul din articulaţie.

Mă trezesc brusc, cu un strigăt mut pe limbă. Degetul meu îndoit pulsează, de parcă ar fi fost rupt doar cu o clipă în urmă, nu cu șase ani mai devreme, iar eu îl frec din instinct, încercând, ca de obicei, să îl îndrept. Stomacul mi se strânge din cauza emoțiilor întunecate, urâciunea cea atât de familiară mie, pe care tatei îi plăcea să o iște.

Mijesc ochii. Unde mă aflu? Lumina soarelui pătrunde într-un dormitor necunoscut, pe o fereastră cu boltă, umplând spațiul cu o ceață cremoasă, iar perdelele fine se unduiesc în bătaia vântului. Pe o masă din apropiere se află o carte deschisă, alături de o pană și o călimară. Vaze cu boboci de iasomie sunt pe noptiere și pe marginile balcoanelor. Parfumul lor dulce a fost, probabil, motivul pentru care am visat-o pe sora mea, în grădină. Mă foiesc, apoi îmi dau seama că stau întinsă pe un pat plin de pături și perne brodate. Clipesc, dezorientată pe moment.

Poate că am murit. Camera nu prea seamănă însă cu apele lumii de dincolo. Ce s-a întâmplat în timpul execuției? Îmi amintesc de inchizitorii înșirați de-a lungul platformei și de mâinile mele încercând să se elibereze de cătușele de fier. Mi le privesc acum: bandaje albe îmi acoperă ambele încheieturi, iar, când le mișc, simt cum mă arde pielea julită aflată dedesubt. Hainele mele murdare și sfâșiate au dispărut, fiind înlocuite de un veșmânt de mătase curat, albastru cu alb. Cine m-a spălat și m-a schimbat? Îmi ating capul și tresar. Cineva mi l-a bandajat strâns, chiar acolo unde m-a tras tata de păr și, când îmi trec mâna printre șuvițe, îmi dau seama că acestea au fost spălate temeinic. Mă încrunt, încercând să-mi amintesc mai multe.

Teren, inchizitorul general... O zi frumoasă, cu cer albastru... Rugul care are în centru stâlpul de fier, soldații, torța aprinsă... Au aruncat torța în grămada de lemne de la picioarele mele.

Apoi, am făcut să se întunece tăriile!

Singurul meu ochi mi se mărește când îmi amintesc totul.

Tresar când aud o bătaie în ușă.

— Intră! strig, surprinsă de sunetul propriei voci.

Pare ciudat să dau comenzi într-o cameră care nu-mi aparține. Îmi adun șuvițe de păr peste partea stângă a feței, ascunzându-mi cicatricea.

Ușa se deschide. O tânără slujitoare aruncă o privire înăuntru. Când mă vede, i se luminează fața și intră, ținând o tavă încărcată cu mâncare și un pahar care sclipește și care pare plin cu un întăritor. Zăresc pâine cu trandafiri, pufoasă, care scoate încă aburi calzi, o tocană groasă, plină de bucăți aurii de carne și cartofi, fructe glasate și tarte groase, cu zmeură. Mirosul bogat al untului și mirodeniilor mă amețește. N-am mâncat mâncare adevărată de câteva săptămâni. Trebuie că par să mă minunez de feliile de piersică proaspătă, fiindcă fata îmi zâmbește.

— Unul dintre negustorii noștri ne aprovizionează de la cei mai buni pomi roditori din Valea Aurie, îmi explică.

Apoi așază tava pe noptiera de lângă patul meu și îmi verifică bandajele. Mă trezesc admirându-i straiele, ca o fiică de negustor ce mă aflu. Rochia îi e făcută din satin sclipitor, tivită cu fir de aur, *foarte* fină pentru o servitoare. Nu e genul de material aspru, pe care-l cumperi pentru un pumn de lunule* de aramă. Acesta e un material pentru care trebuie să plătești talanți de aur și care se aduce la noi direct de pe Tărâmurile Soarelui.

— Trimit de îndată vorbă că v-ați trezit, îmi spune, desfăcându-mi, cu grijă, bandajul din jurul capului. Arătați mult mai bine, după câteva zile de odihnă.

---

* *Lunule* (engl.), figură din geometria plană formată din două arce de cerc aflate de aceeași parte și care au aceleași extremități. Denumirea provine din *lunula* (lat.), „semilună" (n. red.).

Tot ce îmi spune mă pune pe gânduri.

— Cui să trimiți vorbă? Cât am dormit?

Servitoarea roșește. Când își atinge fața cu mâinile, bag de seamă cât de bine îngrijite îi sunt unghiile, cât de fină și strălucitoare îi e pielea, care pare să fi fost unsă cu uleiuri aromate. Unde mă aflu? Aceasta nu are cum să fie o gospodărie oarecare, dacă servitorii arată în felul acesta.

— Îmi pare rău, *signorina* Amouteru, spune ea.

Așa, carevasăzică. Îmi știe și numele.

— Iertați-mă, dar nu sunt sigură cât îmi este permis să vă spun! Sunteți în siguranță aici, stați liniștită, iar el va ajunge în curând aici, să vă explice totul. Se oprește și se întinde după tavă: Luați o îmbucătură, tânăra mea stăpână! Cred că muriți de foame.

Mi-e tare foame, ce-i drept, totuși șovăi. Faptul că pare să-mi trateze rănile nu explică *în ce scop* face asta. Mă gândesc din nou la femeia care m-a primit în noaptea aceea de demult, după moartea tatălui meu și despre care am crezut că mă ajuta. Și cum m-a dat apoi pe mâna Inchiziției. Cine poate știe ce otrăvuri vor fi fost puse în mâncarea aceasta?

— Nu mi-e foame, mint, zâmbindu-i politicos. Sunt convinsă că îmi va fi, mai târziu.

Îmi întoarce zâmbetul și cred că remarc un strop de compasiune.

— Nu trebuie să vă prefaceți! îmi răspunde, bătându-mă, ușurel, pe mână. O să las tava aici, pentru când veți fi pregătită.

Se oprește, căci se aud pași pe coridor.

— El trebuie să fie! spune tânăra. Probabil că știe deja, adaugă ea.

Apoi îmi dă drumul mâinii, face o plecăciune rapidă în fața mea și se grăbește spre ușă. Dar, înainte să plece, pe ușă intră un băiat.

Mi se pare, cumva, cunoscut. O clipă mai târziu, îi recunosc ochii – negri ca noaptea, cu gene dese. Acesta e salvatorul meu misterios! Numai că acum, în loc să poarte masca argintie și robele cu glugă, e îmbrăcat într-o tunică scurtă din catifea neagră, tivită cu aur, de sub care se zărește o cămașă din pânză de in fină – veșminte îndeajuns de alese, încât să se potrivească doar celor mai bogați aristocrați. E înalt. Are tenul de un maroniu cald, specific celor din partea de miazănoapte a Kenettrei, pomeții îi sunt proeminenți și chipul, slab și frumos. Părul lui mă uimește însă mai presus de toate. În lumină, pare roșcat-închis, atât de închis, încât e aproape negru, o nuanță intensă de sângeriu pe care nu am mai văzut-o niciodată, și e legat la spate într-o coadă scurtă, care îi acoperă ceafa. Culoarea aceea nu aparține acestei lumi.

El e însemnat, la fel ca mine.

Servitoarea face o plecăciune adâncă și mormăie ceva ce nu pot pricepe. Apoi tânăra se înroșește toată. Tonul pe care-l folosește ea acum e foarte diferit de acela pe care l-a folosit cu mine. Înainte, a părut relaxată, iar acum pare sfioasă și neliniștită.

Băiatul îi răspunde dând din cap o singură dată. Slujnica nu are nevoie de un alt îndemn pentru a pleca. Mai face o plecăciune și pornește iute spre coridor. Neliniștea mea crește. Doar l-am văzut cum a făcut praf, ca în joacă, fără niciun pic de efort, un întreg escadron de inchizitori, bărbați în toată firea, bine instruiți în arta războiului.

Se deplasează prin cameră cu grația pe care mi-o amintesc. Când mă vede chinuindu-mă să mă ridic mai bine în capul oaselor, își flutură mâna, cu dezinvoltură. Pe deget îi lucește un inel de aur.

— Te rog! îmi spune, privindu-mă cu coada ochiului. Rămâi așa cum poftești!

Acum, îi recunosc și vocea. E adâncă și blândă, rafinată, ca un strat de catifea sub care sunt ascunse multe taine. Se așază pe un scaun capitonat de lângă patul meu. Se lasă pe spate și își întinde corpul, iar apoi își sprijină bărbia în palmă, în timp ce mâna cealaltă îi rămâne pe plăselele unui stilet pe care îl poartă atârnat într-o teacă la cingătoare. Chiar și înăuntru, poartă mănuși subțiri, iar când privesc cu mai multă atenție, bag de seamă că pe ele se zăresc stropi de sânge. Mă străbate un fior. El nu zâmbește.

— Ești pe jumătate tamourană, spune, după o clipă de tăcere.

Clipesc, nedumerită:

— Poftim?

— Amouteru este un nume de familie tamouran, nu unul specific Kenettrei.

Cum de știe băiatul ăsta atât de multe despre Tărâmurile Soarelui? Amouteru nu este, nici pe departe, un nume de familie tamouran prea des întâlnit.

— Sunt mulți oameni din Tamoura care s-au strămutat în partea de miazăzi a Kenettrei, îi răspund.

— Atunci, probabil că ai avut cândva și un nume de alint din Tamoura.

Spune asta în treacăt, degajat, ca și cum doar ar face conversație, ceea ce mi se pare ciudat, după tot ce s-a întâmplat.

— Mama îmi spunea *kami gourgaem*, îi răspund.

— „Lupușorul".

Își înclină capul puțin.

— Interesantă alegere! continuă.

Întrebarea lui îmi aduce în minte o imagine cu mama, o amintire petrecută cu luni înainte de declanșarea molimei de febra sângelui. *Ai focul tatălui tău în tine*, kami gourgaem! îmi

spusese, luându-mi bărbia în mâinile ei calde. Îmi zâmbise într-un fel care făcea să îi pară dură purtarea de obicei blândă. Apoi, se aplecase și îmi sărutase fruntea: *Mă bucur. Vei avea nevoie de asta.*

— Mama credea că lupii sunt drăguți, îi răspund.

Mă privește cu o curiozitate tăcută. Simt cum o picătură de sudoare mi se prelinge pe spate. Am din nou sentimentul că l-am mai văzut cândva, altundeva decât pe rug, în timpul execuției.

— Cred că te-ntrebi unde te afli, lupușorule.

— Chiar așa, răspund, îndulcindu-mi vorba, ca să-i arăt că sunt inofensivă. V-aș fi recunoscătoare dacă aș putea afla.

Ultimul lucru de care am nevoie e ca un ucigaș cu mănuși însângerate să mă deteste.

Expresia lui rămâne distantă, precaută.

— Ești în centrul Estenziei.

Mi se oprește respirația.

— Estenzia?

Portul care este capitala Kenettrei se află pe coasta de miazănoapte a țării. E, poate, cel mai îndepărtat oraș de Dalia, și locul în care am vrut să ajung, când am fugit. Îmi vine să sar din pat și să dau fuga să privesc orașul mitic, însă mă silesc să-mi păstrez atenția îndreptată asupra tânărului aristocrat așezat în fața mea, încercând să-mi ascund entuziasmul brusc.

— Și domnia voastră cine sunteți? îl întreb. *Messere...*, îmi amintesc să adaug.

El mă salută cu o înclinare din cap:

— Enzo, răspunde.

— În timpul execuției... vă spuneau... *Distrugătorul.*

— Da, e drept, sunt cunoscut și astfel.

Mi se ridică părul pe ceafă.

— De ce m-ați salvat?

Chipul i se relaxează pentru prima dată, iar un zâmbet mic, amuzat, i se ițește pe buze.

— Alții mi-ar mulțumi, mai întâi.

— *Mulțumesc!* De ce m-ați salvat?

Intensitatea privirii lui Enzo îmi face obrajii să devină trandafirii.

— Lasă-mă să te conduc, astfel încât să descoperi singură răspunsul.

Își schimbă poziția și nu mai stă picior peste picior, ci lovește podeaua cu cizma și se apleacă în față. Acum văd că inelul de aur de pe degetul său are gravată o formă simplă, ca a unui diamant.

— Spune-mi, continuă el, în dimineața când urma să fii arsă pe rug a fost pentru prima dată când ai dat naștere la ceva nefiresc?

Mă opresc, înainte să îi răspund. Să mint? Dar ar ști dac-aș face-o. Doar a fost acolo când urma să fiu executată. Știa de ce fusesem arestată. Așa că decid să îi spun adevărul.

— Nu.

Se gândește o clipă. Apoi îmi întinde o mână înmănușată.

Pocnește din degete.

O flacără mică se trezește la viață în vârful degetelor sale, lingând, flămândă, aerul din jur. Spre deosebire de ce-o fi fost ceea ce creasem eu în timpul execuției, focul lui e real, iar căldura sa distorsionează spațiul din jur și îmi încinge obrajii. Amintiri violente din ziua execuției îmi aleargă prin minte. Mă feresc de foc, terorizată. *Zidul de flăcări pe care l-a creat din nimic!* Și acela fusese real.

Enzo își răsucește încheietura, iar flacăra se stinge, lăsând în urmă doar un firicel de fum. Inima îmi bate slab.

— Când aveam doisprezece ani, spune el, febra sângelui a ajuns, într-un final, în Estenzia. M-am chinuit cu ea cam un an. Am fost singurul membru al familiei care s-a îmbolnăvit. La un an după ce m-au declarat vindecat, tot nu îmi puteam controla căldura corpului. Făceam o febră cumplită, doar ca peste o clipă să îngheț. Și apoi, într-o bună zi, s-a întâmplat asta. Își privește mâna, apoi se uită la mine: Care e povestea ta?

Deschid gura, apoi o închid. Tot ce spune are sens. Febra a lovit țara în valuri, un întreg deceniu, începând cu casa mea din Dalia și încheind cu acest oraș, cu Estenzia. Dintre toate orașele Kenettrei, Estenzia a avut cel mai mult de suferit. Au murit patruzeci de mii și tot pe atâția au rămas însemnați pe viață. Aproape o treime din populație, în total. Orașul încă se chinuie să își revină.

— E o poveste teribil de personală, ca s-o poți spune cuiva pe care abia l-ai cunoscut, reușesc să îngaim.

Se uită la mine cu un calm imperturbabil.

— Nu ți-am spus povestea mea ca să ajungi să mă cunoști! îmi spune.

Roșesc, împotriva voinței mele.

— Ci ca să facem un târg, își duce el gândul până la capăt.

— Adică sunteți unul dintre...

— Și tu la fel, spune Enzo. Poți crea iluzii. Nu mai e nevoie să-ți spun că mi-ai atras atenția. Când îmi vede privirea sceptică, explică: Umblă vorba că toate templele din Dalia sunt pline ochi de adoratori înfricoșați, de când cu șmecheria pe care-ai făcut-o cu tatăl tău.

Pot crea iluzii! Pot plăsmui imagini care nu sunt acolo, de fapt, și pot face oamenii să creadă că sunt reale. Simt cum o senzație care îmi provoacă repulsie mi se târăște din stomac și urcă pentru a-mi îmbrățișa pielea. *Ești un monstru, Adelina!*

Îmi trec instinctiv mâna peste braț, încercând, parcă, să mă curăț de o boală. Tata s-a străduit din greu să provoace asta în mine. Acum puterea e aici. Iar el e mort.

Enzo așteaptă, răbdător. Nu știu cât timp trece, până când murmur, într-un târziu:

— Aveam doar patru ani când m-am îmbolnăvit de febra sângelui. Doctorii mi-au scos ochiul. Șovăi: Am mai făcut... *asta*... doar de două ori, înainte. În copilărie, nu s-a întâmplat nimic neobișnuit.

El încuviințează.

— Unii își manifestă puterile mai târziu, dar poveștile noastre sunt la fel. Știu ce înseamnă să crești fiind însemnat, Adelina. Cu toții înțelegem ce înseamnă să fii o pocitanie.

— Cu *toții*? întreb. Mă gândesc iar la gravurile de lemn care pot fi cumpărate pe piața neagră, apoi la zvonurile despre Tinerele Elite: Mai sunt și alții ca noi?

— Da. Veniți din toate colțurile lumii.

Calcă-Vânt! Magiano! Alchimistul!

— Cine sunt? Câți sunt?

— Puțini, dar se tot adună. În cei mai bine de zece ani care au trecut de când febra sângelui s-a stins în Kenettra, unii dintre noi am început să ne facem simțită prezența. Ba o apariție ciudată, ici, ba un martor straniu, colo. Acum șapte ani, sătenii din Triese di Mare au lapidat o fetiță, fiindcă acoperise cu o pojghiță de gheață iazul lor, în miezul verii. Acum cinci ani, oamenii din Udara au ars pe rug un băiat, pentru că făcuse un buchet să înflorească sub ochii iubitei sale. Își trage mai strâns mănușile pe mâini, iar singurul meu ochi se îndreaptă spre petele de sânge care acoperă pielea acestora: Așa cum poți vedea și singură, eu, unul, am păstrat binișor taina despre puterile mele din motive ușor de priceput. Doar când am întâlnit pe

altcineva care avea puteri stranii date de febră, mi-am schimbat gândurile.

— Așadar... sunteți una din Tinerele Elite.

Ei, poftim! Am spus-o pe șleau, cu voce tare!

— E un nume pe care l-au inventat oamenii, unul care se referă la tinerețea noastră și la puterile noastre nefirești. Inchiziția îl detestă. Enzo zâmbește, cu o expresie leneșă și glumeață: Conduc Societatea Pumnalului, un grup format din Tinere Elite care îi caută pe alții asemenea nouă, înainte să-i găsească Inchiziția. Dar nu suntem singurele Elite – sunt convins că mai există mulți alții împrăștiați prin toată lumea. Țelul meu este să reușesc să aduc unirea noastră, a tuturor. Arderile pe rug, cum ar fi trebuit să fie a ta, se petrec de fiecare dată când Inchiziția crede că l-a găsit pe unul dintre noi. Există oameni care își abandonează propriii membri însemnați ai familiei fiindcă le este teamă de „piaza rea". Regele se folosește de *malfetto* ca de o scuză menită să-i justifice proasta guvernare. De parcă noi am fi vinovați de starea poporului înfometat. Dacă nu răspundem cu aceeași monedă, regele și Axa Inchiziției sale ne vor ucide pe toți, pe fiecare dintre copiii însemnați de febra sângelui. Privirea îi devine de oțel, nemilostivă: Dar și noi știm să luptăm. Nu-i așa, Adelina?

Cuvintele lui îmi amintesc de șoaptele ciudate care mi-au însoțit iluziile – acel ceva întunecat și răzbunător, tentant și puternic. O greutate mă apasă pe piept. Mi-e teamă. Dar sunt și curioasă.

— Ce veți face? șoptesc.

Enzo se lasă pe spate și privește spre fereastră.

— Vom lua în stăpânire tronul, firește!

Pare aproape indiferent, de parcă ar discuta despre micul dejun.

Vrea să îl ucidă pe rege? Și cum rămâne cu Inchiziția?

— Dar e imposibil! spun eu, dintr-o suflare.

Se uită la mine pieziș, totodată curios și amenințător.

— Serios?

Simt cum toată pielea mă furnică. Mă uit cu mai multă atenție la el. Apoi, deodată, îmi acopăr gura cu mâna. Știu unde l-am mai văzut.

— Tu..., mă bâlbâi. Dumneavoastră sunteți prințul!

Nu e de mirare că îmi pare atât de cunoscut! Am văzut multe portrete cu întâiul născut al regelui Kenettrei, făcute pe vremea când era doar un copil. Pe atunci, era prințul moștenitor, viitorul nostru rege. Se spunea că aproape murise din cauza febrei sângelui. În loc de asta, scăpase cu viață, dar rămăsese însemnat. Nepotrivit să mai moștenească tronul. Atunci auzisem pentru ultima dată de el. După ce tatăl său, regele, a murit, sora mai mare a lui Enzo l-a dezmoștenit și l-a exilat permanent de la palat, interzicându-i să se mai apropie vreodată de familia regală. Soțul ei, un duce puternic, devenise rege.

Îmi cobor privirea.

— Alteța Voastră! spun, plecându-mi capul.

Enzo răspunde cu o înclinare din cap abia perceptibilă.

— Acum cunoști adevăratul motiv pentru care regele și regina îi acuză pe alde *malfetto*. Îi fac să pară monstruozități doar pentru ca eu, unul, să par, și de acum înainte, incapabil să domnesc.

Mâinile încep să îmi tremure. Acum înțeleg. El adună o ceată care să-l ajute să-și recapete dreptul lui din naștere, acela de moștenitor al tronului.

Enzo se apropie suficient cât să-i pot zări vinișoarele de un roșu-aprins din ochi.

— Îți fac o ofertă, Adelina Amouteru! Îți poți petrece restul vieții fugind, fără prieteni, singură, temându-te mereu că Axa

Inchiziției o să te găsească și o să te dea pe mâna justiției pentru niște crime pe care nu le-ai comis. Sau putem vedea dacă locul tău e, cumva, alături de *noi*. Darurile pe care ți le-a lăsat febra nu sunt chiar atât de capricioase cum îți par acum. Există un ritm și o știință cu ajutorul cărora îți poți controla puterea. Dincolo de tot haosul acesta, există rațiune, există un sens. Dacă dorești, poți învăța să îți controlezi talentul. Și vei fi bine plătită pentru asta.

Când nu spun nimic, Enzo ridică o mână înmănușată și îmi atinge bărbia.

— De câte ori ți s-a spus *pocitanie?* îmi șoptește el. *Monstru? Nulitate?*

De prea multe ori, îmi vine să-i răspund.

— Atunci, lasă-mă să-ți spun un secret.

Se întoarce, așa că buzele i se apropie și mai mult de urechea mea. Mă trece un fior pe șira spinării.

— Nu ești o pocitanie, continuă. Nici măcar nu ești *malfetto*. De aceea le este teamă de tine. Fiindcă zeii ne-au înzestrat cu puteri, Adelina, și fiindcă ne-am născut pentru a conduce, suntem meniți s-o facem.

Un milion de gânduri îmi aleargă prin minte: amintiri din copilărie, viziuni cu tata și cu sora mea, cu temnițele Inchiziției, cu rugul și stâlpul lui de fier, cu ochii decolorați ai lui Teren, cu mulțimea care mă batjocorea. Îmi amintesc cum m-am ghemuit mereu în capul scărilor, pretinzând că aș conduce de undeva, de sus. *Pot să mă ridic peste toate, dacă devin una dintre ei. Mă pot apăra.*

Deodată, în prezența acestei Tinere Elite, puterea Axei Inchiziției pare foarte îndepărtată.

Îmi dau seama că Enzo privește felul în care părul și genele mele își schimbă culoarea vag, odată cu lumina. Privirea îi

poposește acolo unde părul îmi ascunde cicatricea. Roșesc. Se întinde spre mine. Șovăie, parcă așteptând să mă feresc, dar eu rămân nemișcată, până când îmi atinge părul și mi-l dă, cu grijă, după ureche, expunându-mi imperfecțiunile. Căldura din degetele lui îmi străbate corpul, o senzație fascinantă, care îmi face inima să bată cu putere.

O vreme, nu spune nimic. Apoi, își scoate o mănușă. Icnesc. Sub pielea mănușii, mâna lui e o masă de carne arsă, majoritatea vindecată în straturi groase de țesut cicatrizat, pe care, probabil, l-a acumulat peste ani, în timp ce vreo câteva locuri rămân roșii și, parcă, mânioase. Își pune mănușa la loc, transformând imaginea cumplită într-una simplă, a unei mănuși din piele neagră, pătate de sânge. O reprezentare a *puterii*.

— Înfrumusețează-ți defectele! îmi spune încet. Asta le va transforma în atuuri. Și, dacă vei deveni una dintre noi, te voi învăța să le folosești așa cum folosește un asasin cuțitul. Mijește ochii; zâmbetul lui subtil devine periculos: Așadar... spune-mi, lupușorule! Vrei să îi pedepsești pe aceia care te-au nedreptățit?

Teren Santoro

E după-amiază târziu în Estenzia.

Teren așteaptă în spatele unui stâlp din curtea principală a palatului. Simte cum i s-a pus un nod în gât. Albul mantiei sale de inchizitor general se confundă cu marmura. Pe chip i se joacă umbrele și razele soarelui. Ceva mai departe, pe aleea din curte, parțial ascunsă privirilor de lujerii trandafirilor, regina Kenettrei se plimbă singură. Părul ei negru este prins sus, în creștet, într-un vârtej de bucle, iar pielea sa are o nuanță caldă în lumina soarelui. *Maiestatea Sa, regina Giulietta I a Kenettrei...*

Teren așteaptă până când ea se apropie îndeajuns. Când trece pe lângă el, o prinde de încheietură și o trage cu blândețe în umbrele din spatele stâlpului.

Regina lasă să îi scape un icnet, apoi zâmbește.

— Te-ai întors din Dalia! șoptește ea. Și ai revenit la prostiile tale de copilandru.

Teren o lipește de stâlp. Buzele lui îi mângâie pielea gâtului. Rochia ei pare să aibă un decolteu deosebit de generos azi, subliniindu-i rotunjimile sânilor, iar el se întreabă, cuprins de gelozie, dacă o poartă ca să-l tenteze pe rege sau pe el. Regele e bătrâior, trecut binișor de patruzeci de ani. Teren are doar

nouăsprezece. *Oare mă place fiindcă sunt tânăr? Poate că mă consideră doar un băiețaș, un copilandru, cu patru ani prea tânăr pentru ea.* Se minunează iar de cât de norocos a fost să atragă atenția unei persoane de viță regală.

— M-am întors seara trecută, răspunde el, tot în șoaptă, apoi o sărută apăsat. Doreați să mă vedeți, Maiestatea Voastră?

Regina oftează, când el îi sărută linia maxilarului. Degetele ei ating crestăturile de pe centura lui de argint, iar tânărul se arcuiește spre ea, plin de dorință.

— Da.

Apoi îl oprește pentru o clipă, ca să-l privească, plină de reproș. Ochii ei sunt foarte întunecați, atât de întunecați, încât uneori par complet goi. De parcă s-ar putea cufunda și ar putea muri în ei.

— Așadar... Au luat-o?

— Da.

— Și o vei putea găsi din nou?

Teren încuviințează.

— Nu știu cu ce blestem ne-au lovit zeii, ca să căpătăm asemenea demoni printre noi, dar îți promit că ea va deveni avantajul de care aveam nevoie. Mă va duce drept la țintă, drept la ei. Am adunat deja cinci patrule din cei mai buni oameni ai mei.

— Și sora fetei? Ai menționat-o în raport.

Teren își pleacă fruntea.

— Da, Maiestatea Voastră. Violetta Amouteru se află în custodia mea. Zâmbește scurt: Nu i s-a făcut niciun rău.

Regina încuviințează, dând din cap. Se întinde și îi desface o clemă de la gulerul uniformei, expunându-i clavicula, pe care o mângâie apoi cu un deget subțire și tânărul expiră brusc. *În numele zeilor, cât te doresc! Te iubesc! Nu sunt demn de tine!* ar vrea el să-i spună.

Ea strânge din buze, pierdută în propriile gânduri, apoi îl privește din nou în ochi.

— Să-mi dai de știre când vei găsi fata! Nu-mi place deloc felul în care aceste așa-zise Elite pun coroana într-o încurcătură de-a dreptul stânjenitoare.

Aș face orice pentru tine!

— Cum poruncești, Maiestatea Voastră!

Giulietta îi atinge obrazul, cu afecțiune. Mâna ei e rece.

— Regele se va bucura să audă asta, de îndată ce va coborî din patul amantei sale! zice ea, subliniind ultimele cuvinte.

Teren se încruntă. Regele ar trebui să se întâlnească acum cu consiliul său, nu să-și facă de cap în pat cu cine știe ce metresă.

El nu e rege! E un duce cu care regina a fost obligată să se mărite. Un duce zgomotos, arogant și lipsit de orice brumă de respect.

Își coboară buzele pe ale ei, furându-i un alt sărut prelung. Vocea lui devine tandră și chinuită de dorință.

— Când vei veni din nou să mă vezi? Te rog, vino degrabă!

— Voi veni în seara asta.

Ea îi zâmbește cu prudență, un zâmbet încărcat de secrete bine cumpănite. E zâmbetul cuiva care știe precis ce să îi spună unui soldat-copil, îndrăgostit nebunește. Îl trage suficient de aproape ca să-i șoptească în ureche:

— Și mie mi-a fost dor de tine!

Patru sunt locurile în care spiritele încă mai cutreieră...
În Bezna-Nopții, cea acoperită de zăpadă, în paradisul demult
uitat din Sobri Elan, pe lângă Stâlpii de Sticlă din Dumon
și-n mintea omenească, tărâmul de-a pururi misterios,
unde fantomele vor bântui în veci.

Mordove Senia, O amănunțită cercetare a miturilor
străvechi și moderne

Adelina Amouteru

Vreme de o săptămână întreagă, nu mi-am părăsit dormitorul. Plutesc, parcă, ba recăpătându-mi, ba pierzându-mi din nou cunoștința, trezindu-mă doar să mănânc plăcinte și vânat fript, bucatele care-mi sunt aduse zilnic la pat, și să îi îngădui servitoarei să-mi schimbe bandajele și veșmintele.

Uneori, Enzo mai vine să vadă ce fac. Chipul îi e mereu la fel de lipsit de orice expresie și mâinile îi sunt înmănușate. În afară de el, nimeni nu mă vizitează. Nu am alte informații despre Societatea Pumnalului. Ce vor face acum cu mine, chiar nu am habar.

Și astfel trec mai multe zile. Prosperiziua. Aevaziua. Moraziua. Amareziua. Sapienziua. Îmi imaginez ce face, oare, acum Violetta, dacă se gândește și ea la mine. Dacă e sau nu în siguranță. Dacă mă caută sau dacă m-a uitat deja și își vede de viața ei.

Când vine din nou Prosperiziua, mi-am revenit deja îndeajuns, încât să pot renunț la bandaje. Juliturile de pe încheieturi și glezne s-au transformat în niște vânătăi șterse, iar umflătura de pe obraz a dispărut. Chipul meu e, din nou, ca pe vremuri. Sunt mai slabă, e drept, iar părul mi s-a transformat

într-o încâlceală de noduri. Locul de unde m-a tras tata încă mă doare. Mă privesc în oglindă în fiecare seară, în timp ce lumânările trimit umbre portocalii pe chipul meu și îmi luminează pielea cicatrizată de deasupra ochiului lipsă. În minte am numai gânduri negre. Ceva e viu în acele șoapte și îmi solicită atenția, chemându-mă tot mai adânc în umbre, dar mie îmi e teamă să îl ascult.

Arăt la fel. Dar, totodată, arăt ca o străină.

Voci care vin din spatele ușii care dă în camera mea mă fac să mă trezesc, în aurițiii zori ai zilei. Rămân nemișcată, ascultând conversația care răzbate până la mine.

Recunosc imediat vorbitorii. Enzo și servitoarea.

— ... Treburi de făcut. *Signorina* Amouteru cum se simte?

— Mult mai bine. Pauză: Ce să fac azi cu ea, Alteța Voastră? Acum se simte bine și devine tot mai neliniștită. S-o plimb prin toată curtea?

O pauză scurtă. Mi-l imaginez pe Enzo ajustându-și mănușile, pe jumătate întors cu spatele la fata în casă, părând la fel de indiferent precum îi e vocea. Într-un târziu, el răspunde:

— Du-o la Raffaele!

— Prea bine, Alteța Voastră!

Conversația se încheie. Aud sunetul unor pași răsunând pe coridor, apoi îndepărtându-se și dispărând de tot. O dezamăgire stranie mă cuprinde, când mă gândesc că Enzo nu mă va vizita azi. Speram să-l pot întreba și alte lucruri. *Toată curtea*, a spus servitoarea, referindu-se, parcă, la clădirea în care locuim cu toții. Ce fel de curte? O proprietate regală? Și cine e Raffaele?

Rămân în pat și aștept, până când servitoarea țâșnește înăuntru.

— Bună dimineața, *signorina!* spune ea, din spatele vrafului de mătăsuri pe care le poartă în brațe, în timp ce cară și un castron cu apă aburindă. Ia te uită, cât trandafiriu în obraji aveți astăzi! Adorabil!

Cât de straniu e să am pe cineva care îmi face mereu complimente și îmi satisface orice capriciu! Dar zâmbesc, drept mulțumire. Mă freacă bine și mă îmbracă în cămașa mea lungă, alb cu albastru, în timp ce eu îmi aranjez șuvițele peste ochiul lipsă. Tresar când trece cu peria peste partea rănită a scalpului.

Într-un târziu, suntem gata. Mă conduce spre ușă, iar eu inspir adânc când ies, pentru prima dată, din dormitor.

Mergem în josul unui coridor îngust, care se bifurcă. Studiez pereții. Sunt împodobiți cu tablouri care îi înfățișează pe zei: poveștile despre preafrumosul Pulchritas ieșind din spuma mării și despre tânărul Laetes căzând din ceruri pictate în culori atât de vii, încât parcă ar fi fost terminate abia acum o săptămână. Un brâu din marmură cu vinișoare înconjoară partea de jos a tavanului boltit. Mă holbez atât de mult la coridor, încât încep să rămân în urmă și numai când servitoarea îmi strigă să mă grăbesc, îmi iau privirea de la picturi și zoresc să o ajung din urmă. În timp ce merg, încerc să găsesc ceva să-i spun, dar, de fiecare dată când deschid gura, ea se mulțumește să îmi zâmbească politicos și privește în altă parte. Hotărăsc să păstrez tăcerea. Mai facem o cotitură și ne oprim brusc în fața a ceea ce pare a fi un zid solid și un șir de coloane.

Își trece o mână de-a lungul uneia, apoi apasă zidul. Privesc, uimită, cum peretele se dă la o parte, scoțând la iveală un alt coridor.

— Haideți, tânără *signorina!* îmi spune ea, peste umăr.

O urmez, fără să scot un cuvânt. Zidul se închide în urma noastră, de parcă n-ar fi existat nimic de partea cealaltă.

Cu cât mergem mai mult, cu atât mai curioasă devin. Firește că toată organizarea asta a spațiului are sens. Dacă aceasta este clădirea unde stau Tinerele Elite – adică asasinii căutați de Inchiziție –, atunci, de bună seamă, ei nu ar îngădui să se pătrundă aici pe o ușă pe care să o deschizi direct din stradă. Elitele sunt un secret bine tăinuit ascuns în spatele zidurilor altei clădiri. Dar ce e, oare, acea *curte* pe care au pomenit-o mai devreme?

Servitoarea se oprește, în cele din urmă, în fața unor uși înalte de la capătul unui coridor. Ușile duble sunt decorate cu gravuri complicate care îi înfățișează pe Amare și pe Fortuna, zeul iubirii și zeița prosperității, înlănțuiți într-o îmbrățișare intimă. Mi se taie răsuflarea. Căci acum știu unde mă aflu.

Locul acesta e doar un bordel!

Servitoarea deschide ușile duble. Pășim într-o cameră împodobită cu decorațiuni superbe, în care mai zăresc o ușă care duce, cel mai probabil, spre un dormitor. Gândul acesta mă face să mă înroșesc. O parte a camerei e deschisă și dă spre o curte interioară, de fapt, o grădină luxuriantă.

Fâșii străvezii de mătase atârnă din tavan până aproape de podea, fremătând ușor, în timp ce șiraguri de clopoței argintii cântă în bătaia vântului. Parfumul de iasomie umple aerul.

Servitoarea bate la ușa dormitorului.

— Da? răspunde cineva dinăuntru.

Chiar și înăbușită de lemnul ușii, îmi dau seama că vocea e minunată. Ca a unui menestrel.

Servitoarea își pleacă fruntea, deși eu și numai eu o pot vedea.

— *Signorina* Amouteru a venit să vă facă o vizită.

Tăcere. Apoi, aud un târșâit moale de pași și ușa se deschide. Mă trezesc holbându-mă la un băiat care mă lasă fără grai.

Un celebru poet de pe Tărâmurile Soarelui a descris, cândva, un chip frumos drept unul „sărutat de luni și de ape", o odă închinată celor trei luni ale noastre și grației luminii lor reflectate în ocean. Bardul a făcut acest compliment doar de două ori: o dată propriei mame și a doua oară celei din urmă prințese a Imperiului Feishen. Dacă ar mai fi în viață și ar privi chipul pe care îl privesc eu acum, l-ar mai face pentru a treia oară. Căci, de bună seamă, lunile și apele probabil că-l iubesc cu deznădejde pe băiatul ăsta.

Părul lui negru și lucios îi cade pe un umăr într-o cosiță împletită lejer, mătăsoasă. Pielea lui măslinie e netedă, fără niciun cusur, și strălucește. Izul slab ca de mosc al crinilor de noapte îl învăluie, amețitor, de parcă ar promite ceva interzis. Sunt atât de distrasă de înfățișarea lui, încât îmi ia o clipă să îi remarc însemnul: apărați de gene lungi și negre, ochii nu îi sunt la fel, unul fiind de culoarea mierii în lumina soarelui, iar al doilea, de un verde vărătic, strălucitor, de smarald.

Servitoarea ne salută iute, făcând un semn cu capul, și apoi dispare pe coridor, lăsându-ne singuri. Băiatul îmi zâmbește, iar în obraji îi apar gropițe.

— Mă bucur nespus să te cunosc, *mi Adelinetta*, îmi spune, curtenitor.

Apoi îmi ia mâinile și se apleacă să mă sărute pe ambii obraji. Mă înfior de cât de moi îi sunt buzele. Mâinile lui sunt reci și netede, degetele, subțiri, înconjurate de inele de aur înguste, iar unghiile îi lucesc. Vocea lui e la fel de poetică precum am intuit din spatele ușii.

— Eu sunt Raffaele, se prezintă.

O mișcare din spatele lui îmi abate atenția. În ciuda luminii slabe din încăpere, descopăr contururile unei alte persoane care se răsucește în patul lui. Părul necunoscutului e sărutat de razele soarelui și atunci văd că șuvițele lui sunt scurte, de culoare șaten. Mă uit la Raffaele. Aici chiar e un bordel! Raffaele probabil că este unul dintre clienți.

Tânărul îmi remarcă șovăiala, apoi roșește și își coboară genele. Nu am mai văzut vreodată un gest mai grațios.

— Îmi cer iertare, *signorina!* Deseori, munca mea continuă până dimineața.

— Ah! reușesc să îngaim.

Cât sunt de naivă! El nu e, nici pe departe, un client! Bărbatul din dormitor e clientul, iar Raffaele, *consortul*. Cu un chip ca al lui, ar fi trebuit să știu imediat, însă, pentru mine, consort înseamnă o persoană care se prostituează în stradă. Sunt lucrători săraci și disperați, care se vând la marginea drumului și în bordeluri. Nu adevărate opere de artă.

Raffaele privește iar peste umăr, și, când pare că i-a adormit iar adânc clientul, iese și închide ușa, fără un sunet.

— Prinții negustori au tendința să doarmă până târziu, spune el, cu un zâmbet delicat.

Apoi, îmi face semn să îl urmez. Mă minunez de eleganța simplă a gesturilor sale, bine cumpănită, așa cum eu, una, cred că ar trebui să se comporte un consort de înaltă clasă. Oare toată camera și curtea îi aparțin?

— Să-ți simt energia atât de aproape e puțin copleșitor, îmi mărturisește el.

— Mă poți simți?

— Doar eu sunt cel care te-a descoperit!

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Raffaele mă conduce afară din cameră, pe coridor, până când ajungem într-o curte mare, cu fântâni arteziene. Briza îi răscolește părul, dezvelind câteva șuvițe de un azuriu strălucitor ca safirul, care sclipesc sub cele negre, asemenea unor linii din nestemate pe pânza întunecată a unui tablou. Un al doilea însemn.

— În noaptea în care ai fugit de acasă, spune el, în timp ce ne plimbăm, te-ai oprit în piața centrală din Dalia.

Amintirea mă face să tresar. Fața spălată de ploaie a tatei despicată de un rânjet amenințător îmi joacă dinaintea ochilor.

— Da, șoptesc.

— Enzo mă trimisese în partea de miazăzi a Kenettrei pentru câteva luni, să îi găsesc pe cei asemenea ție. Te-am simțit din prima clipă în care am intrat în Dalia. Atracția era slabă, totuși, venea și pleca, și mi-au trebuit vreo câteva săptămâni ca să-mi restrâng căutările la cartierul tău. Raffaele se oprește în fața celei mai mari fântâni arteziene din curte: Dar prima dată când *te-am văzut* a fost în piața aceea. Te-am privit cum călăreai prin ploaie. Firește, i-am trimis de îndată de știre Alteței Sale.

Cineva mă privise, într-adevăr, în acea noapte. *Un băiat care-i poate simți pe cei ca mine – pe cei ca* noi! Aceea trebuie să fie puterea lui, tot așa cum a lui Enzo era să dea naștere focului, iar a mea, să fac să apară nălucile.

— Vasăzică, tu recrutezi Tinere Elite pentru Societatea Pumnalului?

— Da. Ceilalți îmi spun Mesagerul, iar vânătoarea mea după cei ca noi e întotdeauna o adevărată aventură. La fiecare o mie de *malfetto*, există *unul* cu totul și cu totul special. După ce un potențial recrut cade în mâinile Inchiziției, însă, e dificil să îl salvăm la timp. De fapt, tu ești prima pe care am smuls-o

direct din ghearele lor. Raffaele îmi face cu ochiul lui care are culoarea nestematelor: Felicitări!

Distrugătorul! Mesagerul! O societate plină de persoane cu nume duble, cu semnificații ascunse. Inspir adânc, gândindu-mă la celelalte Tinere Elite despre care am auzit diverse zvonuri și la numele lor.

— Nimeni nu mi-a spus că locul ăsta e un... bordel.

— Hai să-i spunem *o curte a plăcerilor*, precizează Raffaele. Bordelurile sunt pentru cei săraci și lipsiți de bun-gust.

— O curte a plăcerilor, repet.

— Clienții noștri vin aici pentru muzică și conversație, pentru frumusețe, râsete și istețime. Beau și cinează cu noi. Uită de griji. Îmi zâmbește fermecător: Uneori, în afara dormitorului. Alteori, înăuntru.

Îi arunc o privire bănuitoare.

— Și sper că nu e nevoie să devin consoartă, la rândul meu, ca să mă alătur Societății Pumnalului? De bună seamă, nu vreau să jignesc pe nimeni, adaug repede.

Râsetul blând al lui Raffaele e singurul răspuns pe care îl primesc. La fel ca toate celelalte lucruri ale lui, și hohotele îi sunt perfecte, rafinate, la fel de melodioase precum clinchetele unor clopoței de vară, niște sunete care-mi umplu inima de lumină.

— Unde alegi să dormi nu te definește, nu te reprezintă ca persoană. Oricum, nu ai vârsta cuvenită, *mi Adelinetta*. Nimeni de la Curtea Fortunata nu te va sili să servești clienți, firește, doar dacă nu cumva te va interesa să o faci.

La această simplă sugestie fața începe să-mi ardă, roșie-purpurie. Raffaele mă conduce de-a lungul unei laturi a curții. Acolo, vântul aduce cu sine parfumul dulce al primăverii.

Pot spune că bordelul – mă rog, *curtea plăcerilor* – e situat pe o pantă a unui deal abrupt, și, când ajungem la o belvedere, privesc orașul de sub noi. Și mi se taie răsuflarea.

Estenzia!

Cupole de cărămidă roșie și drumuri largi, curate. Turnuri spiralate, arcade care au curburi largi. Străduțe înguste, năpădite de flori colorate și de viță-de-vie. Monumente impresionante, strălucind în soare. Oameni care se mișcă de colo-colo, de la o clădire la alta, cai care trag căruțe încărcate cu butoaie și lăzi. Statui de marmură ale celor doisprezece zei și îngeri, cu picioarele acoperite de flori, străjuiesc piețele principale. Sute de nave trag în port, în vreme ce altele pleacă: galioane pântecoase și caravele subțiri, iuți ca argintul viu, cu pânze lucioase, maronii și albe, care se conturează pe fundalul de un albastru profund al mării, în vreme ce steagurile pe care aceste corăbii le arborează formează un adevărat curcubeu din culorile regatelor de pe tot cuprinsul lumii. Printre nave plutesc gondolele ca niște licurici printre giganți. Undeva, în depărtări, bate un clopot. La orizont, contururile neclare ale unui șir de insule se ițesc pe suprafața netedă a Mării Soarelui. Iar sus, pe cer...

Mi se taie suflarea de încântare când o creatură imensă, care seamănă cu o pisică-de-mare uriașă, alunecă, leneș, pe deasupra portului, cu aripile cărnoase netede și translucide în lumină, cu coada întinsă în spatele său, ca o linie lungă. Cineva, doar un punct negru abia vizibil, călărește pe spatele său. Creatura scoate un sunet vibrant, stăruitor, care răsună și e repetat de ecou pe deasupra orașului.

— O baliră! exclam.

Raffaele îmi aruncă o privire peste umăr, cu un gest atât de firesc, de lin, de regal, încât, fie și numai pentru acesta, și

oricine l-ar putea considera a face parte din cea mai nobilă dintre familii. Zâmbește când îmi vede bucuria.

— Aș fi crezut că le-ai zărit adesea în timp ce transportă marfă în Dalia, ținând cont că tu locuiai atât de aproape de cascadă.

— Niciodată atât de aproape.

— Înțeleg! Păi, pe aici avem ape calde și puțin adânci, așa că balirele se adună, vara, ca să nască. Te vei sătura de ele în curând, crede-mă.

Clatin din cap și continui să privesc scena.

— Orașul e minunat!

— Doar pentru un nou-venit. Zâmbetul i se șterge de pe chip: Nu suntem precum popoarele din Tărâmurile Văzduhului, unde febra sângelui a fost blândă și puținii oameni însemnați sunt preamăriți. Estenzia a fost devastată de febră. De atunci, tot suferă. Negoțul e la pământ. Piratii jefuiesc navele care merg pe rutele noastre comerciale. Orașul sărăcește, iar oamenii flămânzesc. Toți *malfetto* sunt considerați țapii ispășitori. Chiar ieri a fost ucisă o fată *malfetto*, înjunghiată pe stradă. Inchiziția se preface că nu vede.

Încântarea mea dispare dintr-odată. Când privesc iar spre orașul de sub noi, bag de seamă numeroasele prăvălii care au ferestrele acoperite de scândurile bătute pe deasupra, cerșetorii și pelerinele albe ale inchizitorilor. Mă întorc cu spatele la toate, căci mă simt prost.

— Nici în Dalia situația nu e diferită, mormăi. Urmează o tăcere scurtă: Unde sunt celelalte Tinere Elite?

Ajungem la un zid de piatră alb, aflat în spatele unui cotlon îngust al curții interioare, situat în așa fel, încât nu te-ai gândi să te oprești acolo, dacă n-ai avea habar ce-i cu el. Raffaele își

trece degetele de-a lungul zidului, înainte să apese. Spre surprinderea mea, zidul alunecă și se deschide încet. O pală de vânt rece ne întâmpină. Trag cu ochiul înăuntru. Scări de piatră roase se răsucesc în jos, în beznă.

— Nu te gândi la ei, îmi spune. Azi suntem doar noi doi.

O furnicătură ciudată și plăcută, totodată, îmi lunecă, parcă, pe ceafă. El nu mai spune nimic, iar eu hotărăsc să nu îi mai cer atât de stăruitor și alte informații.

Pornim direct spre beznă. Raffaele desprinde un felinar mic de pe zid și îl aprinde, iar strălucirea slabă a acestuia creează siluete negre și portocalii în întuneric. Tot ce pot vedea sunt treptele din fața mea și faldurile veșmintelor lui Raffaele. De bună seamă, aceasta e o curte a plăcerilor cu teribil de multe spații secrete!

După o vreme, scările se opresc în fața unui alt perete gol. Raffaele îl face și pe acesta să se deschidă. Zidul se mișcă, gemând, parcă, greoi. Pășim într-o încăpere luminată de petice de lumină care se strecoară printr-un grilaj din tavan și care fac să strălucească firele de praf care plutesc în aer. Barele grilajului sunt acoperite de mușchi. Într-un colț, o masă plină de pergamente și hărți, planetarii ciudate care reprezintă traseele lunilor și manuscrise cu anluminuri. Locul miroase a umezeală și a răcoare.

Raffaele se apropie de masă și dă la o parte niște hârtii.

— Nu te speria! îmi spune.

Mă încordez.

— De ce? Ce facem aici?

Raffaele evită să mă privească. În schimb, trage un sertar al mesei și scoate câteva tipuri diferite de pietre. De fapt, *pietre* nu e cel mai bun cuvânt. Sunt nestemate rare, geme, tocmai scoase din pământ. Ceva mi se pare cunoscut în decor. Da, acum îmi

aduc aminte: pentru vreo două lunule de aramă, escrocii de pe stradă pun niște pietre vopsite în fața unui copil și apoi se prefac a-i povesti diverse lucruri despre personalitatea lui.

— Ne jucăm? întreb.

— Nu tocmai. Își suflecă mânecile: Înainte să devii una dintre noi, trebuie să treci cu bine prin mai multe încercări, prin mai multe probe. Astăzi, o vei susține pe prima.

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Și care e această încercare?

— Fiecare Elită reacționează diferit la energie și fiecare Elită are puncte tari și puncte slabe diferite. Unii răspund la forță și curaj. Alții sunt înțelepți și raționali. Iar alții sunt conduși de pasiune. Nu trebuie decât să privești spre nestemate. Astăzi, vom afla cine ești *tu*, cu adevărat. Cum se conectează cu lumea energia *ta* specifică.

— Și la ce slujesc pietrele?

— Noi toți suntem copiii zeilor și ai îngerilor. Un zâmbet blând îi luminează acum chipul lui Raffaele: Se spune că nestematele sunt amintirile nepieritoare ale locurilor unde zeii au atins pământul cu mâinile, în timpul creației. Unele cheamă un anumit tip de energie, care va curge prin tine. Ele își vor îndeplini cel mai bine rolul dacă rămân în forma lor naturală, de geme.

Raffaele ridică o altă piatră prețioasă. În lumină, aceasta pare zimțată și transparentă.

— Diamantul, spre exemplu, continuă el. Așază gema la locul său și ridică alta, cu o nuanță albăstruie: Veritiumul*, de

* Numele acestei pietre prețioase a fost inventat de autoare, probabil, de la *veritas* (lat.), „adevăr; realitate" (n. red.).

asemenea. Mai avem: calcedonie, piatra-lunii, opal, acvamarin. Le așază în șir, una după alta.

Când, în cele din urmă, termină, pe masă sunt înșirate douăsprezece pietre prețioase. Fiecare dintre ele sclipește într-o altă nuanță în lumină.

— Și piatra-nopții*, încheie el. Câte una pentru fiecare zeu și pentru fiecare înger. Unele îți vor părea mai atrăgătoare decât altele.

Le privesc, mai degrabă derutată de acum.

— De ce mi-ai cerut să nu mă sperii?

— Fiindcă, într-o clipă, vei simți ceva foarte ciudat.

Și, zicând acestea, Raffaele întinde o mână spre mine, făcându-mi semn să rămân în picioare, în centrul încăperii. Apoi, începe să așeze cu grijă nestematele, într-un cerc, în jurul meu.

— Nu te împotrivi! îmi cere. Liniștește-te și lasă energia să plutească prin tine!

Șovăi, apoi încuviințez.

El termină de aranjat nestematele. Mă foiesc pe loc, privindu-le pe fiecare cu o curiozitate care crește și tot crește. Raffaele se dă un pas înapoi, mă cercetează o clipă, apoi își încrucișează brațele, făcând să-i foșnească mânecile din mătase.

— Acum, vreau să te relaxezi! Eliberează-ți mintea de orice gând de prisos!

Trag adânc aer în piept, apoi încerc să fac ce-mi spune.

Tăcere... Nu se întâmplă nimic. Îmi opresc gândurile, îndreptându-le spre o apă calmă, spre noapte. Lângă mine,

* *Nightstone* (engl.), o altă nestemată inventată de autoare (n. red.).

Raffaele își coboară fruntea într-o încuviințare care ar putea trece aproape neobservată.

Simt un fior ciudat în brațe și ceafă. Când privesc în jos, spre pietre, văd că cinci dintre ele au început să strălucească, luminate parcă dinăuntru, în nuanțe de stacojiu, alb, albastru, portocaliu și negru.

Raffaele pășește de parcă ar aluneca de jur-împrejurul meu, lent, iar ochii îi strălucesc, plini de curiozitate. Felul în care îmi dă târcoale mă face să mă gândesc la un animal de pradă, mai ales când trece prin partea unde era cândva ochiul meu pierdut și unde vederea îmi e mai slabă, așa că sunt silită să-mi întorc chipul, pentru a-l urmări. Ridică încet un picior, iar papucul lui bătut cu pietre scumpe împinge la o parte fiecare nestemată care nu lucește. Ridică apoi cele cinci pietre rămase, se întoarce la masă și le așază cu multă băgare de seamă.

Diamant, roseit*, veritium, ambră** și piatra-nopții. Îmi mușc buza, nerăbdătoare să aflu ce înseamnă.

— Bun! exclamă el. Acum, vreau să privești diamantul!

Pentru o clipă, Raffaele nu se mișcă. Tot ce face e să mă privească intens, calm. Brațele îi atârnă pe lângă corp. Distanța dintre noi pare să freamăte, ca și cum ar fi prins viață. Încerc să mă concentrez asupra pietrei și să nu tremur din toți rărunchii.

Raffaele își înclină capul.

Tresar. Simt cum un șuvoi de energie trece prin mine, ceva puternic și luminos, care amenință să mă dărâme. Mă sprijin de zid. O amintire îmi străbate mintea ca un fulger, atât de vie și de colorată, încât pot jura că o retrăiesc.

---

* *Roseite* (engl.), mineral cristalizat din familia mica, de culoare galben-maronie (n. red.).

** Aici, chihlimbar (n. red.).

Eu am opt ani, iar Violetta, șase. Alergăm să îl întâmpinăm pe tata, care tocmai a revenit dintr-o călătorie de o lună în Estenzia. El o ridică în brațe pe Violetta, râde și o învârte în cerc. Ea țipă, încântată, în timp ce eu stau și privesc. Mai târziu, în aceeași după-amiază, o provoc pe Violetta la o întrecere printre copacii din spatele casei. Aleg o rută plină de pietre și crevase, știind prea bine că abia și-a revenit după un episod de febră și e încă slăbită. Când Violetta se împiedică de o rădăcină și își julește genunchii, zâmbesc și nu mă opresc s-o ajut. Alerg, alerg, alerg, până când devin una cu vântul. Nu am nevoie de tata să mă învârtă. Pot deja să zbor. Mai târziu, seara, îmi studiez partea acoperită de cicatrice, lipsită de ochi, a feței, șuvițele de păr argintiu. Apoi, iau peria de păr și sparg oglinda într-o mie de bucăți.

Amintirea pălește. Strălucirea pulsează încă o clipă în interiorul diamantului, înainte să dispară. Trag adânc aer în piept și mă înfior, pierdută într-o ceață de uimire și vinovăție.

Ce a fost *asta?*

Raffaele face ochii mari, mai întâi, apoi îi mijește, cercetând diamantul. Îl privesc și eu, așteptându-mă, parcă, să înceapă să strălucească în vreo culoare, dar nu zăresc nimic. Poate sunt prea departe să-mi dau seama. Acum el se uită la mine.

— Fortuna, zeița prosperității! îmi spune. Diamantul arată că ești în deplin acord, că ești atrasă de putere și ambiție, el dă la iveală focul care arde în tine. Adelina, îți poți întinde mâinile de o parte și de alta?

Șovăi, dar, când Raffaele îmi zâmbește încurajator, fac ce îmi spune. Întind brațele până când sunt paralele cu podeaua. Raffaele dă diamantul deoparte și îl înlocuiește cu veritiumul, care acum e scăldat în lumină. Mă studiază puțin, apoi se întinde și se preface a trage ceva invizibil prin aer. Am o senzație

stranie, ca și cum ar trage ceva din mine, de parcă cineva ar încerca să mă împingă într-o parte, căutându-mi secretele. Mă trag, instinctiv, înapoi. Veritiumul sclipește albăstrui.

Iată ce amintire mă asaltează de data aceasta:

Am doisprezece ani. Violetta și cu mine stăm în bibliotecă, unde îi citesc dintr-o carte care cataloghează flori. Îmi amintesc încă paginile acelea cu anluminuri, pergamentul care foșnește asemenea frunzelor uscate. *Trandafirii sunt atât de frumoși*! oftează Violetta, în felul ei nevinovat, admirând imaginile din carte. *Așa ca tine!* Eu tac. Ceva mai târziu, când fuge să cânte la clavecin, împreună cu tata, mă aventurez în grădină să privesc tufișurile de trandafiri. Studiez cu atenție unul dintre trandafiri, apoi îmi privesc inelarul îndoit, pe care tata mi l-a rupt cu câțiva ani înainte. Dintr-un impuls straniu, mă întind și îmi strâng pumnul în jurul tulpinii. O duzină de spini îmi intră în carne. Îmi încleștez maxilarul și strâng cât de tare pot. *Ai dreptate, Violetta!* Într-un târziu, dau drumul tulpinii, privind cu uimire sângele care îmi înflorește pe mână. Spinii au acum pete stacojii. *Suferința intensifică frumusețea*, îmi amintesc că m-am gândit.

Scena se estompează. Nu se mai întâmplă nimic. Raffaele îmi spune să mă întorc, iar când o fac, bag de seamă că veritiumul strălucește într-un albastru șters. În același timp, scoate o notă muzicală în tremolo, care-mi amintește de un flaut stricat.

— Sapientus, zeul înțelepciunii, spune Raffaele. Ești în acord cu veritiumul când e vorba despre adevărata fire, despre cunoștințe și curiozitate.

Se deplasează spre roseit, fără nicio altă completare. Pentru acesta, mă cheamă la el și îmi spune să fredonez ceva în fața lui. Când fac întocmai, o mâncărime slabă îmi gâdilă gâtul,

amorțindu-l. Piatra lucește cu sclipiri roșii pentru o clipă, apoi se estompează, într-o cascadă de sclipiri.

Iată și amintirea care o însoțește:

Am cincisprezece ani. Tata a aranjat ca niște pețitori să vină la noi și să ne arunce o privire Violettei și mie. Violetta rămâne fermecătoare și dulce tot timpul, cu gurița ca un boboc de trandafir, când zâmbește. *Detest când se uită la mine*, îmi spune mereu. *Dar trebuie să încerci, Adelina!* O surprind în fața oglinzii, trăgându-și în jos decolteul, ca să își arate mai mult din rotunjimi, zâmbind când vede cum îi cade părul pe umeri. Nu știu ce să cred despre asta. Bărbații o admiră, la cină. Chicotesc și își ciocnesc paharele. Urmez exemplul Violettei: flirtez și zâmbesc din răsputeri. Remarc foamea din privirile lor de fiecare dată când mă privesc, felul în care ochii lor se opresc asupra claviculei și asupra sânilor mei. Știu că mă vor. Numai că nu mă vor ca soție. Unul dintre ei glumește cum mă va încolți data viitoare când mă voi plimba singură prin grădină. Râd împreună cu el. Îmi imaginez cum îi amestec otrăvuri în ceai și îl privesc cum devine vânăt la față, cuprins de groaza morții. Îmi imaginez că mă aplec deasupra lui, privindu-l, răbdătoare, cu bărbia în palme, admirându-i trupul care moare și numărându-i ultimele clipe. Violetta nu se gândește la asemenea lucruri. Ea vede peste tot doar fericire și speranță, iubire și inspirație. Ea e ca mama. Eu sunt ca tata.

Din nou, amintirea dispare, și din nou mă trezesc uitându-mă la Raffaele. În privirea lui citesc prudența, un soi de distanțare amestecată cu interes.

— Amare, zeul iubirii, îmi explică el. Roseit, pentru pasiune și compasiunea din interior, orbitor și roșu.

La final, ridică ambra și piatra-nopții. Ambra emite o culoare galben-portocalie frumoasă, însă piatra-nopții e doar o bucată de stâncă urâtă, întunecată, colțuroasă și fără luciu.

— De data asta ce trebuie să mai fac? îl întreb.

— Ține-le! spune și îmi ia mâna într-a lui.

Mă înroșesc când simt cât de netedă îi este palma, cât de blânde îi sunt degetele. Când îmi atinge degetul rupt, tresar și mi-l retrag. Se uită în singurul meu ochi. Deși nu întreabă de ce am reacționat așa, pare să înțeleagă.

— Totul va fi în regulă, murmură el. Ține palma întinsă!

Fac așa cum îmi cere, iar el îmi pune pietrele în palmă, cu grijă. Degetele mi se închid în jurul lor.

Un șoc violent mă străbate. Un val de furie amară. Raffaele sare înapoi. Eu tresar, apoi mă prăbușesc. Toate șoaptele din toate cotloanele întunecate ale minții mele sunt acum eliberate din cuști și îmi umplu gândurile cu vacarmul lor. Aduc cu ele un șuvoi de amintiri – ale tuturor celor pe care le-am văzut vreodată și ale tuturor celor pe care m-am luptat din răsputeri să le înăbuș: tata rupându-mi degetul, strigând la mine, lovindu-mă, ignorându-mă... Noaptea aceea, în ploaie... Coastele lui zdrobite... Nopțile care parcă nu se mai sfârșeau din temnița Inchiziției... Ochii lipsiți de culoare ai lui Teren... Mulțimea care mă batjocorea, aruncându-mi pietre în față... Rugul cu stâlpul lui de fier...

Îmi închid singurul ochi cât pot eu de strâns și îmi apăs palmele pe urechi, într-o încercare disperată de a împiedica amintirile să mă năpădească, dar vârtejul crește în intensitate, ca o perdea de întuneric, care amenință să mă tragă după ea, în jos. Hârtiile zboară de pe masă. Sticla felinarului lui Raffaele se sparge.

Oprește-te! Oprește-te! OPREȘTE-TE!

Aș distruge totul, totul, numai să le fac să înceteze.

O să vă distrug pe toți!

Scrâșnesc din dinți, în timp ce furia se învârtejește în jurul meu, cruntă, necruțătoare, dornică să izbucnească. Prin vârtej, aud șoaptele brutale, plin de duritate ale tatei: *Știu cine ești de fapt. Cine te va dori vreodată, Adelina?*

Furia mea clocotește.

Toată lumea! Se vor face mici de groază la picioarele mele, iar eu o să-i fac pe toți să sângereze.

Apoi, dintr-odată, strigătele încetează. Vocea tatei se pierde, lăsând în urmă doar o amintire în aerul care tremură. Rămân prăbușită la podea și tremur din tot corpul, golită, fără furia mea neașteptată, cu chipul scăldat în lacrimi. Raffaele stă la distanță. Ne uităm unul la altul o vreme, până când, în cele din urmă, vine să mă ajute să mă ridic. Îmi face semn cu capul spre scaunul de lângă masă. Mă așez, recunoscătoare, lăsând liniștea bruscă să mă pătrundă. Mușchii îmi sunt slăbiți și abia îmi pot ține capul drept. Mă simt, pe neașteptate, cuprinsă de dorința de a dormi, de a visa până voi scăpa de vlăguirea aceea, de sleirea aceea a tuturor puterilor.

După o vreme, Raffaele își drege glasul.

— Formidite și Caldora, îngerii gemeni ai fricii și furiei, șoptește el. Ambră, pentru ura îngropată în pieptul cuiva. Piatra-nopții, pentru bezna din lăuntru, pentru puterea spaimei. Șovăie, apoi mă privește în ochi: Ceva îți întunecă inima, ceva adânc și amarnic. A copt în tine de ani de zile, hrănit și încurajat. Nu am mai simțit niciodată ceva asemănător.

Tata a fost cel care a hrănit acest sentiment. Mă cutremur, amintindu-mi de fantasmele oribile care au răspuns chemării mele. În colțul camerei plutește stafia tatei, în parte ascunsă de un văl de iederă.

El nu e acolo cu adevărat! E o iluzie! E mort!

Dar nu încape nicio îndoială. Îi văd silueta care mă așteaptă, iar prezența lui e rece și stăruitoare, și mă bântuie.

Privesc în altă parte, astfel încât Raffaele să nu creadă, cumva, că o iau razna.

— Ce..., încep, dregându-mi apoi glasul. Ce înseamnă asta?

Raffaele face un semn din cap, compătimitor. Nu pare dornic să discute mai departe, iar eu sunt nerăbdătoare să trec la alt subiect.

— Vom vedea ce crede Enzo despre asta și ce vor însemna toate pentru pregătirea ta viitoare, spune el, pe un ton șovăitor. Se încruntă: Va trece o vreme până vei putea fi considerată o membră a Societății Pumnalului.

— Așteaptă! strig. Nu pricep! Nu sunt deja una dintre voi?

Raffaele își încrucișează brațele și mă privește.

— Nu. Încă nu. Societatea Pumnalului e formată din Tinere Elite care s-au dovedit capabile să își cheme puterile când e nevoie. Care *își pot controla* puterile cu un nivel de precizie pe care tu nu îl poți încă atinge. Îți amintești cum te-a salvat Enzo și cum i-a poruncit el focului să apară? Trebuie să fii stăpână pe talentele tale. Vei ajunge acolo, cu siguranță, însă încă nu ești acolo.

Felul în care Raffaele o spune mă pune, cumva, în gardă.

— Dacă nu sunt încă un Pumnal, atunci ce sunt? Ce se va petrece cu mine?

— Ești ucenică. Trebuie să vedem dacă te putem pregăti pentru a fi demnă să devii una dintre noi.

— Iar dacă nu voi reuși?

Ochii lui Raffaele, atât de calzi și de blânzi, de obicei, par să se întunece acum și devin de-a dreptul înspăimântători.

— Acum câțiva ani, spune el, am recrutat un băiat care putea chema ploaia. Părea promițător și ne puseserăm mari speranțe în el. A trecut un an. N-a putut fi învățat să-și controleze puterile. Ai auzit, cumva, despre seceta care a lovit partea de miazănoapte a Kenettrei, în perioada aceea?

Încuviințez. Tata blestemase creșterea prețurilor vinului și se zvonise că oamenii din Estenzia fuseseră siliți să sacrifice o sută de cai de neprețuit, fiindcă nu își mai putuseră permite să îi hrănească. Poporul murea de foame. Regele își trimisese inchizitorii, care uciseseră sute și sute în timpul revoltelor care izbucniseră.

Raffaele oftează.

— Băiatul a pricinuit seceta din greșeală și nu a putut cu niciun chip s-o oprească. A fost cuprins de panică și de frustrare. Firește că oamenii au dat vina pe noi, pe *malfetto!* Templele îi ardeau pe rug pe cei asemenea nouă, sperând că, sacrificându-ne, ar putea scăpa de secetă. Băiatul a început să se poarte ciudat, anapoda, făcând o scenă în public când a încercat să cheme ploaia chiar în mijlocul pieței centrale, strecurându-se noaptea în port să încerce să atragă valurile și tot așa. Enzo nu a fost deloc încântat. Înțelegi tu, cineva care nu-și poate controla energia ne pune în pericol pe toți. Nu lucrăm pe gratis. Să te ținem aici, în siguranță, să te hrănim și să te îmbrăcăm, să te pregătim... Totul costă bani și timp, dar, mai ales, ne costă renumele și reputația față de cei care ne sunt loiali. Tu ești o investiție, dar și un risc. Cu alte cuvinte, trebuie *să dovedești* că meriți să fii una de-a noastră. Raffaele îmi ia mâna: Nu vreau să te sperii. Dar nu îți voi ascunde că ne luăm misiunea în serios. Nu e un joc. Nu ne putem permite să avem o verigă slabă într-o țară care ne vrea morți. Strânsoarea

lui crește în intensitate: Iar eu, unul, voi face tot ce îmi va sta în puteri să mă asigur că vei deveni o verigă puternică! spune el, ca încheiere.

Încearcă să mă consoleze, cu toată sinceritatea chiar. Dar e ceva ce nu îmi spune totuși.

În pauzele scurte, în tăcerile dintre cuvintele lui, aud tot ce ar trebui să mai știu.

Ei mă vor urmări. Trebuie să le dovedesc că mă pot folosi de puterile mele și, pe deasupra, că pot face asta cu mare precizie. Dacă, pentru vreun motiv oarecare, nu îmi voi putea controla abilitățile, ei nu se vor mulțumi doar să mă arunce, pur și simplu, pe ușă afară. Nu, nu! Doar le-am văzut chipurile, știu unde locuiesc și ce fac. Știu că îl au drept conducător pe prințul moștenitor de drept al Kenettrei. Știu prea multe.

Nu ne putem permite să avem o verigă slabă într-o țară care ne vrea morți.

Iar eu aș putea fi acea verigă slabă.

Dacă nu voi fi în stare să trec încercările lor cu bine, atunci îmi vor face ce i-au făcut, probabil, băiatului care nu putea controla așa cum trebuie ploaia.

Mă vor ucide.

Raffaele Laurent Bessette

Miezul nopții. Toți cei din Curtea Fortunata sunt cufundați în somn, dar Raffaele șade singur în dormitor, întorcând paginile delicate ale unei cărți despre luni și maree. Așteptând. Într-un târziu, aude o bătaie ușoară în ușă. Se ridică, dintr-o singură mișcare lină, fluidă aproape, iar mătăsurile ornate cu mărgele în care e înveșmântat sclipesc în lumina lumânărilor. Se îndreaptă, în vârful picioarelor, spre oaspete. Enzo intră, un adevărat vârtej de veșminte negre, aducând cu el miros de vânt, de noapte și de moarte. Raffaele se înclină, respectuos.

Enzo închide ușa în spatele său.

— Turnirul Furtunilor, șoptește el. Am primit confirmarea. Regele și regina vor apărea împreună, una dintre rarele ocazii când fac asta. Va fi cea mai bună ocazie pe care o vom avea să îi lovim pe amândoi odată.

Raffaele încuviințează:

— Perfect!

Enzo se încruntă spre el:

— Pari obosit, spune. Ți-e bine?

Clientul lui Raffaele din seara aceea plecase deja de mai bine de o oră.

— Da, da, hotărăşte tânărul să răspundă.

— Ai văzut-o azi pe Adelina?

— Da.

— Şi...?

Raffaele îi spune apoi lui Enzo totul despre încercarea la care o supusese pe Adelina. Despre cum a reacţionat aceasta la fiecare piatră. Vorbeşte despre atracţia ei copleşitoare pentru nestematele gemene, pentru ambră şi piatra-nopţii. După cum se temea, Enzo mijeşte ochii, interesat. Raffaele se cutremură. A recrutat multe Elite pentru tânărul prinţ în ultimii ani, dar nimeni nu mai manifestase aceeaşi atracţie ca şi Enzo pentru diamant, o ambiţie la fel de arzătoare ca a acestuia. Simplul fapt că se află lângă energia lui îl intoxică parcă.

— Frică şi furie! spune prinţul, gânditor. Ochii îi sclipesc în lumina lumânărilor: Asta da, premieră!

Raffaele trage adânc aer în piept.

— Sigur vrei asta? îl întreabă pe Enzo.

Prinţul îşi duce mâinile înmănuşate la spate.

— Tu ce mă sfătuieşti?

— Scapă de ea! Acum!

— După tot tam-tamul, îmi ceri să o ucid?

Vocea lui Raffaele e plină de suferinţă, dar fermă:

— Enzo... Fiecare amintire a ei are un contur întunecat. Suferă de o adevărată infecţie, de o corupere a minţii. Ceva e *teribil de greşit* în ea. Ar fi trebuit să se manifeste devreme, când era copil, dar a început să-şi găsească puterea doar recent. S-a tot adunat înăuntrul ei, iar energia îi pare cumva deformată, pervertită, greşită, şi încă într-un fel care mă tulbură profund. Nu ştie încă, dar e cuprinsă de lăcomia de a şi-o folosi. Nu ştiu cum va răspunde la pregătire.

— Ție îți este teamă de fata asta! murmură Enzo, surprins. Sau, poate, ești fascinat de ea...

Raffaele rămâne tăcut. *Nu. Mi-e teamă de fascinația* ta *pentru ea*, ar vrea să spună.

Privirea lui Enzo se îmblânzește.

— Știi că am încredere în tine. Am avut întotdeauna. Dar ar fi o mare pierdere să scăpăm de ea. Adelina are potențialul de a ne deveni foarte utilă.

— Va fi foarte utilă, e de acord Raffaele.

Șuvițele albastre ca safirul din părul său reflectă lumina. Îi aruncă lui Enzo o privire furișă.

— *Dacă* te va asculta, continuă.

— Îmi voi lua înapoi tronul, în curând, șoptește Enzo. Și niciun *malfetto* nu va mai trăi cu teama în suflet.

De acum, Raffaele poate simți aproape aievea amenințarea pe care o emană trupul lui Enzo.

— Iar Adelina are potențialul de a ne duce acolo, chiar dacă acest potențial este întunecat. Am văzut ce poate face. N-are niciun motiv să se întoarcă împotriva noastră.

Raffaele ezită.

— Fii atent, Distrugătorule! Nu cunoaștem încă nivelul energiei sale.

— Atunci, pregătește-o! Să vedem cum se descurcă! Dacă îți vei păstra aceeași părere în ceea ce o privește, de bună seamă, voi scăpa de ea. Dar, până atunci, va rămâne printre noi, continuă prințul, iar în ochi i se citește duritatea.

Facem o greșeală cumplită, se gândește Raffaele, dar își pleacă fruntea, acceptând.

— Cum porunciți, Alteța Voastră!

Când își face plecăciunea, părul îi alunecă în față și îi expune gâtul. Enzo se apleacă. Apoi se întinde și dă la o parte gulerul lui Raffaele.

Vânătăi urâte, roșiatice, înconjoară baza gâtului consortului, de parcă ar fi încercat cineva să îl sugrume. Doar acum, când Enzo atinge bărbia lui Raffaele și îi înclină fața în direcția luminii, vânătăile de un purpuriu slab din jurul buzelor sale devin, și ele, vizibile.

Enzo îl privește pe Raffaele în ochi:

— Unul dintre clienți a făcut asta?

Ochii lui Raffaele rămân plecați. Își potrivește gulerul, apoi își dă coada lucioasă în care îi e împletit părul peste umăr. Nu spune nimic, știind că tăcerea lui va răspunde lui Enzo.

— Spune-mi numele lui, murmură Enzo.

Raffaele nu zice nimic, pentru o clipă. Majoritatea clienților săi sunt blânzi cu el, chiar și în vâltoarea pasiunii. Dar nu toți. Amintiri din acea seară îl năpădesc, amintiri cu mâini aspre pe gâtul său, mâini care îl împing în perete, izbindu-i fața, în timp ce în ureche îi sunt șoptite, aspru, tot soiul de insulte. Se întâmplă în cazuri foarte rare și nu îi place să îl supere pe Enzo cu detalii. Munca lui Raffaele e importantă pentru Pumnale, în fond. Poate nu are aceleași puteri precum ceilalți, însă, chiar dacă ale lui nu pot ucide, pot hipnotiza. Mulți dintre clienții săi se îndrăgostesc de el atât de nebunește, încât devin „binefăcători" loiali ai Pumnalelor. În patul său se urzesc multe alianțe politice.

Și totuși... Este o muncă tare periculoasă.

Ar trebui să îi spun, mai întâi, patroanei. Ea îl va amenda pe client, între patru ochi, pentru această maltratare și nu îi va mai permite să mă vadă.

În schimb, îl privește pe Enzo. Inima lui blândă devine de oțel.

Dar nu și de data asta! Unii chiar merită o pedeapsă mai mare decât o simplă amendă!

— Contele Maurizio Saldana, îi răspunde prințului.

Enzo face un semn de încuviințare din cap. Expresia lui nu se schimbă, dar firicelele stacojii din ochii lui ard strălucitor. Apasă pieptul lui Raffaele cu un deget înmănușat. Vocea lui e o comandă tăcută:

— Data viitoare, să nu mai ții secrete față de mine!

În dimineața următoare, inchizitorii găsesc trupul dezmembrat al contelui Maurizio Saldana prins în cuie de ușa lui de la intrare, cu gura suspendată într-un strigăt și cu cadavrul ars scrum, de nerecunoscut.

Cuvântul *magic* e, de fapt, o prescurtare de la *Magiano și șiretlicurile lui*, și a fost născocit în onoarea isprăvilor tânărului șarlatan Magiano, care nu a fost niciodată prins de Inchiziție.

Raffaele Laurent Bessette, Eseuri

Adelina Amouteru

Violetta se temea de tunete.

Când eram mici, se strecura în dormitorul meu, de fiecare dată când furtuna amenința să înceapă. Se cățăra în pat și se ghemuia lângă mine, iar eu o înconjuram cu brațul și îi îngânam un cântec de leagăn de-al mamei, în timp ce afară furtuna se dezlănțuia. Nu mă mândresc s-o recunosc, însă mi-a plăcut întotdeauna neajutorarea ei. Mă făcea să mă simt puternică. În acele clipe, eu eram mai bună.

Așa începe visul meu din seara asta. O furtună întunecată îmi urlă la ferestre. Visez că mă trezesc în dormitorul meu, unde o găsesc pe Violetta ghemuită lângă mine, sub cuverturi, cu spatele lipit de mine, tremurând din tot corpul, cu buclele ei întunecate răspândite pe pernă. Zâmbesc, adormită.

— Stai liniștită, *mi Violettina!* șoptesc. Îi înconjor umerii cu brațul și încep să îngân un cântec: E doar o furtună.

— Dar se va înrăutăți, îmi șoptește drept răspuns.

Vocea ei sună straniu, ca un șuierat. Nu pare omenească.

Mă opresc din fredonat. Zâmbetul îmi piere.

— Violetta? murmur.

Îmi mișc brațul și o întorc spre mine.

Unde ar trebui să i se afle chipul, nu mai e nimic.

Patul se prăbușește sub mine, și, dintr-odată, cad. Jos, mai jos, tot mai jos și mai jos. Cad la nesfârșit.

Pleosc!

Mă zbat spre suprafață, icnind, și îmi șterg apa de pe gene. Unde mă aflu? Sunt înconjurată, din toate părțile, de ceea ce pare a fi un ocean, și niciun petic de pământ nu se zărește la orizont. Deasupra, cerul e de un cenușiu aproape negru precum cărbunele. Oceanul este negru.

Mă aflu în apele lumii de dincolo. Pe tărâmul celor morți.

Știu asta fiindcă lumina de aici nu seamănă cu aceea din lumea celor vii, desăvârșită, întreagă, putând să alunge umbrele cu căldura sa. Lumina de aici e moartă, îndeajuns de slabă, încât să mențină totul cufundat într-un cenușiu veșnic, fără culori, fără sunete – nimic, doar o mare tăcută. Privesc în jos, spre apa întunecată. Ce văd îmi face stomacul să mi se strângă de groază. Căci marea e adâncă, neagră, fără de sfârșit, plină de siluete fantomatice, care alunecă, plină de monștri!

Adelina!

O șoaptă mă cheamă. Privesc într-o parte. O copilă merge pe suprafața oceanului, cu pielea palidă precum porțelanul, cu trupul scheletic, sub mătăsuri albe, cu buclele lungi de păr negru răspândite în ocean, asemenea unei pânze de funii infinite, întinzându-se cât văd cu ochiul. Este Formidite, îngerul fricii, fiica Morții. Vreau să strig, dar nu pot scoate niciun sunet. Ea se apleacă spre mine. Acolo unde ar trebui să i se afle ochii, nasul și gura, văd doar piele, ca și cum cineva i-ar fi întins un material peste față. *Ea* era cea ghemuită în dormitorul meu, nu Violetta.

— Frica este putere, șoptește ea.

Apoi, de sub ape, o mână osoasă mă apucă și mă trage dedesubt.

Mă ridic în capul oaselor, tremurând toată. Totul dispare, înlocuit de camera mea goală, de la Curtea Fortunata. Ploaia îmi bate slab în geamuri.

După câteva clipe, îmi sprijin, ostenită, capul pe brațe. Imagini cu sora mea îmi adastă încă în minte, fragmente fantomatice. Mă întreb dacă plouă acolo unde se află Violetta, și dacă ea nu poate dormi din pricina tunetului.

Ce voi face? Încerc, ca întotdeauna, să apuc energia îngropată adânc în mine și s-o trag la suprafață, dar nu găsesc nimic. Dacă nu voi mai putea face asta niciodată? *Ar fi bine*, crede o parte din mine. Poate nici *nu ar trebui* să îmi mai folosesc vreodată puterile. Dar gândul mă face să am un gol în stomac.

Ce-ar fi să fug, în seara asta? Să evadez de la Pumnale? Cuvintele prevestitoare, amenințătoare, ale lui Raffaele îmi răsună iar și iar în minte. A pomenit de popoarele de pe Tărâmurile Văzduhului cele friguroase, care îi respectă pe *malfetto* și Elitele – aș putea fugi din Kenettra, spre îndepărtata miazănoapte.

Dar, gândindu-mă la asta, știu că e periculos și fără sens. *Stai liniștită, Adelina, și gândește-te!* Dacă aș încerca să fug de un grup de Tinere Elite, cum aș putea să le păcălesc? Puterile lor au fost îndelung antrenate și exersate, ale mele, nu. Ce *am* eu însă este Axa Inchiziției pe urmele mele, care cercetează, probabil, amănunțit tot drumul spre Kenettra de miazăzi, chiar în clipa aceasta, așteptând să fac un pas greșit. Dacă nu am putut scăpa de Inchiziție prima dată, cum aș putea spera să scap și de inchizitori, și de Pumnale? Mai ales de aceștia din urmă, care nu s-ar liniști până când nu m-ar prinde. M-ar reduce la tăcere înainte să le pot dezvălui secretele. S-ar putea

să mă prindă înainte să ajung măcar în port și, chiar dacă aș reuși să mă îmbarc pe o navă care să mă ducă spre Tărâmurile Văzduhului, m-ar urmări până acolo, fără îndoială. Probabil că mă urmăresc și acum. Voi fi silită să mă uit mereu peste umăr. Șansele mele de a scăpa sunt aproape inexistente.

Așa că analizez a doua posibilitate.

Dacă *aș deveni* una dintre Pumnale? Ce aș avea de pierdut? Nu sunt mai în siguranță pe cont propriu decât dacă rămân cu ei. Dar, dacă vreau să trăiesc, trebuie să rămân și să-mi dovedesc valoarea. Și, pentru a face asta, nu doar că trebuie să învăț cum să-mi controlez energia, ci și să-mi fac aliați. Prieteni. Singurătatea mi-a cam fost potrivnică, până acum. Mă cutremur când îmi amintesc reacția pe care am avut-o când am ținut în mâini piatra-nopții, atunci când, indiferent ce va fi făcut Raffaele, el a forțat întunecimea din mine să iasă la suprafață.

Dar dacă așa sunt cu adevărat? *Fii sinceră cu tine însăți*, mi-a spus cândva Violetta, când încercam, în van, să-l câștig pe tata de partea mea. Dar așa spune toată lumea și nimeni nu vorbește serios. Nimeni nu vrea să fii tu însăți. Întotdeauna vor doar să fii acea versiune a ta *care le place lor*.

Bine! Dacă vreau să fiu plăcută, *iubită*, atunci așa voi face. Voi câștiga aprecierea lui Enzo. Îl voi impresiona.

Când zorile mi se strecoară în cameră și o îmbăiază într-un auriu șters, sunt extenuată. Mă mișc când bate cineva încet la ușă. Probabil e servitoarea.

— Intră, spun.

Ușa se deschide puțin. Nu e servitoarea, ci Raffaele însuși. E îmbrăcat într-un veșmânt negru, superb, tivit cu spirale aurite, cu mâneci largi, care i se umflă când merge. Fruntea și gâtul îi sunt înconjurate de lanțuri subțiri, de aur, care îi ascund pielea, iar cosița împletită îi cade pe un umăr. Șuvițele de culoarea

safirului strălucesc în întuneric ca niște pene de păun. Ochii lui ca niște nestemate sunt machiați cu linii îndrăznețe de pudră neagră. Arată și mai uluitor decât mi-l aminteam, iar eu îmi abat privirea de la el, rușinată, pentru că mă holbam.

— Bună dimineața! îmi spune, apropiindu-se să mă sărute pe ambii obraji.

Nu dă niciun semn din șovăiala pe care o arătase față de mine după încercarea cu nestematele.

— Enzo și ceilalți s-au întors, mă informează, privindu-mă grav. Să nu-i facem să aștepte!

Mă îmbrac în pripă. Raffaele mă conduce din nou prin tunelul cel tainic, în aceeași direcție în care am mers când mi-a testat energia. De data asta, însă, continuăm să mergem și trecem dincolo de ușa spre apartamentul lui, înaintând tot mai departe în tunel, până când ne înghite bezna. Pașii noștri se aud cu ecou. Pe măsură ce înaintăm, tavanul pare tot mai înalt. Un miros de frig și umezeală se simte în aer.

— Cât de departe merge tunelul ăsta? întreb în șoaptă.

Vocea catifelată a lui Raffaele plutește spre mine, de sus.

— Sub străzile Estenziei se află catacombele celor morți.

Catacombele! Simt că mă înfior.

— Tunelele acestea se întind sub întregul oraș, continuă el. Fac legătura între câteva dintre casele noastre de refugiu, dar și între locuințele și moșiile „binefăcătorilor" noștri. Sunt atât de multe tunele și catacombe sub oraș, încât despre multe dintre ele oamenii au uitat complet, odată cu trecerea timpului.

— E umed aici.

— Din cauza ploilor de primăvară. Din fericire, suntem pe un teren înalt.

Ajungem, în sfârșit, la niște uși înalte, duble. Nestematele incrustate în lemnul străvechi lucesc în lumina slabă. Recunosc

aceleași geme pe care le-a folosit Raffaele ca să mă supună la încercare.

— Am rugat-o pe una dintre Elitele noastre să le incrusteze, îmi explică el. Doar energia sporită a atingerii unei Elite se poate conecta cu nestematele. Energia lor, la rândul său, mișcă mecanismele din interiorul ușilor, pentru a le deschide. Îmi face semn: Spune o rugăciune, *mi Adelinetta!* Vom pătrunde în tărâmul celor morți.

Apoi murmură o rugăciune scurtă către Moritas, zeița morții, ca să ne permită să trecem cu bine și în deplină siguranță și îi urmez exemplul. Când terminăm, acoperă cu palma una dintre nestemate.

Și toate gemele încep să lucească. Un șir complicat de clicuri se aud din lemn, iar ușa pare să se descuie. Privesc, uimită. Acela chiar că e un mecanism tare ingenios! Raffaele se uită la mine și în ochi pare să-i licărească o scânteie de simpatie.

— Curaj! îmi șoptește.

Apoi, se apasă cu toată greutatea în uși, iar ele se deschid.

O peșteră enormă, de mărimea unei săli de bal, ni se înfățișează privirilor. Felinarele de pe pereți luminează apa care s-a adunat în bălți pe pământ. De-a lungul pereților se înșiruie arcade și coloane de piatră, care par să fi fost sculptate cu secole întregi în urmă. Cele mai multe stau încă în picioare, unele însă s-au prăbușit și bucățile lor sunt împrăștiate pe jos. Lumina slabă se reflectă în apă, iar sclipirile sale plutesc, se întretaie și se mișcă, mereu în schimbare. Totul are o nuanță verzuie aici. Aud cum apa picură undeva, în depărtare. Pereții sunt împodobiți cu fresce luminate care îi reprezintă pe zei, degradate de apa care iese la suprafață, prin pereți, încă din vremurile străvechi, în ciuda strădaniilor artiștilor. Îmi dau seama imediat că imaginile au o vechime de secole, fiindcă

stilul e specific unei alte epoci. Mai văd și nișe ocupate de urne prăfuite, care conțin cenușa generațiilor de mult uitate.

Dar ce îmi atrage, cu adevărat, atenția este micul semicerc de persoane care ne așteaptă. În afară de Enzo, mai sunt încă patru. Toți stau cu fața spre noi și poartă veșmintele albastre-închis ale Societății Pumnalului. Expresiile le sunt greu de descifrat, bizare, în lumina slabă. Încerc să le ghicesc vârstele. Cred că suntem cam de-o seamă – doar toți aceia care au supraviețuit febrei sângelui erau abia niște copii când aceasta a luat sfârșit, de fapt. Unul dintre Pumnale este uriaș, iar veșmintele abia-abia dacă îi ascund brațele groase, musculoase, care par capabile să rupă un bărbat zdravăn în mici fărâme. Lângă el se află o fată micuță și slăbuță, care își ține o mână înfiptă în șold. E singura care-mi face un semn de salut din cap. Pe umăr are un vultur auriu, imens. Îi zâmbesc și eu, șovăielnic, cu privirea ațintită asupra păsării. Lângă ea este un băiat firav, iar ultima e o fată cu umeri lați și bucle lungi, arămii, cu tenul mult prea palid ca ea să fie de baștină din Kenettra. O fi de prin Tărâmurile Văzduhului? Ea își încrucișează brațele și mă privește, înclinând ușor capul, iar ochii îi par reci și curioși. Zâmbetul îmi piere cu totul.

În mijlocul lor stă în picioare Enzo însuși, cu părul lui de culoarea sângelui, cu mâinile la spate și cu privirea pironită asupra mea. Orice urmă de ghidușie a dispărut, de parcă nici n-ar fi fost, spre deosebire de prima dată când am stat de vorbă, în dormitorul meu. Astăzi, are un chip dur și neiertător: tânărului prinț i-a luat locul asasinul cu sânge-rece. Lumina stranie din peșteră îi aruncă umbre în ochi.

Ne oprim la câțiva pași de ei. Raffaele se adresează grupului:

— Aceasta este Adelina Amouteru, spune el, cu o voce limpede. Este cel mai recent recrut al nostru, posibila noastră

novice. Are puterea de a face să apară iluzii, fantasme, talentul de a-i păcăli pe oameni și modul în care ei percep realitatea.

Simt că ar trebui să spun și eu ceva, dar nu știu ce. Așa că mă mulțumesc să îi privesc cu tot curajul de care mă simt în stare.

Enzo se uită fix la mine. Nu știu de ce, însă mă simt atrasă spre el, la fel ca în ziua în care ne-am întâlnit. Poate, din pricina felului perfect drept în care își ține umerii sau a modului regal în care-și înalță fruntea. Atracția mea pentru ambiție reacționează pe dată la vederea lui.

— Spune-mi, Adelina! începe prințul, iar cuvintele sale răsună cu ecou în peșteră. Ai auzit vreodată versurile:

Când respir-un nou-născut întâia oară,
El a și plăsmuit furtuna ce moartea din ceruri o pogoară?

— Da, îi răspund.

— Nimeni și nimic nu e izolat. Faci un lucru, oricât de mărunt, și va avea efect asupra cuiva aflat în cealaltă parte a lumii. Într-un fel, tu ai deja o relație cu noi toți.

Face un pas mai aproape de mine. Ceilalți rămân pe loc.

— Ești prima Elită care s-a vădit a avea o legătură atât de strânsă cu piatra-nopții. Există întuneric în tine, ceva care-ți conferă o putere imensă. Mijește ochii: Astăzi, vreau să aduci asta la suprafață și să găsești o cale să chemi această putere, după bunul tău plac. Să înveți cum să o supui voinței tale. Primești?

Am de ales, oare? mă întreb. După o clipă de tăcere, îmi ridic bărbia.

— Da, Alteța Voastră! îi spun.

Enzo îmi face un semn aprobator din cap.

— Atunci, vom folosi tot ce stă în puterile noastre pentru a le invoca pe ale tale.

Raffaele se îndepărtează de mine. Faptul că sunt singură, acum, îmi provoacă o strângere de inimă, şi mă trezesc dorindu-mi ca el, singura persoană prezentă care nu mă înspăimântă, să rămână lângă mine. Ceilalți discută între ei, cu voci scăzute. Mă uit de la unul la altul, căutând ajutor, dar singurul semn de bunătate îl primesc din partea fetei cu vulturul pe umăr care îmi observă neliniștea şi îmi face un semn delicat de încurajare din cap. Încerc să mă agăț de el.

Enzo ridică o mână.

— Să începem!

Apoi, pocneşte din degete. Toate torțele din peşteră se sting, deodată.

Încăperea se cufundă în întuneric.

Pentru o clipă, mă simt cuprinsă de panică. Sunt complet oarbă. Amețeala pe care am simțit-o cu o zi în urmă, sub influența pietrei-nopții, îmi inundă simțurile. E una dintre cele mai adânci temeri ale mele, că, într-o bună zi, mi-aş putea pierde şi singurul ochi care mi-a mai rămas, şi că voi fi silită să trăiesc într-o beznă eternă, pentru tot restul vieții. Privesc, temătoare, în jur, clipind. Tăcere şi numai tăcere. Apoi, din când în când, câte o pală de vânt, un murmur, o respirație, un pas cu ecou. Inima îmi bate cu putere.

Te rog, am atâta nevoie de lumină!

Mijesc ochiul în întuneric, încercând să îmi obişnuiesc privirea cu bezna.

Când reuşesc să deslușesc contururile slabe ale podelei peşterii, bag de seamă că toate Pumnalele au dispărut.

Dintr-odată, vocea lui Enzo vine de undeva, din beznă.

— Păianjenule! Hoațo-de-Stele!

Profunzimea glasului său mă bagă în sperieți.

Mă încordez toată. Dar nu se întâmplă nimic.

Apoi, de nicăieri, pornește vântul. O bătaie din aripi... Brusc, sunt mii – ba nu, milioane! – de creaturi care țipă și mă lovesc cu aripi cărnoase, încercuindu-mă, nevăzute, în beznă. Strig, apoi mă ghemuiesc la pământ. Îmi acopăr capul cu brațele. Lilieci! Sunt lilieci! Gheruțele lor îmi sfâșie carnea. Îmi strâng ochiul cât pot de tare.

Cineva uriaș mă izbește cu putere. Zbor în spate și cad la pământ. Lovitura îmi scoate tot aerul din plămâni. Nu mai pot să îmi trag suflarea. O muchie ascuțită, metalică, îmi taie brațul. Strig iar, ridicându-mi mâinile să mă apăr, dar o altă tăietură îmi crestează celălalt braț. Sângele cald începe să îmi curgă. Întorc capul, disperată, într-o parte și în alta. Unde este atacatorul meu? Nu văd nimic. Cineva mă lovește în spate. Mă arcuiesc de durere. Urmează o altă lovitură, apoi simt niște mâini aspre, care mă prind de rochie și mă ridică în aer. Încerc, disperată, să îmi ating puterea, dorindu-mi să o pot extrage din adâncuri. Dar nu se întâmplă nimic. Mă zbat, iar de undeva, din față, vine un mormăit profund.

— Ce fel de *lup*? se răstește Păianjenul. E doar un *mieluțel.*

Scrâșnesc din dinți și mă zbat, lovind cu picioarele. Dau numai de aer și mă prăbușesc.

— Dar să ai grijă, fiindcă mușcă! remarcă altcineva, care pare să fie Raffaele.

Un felinar se aprinde în peșteră, iar lumina lui mă surprinde, iar eu mijesc ochii în direcția lui. Milioanele de lilieci flutură feroce din aripi, țipând, apoi se adună într-un nor și dispar într-unul dintre tunelurile întunecate ale peșterii. De parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo. Privesc în jur. La mică distanță se află băiatul imens, care trebuie să fie Păianjenul, și fata cu vulturul. Lângă coloane și pereți, în umbră, observ și alți membri ai Societății Pumnalului. Unul dintre ei rânjește.

Pe brațe îmi curg firicele de sânge. Tăieturile par mai mici decât credeam, ținând cont de cât de tare ustură. *Ei nici măcar nu încearcă să mă rănească*, mă gândesc, cuprinsă de agitație. *Se joacă doar cu mine. Cum de a putut Păianjenul să mă vadă în întuneric?*

Lumina dispare din nou. De data aceasta, vederea mi se adaptează mai repede și, în beznă, remarc silueta ștearsă a Păianjenului ghemuindu-se. Mă atacă din nou. Se aruncă spre mine cu o viteză cumplită și dispare din câmpul vizual al singurului meu ochi chiar înainte să mă atingă. Îl caut în jur, blestemându-mi ochiul lipsă și proasta mea vedere periferică.

Apoi el se materializează parcă în partea unde sunt mai vulnerabilă, acolo unde nu văd și mă prinde de gât, înainte să-l pot împiedica în vreun fel. Strânge tare și mă face să mă sufoc. Mă zbat. *Vedere!* Îmi dau seama, dintr-odată, că puterile lui probabil că-i oferă capacitatea de a vedea ceea ce nu pot ceilalți.

— O să-mi împodobesc podeaua cu o blană de oiță, în seara asta, spune el.

Îl lovesc cu cotul cât de tare pot. Probabil nu se aștepta să ripostez, fiindcă îl nimeresc în gât. Se înecă și îmi dă drumul. Cad în genunchi, icnind. Păianjenul se răsucește, cu ochii mijiți la mine, furios, iar eu mă pregătesc de un nou atac.

— Ajunge! spune Enzo, încet.

Cuvântul e o poruncă rostită pe un ton scăzut, dezaprobator, care pornește din întuneric.

Păianjenul se îndepărtează. Mă ghemuiesc, ușurată, trăgând, cu disperare, aer în piept. Torțele se aprind iar. Ne privim; ochii tânărului Pumnal sunt verzi și duri, iar al meu e mare și uimit. Nu simt nimic în piept, decât bătăile inimii.

Apoi, Păianjenul își pune sabia în teacă. Nu se obosește să mă ajute să mă ridic.

— E o creatură slabă, cu un singur ochi, spune el, plin de dispreț. Ar fi trebuit să fie lăsată inchizitorilor, să nu ne mai complicăm viețile cu una ca ea.

Și uriașul îmi întoarce spatele.

O scânteie de furie se aprinde în mine. Îmi imaginez cum ar fi să îl strâng și eu pe el de gât, cum ar fi ca fantasmele întunecate pe care le pot izvodi să îi alunece pe gâtlej și să-i taie respirația. Oare puterile mele pot face asta? Șoaptele din mintea mea încuviințează, înfometate, nerăbdătoare: *Da, da, da!*

— Lașule! îi șoptesc drept răspuns.

Nu mă aude, însă fata cu vulturul – Hoața-de-Stele, probabil – da. Clipește.

Enzo mă privește cu interes, iar Raffaele îi șoptește ceva în ureche. Oare aprobă?

O clipă mai târziu, Enzo ridică glasul.

— *Calcă-Vânt!*

Calcă-Vânt? Privesc în jur, căutându-mi adversarul. O văd, într-un târziu. E fata aceea înaltă și palidă, care nu pare a fi din Kenettra. Chicotește când se apropie de mine, iute și amenințătoare, iar eu fac un pas în spate.

— E plăcerea mea, Alteța Voastră, îi spune lui Enzo.

Respir prea repede.

Calmează-te! Concentrează-te!

Dar forța ultimului atac m-a lăsat tremurând din toate încheieturile, iar așteptarea a ceea ce urmează îmi trimite fiorii groazei în tot corpul. Păianjenul are puterea de a vedea în bezna profundă. Ce poate face, oare, Calcă-Vânt? Poate zbura?

Apoi un țipăt sfâșietor îmi sfredelește simțurile. Tresar. Mâinile îmi zboară la urechi, încercând, în zadar însă, să împiedice sunetul, care nu face decât să crească în intensitate. Distruge totul în jurul meu, transformând lumea în fâșii orbitoare de

roșu și străpungându-mi fiecare cotlon al minții. Nu mai pot să văd. Nu mai pot să gândesc. Continuă, la nesfârșit, un cuțit aprins care-mi împunge urechile. Probabil că sângerez. Simt piatra rece pe piele. Îmi curg lacrimi pe obraji. *Am căzut*, îmi dau, oarecum, seama.

Ceva se mișcă slab în adâncurile trupului meu, dar dau să îl ating și îl scap. Ce fel de putere e aceasta? Cum să mă lupt cu ajutorul ei?

Cum să opresc un strigăt care vine dinăuntrul *minții mele?*

Încerc să mă ridic în picioare, cu greu, dar strigătul mă copleșește. Răsună iar și iar prin aer, amenințând să mă înece.

Cumva, prin tot acel haos, aud vocea lui Calcă-Vânt în ureche. Pare să fie chiar lângă mine. Când mișc capul într-o parte, o și văd.

Izbucnește în râs.

— Ai grijă pe unde calci, lupușorule! mă tachinează.

Dintr-odată, mă simt ridicată de la pământ de o pală de vânt nevăzută. Brațele lui Calcă-Vânt sunt întinse în direcția mea. Mă ridică mai sus, apoi face un gest brusc cu o mână. Vântul îmi vâjâie pe la urechi, iar eu zbor prin încăpere. Mă lovesc cu spatele de peretele dur. Mă ghemuiesc pe jos, ca o păpușă stricată. În jurul meu, strigătul continuă.

Nu pot să fac asta!

Calcă-Vânt se apropie, iar eu mă ghemuiesc și mai tare. Îngenunchează în fața mea și nu mai văd decât zâmbetul ei viclean. Strigătul din minte îmi zdrobește sufletul, iar durerea provocată de izbirea de perete mă face să respir scurt, gâfâit. Strigătul pare a fi al meu. Mă văd cum sunt târâtă prin ploaie de păr, și zăresc chipul tatei și felul în care el mă privește. În spatele nostru, Violetta îi strigă să se oprească. Dar el nici nu îi acordă atenție.

Nu mai suport.

Furia mea crește și tot crește, până când ating energia care-mi scăpase până atunci. Fantoma tatei plutește în fața mea, iar strigătele surorii mele ne înconjoară. Dezorientată, scot un țipăt gâtuit și dau să prind aerul din jur.

Mâna mea lovește ceva. Dintr-odată, strigătele încetează, iar tata și sora mea dispar. De data asta, nu mai aud chicoteli. Șocată, văd cum Calcă-Vânt se ghemuiește la câțiva pași distanță, ținându-se de gât. Un firicel de sânge i se scurge pe mână, acolo unde am zgâriat-o. Tresărind, îmi dau seama că, probabil, am lovit-o când credeam că îi țin piept tatei. Furia din interiorul meu se agită încă, o furie neagră, care dospește, aproape tangibilă.

Scrâșnesc din dinți.

— Așa, carevasăzică? izbucnesc. Mă ataci când sunt lipsită de apărare?

Calcă-Vânt mă privește, tăcută. Apoi, își dă mâna la o parte, ca să-mi arate zgârietura.

— Ești departe de a fi lipsită de apărare.

Câteva linii subțiri sunt scrijelite în pielea gâtului ei. Fără cuvinte, se apropie și mă ajută să mă ridic.

— Nu-i rău, comentează, fără urmă de maliție în voce. Îți place să fii provocată, din câte văd.

Furia mi se transformă, treptat, în uimire. Mi-a făcut, oare, un compliment?

— Care e puterea ta, mai precis? reușesc să îngaim.

Râde de expresia mea. Pare să nu își facă nicio grijă în privința zgârieturilor de pe gât și, oarecum, pare să se poarte mai prietenos cu mine.

— Orice poate face vântul – care fluieră, strigă, urlă, te ridică de la pământ – pot face și eu.

Mă lasă. În jur, în peșteră, ceilalți șușotesc între ei, iar vocile lor stârnesc ecouri în spațiul gol. În sfârșit, Enzo face un pas în față, cu mâinile la spate.

— E mai bine. Strânge din buze: Dar nu e suficient.

Aștept, clătinându-mă pe picioare, încercând să respir. Ochii lui mă sfredelesc până la os, provocând un val de teroare și incitare.

— Problema, Adelina, spune el, apropiindu-se, e că nu îți este suficient de frică.

Bătăile inimii mi se accelerează.

— Dar îmi *este* frică, șoptesc.

Cuvintele sunt neconvingătoare, însă. Ce vrea să-mi facă?

— Știi că viața ta nu este în pericol, continuă el. Nu îți vei putea îmbrățișa întunecimea decât dacă vei privi moartea cu ochii. Altfel, nu vei putea să faci legătura cu frica și cu furia. Își desface mâinile de la spate: Să vedem dacă putem corecta asta.

Un cerc de foc capătă viață în jurul nostru, transformând peștera întunecoasă într-un spațiu bine luminat. Flăcările se întind spre tavan. Sar, terorizată de dogoare. În gât mi se formează un strigăt: *Nu, nu, nu!* Orice numai foc nu!

Tot ce văd sunt ochii lui Enzo, îndreptați asupra mea, întunecați și hotărâți.

Atât de mult foc!

Nu sunt legată de niciun rug. Sunt bine. Chiar sunt bine.

Dar nici eu nu dau crezare propriilor spuse. Suntem din nou în ziua execuției mele, iar Inchiziția mă va ucide în fața tuturor acelora care se vor bucura să mă vadă mistuită de foc, drept pedeapsă pentru că mi-am ucis tatăl. Fie ca zeii să mă aibă în paza lor! Deodată, atacurile celorlalte Elite pălesc, prin comparație. Flăcările se apropie. *Chiar* se apropie. Nu mai pot să respir.

Mă obligă *să retrăiesc sentimentul* pe care l-am avut când mi-am privit moartea cu ochii.

Enzo se apropie. Flăcările mocnesc în jurul nostru, iar el e suficient de aproape, încât să-i pot simți căldura trupului prin veșminte, puterea brută ascunsă dedesubt. Teama care mi-a crescut în piept de când Păianjenul m-a atacat prima dată aleargă acum prin venele mele, asemenea unui curent de neoprit, amorțindu-mi membrele. Mâna lui îmi atinge șoldul. Un val violent de căldură emană din atingerea lui și îmi pulsează prin corp, opărindu-mă. Flăcările din jur îmi ling mânecile și privesc, îngrozită, cum se botește materialul, înnegrindu-se. Totul la Enzo transmite pericolul, te face să te gândești că e capabil să omoare în numele dreptății. Sunt disperată să scap. Vreau mai mult. Tremur incontrolabil, prinsă la mijloc.

— Știu că-ți dorești frica. Respirația lui îmi arde pielea expusă a gâtului: Las-o să crească! Hrănește-o, și îți va oferi tot ce vrei. Înzecit.

Încerc să mă concentrez, dar nu simt decât căldura. Rugul, grămada de lemne de la picioarele mele. Ochii tatălui meu mort, care îmi bântuie visele. *Ești o ucigașă*, îmi șoptește stafia lui. Dar câți au fost uciși de Inchiziție? Câți vor mai ucide? Dacă Pumnalele nu m-ar fi salvat, nu m-ar fi ucis și pe mine?

Cu focul din jurul nostru, cu mâna lui Enzo fierbinte pe mătasea veșmântului, cu vorbele lui în urechi și corpul încă tremurând după atacurile celorlalți, combinația de frică, ură, furie și dorință devine, în cele din urmă, un tot. Simt cum întunericul de necontrolat crește în mine, milioane de fire care leagă totul de tot, răutatea din Enzo, ticăloșia din toți cei aflați în jurul meu... Și ele tot sporesc, până când reușesc să îmi închid mintea în jurul câtorva fire și *să trag* de ele. Întunericul se pleacă în fața mea, nerăbdător să îl îmbrățișez. Îmi închid

ochiul, îmi deschid inima acelui sentiment și îmi îngădui să mă cufund pe deplin în desfătarea produsă de răzbunare.

Arată-mi ce poți face! îmi șoptește fantoma tatei.

Forme întunecate se ridică din pământ, demonice, cu ochi stacojii și colți de pe care picură sângele. Se adună în jurul nostru, tot mai înalte, până când ating tavanul. Așteaptă răbdătoare porunca mea. Sunt fermecată, înnebunită de bucuria sentimentului de putere și îngrozită, totodată, că sunt complet neajutorată în fața lui.

Enzo își ia mâna.

Lipsa bruscă a atingerii mă distrage și, într-o clipă, formele dispar. Demonii se afundă din nou în pământ. Coloanele de foc ale lui Enzo dispar și ele. Suntem iar înconjurați de tăcerea apăsătoare a peșterii, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Umerii mei se încovoaie din cauza efortului. Fără perdeaua de flăcări, spațiul a revenit la strălucirea lui verzuie, bizară. Ceilalți nu mai râd. Se mulțumesc să îl privească pe Raffaele, care pare uimit, căci e încruntat și pe chip are o expresie tragică.

Enzo se îndepărtează. Mă clatin pe picioarele slăbite. Dacă n-aș fi știut, aș fi zis că arată ca și cum până și el ar fi fost surprins.

Tot ce știu e că vreau s-o fac din nou. Vreau ca Enzo să mă atingă iar. Vreau să simt acel curent de putere și vreau să-i văd pe ceilalți intimidați.

Vreau *mai mult*.

N-are nicio noimă să crezi ceea ce vezi,
dacă vezi doar ceea ce crezi.
„Amiralul", Recviem pentru zei,
volumul al XI-lea, traducere de Chevalle

Adelina Amouteru

Au trecut două zile de când am fost supusă încercării, și astăzi o mulțime de pariori beți ard pe rug un *malfetto* în piața publică. Mai trec vreo câteva zile, urmează o nouă crimă. De parcă uciderea noastră ar face orașul să redevină prosper. Din curtea ascunsă care dă spre Estenzia, văd cum a doua victimă este târâtă, în timp ce suspină, pe strada principală, de o mulțime de oameni care strigă. Inchizitorii stau și se prefac că nu observă.

Trebuie să învăț mai repede. Lumea se strânge în jurul nostru.

— Amândoi erau *malfetto* și au fost acuzați că ar avea puteri, că ar fi Elite, îmi spune azi Raffaele. Stăm împreună în camera mea, în fața oglinzii: Niciunul nu era, firește. Dar familiile lor s-au întors împotriva lor, oricum. Inchiziția plătește bine pentru asemenea informații, iar aurul e dificil de strâns în aceste vremuri.

Privesc șirul de creme și pudre împrăștiate pe noptieră, apoi îmi privesc imaginea din oglindă. Servitoarea m-a dus, azi-dimineață, la o baie privată a curții și m-a spălat până am început să strălucesc. Acum, pielea îmi miroase a miere și a

trandafiri. Sunt surprinsă de cât de repede mă obișnuiesc cu un asemenea lux.

Mă întorc spre Raffaele.

— De ce nu i-au salvat Pumnalele? întreb.

Răspunsul lui Raffaele nu e, de fapt, un răspuns. El ridică un tub de cremă și îmi explică:

— Vânătorile astea de *malfetto* au loc prea des. Acționăm doar când e necesar.

Încerc să nu par deranjată de replica lui, dar, în taină, stărui asupra înțelesului său ghicit: *Nu i-am salvat fiindcă nu erau Elite.*

— Cu mine ce veți face? întreb.

— Vei rămâne la Curtea Fortunata. Va trebui să-ți joci rolul.

Îmi repugnă gândul de a mă transforma în consoartă. Raffaele trebuie să fi simțit schimbarea bruscă a energiei mele, fiindcă adaugă:

— Ai prefera să fii recunoscută de un inchizitor? Îmi aplică puțină cremă rece pe față: Nimeni nu se va atinge de tine, ai cuvântul meu de onoare. Dar, dacă vei juca rolul ăsta, vei avea o oarecare libertate.

Crema îmi dă mâncărimi. Privesc, uimită, felul în care îmi scoate în evidență căldura pielii măslinii. Apoi, el îmi trece un pieptăn de fildeș prin păr. Din când în când, degetele lui îmi ating ceafa, trimițându-mi fiori de plăcere pe spinare. Gesturile sale au o precizie care spune multe despre talentele sale de consort. Am un gând fugar despre cum ar fi să fiu clienta lui, să îi mângâi pielea caldă, iar el să mă atingă cu buzele moi pe gât, apoi cu mâinile sale netede, experimentate.

Raffaele ridică o sprânceană spre mine, în oglindă.

— Chestiile la care te gândești te-ar costa pe puțin cinci mii de talanți de aur, *mi Adelinetta,* mă tachinează cu blândețe,

înclinând capul cu o mișcare delicată, care mă face să mă înroșesc până în vârful urechilor.

Cinci *mii* de talanți de aur?

— Pentru o noapte? reușesc să spun, dintr-o suflare.

— Pentru o oră, mă corectează Raffaele, continuând să îmi pieptene părul.

Cinci mii de talanți de aur pentru *o oră*! Asta înseamnă că, într-o singură noapte, Raffaele poate să câștige tot venitul anual al tatei!

— Probabil că ai transformat, de unul singur, Curtea Fortunata în cea mai bogată din țară, spun.

Zâmbește cu sfiiciune, dar zâmbetul lui ascunde tristețea, simt asta, așa că nu mai zâmbesc nici eu.

Raffaele îmi masează scalpul cu un ulei fin, apoi termină cu pieptănatul. Se concentrează pe alte detalii: îmi pudrează pleoapa și genele cu un praf negru, sclipitor, care le ascunde culoarea argintie. Îmi întinde pe unghii un unguent, care le face să strălucească. Îmi netezește sprâncenele, dându-le o formă perfectă. Tremur din nou când degetul lui îmi trece peste buze, pictându-le cu un rozaliu care le accentuează plinătatea. Mă întreb dacă unii dintre clienții săi sunt acum susținători ai Pumnalelor, pentru că acești nobili sunt atrași de bogățiile pe care Enzo li le poate oferi, odată ajuns pe tron. Poate că sunt. Sau poate nu au nici cea mai mică idee cine este conducătorul Pumnalelor, ci știu doar că susțin un asasin experimentat care îl va detrona pe rege.

— Cum de ai ajuns să știi atât de multe despre energie? mă hotărăsc să întreb, în timp ce lucrează.

Raffaele ridică din umeri.

— Prin încercare și eroare, îmi răspunde. Suntem primii. Nu a mai existat cineva înaintea noastră, de la care să învățăm.

Cu fiecare nouă Elită pe care o recrutăm, învăț, la rândul meu, experimentez și scriu ce am aflat. Cineva trebuie să aștearnă pe hârtie cunoștințele dobândite, pentru generația care va veni după noi. *Dacă* va mai fi o generație.

Ascult, fascinată. El e un Mesager în mai multe feluri.

— Știi de unde a pornit totul? A început cu febra sângelui, dar...

Se întinde după o perie îngustă.

— Nu a început cu febra sângelui. A început cu energia, cu legătura dintre zei și lumea muritoare pe care au creat-o.

— Energia?

— Da. Ea este aceea care creează pământul, văzduhul, marea și toate ființele. E ceea ce ne insuflă viața.

— Și ceea ce ne dă puteri?

Raffaele încuviințează. Înmoaie peria într-un vas puțin adânc, cu pudră sclipitoare, apoi îmi atinge marginea ochiului meu întreg. Mă încrunt, în timp ce lucrează, încercând să-mi imaginez energia asta stranie, invizibilă.

Se oprește, pentru o clipă.

— Când îți închizi ochiul, vezi scântei de culoare, nu-i așa? mă întreabă.

Închid ochiul, să îi verific teoria. Da. În întuneric, plutesc scântei în nuanțe decolorate de albastru și verde, roșu și auriu, care apar și dispar.

— Da.

— Ce vezi sunt, de fapt, firicele de energie. Îmi atinge atent mâna, și un fior de plăcere îmi străbate brațul: Lumea e făcută din nenumărate astfel de fire, care leagă laolaltă toate lucrurile. Ele conferă culoare și viață. Arată spre dormitorul în care ne aflăm: Chiar acum, într-un fel, tu însăți ești unită de tot ce ne

înconjoară. De oglindă, de pereți, de văzduh... De tot și de toate... Chiar și de zei.

Cuvintele lui îmi stârnesc amintirile. Mă gândesc la noaptea în care a murit tata. Când am oprit totul în loc, în jurul meu, și picăturile de ploaie, și vântul, când lumea s-a decolorat, rămânând în alb și negru, iar în aer au prins a străluci fire aproape străvezii. În ziua execuției mele, la fel, am văzut cum orice culoare a pierit din locul unde mă aflam, înainte ca totul să revină în grabă.

— Majoritatea oamenilor nu au suficientă energie pentru a acționa asupra acestor legături ale lor cu lumea. Nu au fost făcuți pentru asta. Dar, când febra ne-a afectat, în noi doi ceva s-a schimbat. Dintr-odată, am fost legați de lume într-un fel în care trupurile noastre nu fuseseră menite să fie vreodată.

Și, în timp ce spune aceste cuvinte, Raffaele îmi întoarce mâna cu palma în sus, apoi își trece degetele subțiri de la încheietura mea, până la vârfurile degetelor. Pielea mă furnică. Trag aer în piept și roșesc.

— Fiecare Elită e diferită, continuă el să îmi explice. Și, dacă vei trage de fire într-un anumit fel, vei obține lucruri diferite. De exemplu, Calcă-Vânt poate influența firele din aer care creează vântul. Enzo trage de firele energiei care dau căldură, acelea din el însuși, din soare, din foc sau din alte ființe. Din Tărâmurile Soarelui ne sosesc relatări despre o Elită care poate preschimba metalul în aur. Altă Elită despre care am tot auzit zvonuri, Magiano, se pare c-ar fi scăpat de Axa Inchiziției de atâtea ori, încât, pur și simplu, oamenii au născocit un cuvânt nou, *magie*, pornind de la numele său. Există nenumărate moduri în care energia se poate manifesta în noi. Îmi pot doar închipui ce alte lucruri mai pot face nenumăratele Elite încă nedescoperite, acelea care nu au nicio relație cu Pumnalele și

cu toate cele despre a căror existența am habar. Există chiar și șoapte despre o Elită care ar putea învia morții.

Mă întreb, pentru o clipă, cât de multe Tinere Elite vor mai fi existând în afara acelora din Societate. Or fi oare societăți rivale?

— Și tu? îl iscodesc.

— Eu pot vedea și simți toată energia din lume, îmi răspunde. Fiecare firicel care conectează totul de tot. Nu pot face mare lucru, decât să trag ușurel de ele, dar de simțit le pot simți pe toate.

După ce spune asta, se oprește și mă privește drept în ochi. Simt dintr-odată o bătaie aparte a inimii, de parcă doar privindu-l aș fi eliberat un roi de fluturi în piept. Ochii mi se cască, în clipa când înțeleg. Acesta e motivul pentru care atingerea lui mi-a făcut pielea să mă furnice.

— Nu-i de mirare că toți clienții tăi se îndrăgostesc nebunește de tine, dacă arăți așa și le poți influența *cu adevărat* inimile!

Raffaele râde frumos.

— Cândva, te voi putea învăța și pe tine, dacă vei dori așa ceva.

Inima mi se umple de încântare, și mă întreb dacă și acest sentiment are de-a face cu energia lui Raffaele, acum.

— Dar eu? întreb, după o pauză. Care-i puterea mea?

— Dintre toate Pumnalele, noi doi semănăm cel mai mult. Fiindcă noi doi simțim ceea ce-i de neatins. Raffaele mă privește, iar soarele i se reflectă în culorile schimbătoare ale ochilor: Gândește-te numai la zeii mai mici, la Formidite, îngerul fricii, sau la Caldora, îngerul furiei. La Laetes, îngerul bucuriei. Denarius, îngerul lăcomiei. Firele de energie nu leagă între ele doar realitățile materiale, concrete, ci și emoțiile,

gândurile și sentimentele – teama, ura, iubirea, bucuria sau tristețea. E un talent puternic, dacă-l poți îmblânzi. Căci, cu cât va exista mai multă frică și ură în jurul tău, cu atât mai puternică vei deveni. Frica reușește să dea naștere celor mai puternice fantasme. Întunecimea se află înăuntrul tuturor, oricât de ascunsă ar fi.

Ochii lui devin solemni, iar eu mă cutremur, întrebându-mă ce fel de întuneric se poate afla în sufletul *lui* atât de blând.

— Enzo a fost prima Elită pe care ai cunoscut-o? șoptesc.

— Da.

Sunt, dintr-odată, curioasă:

— Cum v-ați cunoscut?

Raffaele începe să strângă pudrele de pe masă.

— Mi-a plătit prețul fecioriei.

Mă întorc iute pe scaun, să îl privesc în ochi când îl întreb:

— Prețul fecioriei? Adică, tu și Enzo...

— Nu e, nici pe departe, ceea ce crezi! spune și îmi zâmbește jucăuș. Când am împlinit șaptesprezece ani, am devenit consort oficial la Curtea Fortunata. Așa că s-a ținut un bal mascat plin de opulență, pentru a fi prezentat în public și pentru ca toți clienții să poată face oferte pentru... „debutul" meu.

Încerc să-mi imaginez scena: Raffaele, la vârsta mea, tânăr și inocent, mai frumos decât oricine altcineva de pe lumea asta, în fața unei adevărate mări de nobili mascați, pregătindu-se să i se dăruiască unuia dintre ei.

— Probabil că întregul oraș a fost de față.

Raffaele nu mă contrazice – o confirmare suficientă.

— Enzo a venit pe ascuns în noaptea debutului meu, căutând alții ca el. Ezită pentru o clipă, parcă rememorând: L-am simțit din clipa în care a sosit, chiar dacă a rămas ascuns, departe de privirile celorlalți. Nu mai întâlnisem pe nimeni cu

o asemenea energie. Era pentru prima dată când vedeam firele de energie din jurul lui, ca pe o aureolă, țesându-se împreună, dar și aparte. Probabil că mi-a remarcat interesul neobișnuit față de el. Servitorul lui a licitat pentru mine, și a câștigat.

— Care a fost prețul? întreb, curioasă.

— A fost o sumă de-a dreptul obscenă. Își pleacă privirile: Eram de-a dreptul înspăimântat, să știi. Auzisem povești de la consorții mai în vârstă, despre nopțile lor de „prezentare", de „debut". Dar, când a venit în dormitorul meu, tot ce a dorit a fost să vorbim. Așa c-am vorbit. Mi-a arătat ce poate face cu focul. I-am mărturisit că am puterea de a simți alte Elite. Știam amândoi că ne riscam viețile, vorbind deschis despre puterile noastre.

Îmi dau seama, dintr-odată, că există o singură persoană pe care Raffaele nu-și folosește puterile: Enzo.

— De ce ai încredere în el?

Întrebarea mea pare bănuitoare și disprețuitoare, și, imediat, îmi doresc s-o pot lua înapoi. Dar Raffaele, mereu politicos, se uită doar la mine.

— Dacă Enzo va deveni rege, spune el, voi putea renunța la viața asta.

Îmi amintesc de clipa de trecătoare tristețe pe care am remarcat-o înainte la el, apoi la nesfârșitul șir de aristocrați pe care e plătit să-i amuze, atât înăuntrul, cât și în afara dormitorului. La lipsa lui de libertate. Nimeni *nu alege* să ducă o viață de consort, indiferent cât de fastuoasă ar fi aceasta.

— Îmi pare rău! îi spun.

Raffaele îmi privește partea distrusă a feței. Mă încordez. Un licăr de simpatie îi lucește în ochi, iar el îmi atinge obrazul cu mâna. Simt un junghi în inimă. Mă liniștesc, plină de încredere. Atingerea lui calmează și mângâie. Momentul are

ceva straniu de reconfortant. Nu suntem chiar atât de diferiți noi doi.

Servitoarea apare, cu un vraf de mătăsuri, și momentul ia sfârșit. Raffaele ne oferă intimitate, iar ea mă ajută să mă schimb în haine noi: o rochie frumoasă, aurie, în stil tamouran. Mătăsurile lejere îmi mângâie pielea cu o răcoare plăcută. Hainele din Tărâmurile Soarelui au fost mereu mai confortabile decât corsetele țepene și dantela care se poartă în Kenettra.

Înainte să plece, servitoarea pune o cutie de catifea pe noptieră. Raffaele revine. Face un semn aprobator spre rochie.

— Amouteru! spune el, prelungind parcă accentele exotice ale numelui meu de familie. Mai-mai că pot să văd aievea sângele tamouran care-ți curge prin vene.

În timp ce privesc, uimită, Raffaele îmi perie părul până când mi se desface pe spate asemenea unei mantii de argint. Răsucește șuvițele într-un coc neted și lucios, strâns pe ceafă, în stil tradițional tamouran: ia două fâșii lungi, una albă, una aurie și îmi înfășoară cu atenție capul în ele, până când tot părul mi-e ascuns sub o combinație elaborată, împletită, de mătase bicoloră, iar materialul rămas îmi cade pe spate, asemenea unui cearșaf de zăpadă și soare de care el prinde apoi nestemate. Raffaele reușește să lege acest acoperământ pentru cap cu mult mai multă pricepere decât aș fi putut-o face eu. La final, îmi așază pe cap un lanț fin, de argint, de care îmi atârnă pe frunte un diamant în formă de lacrimă.

— Așa, așa! spune el, mulțumit. De acum încolo, îți vei ascunde astfel însemnele.

Mă privesc, uimită. Pomeții și nasul, curba elegantă a ochiului, toate sunt scoase în evidență. Nu am mai arătat vreodată mai mult ca o tamourană. E o deghizare perfectă.

Raffaele zâmbește, când îmi vede expresia.

— Am și un dar pentru tine, îmi mărturisește, apoi se întoarce și deschide cutia de catifea de pe noptieră.

Inima îmi stă în loc.

E o mască pentru jumătate de față, albă, din porțelan, rece la atingere. Are marginile ornate cu diamante, care scânteiază în lumină, și dungi de vopsea sclipitoare, complicate, îi străbat suprafața. Pene micuțe, albe, se arcuiesc la vârful care se curbează spre tâmplă. Am rămas fără cuvinte. Nu am mai purtat niciodată ceva atât de frumos meșterit.

— Am comandat-o special pentru tine. Vrei să o încerci?

Încuviințez.

Raffaele îmi pune masca pe față. Se potrivește perfect, de parcă ar fi un obiect care mi-a aparținut cândva, ceva care a făcut întotdeauna parte din mine. Acum, porțelanul alb ca zăpada și liniile de lumină ascund locul în care a fost cândva ochiul meu. Fără tulburarea pricinuită de însemnul meu, frumusețea naturală a chipului strălucește.

— *Mi Adelinetta!* șoptește dintr-o suflare Raffaele, aplecându-se îndeajuns de aproape, încât respirația lui să îmi încălzească pielea gâtului. Eşti cu adevărat „sărutată de luni și de ape".

Îl privesc în tăcere și simt ceva răscolitor înăuntrul meu, ceva ca un foc îngropat, care a fost ținut sub obroc, strunit, domolit din copilărie și deja uitat de mult. Am trăit toată viața în umbra tatălui și a surorii mele. Acum, că mă aflu pentru prima dată în lumina soarelui, îndrăznesc să gândesc diferit.

Fluturele zdrobit a renăscut.

De pe coridor se aud voci înăbușite. Înainte ca oricare dintre noi să poată reacționa, ușa se deschide și intră Enzo. Nu mă pot împiedica să nu roșesc și mă întorc, sperând că nu a observat. Ochii lui se opresc asupra lui Raffaele.

— E pregătită?

Apoi, mă vede. Cuvintele pe care dorea să le rostească i se opresc în gât. Pentru prima dată de când ne-am întâlnit, o emoție ciudată îi străbate chipul, una care reflectă ceva dinăuntrul său.

Raffaele îl privește.

— Ați rămas, cumva, fără cuvinte, Alteța Voastră? O să iau asta drept un compliment.

Enzo își revine imediat. Schimbă o privire cu Raffaele. Mă uit de la unul la celălalt, neînțelegând prea bine ce s-a petrecut între ei sub ochii mei. Într-un târziu, prințul ne întoarce spatele și pare să-mi evite intenționat privirea.

— Va începe mâine, atunci, hotărăște Enzo și pleacă.

Teren Santoro

În timp ce soarele apune peste Estenzia, Teren se încuie în apartamentele sale. Are maxilarul încleștat din cauza frustrării.

Au trecut deja vreo câteva săptămâni de când Adelina Amouteru a scăpat de execuție. El, unul, n-a reușit încă să dea nici de urma ei. Se spune că tânăra ar fi ajuns chiar în Estenzia sau, cel puțin, așa au înțeles patrulele sale. Numai că Estenzia e un oraș tare mare. Iar el are nevoie de mai multe informații.

Teren își descheie nasturii de aur ai uniformei de inchizitor general, își scoate roba și apoi armura de dedesubt. Își trage peste cap cămașa de corp din in, expunându-și torsul. Strălucirea portocalie a apusului îi îmbracă umerii și conturul mușchilor tari ai spatelui.

Luminează și cicatricele care i se încrucișează pe trup.

Teren oftează, închide ochii și își mișcă gâtul, făcând să pocnească vertebrele amorțite. Gândurile îi zboară la regină. La consiliul de azi, regele a binevoit să sosească mort de beat, râzând în hohote de temerile că poporul său înfometat s-ar putea revolta împotriva dărilor pe care i le-a impus, nerăbdător să se întoarcă de îndată, chiar în după-amiaza aceea, la vânătorile și bordelurile sale. Pe durata întregii întâlniri, regina

Giulietta s-a mulțumit să privească doar totul în tăcere. Ochii ei au rămas calmi, reci și întunecați. Dacă soțul ei a înfuriat-o, nu a arătat asta prin niciun semn, oricât de mic. Cu siguranță că nu a dat nici vreun semn că îl invitase pe Teren în dormitorul ei, cu doar o seară înainte.

Teren închide ochii, aducându-și aminte cum o ținuse în brațe, și se cutremură, cuprins de dorință.

Privește biciul de lângă pat. Se îndreaptă spre el. A comandat arma special: are nouă cozi diferite, fiecare prevăzută, la capăt, cu lame lungi din platină rară, de proveniență străină, pentru a conferi greutate. Au vârfurile din oțel. Lamele sunt ascuțite atât de bine, încât muchiile lor ar putea tăia pielea la cea mai mică atingere.

Orice alt bărbat ar fi sfâșiat de acest bici în panglici de carne, dintr-o singură lovitură. Chiar și cuiva precum Teren, care are pielea și carnea înăsprite și întărite cu ajutorul farmecelor demonice, metalul îi pricinuiește dureri imense.

Îngenunchează pe podea. Ridică biciul. Își ține respirația. Apoi, își lovește spatele cu biciul. Lamele îi brăzdează adânc carnea, lăsându-i urme zimțate pe piele. Scoate un icnet gâtuit atunci când îl inundă durerea, tăindu-i respirația. Aproape imediat, tăieturile încep să se vindece.

Sunt o creatură pocită, denaturată, își spune el, fără cuvinte, repetând ceea ce a spus cândva, ca băiat de doisprezece ani, doar un ucenic-inchizitor, când a îngenuncheat în fața prințesei Giulietta, care abia împlinise șaisprezece.

Își amintește prea bine acea zi. Ea tocmai îi fusese dată ca soție puternicului duce al Estenziei. Tânărul Enzo, încă moștenitor al tronului, zăcea în infirmerie, căci reușise să supraviețuiască, și cu mult succes, pe deasupra, unei supe otrăvite. Iar bătrânul rege era deja pe moarte.

Giulietta s-a aplecat și l-a privit, gânditoare, pe Teren, apoi și-a pus degetul sub bărbia lui. I-a ridicat, cu blândețe, capul, până când ochii lui spălăciți, aproape lipsiți de culoare, i-au întâlnit pe ai ei, cei atât de întunecați și de reci.

— De ce îți este teamă să mă privești? l-a întrebat.

— Sunteți aleasa zeilor, Alteța Voastră, i-a răspuns, rușinat. Iar eu sunt doar un *malfetto*, o creatură atât de josnică, încât e mai prejos decât un câine. Nu sunt demn să mă aflu în prezența voastră.

El a sperat ca prințesa să nu-i poată ghici secretul întunecat, puterile acelea stranii, demonice, care își făcuseră apariția de puțină vreme.

Giulietta s-a mulțumit să zâmbească doar.

— Dacă te voi ierta fiindcă ești *malfetto*, băiete, îmi vei jura credință nepieritoare? Vei face pentru mine orice îți voi cere?

Teren s-a uitat în ochii ei, cu disperare și dorință. Era atât de frumoasă! Avea un chip delicat, în formă de inimă, încadrat de bucle negre. Sânge regal. Nici urmă de însemn. Era perfectă!

— V-aș jura orice, Alteța Voastră! Și aș pune totul în slujba voastră. Viața mea. Sabia mea. Sunt al vostru pe veci.

— Prea bine! a spus ea și și-a aplecat capul spre el. Spune-mi, cine crezi că ar trebui să conducă regatul nostru?

Teren s-a împins, pentru a simți și mai bine atingerea ei. Întrebarea îl deruta.

— Prințul moștenitor, i-a răspuns. Este dreptul său prin naștere.

Ochii ei au devenit reci, ca de oțel. De bună seamă, acela era răspunsul greșit.

— Ai spus că ești *malfetto*, așadar, mai prejos decât un câine. Ai vrea un *malfetto* drept rege?

Teren nu se gândise la asta. Cândva, se luptase și se duelase cu Enzo în grădinile palatului, pe vremea când tatăl lui Teren era ocupat cu treburile Axei Inchiziției. Fuseseră prieteni, sau măcar prietenoși unul cu celălalt, mereu trebuind să exerseze împreună după-amiaza. Teren ezitase, sfâșiat între ideea că Enzo făcea parte din familia regală și realitatea de a fi atins de însemnele febrei sângelui. Într-un târziu, clătinase din cap.

— Nu, Maiestate! Nu mi-aș dori una ca asta.

Ochii Giuliettei s-au îmblânzit, iar ea i-a zâmbit din nou. Vasăzică, reușise să dea răspunsul corect.

— *Eu* sunt prima născută. Este dreptul *meu* din naștere să domnesc.

Pentru o clipă, Teren s-a întrebat dacă nu cumva gingașa prințesă fusese aceea care îi strecurase lui Enzo otravă în supă.

Giulietta s-a aplecat, mai aproape de el. Apoi a rostit cuvintele care l-au vrăjit pe vecie:

— Fă așa cum spun, micuțul meu Teren! Ajută-mă să scap lumea asta de toți acești *malfetto!* Iar eu mă voi asigura că zeii îți vor acorda iertarea lor pentru că ești o pocitanie.

Amintirea se risipește. Teren ridică biciul, iar și iar.

În semn de pocăință fiindcă sunt atins de farmece blestemate, mă jurui să mă dedic, plin de devotament, Inchiziției pentru restul vieții mele. O voi sluji pe regină, ocârmuitoarea de drept a Kenettrei. Nu numai că voi scăpa lumea de Tinerele Elite, dar o voi purifica și de toți cei numiți malfetto.

Sângele curge pe carnea lovită a spatelui său, iar corpul său încearcă, instinctiv, cu disperare, să se vindece. El se clatină, amețit de agonie. Lacrimile îi curg din ochii de un albastru nefiresc de deschis. Însemnul său...

Dar Teren scrâșnește din dinți și zâmbește. Gândurile îi revin la Adelina. Nu putea să dispară, pur și simplu. Probabil

că era pe acolo, prin oraș, pe undeva. Trebuia doar să o caute mai bine.

Îl voi plăti pe fiecare cerșetor și pe fiecare netrebnic de pe stradă.

Ochii îi pulsează de nerăbdare.

Da! Voi avea mii de spioni. Am planuri mari pentru tine, Adelina!

Dacă Teren ar putea acționa după cum dorește, le-ar ucide pe toate Tinerele Elite pe care ar putea să le dibuie. Apoi, i-ar arunca în temniță pe toți acei *malfetto* pe care i-ar găsi în oraș și în întregul regat. I-ar arde pe toți pe rug. Sunt doar niște monstruozități. Dacă i-ar putea face să priceapă…

Vă voi găsi pe toți. Voi folosi tot ce îmi stă în puteri ca să vă mântuiesc sufletele. Eu, unul, m-am născut cu menirea de a vă distruge până la unul.

În anii buni, se ospătează unii pe alții și petrec împreună,
iubesc și râd.
În anii răi, își scot săbiile și se spintecă unii pe alții.
Fragment din Relațiile dintre Kenettra și Beldain

Adelina Amouteru

Viața mea la Curtea Fortunata se așază, iute-iute, pe un făgaș.

Timp de două săptămâni întregi, Raffaele mă învață toate artele subtile ale mișcărilor pe care se cuvine să le fac aici. Arta de a merge. Arta de a zâmbi. Arta de a evita avansurile nedorite ale clienților, în calitate de consoartă-în-pregătire încă minoră. Totul e simplu, în teorie, dar eleganța lipsită de efort a lui Raffaele e alcătuită dintr-o mie de gesturi mărunte, care se dovedesc a fi șocant de dificil de imitat.

— Compari două săptămâni de pregătire cu mulți, tare mulți ani, îmi spune Raffaele, râzând, când mă plâng de cât de nefiresc pare mersul meu, pe lângă al lui. Nu îți mai face atâtea griji! Știi îndeajuns de multe pentru o novice și asta îți va fi de folos.

Așa și este. Mă obișnuiesc să-mi înfășor părul în mătăsuri, în fiecare dimineață, să-mi aplic masca sclipitoare și să străbat holurile curții. Puțini îmi dau atenție, câtă vreme urmez sfaturile lui Raffaele: *Ești minoră încă. Nu ai nume, din punctul de vedere al curții, și nu ai voie să vorbești cu nimeni care ar putea dori să-ți fie client. Asta ar trebui să te protejeze dacă vei simți vreodată că trebuie să scapi de avansuri nedorite.*

Libertatea e nespus de plăcută. Îmi petrec dimineţile în peşteră, observând celelalte Elite când se adună. Treptat, învăţ mai multe despre fiecare. După Enzo şi Raffaele, de exemplu, Hoaţa-de-Stele a fost următoarea recrutată. Enzo a numit-o după *Poveştile unei hoaţe de stele* ale lui Tristan Chirsley – o eroină populară care putea fura orice, fiindcă lua minţile animalelor. Însemnul ei e o formă purpurie care i se întinde de-a curmezişul feţei.

După ea a venit Păianjenul, care fusese ucenic de fierar. Însemnele negre, neregulate, de pe gâtul său i se întind până pe piept. Calcă-Vânt a fost surghiunită aici din ţinutul înzăpezit al Beldainului. Nu cunosc povestea care se ascunde în spatele acestui surghiun. Unul din braţe îi e acoperit de linii întunecate, răsucite. Ultimul recrutat, Arhitectul, este un băiat care e acum ucenicul unui maestru pictor, la Universitatea din Estenzia. El poate atinge orice – o piatră, o sabie, o persoană – şi o poate recrea într-un loc diferit. Enzo i-a dat numele său şi calitatea de Tânără Elită după ce a creat poarta cu nestemate şi mecanism complicat care încuie intrarea peşterii. Unghiile sale au dungi decolorate, linii de negru şi albastru profunde.

Sunt şase cu toţii, iar eu sper să supravieţuiesc ca să devin a şaptea.

Iau prânzul singură în camera mea şi rătăcesc pe holuri şi prin curţi când sunt neliniştită. Ceilalţi nu vorbesc prea mult cu mine, încă. Îl văd rar pe Enzo. Chiar şi un prinţ surghiunit probabil că are încă tot soiul de datorii princiare, bănuiesc eu, dar când nu îi văd chipul jos, în peşteră, sunt dezamăgită. Uneori, simt că sunt singură pe coridoarele tainice ale curţii.

Ajung să aştept cu nerăbdare ce se petrece în fiecare seară, dansurile complicate create de consoarte pentru a atrage potenţiali clienţi din fiecare colţ al oraşului. Aproape toate

celelalte consoarte sunt însemnate. Poartă măști decorative, la fel ca mine, iar multe au părul împletit în acoperăminte complicate, adevărate opere de artă.

Singurul meu scop este să învăț să-mi controlez puterile și să ajung să iau parte la misiunile Pumnalelor, să am habar ce-i cu venirile și plecările lor misterioase.

Încep să uit că Inchiziția mă vânează.

Încep să uit că am avut vreodată o soră.

Mă gândesc la asta doar seara, târziu, când totul e liniștit, tihnit. Poate că Violetta și-a văzut de viața ei și m-a uitat.

Teren Santoro

— Maestre Santoro!

— Da, ce este?

— A venit un copil al străzii care-și face veacul cerșind aproape de marginea Cartierului Roșu. Spune c-ar fi văzut la Curtea Fortunata ceva ce v-ar putea interesa.

— Da? Așa să fie? Vorbește, băiete! Vei primi o cină fierbinte și un adăpost peste noapte, dacă-mi e pe plac răspunsul tău.

— Prea bine, *signore!* Ăăă... Să fi tot fost ieri. Am auzit de la alții dintr-ai noștri că Inchiziția caută o fată cu o cicatrice peste ochiul stâng.

— Așa este! Și?

— Păi... Nu-s prea sigur... Da' crez c-am văzut...

— Ești sigur sau nu? Ce-ai văzut?

— Îmi pare rău, maestre Santoro. Sunt *sigur*... *Sigur* c-am văzut așa o fată, plimbându-se prin Curtea Fortunatei. Aceea elegantă... de pe deal...

— Da, știu care este! Continuă!

— Da, *signore!* Părul ei era prins într-o pânză, așa că n-am habar ce culoare va fi avut.

— Era împletit și prins în felul acelora din Tamoura?

— Nu știu. Bănuiesc că da.

Teren se lasă pe spătarul scaunului. Îl studiază pe băiatul murdar, care tremură și stă îngenuncheat în fața lui. În sfârșit, îi zâmbește puștiului.

— Mulțumesc! Le face semn inchizitorilor care au adus băiatul: Un talant de aur, o masă caldă și o cameră la han. Încuviințează, în timp ce chipul băiatului se luminează: Să nu se spună, cumva, că nu-s mărinimos.

Într-o iarnă, odat' ca niciodat',
În codru întâlnit-am un bărbat.
La sine pe dat' el m-a chemat,
Și-un sac cu bunătăți văzut-am neîntârziat.
De toate, dorințe trei mi-a oferit.
Cerut-am, vedeți bine: frumusețe, bogății
Și să mă iubească pe cine-oi iubi.
Omul, nemilostiv, nimic chiar n-a rostit,
Ci el, pe loc, m-a și-mpietrit.

Stafia cea hrăpăreață din Trecătoarea Chiparoșilor (cântec popular)

Adelina Amouteru

O altă noapte la Curtea Fortunata. O altă noapte cu veșminte sclipitoare și dansuri senzuale.

Raffaele mă ajută să mă pregătesc până când devin de-a dreptul superbă, toată numai mătăsuri și bijuterii, apoi mă conduce pe holurile secrete și către principala cameră de răsfăț, una bogat decorată, cu divanuri capitonate și tapisate cu catifea, tipsii rotunde de iasomie așezate pe măsuțe joase, perdele de mătase frumos arcuite și drapate care atârnă la ferestrele înalte. În fiecare colț al încăperii se zăresc vaze cu crini noptatici, ale căror petale de un mov-întunecat sunt deschise, iar parfumul bogat, moscat, umple aerul. Consoarte și consorți, îmbrăcați în cele mai frumoase veșminte ale lor, se adună grupuri-grupuri. Unii au deja clienți cu ei, iar alții chicotesc la glume spuse de camarazii lor.

În centrul încăperii e o platformă circulară, pe a cărei margine se află nenumărate pernuțe stacojii, moi, pe care să se așeze oaspeții. Jumătate dintre ele sunt deja ocupate.

— Te las de acum, îmi spune Raffaele, când ne oprim în spatele vălului de mătase care duce spre încăperea principală. Știi ce și cum.

— Vei interpreta ceva în noaptea asta? îl întreb.

Raffaele îmi oferă un zâmbet de nedeslușit. Apoi mă sărută pe ambii obraji.

— Să mă cauți mai încolo!

Apoi pleacă, fără vreun alt cuvânt.

În clipa în care trec de văl și intru în încăpere, îmi croiesc drum spre locul unde se află ceilalți ucenici, consorți și consoarte în pregătire, așezați pe perne, mai în spate. Câțiva clienți mă văd, iar ochii lor poposesc asupra mea, înainte să alunece asupra consoartelor disponibile. Unul, îndeosebi, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, în catifea sclipitoare, cu chipul complet ascuns în spatele unei măști negre, mă privește îndelung, doar pe jumătate interesat de conversația tovarășilor săi. Îmi ațin privirea înainte. Mereu îmi ia vreo câteva clipe până reușesc să-mi las garda jos la aceste evenimente.

Celelalte consoarte ucenice mă privesc, dar niciuna nu îmi vorbește. Aleg o pernă aflată mai la margine, apoi privesc cum încă și mai mulți clienți cu chipurile acoperite de măști care au alături consorți sau consoarte pășesc în încăpere, până când aceasta se umple cu totul.

În sfârșit, servitorii sting câteva dintre felinarele de pe pereți. Camera se întunecă, iar conversația devine mai șoptită. Alți servitori aprind felinarele aflate de jur-împrejurul platformei înălțate. Îmi îndrept spatele și mă întreb cum va arăta Raffaele. După câteva minute, matroana curții trece prin mulțime și

se oprește la marginea platformei. E înaltă, cu o ținută regală, încă frumoasă, aflată la vârsta de aur. În păr i se zăresc șuvițe cenușii. Își întinde brațele larg. Va trebui să-l întreb pe Raffaele data viitoare dacă și ea este una dintre aceia care sprijină cu bani Pumnalele. Probabil că este.

— Bine ați venit la Curtea Fortunata, oaspeții mei! spune ea. Vocea îi e bogată și calmă, și toți cei din public se apleacă în față, atrași parcă spre ea: E o noapte răcoroasă și liniștită, o vreme minunată pentru o adunare. Și știu de ce ați venit cu toții. Se oprește, ca să zâmbească: Vreți să vedeți bijuteria curții noastre.

Primește, drept răspuns, un ropot de aplauze domoale.

— Nu voi mai amâna momentul! continuă ea. Lăsați-vă în voia unei seri de dorință, oaspeții mei, și visați-ne în noaptea aceasta!

Ca la un semn, restul felinarelor de pe pereți se sting, lăsând doar platforma luminată. Se aud bătăi profunde în tobe, una după alta. Mă străbate un fior, trezindu-mi legătura profundă cu pasiunea, și simt cum toată energia mea începe să se învolbureze, parcă. Un tânăr consort alunecă prin întuneric. Când ajunge pe platformă și pășește în lumina felinarelor, îmi înăbuș un icnet.

Raffaele e îmbrăcat în mătăsuri pale, care-l fac să iasă în evidență. Pieptul îi este gol și pe el a fost pictată, de sus până jos, o linie de aur strălucitoare. Se oprește în centrul platformei, cu privirea plecată, apoi îngenunchează, într-un gest lin, cu brațele îndoite în față. Mânecile lui ating podeaua. Veșmintele i se învolburează în cerc, în jur. Rămâne acolo o clipă, în timp ce ritmul tobelor se întețește, apoi se ridică din nou în picioare și merge în cerc cu atâta lentoare, încât reușește aproape să își hipnotizeze privitorii. Nu am mai văzut un dans la fel de

complicat, de delicat ca al lui, și încă unul acompaniat de un cântec interpretat doar de tobe. S-ar putea nici să nu mai văd vreodată așa ceva.

Cu toții au amuțit. Treptat, pe măsură ce ritmul se întețește, alți doi consorți i se alătură pe platformă: o fată și un băiat, cu ochii deodată timizi și pătrunzători, cu mișcări fluide precum apa. Acum toți trei încep să alunece în cercuri unul în jurul celuilalt. Ceilalți doi sunt frumoși, dar pălesc în comparație cu Raffaele. Nu există nicio îndoială pe cine urmăresc ochii publicului. Privesc, fascinată. Apoi, clipa de tristețe adâncă a lui Raffaele îmi revine în minte, iar tot ce se petrece mă face să mă înfior.

Simt cum în spatele meu se așază cineva. La început, nu îl iau în seamă: încăperea e plină de clienți, care au, cu toții, atenția concentrată asupra platformei. Dar când persoana îmi vorbește, șoptit, mi se oprește inima:

— Nu-ți voi face niciun rău, Adelina! Dar trebuie să mă asculți!

Vocea e foarte aproape de urechea mea, suficient de aproape, încât să simt respirația vorbitorului, blândă pe pielea mea. Vorbește atât de încet, încât abia dacă-l aud peste zgomotul tobelor. Dar îl aud totuși. I-am mai auzit vocea doar o dată, dar aș recunoaște-o oriunde.

Teren!

Toată energia din inimă parcă îmi izbucnește și dintr-o dată vreau să strig: *M-a găsit!* Cu coada ochiului, văd însă că nu poartă armura și veșmintele de inchizitor general, ci haine din catifea neagră, în timp ce chipul îi e ascuns de o mască, la fel ca ale tuturor celor prezenți. El este bărbatul văzut mai devreme, cel a cărui privire s-a oprit asupra mea. Cum m-a găsit? *Am fost neglijentă!* M-a zărit, oare, rătăcind prin curte?

M-a recunoscut de la balcoane? Oare este singur? Mai sunt și alți inchizitori în mulțime? Inima îmi bate din ce în ce mai tare. Oare mă așteaptă afară?

— Nu ai niciun motiv să ai încredere în mine, știu, murmură el, în timp ce spectacolul continuă. Dar nu ți-am dat de urmă ca să te arestez. Am venit să fac o înțelegere cu tine. Una care poate fi în favoarea ta, dacă vei dori, de bună seamă.

Rămân tăcută. Mâinile îmi tremură violent în poală, iar eu mi le încleștez, mai tare, tot mai tare, pentru ca nimeni să nu observe. Privirea mea rămâne ațintită asupra lui Raffaele. Oare îl mai observă cineva pe inchizitorul general? Oare Raffaele îl vede? *Să mă ajute cineva!* mă gândesc, în timp ce privirea îmi rătăcește prin încăpere. Dacă fac tărăboi acum, Teren va fi descoperit, dar ce-l va opri să mă târască înapoi în Turnul Inchiziției sau chiar să mă ucidă pe loc? Celelalte Pumnale nu sunt aici, să mă protejeze, și nici Raffaele nu poate s-o facă. Sunt singură-singură. De capul meu.

— Ia spune-mi! îmi șoptește Teren. Tinerele Elite te-au luat sub aripa lor protectoare?

Ritmul tobelor îmi răsună în urechi. Rămân înlemnită, incapabilă să îi răspund la vreo întrebare.

— Fiindcă, din câte văd, ești bine, sănătoasă, bănuiesc că așa au făcut. Nici măcar nu e nevoie să îi zăresc chipul ca să știu că zâmbește: Dar, oare, chiar știi, cu siguranță, care le sunt intențiile? Ai încredere, cu adevărat, în „salvatorii" tăi?

Dacă n-aș fi fost atât de înspăimântată, aș fi izbucnit în râs. De parcă aș fi avut vreun motiv să cred că inchizitorii ar fi fost mai de încredere.

— Vorbește-mi, Adelina! mă avertizează el. Nu mi-ar plăcea să fiu silit să fac o scenă și să te arestez acum și aici.

Amenințare mă retrezește la viață și îmi recapăt vocea. Întorc ușor capul și apoi șoptesc cu o voce slabă și înecată de bubuitul tobelor.

— Ce dorești? mă bâlbâi.

Ritmul tobelor se schimbă. Teren îmi șoptește printre bubuituri:

— Știu că, pentru ei, ești o noutate. Probabil că nu ai aflat încă tot ce pun la cale Pumnalele. Dar cred că vei afla, și încă destul de repede. Se apropie încă și mai mult, în timp ce tobele bat tot mai frenetic: Așa că uite cum ne putem fi de folos unul altuia...

De ce aș vrea să te ajut?

Trag aer în piept, încercând, în van, să mă liniștesc, iar în colțurile întunecate ale încăperii parcă încep să văd aievea scene din timpul plănuitei mele arderi pe rug și, îndeosebi, felul în care ochii lui Teren au pulsat atunci în direcția mea.

— Ia aminte la tot ce se petrece aici! îmi poruncește el, tot în șoaptă. Ascultă, privește, ține minte! Acum știu unde te afli. Voi veni să te văd, din când în când. Și mă aștept să îmi împărtășești tot ce vei afla.

Inima mea ține ritmul tobelor frenetice. Nu mai pot respira cu niciun chip.

— Dacă vei face asta, nu numai că-ți voi cruța viața, dar te voi copleși cu bogății. Pot să-ți îndeplinesc orice dorință. Zâmbește: Gândește-te la ce ți-am spus! Îți poți găsi mântuirea, te poți transforma, în ochii zeilor, dintr-o monstruozitate într-o adevărată salvatoare.

Se oprește, iar vocea parcă îi devine și mai joasă. Pe platformă, Raffaele o trage pe tânăra consoartă spre el și se răsucesc amândoi, apoi se îndepărtează și face la fel cu consortul.

— Dacă nu o vei face, nu numai că te voi nimici, dar îi voi nimici și pe toți și toate cele la care ții.

Unde de teamă și mânie se ridică în pieptul meu, unindu-se înăuntrul meu și umplându-mi mintea de șoapte.

— Ce știi tu despre lucrurile la care țin? murmur, iute.

— Ai uitat-o deja pe surioara ta? Ce inimă rece ai!

Violetta!

O gheară de gheață îmi cuprinde inima în încleștarea ei. Dintr-odată, parcă sunt din nou în plin coșmar, înconjurând-o cu brațul, protector, pe surioara mea delicată, în timp ce furtuna vuiește afară, numai pentru a mă întoarce și a descoperi că ea nu e, de fapt, acolo, lângă mine.

Nu! Încearcă să te amăgească doar!

— Ce știi tu despre sora mea? i-o tai.

— Destul de multe. În dimineața execuției tale, a venit să mă implore să îți cruț viața. *Tu* știai asta? Acum, e rândul tău să-i întorci favoarea.

Minte!

— Nu se află în puterile tale! mormăi, drept răspuns.

Răspunsul lui Teren e ușor amuzat:

— Chiar vrei să te joci cu mine?

Și toată hotărârea mea se clatină. *Și dacă Violetta a fost, într-adevăr, la el?* Dacă Teren spune adevărul, dacă surioara mea chiar a făcut așa cum pretinde inchizitorul, iar el a reținut-o? Șoaptele mi se învârtejesc în minte, de neînțeles, făcându-mă să fiu cuprinsă de acea agitație căreia doar teroarea îi poate da naștere. Și eu, care credeam că ea a mers mai departe, că și-a văzut de viața ei și că, poate, s-a și măritat până acum cu vreun bogătaș! Dar dacă, de fapt, e prizoniera Inchiziției de săptămâni bune?

De ce ai face asta pentru mine, Violetta?

— Nu te cred! șoptesc.

Teren nu îmi răspunde. Pentru o clipă, ascultăm tobele. Chiar când cred că a plecat, adaugă:

— Sora ta este la mine, fie că mă crezi, fie că nu. Și o voi tortura cu plăcere până când îi vei putea auzi strigătele de la frumoasele balcoane ale Curții Fortunata.

Minte! Minte! Minte!

Îmi imaginez chipul îngrozit al Violettei, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji. Îmi imaginez sânge, tare mult sânge.

— Am nevoie de timp! șoptesc, fiindcă nu știu ce altceva să spun.

— Firește, firește, îmi răspunde Teren, încercând să mă liniștească. Suntem de aceeași parte. Îți vei da seama în curând că doar alături de mine poți lupta pentru cauza dreaptă.

Și, când spune acestea, tonul lui devine ciudat de reverențios – serios și grav.

— Tu chiar mă poți ajuta să îndrept lumea, Adelina!

Sunt prinsă în mijlocul unei pânze ca de păianjen care se țese tot mai strâns în jurul meu.

— Săptămâna viitoare, îmi șoptește. Vreau să te văd la Turnul Inchiziției. Adu-mi niște informații care să-mi fie de folos.

— De unde știu că nu vei pune mâna pe mine de îndată ce voi păși acolo?

— Fată neghioabă ce ești! izbucnește el. Dacă voiam să te arestez, aș fi făcut-o acum, pe loc. Dar de ce să te înhață, dacă îmi poți fi de folos, dacă poți deveni micul meu ajutor? Se trage foarte aproape de mine, iar respirația lui fierbinte îmi atinge urechea: Dacă o să-mi placă tot ce voi auzi, când vei veni la Turn, sora ta va fi răsfățată și hrănită până data viitoare. Dacă nu vei veni...

Și se oprește, nu își duce amenințarea până la capăt. Îmi dau seama că ridică din umeri, ușor.

— Ei bine, în acest caz, n-o să-mi mai țin nici eu promisiunea.

Dacă nu-i dau ascultare, o va ucide!

Nu am de ales. Încuviințez ușor, dând din cap.

Nu primesc însă niciun răspuns.

Respirația lui dispare de lângă urechea mea, iar aerul rece îmi înțeapă, dintr-odată, pielea.

Bătăile tobei se opresc. Pe platformă, Raffaele și ceilalți doi dansatori fac plecăciuni în fața mulțimii. Toți clienții din încăpere sar, pe neașteptate, în picioare, și își zbiară entuziasmul, în ropote de aplauze furtunoase. În mijlocul acelui vacarm, privesc în jur, căutând, cu disperare, chipul lui Teren.

Dar inchizitorul general a dispărut deja în marea de chipuri mascate, de parcă nici nu ar fi fost vreodată acolo. Doar cuvintele sale mi-au rămas, parcă, în urechi, și sunt repetate, cu ecou, în mintea mea, bântuindu-mă.

În noaptea aceasta, împotriva voinței mele, am fost transformată în spioana Inchiziției!

Să știe cu toții că, așa să-mi ajute zeii, nu-s trădător.
Nu sunt spion.

Inscripție gravată în piatră pe zidul unei celule din Estenzia,
de către un prizonier fără nume

Adelina Amouteru

În noaptea asta, mă retrag în iatacul meu, fără un cuvânt. Raffaele se încruntă când plec, iar ochii lui mă urmăresc de-a curmezișul curții principale, dar eu îi zâmbesc chinuit și mă îndepărtez. Doar când mă prinde din urmă pe holurile secrete mă întorc să îl privesc și eu.

Raffaele pare cu adevărat îngrijorat pentru mine, iar asta mă face să am o strângere de inimă. Îmi atinge obrazul ușor. Ochii lui sunt tot machiați îndrăzneț, cu pudră aurie, iar genele îi sunt lungi și negre.

— Ai părut tare speriată în timpul spectacolului, murmură el. Te simți bine?

Mă silesc să zâmbesc și încerc să păstrez o oarecare distanță între noi. Ultimul lucru de care am nevoie e să-și dea seama cât de tare tremur.

— Da, mint, sperând să nu-și dea seama. M-am simțit prea vulnerabilă acolo, în văzul tuturor. Poate din cauza emoțiilor... Încerc, din nou, să zâmbesc: Nu te-am mai văzut niciodată așa.

Raffaele mă privește cu multă atenție. Încerc să mă liniștesc spunându-mi că poate simți doar felul în care se schimbă energia mea, nu poate și să-mi citească gândurile. Dacă el

crede că mă port ciudat, n-are decât să considere că e din cauza spectacolului sau din cauza faptului că m-am aflat în mijlocul unei mulțimi.

Sau aș putea să-i spun ce s-a întâmplat... Aș putea să-i spun că Teren m-a găsit, să îi mărturisesc ce mi-a cerut inchizitorul general să fac. De fapt, Enzo mi-a salvat viața, nu?

Dar avertismentul lui Raffaele, acela pe care mi l-a dat în timp ce mă supunea încercării cu nestematele, mă urmărește. *Dacă Pumnalele mă vor ucide?* Nu mă cunosc de suficient timp, încât să fi început să aibă încredere în mine. Dacă tot ce s-a întâmplat în seara asta va fi de ajuns să-i convingă că e prea riscant să mă țină prin preajmă?

Nu! Nu le pot spune! S-ar putea să fiu moartă până mâine, dacă le spun. Iar Violetta va rămâne în ghearele Inchiziției pentru totdeauna.

Într-un târziu, Raffaele hotărăște să renunțe. Îmi pune o mână pe umăr.

— Odihnește-te în seara asta! mă sfătuiește el.

Apoi mă sărută pe obraji și se întoarce spre hol.

Îl privesc cum se îndepărtează. Nu am habar dacă mă crede sau nu.

În noaptea aceea, mă holbez, fără somn, la tavan. Încerc să mi-o imaginez pe surioara mea tremurând în aceeași celulă întunecată în care am stat și eu. *Oare chiar l-a implorat să-mi cruțe viața? Sunt în stare să îmi pun viața în primejdie ca s-o salvez? De unde știu* că *el chiar o ține întemnițată? Să îndrăznesc oare să mă îndoiesc?*

Săptămâna viitoare...

Ce să fac? Cum să mă strecor afară de aici?

În ziua următoare, când Raffaele mă întreabă cum mă simt, îi răspund că mult mai bine. Se uită cu îndoială la mine, dar nu mă obligă să îi mărturisesc mai multe.

Mai trece o zi. Panica mea inițială se transformă într-un curent subteran de neliniște. Poate că am visat totul, poate că Teren nici nu a venit vreodată. Acest gând e atât de inspititor, încât aproape îmi permit să-l cred.

Dar, în a treia zi, devin capabilă să gândesc limpede.

Dacă vreau să trăiesc, trebuie să joc acest joc. Și încă foarte bine.

La cinci zile după balul mascat, Raffaele și cu mine ne-am întors în peșteră. El mă observă, iar eu îl studiez pe Enzo, care se duelează cu Păianjenul, încercând să-mi dau seama cum acționează energiile lor. Cuvintele lui Teren îmi plutesc încă în minte, amintindu-mi ce așteaptă inchizitorul general de la mine. Săptămâna aproape s-a încheiat. Cum o să mă pot strecura până la Turnul Inchiziției?

Încerc să mă concentrez.

— De unde a-nvățat să se lupte așa? îl întreb pe Raffaele, în timp ce-l privim pe Enzo cum îi dă târcoale Păianjenului.

— Ar fi trebuit să devină rege, îmi amintește Raffaele, în timp ce scrie diverse note pe o bucată de hârtie. Se oprește să-și înmoaie pana într-o călimară de pe podea: S-a antrenat cu inchizitorii încă de când era doar un prunc.

Enzo așteaptă ca adversarul său să lovească primul. Pentru o perioadă îndelungată, nu se petrece nimic. Ceilalți le aruncă și zeflemele, și încurajări de pe marginea cercului. Apoi, deodată, Păianjenul se aruncă asupra lui Enzo, cu sabia de lemn spintecând aerul spre partea stângă a prințului. Partea mea slabă. Mișcarea e atât de rapidă, încât văd doar un vârtej în aer – dar, cumva, Enzo reușește să prevadă unde o să cadă

lovitura și țâșnește din calea ei în ultima clipă. Focul îi țâșnește din palme, înconjurându-l într-un cilindru îngust. Păianjenul sare înapoi. Chiar și la viteza lui, îmi dau seama că i-au fost atinse hainele de căldură.

Enzo stinge flăcările și sare, simultan, spre Păianjen, parcă materializându-se din spatele unui văl portocaliu și auriu. Lovește de trei ori, succesiv. Păianjenul parează, una după alta, apoi sare înapoi. Cei doi se întrec într-o bătălie intensă. Loviturile lor puternice răsună în peșteră.

Într-un târziu, Enzo îl prinde cu garda jos pe Păianjenul care a obosit și lovește sabia din mâna lui, apoi prinde plăselele de lemn și lipește tăișul de gâtul adversarului. Celelalte Pumnale chiuie, în timp ce Păianjenul mormăie, cuprins de frustrare. Duelul a luat sfârșit. Scot o răsuflare întretăiată, când amândoi își lasă armele jos și se îndepărtează.

Enzo e lac de sudoare, cu părul ciufulit, cu mușchii întinși. Din câte îmi dau seama, Păianjenul e singurul capabil să-l facă pe prinț să depună atâta efort. Cămașa de in alb i se lipește lui Enzo de spate, udă și străvezie de acum. Când își aranjează mănușile, îmi aruncă o privire și mă surprinde urmărindu-l. Încerc să îmi feresc ochii. În mintea mea, văd ce mi-ar face Enzo dacă ar afla despre discuția cu Teren. *M-ar lăsa să fiu mistuită de flăcări.*

Enzo îmi face un semn scurt din cap, fără să zâmbească, apoi se apropie de Păianjen, să se asigure că acesta e nevătămat. Hoața-de-Stele aplaudă. Azi e însoțită de doi coioți, în loc de vultur. Cel numit Arhitectul își trece mâinile subțiri prin păr, minunându-se de iuțeala lui Enzo. Calcă-Vânt îi cere să îi explice ultima mișcare. Chiar și Păianjenul îl respectă acum, iar ei vorbesc lucruri pe care nu le pot auzi.

Îmi dreg glasul și mă întorc spre Raffaele, care, plin de răbdare, pare să își încheie, de acum, notițele.

— Sper că te-ai concentrat și în timpul duelului, îmi spune el, aparent nepăsător.

Mă înroșesc când aud cum mă tachinează. Căci acesta este modul în care Raffaele vrea să mă învețe ce este energia – încercând să mă facă *să văd* firele în aer. Mi-l scot pe Enzo din minte, mă concentrez asupra centrului ființei mele și caut legăturile pe care le am cu întunericul și ambiția, curiozitatea și teama. Mă imaginez părăsindu-mi corpul, grăbindu-mă prin aer, căutând adânc în sufletele Pumnalelor care se duelează, analizându-le mișcările mărunte, delicate, croindu-mi drum printre ei ca să zăresc firele sclipitoare de energie care le alcătuiesc inimile și mințile. Îmi încleștez maxilarul.

Nimic!

Oftez. Nu îl pot înfrunta pe Teren așa. Lipsită de forță.

— Mai întâi, îmi spui că trebuie să îmi stăpânesc puterile, înainte de a deveni unul dintre Pumnale, spun, întorcându-mă spre Raffaele. Cum să învăț ceva dacă sunt mereu separată de ceilalți?

În spatele expresiei senine de pe chipul lui remarc o fulgerare de chibzuială, de calcul rece.

— Astăzi văd că ambiția e neliniștită înăuntrul tău. Dar, să știi: cel mai sigur mod de a-ți încetini progresul e să te arunci cu capul înainte în situații pentru care nu ești pregătită încă. În glas i se strecoară o notă fermă: Trebuie să ai răbdare!

Ai grijă, Adelina! Doar nu vrei să îi stârnești bănuielile!

— De ce îmi pot chema puterile doar când sunt amenințată? șoptesc eu.

Cu coada ochiului, îl văd pe Enzo cum părăsește peștera. Umerii mi se lasă ușor, fiindcă sunt dezamăgită.

— Gândește-te la următorul scenariu! îmi cere Raffaele. Cu o sută de ani în urmă, când beldainii au încercat să ne invadeze insulele dinspre miazănoapte, o armată condamnată de la bun început, formată din patruzeci de oșteni din Kenettra, a reușit să țină piept unui număr de nu mai puțin de patru sute de bărbați din Beldain, izbutind să ne câștige suficient timp, cât să putem aduce întăriri. Uneori, trupul tău îți dă puteri pe care, de obicei, nu le deții, nu-i așa?

Încuviințez. Bătălia de pe Insula Cordonna e una din filele istoriei noastre bine-cunoscute.

— Puterea ta aparte lucrează la fel. Când *tu* ești împinsă de teamă sau de furie extremă, trupul tău îți mărește energia de zece ori, câteodată chiar și de o sută de ori. Nu e la fel pentru toți – cu siguranță, nu pentru mine sau pentru Hoața-de-Stele, al cărei atașament față de voioșie înseamnă că forța îi dispare când e speriată sau furioasă. Dar tu? Raffaele se sprijină pe spate și mă privește gânditor: Acum, trebuie doar să ne dăm seama cum să folosim forța asta *fără* să recurgem la amenințări cu moartea. Enzo ar prefera să nu-ți riști viața de fiecare dată când îți invoci puterile.

Mă sprijin de stâlp. Mai-mai că-mi vine să izbucnesc în râs! Dacă nu ar fi nevoie decât ca viața mea să fie serios amenințată pentru a putea să-mi chem puterile, atunci chiar c-ar trebui să mă scald în putere!

Raffaele mă privește cu un zâmbet fin pe buze, care-mi face inima să bată nebunește. Astăzi, poartă veșminte de un auriu pal, iar chipul lui e nemachiat, cu excepția unei pudre sclipitoare care-i conturează ochii. Cum se poate ca asemenea flecuștețe să-i sublinieze într-atât frumusețea? Nimeni nu pare să poată rezista farmecelor lui, așa am remarcat. Până și Calcă-Vânt cea sarcastică se înroșește când îi face el un semn

din cap, iar atunci când îl tachinează pe Păianjen, băiatul uriaș tușește, stânjenit, fără să vrea. În ultimele zile, l-am mai văzut pe Raffaele la intrarea curții, cu clienți. Ieri, era cu o doamnă frumoasă. Cu o zi înainte, cu un nobil chipeș. Nu conta cine era clientul. L-am privit vrăjindu-i cu nimic mai mult decât un zâmbet și o clipire. De fiecare dată, chipul clientului a părut să fie cuprins de dorință. De fiecare dată, am crezut pe deplin că respectivul se îndrăgostise de preafrumosul consort.

Raffaele ia câteva pietricele netede de pe podea. Le înșiruie în fața mea.

— Hai să începem cu lucruri simple! spune el. Folosește întunericul dinăuntrul tău înainte de a-l căuta în lumea din jur! Și îmi arată pietricelele: Aceste pietre au culoarea cenușiu-deschis. Vreau să mă convingi că sunt negre.

Îmi întorc atenția spre ele.

Folosește întunericul dinăuntrul tău!

Îmi poruncesc singură să mă concentrez asupra sentimentelor de teamă și de ură, pentru a-mi ademeni la suprafață gândurile și amintirile întunecate. Apoi, caut firele de energie din mine. Le simt, dar nu le pot atinge. Lângă mine, Raffaele ia, în continuare, notițe pe hârtie. Cu siguranță, îmi înregistrează progresele și toate schimbările de energie.

Încerc câteva minute, înainte să oftez și să ridic privirea. Raffaele îmi face semn din cap.

— Înveselește-te, *mi Adelinetta!* îmi cere. Doar ai reușit să-ți invoci energia în timpul primei încercări. Nu te grăbi și încearcă mai departe!

Mă concentrez din nou asupra pietrelor. De data asta, îmi închid singurul ochi. În beznă, fac să amuțească toate sunetele pe care le scot cei care se antrenează și, în schimb, încerc să îmi rechem în memorie noaptea în care a murit tata.

Gândurile mele se întorc de la tata la sora mea. O amintire îmi țâșnește din neantul memoriei: din zilele noastre bune, când îmi dădea părul după urechi și adormea pe umărul meu, în lumina blândă a după-amiezii. Imaginea dispare, înlocuită de una în care Violetta stă ghemuită în colțul unei celule întunecoase, iar Teren e în spatele meu și îmi șoptește în ureche. Ademenindu-mă. Mânia începe să se învârtejească, dureros, în stomacul meu, și o las să coacă, să capete greutate și să înceapă să tragă de inimă, până când, în sfârșit, simt o mișcare familiară în piept.

Îmi deschid ochiul și caut în mine. De data asta, simt firele de energie întinse înăuntrul meu, iar mintea mea le atinge așa cum niște degete dibace ar atinge strunele unei harfe. Și trag de ele. Trag, la început, cu șovăială, chinuindu-mă să-mi controlez mișcările. Mă încrunt, în efortul de a rămâne conectată. În fața mea, pietrele sunt la fel de cenușii... dar, la câțiva metri de ele, o panglică mică de întuneric se târăște afară din pământ. Icnesc.

— Raffaele, spun, dintr-o suflare. Privește!

Și, chiar în clipa când spun aceste vorbe, toată bruma de concentrare mi se risipește, iar firele de energie îmi alunecă. Fantasma care începuse să se înfiripe se cufundă înapoi, în pământ. Expir, când teama care mi s-a tot adunat în stomac începe să tremure. Raffaele mă privește tăcut. Încerc din nou. Mâna mea atinge firele de energie. Le apuc.

Dintr-odată, o lamă argintie îmi trece prin fața ochilor. Mă feresc, din instinct. Cineva râde deasupra mea și îmi dau seama că e Păianjenul. M-a atacat din partea cealaltă a peșterii.

— Vai, vai! O panglicuță neagră! îmi aruncă el, disprețuitor. Sunt de-a dreptul îngrozit!

Raffaele se uită urât la băiatul enorm.

— Termină! îi cere.

— Sau ce-o să-mi faci, consort ce ești? Păianjenul scoate un mârâit spre mine, punându-și pumnalul la loc: O să ți se sperie mieluşelul?

Raffaele ridică o sprânceană, uimit:

— Ai vrea, poate, să discuți despre asta cu Enzo? Eu, unul, nu aş îndrăzni să-i pun răbdarea la încercare cu doar câteva săptămâni înainte de Turnirul Furtunilor.

Turnirul Furtunilor? Oare ce au pus la cale, ce vor să facă în timpul celei mai însemnate sărbători a anului?

O clipă de îndoială se citește, fugar, pe chipul Păianjenului, dar el o ascunde imediat.

— Spune-i lui Enzo ce vrei! mormăie, apoi pleacă.

Simt cum mă asaltează mânia. Teama și neliniștea acumulate sunt eliberate. Înainte să-mi dau seama ce fac, mă ridic și mă întind. De data asta, văd firele de energie conectându-mă la Păianjen. Trag de ele. O siluetă întunecată țâșnește din pământ, din fața lui, oprindu-l pe loc. E subțire și străvezie, deloc amenințătoare. Dar e *acolo*. Fantasma fără formă își dezvelește dinții la el și scoate un sâsâit. Păianjenul își scoate, deîndată, pumnalul.

Nu pot să o rețin însă, așa că iluzia dispare iute. Rămân nemișcată, incapabilă să cred că tocmai am reușit s-o scot din pământ. Celelalte Elite se opresc să vadă ce se petrece. Hoața-de-Stele se încruntă la mine, îngrijorată.

— Las-o în pace, mai bine! îi strigă Păianjenului.

Numai că uriașul o ignoră, se întoarce spre mine și îmi zâmbește. Într-o clipită, deja are tăișul cuțitului său lipit de gâtul meu. Metalul rece îmi apasă pielea.

— Ai grijă să nu cumva să faci un pas prea mare, fetițo! mormăie el. Tu și fantomele tale...

— În curând, nu vor fi mai fi doar simple fantome, murmur. Fantasma pe care am reușit s-o plăsmuiesc mă face să prind curaj și strâng din dinți, dornică de violență: Așteaptă tu numai și-ai să vezi!

Buzele i se curbează când îmi aude provocarea, dar eu îl privesc drept în ochi, fără teamă.

— Ba nu! Zâmbește, apoi se apropie să-mi șoptească în ureche: Iar atunci când o să le fie limpede tuturor cum stă treaba cu tine și că nu ești bună de nimic, o să mă bucur nespus să-l privesc pe Enzo cum îți taie beregata.

Tăișul lui îmi apasă din nou gâtul. Și parcă văd aievea cum îi întorc pumnalul și i-l îndrept spre beregata pe care i-o tai încet, încet de tot, de la o ureche la cealaltă, privindu-i sângele șiroind și ieșindu-i și pe gură. Imaginea îmi trece prin minte ca fulgerul, lăsându-mă să plutesc într-o clipă de teroare pură și încântare absolută. Încântarea tatei. *Haide! Vreau să te văd încercând.* Poate ar trebui să-i dau lui Teren numele Păianjenului, când voi merge la Turnul Inchiziției.

— *Ajunge!* se răstește Raffaele.

Vocea lui aspră mă sperie. Nu cred că m-a apărat vreodată cineva cu atâta fermitate.

Păianjenul se dă înapoi, râzând.

— Mă jucam doar, spune el, cu nonșalanță. N-am făcut nimic.

Tremur. Nu cred că Raffaele a auzit ce mi-a șoptit Păianjenul. *Sper* că nu a văzut imaginea pe care mi-am imaginat-o. Din partea cealaltă a peșterii, Hoața-de-Stele îmi aruncă o privire plină de compasiune, apoi se uită la Păianjen și își dă ochii peste cap, arătându-și dezaprobarea față de faptele acestuia.

— Ești bine? mă întreabă Raffaele. Reușesc să încuviințez, iar el oftează: Îmi cer scuze! E doar gelos: nu suportă că Enzo e

interesat de tine. S-a considerat mereu cel mai bun luptător al nostru și nu îi face plăcere că interesul prințului se îndreaptă, acum, spre tine. Dă-i ceva timp, să se acomodeze!

Îi mulțumesc pe mutește pentru grijă. Inima îmi tresare într-un mod de-a dreptul stânjenitor la gândul că Enzo ar putea fi interesat de mine. *De posibilele mele puteri*, mă corectez singură. Cuvintele Păianjenului mi-au rămas în minte, tachinându-mă, și parcă mai simt încă stafia tăișului său, rece, pe gâtul meu. Oare Enzo chiar mi-ar tăia gâtul dacă nu voi reuși să îmi strunesc puterile?

Ca la o poruncă, ușile peșterii se deschid larg. Îmi întorc capul în direcția aceea.

Enzo se întoarce, cu veșmintele sale lungi fluturându-i în urmă. Se oprește o clipă la intrare, privind tăcut prin peșteră. Apoi, fluieră, chemând-o la el pe Hoața-de-Stele.

— A venit timpul, spune el. Cum te simți azi?

Hoața-de-Stele le șoptește celor doi coioți să stea pe loc, apoi se grăbește spre el, dar se oprește brusc. Îl privește obraznic.

— Binișor, spune ea, făcând o plecăciune rapidă. Ca de obicei.

Un zâmbet trecător îi flutură lui Enzo pe buze:

— Excelent! Hai să mergem atunci! îi spune.

Chipul Hoației se luminează, iar mie nu-mi vine deloc greu să cred cuvintele lui Raffaele, cum că ea ar fi atrasă de voioșie. Le face semn celorlalți. Raffaele se ridică într-o mișcare lină, apoi îmi face un semn.

— Tu poți să mai rămâi, dacă vrei să exersezi, îmi spune. Ne vom întoarce la noapte.

Și apoi părăsesc cu toții peștera, fără un cuvânt. Sunt singura care rămâne. Enzo nici măcar nu se uită la mine.

Îmi dau seama că mi-am ținut respirația de emoție. Întunecimea începe să se agite înăuntrul meu, iar eu o las să se tot adune. Nu am habar despre ce vorbeau. Cu siguranță, au plecat într-o altă misiune fără mine.

Asta e șansa mea să mă întâlnesc cu Teren!

Șocul produs de acest gând mă îngrozește și îmi face genunchii să tremure. Săptămâna aproape a trecut. Dacă Pumnalele vor fi plecate o vreme, ocupate cu ce or fi pus la cale, atunci trebuie să profit de acest moment. Privesc iute prin încăpere, temându-mă ca nu cumva vreunul dintre ei să fi rămas în urmă și să îmi fi auzit gândurile nerostite. Omorârea acelui *malfetto* pe care am văzut-o zilele trecute îmi revine în minte, apoi, imediat, și amenințarea Păianjenului.

Dar, imediat după aceea, gândurile mi se îndreaptă spre sora mea.

N-o să fac nimic altceva decât să mă apropii de Turnul Inchiziției. Dacă voi vedea vreun semn care să îmi dea de bănuit, o să plec de îndată. Nu voi intra. Doar...

Și în acest punct gândurile mi se topesc, înecate de bătaia puternică a inimii.

Mă ridic în picioare. Vreau să mă mișc. Nu sunt foarte sigură că mă pot controla sau că trupul meu nu a hotărât, cumva, să-mi lase instinctele să preia conducerea. Urc scările și îmi croiesc drum spre curtea principală. Acolo, arunc o privire spre străzi și văd că sunt numai voioșie și sărbătoare. Cerul pare însă întunecat și amenințător. Ceva important se va petrece azi în oraș.

Pumnalele au pornit în misiune.

E vremea să pornesc și eu.

Dă-i unui kenettran aur, și va face negoț cu tine.
Dă-i unui kenettran un armăsar pursânge, și va ucide pentru tine.

Înalta Curte de Justiție din Beldain, Documentele Comisiei întemeiate pentru a-i pune sub acuzare pe Maran și pe părtașul său

Adelina Amouteru

În clipa în care mă strecor afară din Curtea Fortunata și intru pe strada principală a orașului, simt că, de fapt, ceva nu este cum ar trebui să fie.

E drept, drumurile sunt ticsite de oameni în mătăsuri colorate, iar negustorii care vând măști sunt peste tot, aglomerând străzile și prezentându-și marfa de parcă s-ar afla la unul dintre balurile mascate care se țin primăvara în Dalia. Localnicii râd și se bucură. Vrejuri înfloriți de viță-de-vie se înalță, deși și verzi, în susul pereților tuturor clădirilor, iar caii care trag trăsuri și căruțe vechi își croiesc drum în susul și în josul drumurilor late. Gondolele se înșiruie pe canalele râului, încărcate de pasageri. Un bărbat care împinge un cărucior cu tarte cu fructe cântă o melodie populară, în timp ce o ceată de copii dansează în urma lui. Mirosul de unt și condimente se amestecă, peste tot, cu duhoarea mulțimii.

Dar nori negri întunecă tăriile. Cerul e chiar mai mohorât decât mai devreme. În aer plutesc o umezeală, o răceală, o liniște tensionată care contrastează puternic cu steagurile colorate care atârnă de la balcoane și cu festivitățile de pe străzi. Oamenii zâmbitori, cu măști, mi se par de-a dreptul

amenințători. De parcă toți ar ști ce sunt pe cale să fac și unde merg. Îmi țin fruntea plecată.

Axa Inchiziției a postat rapoarte la fiecare intersecție principală, cerând oamenilor să dea raportul despre orice *malfetto* care le stârnește bănuieli. Din instinct, încerc să mă ascund în mijlocul mulțimii, încercând să rămân nevăzută. Toți par să se îndrepte în aceeași direcție, așa că-i urmez, pierdută printre orășenii în veșminte sclipitoare și măști strălucitoare. Papucii mei lipăie pe lespezile ușor curbate ale caldarâmului.

Oare ce fel de sărbătoare estenziană o mai fi și asta? mă întreb, în timp ce străbat o străduță îngustă, cu vițe care atârnă foarte jos.

— Pentru gloria Cartierului Roșu! Victorie! strigă cineva, în spatele meu, fluturând o bucată de mătase roșie deasupra capului.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că toți oamenii flutură bucăți de mătase: roșie, verde, aurie și albastră.

În depărtare, aproape de port, acoperișul Turnului Inchiziției sclipește în soare.

Mulțimea mă înghiontește din toate părțile. Într-un târziu, reușesc să îmi croiesc drum printre petrecăreți și apoi pe o alee îngustă și tăcută. Sunt atentă să rămân în umbră. Dacă aș fi știut să-mi folosesc puterile, aș fi putut folosi o siluetă întunecată să mă ascund mai bine. Încerc să o chem iar, dar firele rămân departe de atingerea mea, parcă pentru a-mi face în ciudă.

Când ajung la turn, sunt deja scăldată în sudoare și tremur din toate încheieturile. Sunt norocoasă, fiindcă în partea asta de oraș par să fie puțini oameni – cu toții iau parte la sărbătoare. Mă uit spre intrare, unde stau de pază inchizitori, și încerc să mi-o imaginez pe Violetta înăuntru, dincolo de zidurile de piatră. Șovăi și stau un pic locului, frângându-mi mâinile.

Dacă Teren nu o are, totuși, pe Violetta în paza lui? Ce fel de capcană ar putea fi aceasta? Îmi muşc buza, gândindu-mă că totuşi inchizitorul general nu m-a arestat la Curtea Fortunata, dar că m-a amenințat că o va ucide pe Violetta, dacă nu voi veni. Mă uit atât de mult la turn, că începe să mi se întunece vederea. Apoi, când strada se golește de oameni, mă grăbesc, cu pași uşori, spre intrare.

Inchizitorii de pază mă împiedică să intru.

— Ce vrea să-nsemne asta? mormăie unul din ei, când mă vede.

— Te rog! reuşesc să bâigui, într-o şoaptă răgușită.

Deja mă simt grozav de vulnerabilă aici, în văzul tuturor. Dacă m-ar vedea vreuna dintre Tinerele Elite...

— Mă aflu aici pentru a-l vedea pe maestrul Teren Santoro. Care mă așteaptă, negreşit, reuşesc să îngaim.

Inchizitorul mă privește cu neîncredere, apoi schimbă o privire cu cel de-al doilea inchizitor de la intrare. Clatină din cap spre mine.

— Îi voi trimite de îndată vorbă maestrului Santoro, îmi spune. Până atunci, va trebui să aştepți aici.

— Nu! strig eu, în grabă, apoi privesc din nou străzile din jur. Simt deja cum sudoarea mi se adună pe frunte: Trebuie să-l văd de îndată! îi explic apoi cu o voce mai joasă, grăbită. Nu pot fi văzută aici! *Te rog!*

Inchizitorul mă împinge, cu o privire mânioasă:

— O să aştepți aici, se răstește, până când...

Cuvintele îi sunt întrerupte când uşa din spatele lui e zgâlțâită, apoi deschisă uşurel. Acolo, stând nepăsător la intrare, cu brațele încrucişate la spate, e Teren însuşi. Pe buzele căruia înflorește un zâmbet când mă vede.

— Care-i problema? îi întreabă el pe străjeri.

Inchizitorul care m-a împins se răsucește pe călcâie, neliniștit. De pe chip i s-a șters toată mânia. Face o plecăciune iute spre Teren.

— *Signore*, începe el, fătuca asta pretinde c-ar fi venit să vă vadă. Noi...

— Așa este, îl întrerupe Teren, cu ochii lui spălăciți ațintiți asupra mea. Să știi că te-am privit în timp ce te îndreptai spre turn! îmi mărturisește, făcându-mi semn să mă apropii.

Înghit cu greu, căci mi s-a pus un nod în gât, apoi trec repede pe lângă cei doi inchizitori, cu capul plecat. Când pășesc în interiorul Turnului Inchiziției, Teren închide ușa în urma mea. Mă liniștesc, dintr-odată, ușurată că nu mai sunt afară, în văzul tuturor.

Apoi mă cutremur, când văd sala mare a Turnului, decorată cu aceleași blănuri, tapiserii și blazoane circulare, ale soarelui etern, ca și acelea din turnul în care am fost întemnițată în Dalia.

Teren mă conduce pe un coridor îngust, apoi într-o încăpere cu o masă lungă și câteva scaune. Trage unul dintre ele pentru mine și mă îndeamnă să mă așez. Mă supun, tremurând din toți rărunchii. Am gâtul uscat. Teren se așază lângă mine, apoi se sprijină pe spate, într-o postură relaxată.

— Ți-ai ținut promisiunea, observă, după o vreme. Să știi că prețuiesc asta. Mă scutește de multe eforturi.

Nu vreau să întreb ce ar fi făcut dacă nu aș fi apărut acum. În schimb, îi întâlnesc privirea.

— Sora mea e în siguranță? șoptesc.

Teren încuviințează, dând din cap.

— În siguranță și nevătămată. Deocamdată...

— Te rog să îmi îngădui să o văd!

Izbucnește în râs, ușor, dar voioșia nu i se citește și în priviri, iar gheața din ochii lui îmi pătrunde până la os.

— Ce-ar fi dacă, mai întâi și mai întâi, mi-ai spune ceva ce chiar aș vrea să aflu? ripostează inchizitorul general.

Rămân tăcută, șovăind, căci nu prea știu ce să îi spun. Gândurile mi se adună și mi se învârtejesc în minte, asemenea unui râu învolburat. Cât de puțin îi pot spune ca s-o mențin pe Violetta teafără și nevătămată? Oare ce l-ar mulțumi? Trag adânc aer în piept, apoi îmi adun tot curajul de care mă simt în stare.

— Nu-ți voi spune nimic, dacă nu-mi vei dovedi, mai întâi, că e la tine.

Zâmbetul lui Teren se lățește și mă privește cu o căutătură care arată că, dintr-odată, i-a sporit interesul.

— Ca să vezi, una care se târguiește! murmură el.

Așteaptă o clipă care mi se pare nespus de lungă, înainte să se sprijine din nou de spătarul scaunului său. Apoi își vâră mâna în spațiul dintre mâneca tunicii și brasardă, apărătoarea lui pentru braț din metal.

— Așa și credeam că vei fi! îmi spune.

Scoate ceva afară și îl aruncă pe masă, unde obiectul aterizează cu un zgomot metalic.

Mă uit mai de aproape. E un colier cu safire, pe care Violettei îi face mare plăcere să-l poarte. Dar mai e ceva: legată de lanțul de argint al colierului se vede o șuviță lungă și groasă din părul întunecat al surorii mele.

Mi se pune din nou un nod în gât.

— Înainte să începi, spune Teren, întrerupându-mi gândurile, vreau să lămuresc lucrurile așa cum se cuvine.

Se apleacă în față. Simt cum privirea lui parcă mă străpunge, mă sfredelește.

— Cuvântul meu are întotdeauna valoare, pentru că mi-l respect cu sfințenie, așa că te-aș sfătui să nu-ți faci un obicei din a mă supune diverselor probe. De asemenea, ar fi bine să vrei și să reușești să-mi spui întotdeauna adevărul. Am mulți „ochișori" prin tot orașul. Dacă o să mă minți, voi ști de îndată. Dacă nu mă lași să aflu ce vreau, îi voi face *rău*. Înțelegi?

E limpede: o are chiar aici! îmi dau seama.

Îmi apăs mâinile pe rochie, ca să le fac să nu îmi mai tremure.

— Da, șoptesc.

Nu îndrăznesc să îi mai pun alte întrebări.

— Așa... Și-acum, fiindcă se pare că nu știi de unde să începi, lasă-mă să te ajut cu niște întrebări. Se sprijină cu coatele pe genunchi și își unește palmele: Ce ai făcut împreună cu Tinerele Elite, până acum?

Trag adânc aer în piept. *Trebuie să amân răspunsurile cât de mult pot.*

— M-am odihnit, în cea mai mare parte a timpului, îi răspund. Sunt surprinsă de cât de monotonă îmi e vocea când rostesc aceste cuvinte: Am zăcut fără cunoștință multe, multe zile.

— Da, da, firește, firește. Teren pare aproape plin de compătimire: Doar ai fost rănită destul de grav.

Încuviințez.

— Nu au încă încredere în mine, mă hotărăsc să îi spun. Poartă... măști argintii. Nu știu cine sunt cu exactitate.

Teren nu e însă ușor de convins.

— Păi, și-atunci, ce știi, de fapt?

Înghit în sec. Aerul pare tare greu în jurul meu. Trebuie să-i spun ceva. Parcă prin vis, simt că rostesc apoi cuvintele.

— Uneori, mă vizitează la Curtea Fortunata, șoptesc.

Teren zâmbește.

— De acolo acționează?

— Nu sunt sigură.

Aud cum îmi bate inima în piept de emoție. Întunericul care-mi tot crește în piept mă amețește. Mă clatin pe scaun, flămândă de putere. *Aș vrea să fi avut deja puterile lui Enzo*, mă gândesc brusc, iar dorința face ambiția din mine să se reverse. *Aș vrea să fi avut puterea lui de a arde turnul ăsta din temelii.*

— Spune-mi, Adelina, continuă Teren, privindu-mă plin de curiozitate. Ce pun ei la cale?

Cu mare efort, dau la o parte întunericul care crește și tot crește. Nu îmi pot folosi puterile asupra lui. Sunt prea slăbită. În plus, ce ar putea face câteva umbre? Îmi dreg glasul. Ce să îi spun ca să fie cel mai mic rău pe care l-aș putea face?

— Plănuiesc o acțiune care să se desfășoare în timpul Turnirului Furtunilor, reușesc să bâigui. Dar zău că nu am habar ce vor să facă.

Teren îmi rumegă cuvintele. Apoi, bate din palme o dată și, o clipă mai târziu, un inchizitor deschide ușa.

— *Signore?*

Teren îi face semn să se apropie și îi șoptește ceva la ureche. Nu aud ce. Omul îmi aruncă o privire plină de precauție. Inchizitorul general se trage la o parte.

— Spune-i regelui de îndată, adaugă el.

Celălalt inchizitor face o plecăciune adâncă.

— Prea bine, *signore!* spune și se grăbește să iasă.

— Asta-i tot? mă întreabă Teren.

Chipul blând al lui Raffaele îmi apare în minte și, împreună cu el, și sentimentul de vinovăție. I-am oferit atât de puțin. *Te rog, sper să fie suficient!*

— Asta e tot ce știu, șoptesc. Am nevoie de timp.

Pentru o clipă care pare să fie o veșnicie, Teren nu reacționează în niciun fel.

Dar, chiar în clipa când încep să cred că îmi va mai cere și alte lucruri în timpul vizitei acesteia, se relaxează și privește în altă parte.

— Ai venit azi la mine, spune el. E-un început bun. Îți mulțumesc pentru informații. Și, pentru că te-ai ținut de cuvânt, mă voi ține și eu. Sora ta e în deplină siguranță.

Am lacrimi în ochi și mă ghemuiesc, ușurată.

— Va continua să fie teafără, câtă vreme vei continua să îmi fii pe plac. Ochii îi zboară din nou spre mine: Când ne vom revedea?

— În două săptămâni, spun eu, cu o voce răgușită. Două săptămâni! Când el tace, privesc în jos: Te rog.

Într-un târziu, încuviințează.

— Fie! Se ridică în picioare: Poți pleca.

Și asta e tot.

Teren mă conduce afară din turn, printr-o intrare ascunsă în spatele unei uși dosnice. Înainte să mă lase să plec, îmi ia mâinile într-ale lui. Se apleacă să mă sărute ușor pe obraz.

— Te-ai descurcat foarte bine, îmi șoptește. Mă sărută apoi și pe celălalt obraz: Ține-o tot așa!

Apoi mă lasă să plec, iar eu rătăcesc pe străzi, cu picioarele mele care tremură.

Sunt o trădătoare. Ce am făcut?

Rătăcesc pe străzi, ametită, fără să văd mare lucru, de parcă totul ar fi încețoșat în jur, până când îmi dau seama că

m-am întors în locul unde se desfășoară serbările. Aici, străzile liniștite fac din nou loc zgomotoșilor petrecăreți și, înainte să îmi dau bine seama ce se petrece, fac o cotitură și mă trezesc în mijlocul unei mulțimi care strigă urale. Teama și extenuarea fac loc curiozității. Ce e cu toată agitația asta? Nu mă pot întoarce la Curtea Fortunata prin mulțimea asta.

Apoi, cotesc pe altă stradă, împreună cu toți cei din jurul meu și pătrundem în cea mai mare piață publică pe care am văzut-o vreodată, una care este înconjurată, din trei părți, de canale. Oamenii se înghesuie prin toate spațiile rămase libere, căci mai toată piața este îngrădită cu funii groase, care nu permit trecerea în anumite zone, iar de jur-mprejur se zărește o pistă din pământ gol, pe care o cercetează cu atenție niște inchizitori. Un șir de oameni îmbrăcați în costume de mătase, care poartă măști bogat decorate fac paradă de-a lungul pistei: purtători de stindarde și trompetiști, *arlecchini*, aristocrați cu valeții lor. Toți le fac, zâmbind, cu mâna privitorilor entuziasmați. Privirea îmi zboară pe deasupra mulțimii, care pare să se fi împărțit de acum în cete de oameni, fiecare fluturând mătăsuri de o singură culoare: roșii, albastre, verzi sau aurii. Balcoanele care dau spre piață sunt, și ele, înțesate și fiecare e drapat cu steaguri colorate, care atârnă spre stradă, contrastând cu cerul întunecat.

O cursă de cai, despre asta trebuie să fie vorba, îmi dau seama. Am mai fost la câteva, în Dalia, deși niciuna nu mi-a oferit vreodată un spectacol atât de grandios. Privesc în jurul pieței, căutând un traseu bun înapoi spre Curtea Fortunata. Misiunea de azi a Pumnalelor trebuie să aibă de-a face cu serbarea asta.

Ridic privirea spre balcoane. Acum reușesc să zăresc și tronurile regale: se află într-o clădire situată în fața pistei pentru

curse, într-un balcon care oferă o priveliște perfectă, unul care are balustradele de fier decorate cu mătăsuri aurii și albe. Dar regele și regina nu sunt încă acolo. Poate că tronurile sunt doar pentru spectacol.

Un tunet profund străbate orașul.

— Doamnelor și domnilor! Stimați spectatori!

Unul dintre bărbații costumați de pe pistă își ridică brațele spre cer. Este crainicul oficial al cursei. Vocea sa bubuitoare amuțește forfota mulțimii. Parada costumelor se oprește, iar scena se transformă dintr-o babilonie veselă într-o imagine a așteptării tăcute. Inchizitori stau în picioare de jur-împrejurul pieței, gata să restabilească ordinea, dacă va fi nevoie. Tunetul se rostogolește peste capetele tuturor, ca un avertisment.

— Bine ați venit la cursele de calificare pentru Estenzia! strigă crainicul.

Se răsucește în toată părțile, pentru ca toată lumea să-l poată vedea, apoi se oprește cu fața în direcția tronurilor goale. Face o plecăciune adâncă, una cu mișcări complicate, studiate, apoi continuă:

— Fie ca, prin intermediul lor, să oferim un tribut Maiestăților Lor regale și prosperității pe care o vor aduce, negreșit, în Kenettra.

Răspunsul mulțimii la aceste vorbe mă surprinde. Nimeni nu aplaudă, nimeni nu ovaționează. Se aude doar un murmur neliniștit și câteva scandări mârâite cu „Trăiască regele!". În Dalia, oamenii se plângeau doar de rege. Acum și aici simt din plin aceste resentimente. Parcă mi-l și imaginez pe Enzo așezat pe tronul regal, prinț moștenitor și conducător de drept. Cât de firesc ar arăta! Câți dintre acești spectatori îi sunt, oare, loiali? Câți sunt susținători ai Tinerelor Elite?

Pentru o clipă, îndrăznesc să mă imaginez acolo, sus, în balcon. Simplul gând la o asemenea putere mă face să mă cutremur.

Crainicul își întoarce atenția înapoi spre mulțime.

— Astăzi, veți alege pentru Estenzia cei mai rapizi călăreți, spre a-i trimite vara aceasta la Turnirul Furtunilor. Deja au fost aleși câte trei din fiecare cartier al orașului nostru. Așa cum ne cere tradiția, primii trei clasați dintre cei doisprezece se vor califica.

Apoi rânjește larg, iar dinții îi strălucesc, albi sub jumătatea de mască sclipitoare. Își duce o mână la ureche, cu un gest exagerat, și întreabă norodul:

— Ce cartier credeți că va câștiga?

La auzul întrebării, mulțimea parcă erupe ca un vulcan, cuprinsă de entuziasm. Fiecare răcnește numele cartierului său. Mătăsurile colorate se agită furios în aer.

— Aha, aud că mărețul Cartier Roșu! îi tachinează crainicul, făcând să explodeze o nouă rundă de urale, în timp ce toate celelalte trei cartiere urlă din toți bojocii. Stați! Stați! Aud scandându-se „Cartierul Albastru"! Dar Cartierul Verde și cel Auriu au parte de puternici tretini, de mânji de trei ani. Cine va câștiga? Își flutură mâna: Ce ziceți, să vedem călărețiii?

Mulțimea începe să chiuie. Rămân încremenită locului. *Turnirul Furtunilor!* Despre asta vorbise Raffaele mai devreme. De aceea sunt aici Pumnalele – *aceasta* e misiunea lor. Încearcă să obțină calificarea pentru Turneu pentru unul dintre ei, probabil pentru a avea șansa de a-l ataca pe rege într-un spațiu public. Mă simt ametită de șocul produs de înțelegere. *Iar acum, eu l-am avertizat pe Teren!*

În mijlocul vacarmului uralelor, primii trei armăsari ies la paradă. Cetățenii din Cartierul Roșu agită mătăsuri în aer, mângâind crupele cailor cât timp aceștia tropăie printre

oameni, spre pistă. Atenția îmi este abătută. Îmi dau seama, dintr-o singură privire, că armăsarii aceia sunt dintr-o rasă cu mult mai bună decât a acelora pe care mi-i amintesc din grajdurile tatei. Aceștia sunt pursânge din Tărâmul Soarelui, cu gâturi perfect arcuite și nări care freamătă, cu ochi care încă le strălucesc din cauza temperamentului lor focos pe care caii familiei mele și l-au pierdut de mult. Își scutură coamele împodobite cu mătase roșie, iar călărețiii, îmbrăcați tot în roșu, le fac, încrezători, cu mâna susținătorilor.

Apoi ies afară călărețiii din Cartierul Verde, călare pe armăsarii lor, iar eu las să-mi scape un icnet, căci sunt surprinsă.

Unul dintre călărești este însăși Hoața-de-Stele! Semnul purpuriu de pe fața ei este vizibil și proeminent.

— *Signorina* Gemma din nobila familie Salvatore, călare pe gloriosul armăsar Suvenir al lui *messer* Aquino!

Și crainicul continuă să înșire pomelnicul curselor câștigate în trecut de armăsar, însă eu nu mai ascult deja. Înlemnită în mijlocul mulțimii agitate, îmi dau seama dintr-odată că familia Gemmei trebuie să fie bogată și puternică, dacă o *malfetto* ca ea are permisiunea să concureze în felul acesta, pe față.

Ar trebui să mă întorc la Curtea Fortunata, înainte să mă descopere cineva pe aici. Dar spectacolul e prea atrăgător, iar picioarele îmi rămân ancorate în pământ. Îmi pironesc privirea asupra fetei pe care o cunosc drept Hoața-de-Stele.

Prezența Gemmei iscă o revoltă în mulțime. Aud strigăte de „*Malfetto!*" scuipate în aer, învălmășindu-se cu răsunetul huiduielilor, și, când privesc mai bine, văd oameni care și-au aplicat însemne false, care fac semne obscene și o tachinează pe Gemma, cu pete purpurii exagerate pictate pe propriile chipuri. Unul dintre ei chiar aruncă în ea cu fructe putrede.

— Bastardă ce ești! urlă el, iar o grimasă plină de cruzime îi schimonosește chipul.

Gemma îl ignoră, ținându-și capul sus și trecând mai departe la trap. Alte insulte zboară spre ea din toate părțile.

Până și o nobilă primește asemenea insulte? Îmi mușc obrajii din cauza furiei care mă cuprinde, până când bag de seamă, cu o tresărire, că sunt și oameni care o apără. Cu înfocare, chiar.

De fapt, o mulțime imensă de susținători își flutură steagurile în aer, în semn de sprijin, majoritatea fiind din Cartierul ei Verde, deși mai sunt și unii din altele. Trag adânc aer în piept; pe dată, furia mi se transformă în uimire, apoi în entuziasm. Privesc surprinsă cum Gemma le face semn. Nu am mai văzut niciodată așa ceva! Tensiunea dintre susținătorii Gemmei și oponenții lor e atât de mare, încât parcă face până și aerul să trosnească, și totul începe să semene a bătălie dintr-un război civil, iar eu trag și mai adânc aer în piept, de parcă aș inhala puterea pe care o simt plutind în jur. *Nu chiar toată lumea îi urăște pe* malfetto, așa îmi dăduse de înțeles Enzo. Singurul meu ochi se îndreaptă neliniștit spre inchizitorii care par pregătiți să intre oricând în acțiune.

Gemma absoarbe atenția pe care i-o acordă oamenii. Își dă pe spate părul întunecat și le zâmbește larg spectatorilor, concentrându-se asupra acelora care-și strigă susținerea. Apoi, sare pe spinarea armăsarului, într-o mișcare elegantă, lină. Își recapătă echilibrul, stând pe ambele picioare, agilă și micuță, cu brațele încrucișate la piept, satisfăcută. Gemma face apoi cu mâna și sare iar jos, în șa, așa cum se cuvine. Tot timpul, armăsarul ei a rămas perfect calm. Dintre toți concurenții de până acum, e singura *malfetto*.

Călăreții din celelalte două cartiere tropăie și ei afară, în sfârșit, iar cei doisprezece se aliniază într-un șir deloc drept, la un capăt al pistei. Răcnetele mulțimii au devenit insuportabile.

Gemma își mângâie calul pe gât, iar el bate pământul cu copita, nerăbdător.

— Călăreți, pregătiți-vă caii! strigă crainicul.

Zgomotul mulțimii se topește, pentru o clipă, fiindcă tac cu toții ca să privească startul.

Crainicul ridică o eșarfă galbenă, strălucitoare, cu o piatră înfășurată în ea pentru greutate. O aruncă spre cer.

— *Porniți!* urlă el.

Caii se reped. Mulțimea explodează.

Un nor de praf acoperă pista, în timp ce călăreții parcurg prima tură. Încerc să văd ceva, și, în sfârșit, zăresc mătăsurile verzi ale Gemmei în grupul compact. E în ultima jumătate, dar arborează un rânjet care mai-mai că-i despică fața.

Prima tură... Un călăreț roșu e în față, iar Gemma e a noua. Mă trezesc susținând-o în tăcere.

În jurul meu se aud doar strigăte și urlete, fiecare strigându-și numele favoritului. Hărmălaia îmi amintește de ziua în care ar fi trebuit să fiu arsă pe rug și simt cum întunericul începe să se adune înăuntrul meu. Raffaele mi-a spus să privesc spațiul liber, să caut firele de energie în aer.

Caii lovesc, tunător, cu copitele și trec de curba care e foarte aproape de mine. Gemma are capul dat pe spate și râde sălbatic, cu părul întunecat răsfirat în urma ei, ca o perdea. Mă concentrez pe spațiul dintre ea și ceilalți călăreți. Cu coada ochiului, surprind ceva care sclipește, dar care dispare iute când încerc să îl privesc direct.

Caii se aruncă din nou pe pistă, apropiindu-se de finalul celei de-a doua ture. Încă una! Gemma e tot a noua. Apoi, dintr-odată, face o manevră: trage de coama armăsarului, se apropie de gâtul lui și îi șoptește ceva. În același timp, o pală de vânt se rostogolește prin piață. *Calcă-Vânt!* îmi dau seama.

Probabil că urmărește totul dintr-un punct de observație aflat pe undeva, pe aproape.

Gemma începe să urce în clasament. Repede. Dintr-a noua ajunge a șaptea, apoi a șasea. A cincea... Dintr-a cincea devine a patra, apoi a treia. Uralele privitorilor din Cartierul Verde ating apogeul. Capul îmi pulsează cu furie. Cu ajutorul lui Calcă-Vânt și al propriilor puteri, Gemma ajunge treptat pe poziția a doua. Îmi țin respirația. *Concentrează-te!* Mă uit la Gemma.

Pentru o clipită, mi se pare că văd fire sclipind în aer, într-o mie de culori diferite, mișcându-se și schimbându-și pozițiile asemenea firelor unui război de țesut.

Călăreții din Cartierul Roșu aflați pe prima și pe cea de-a treia poziție încearcă să o blocheze, silind-o să rămână înghesuită între ei. Dar Gemma se străduiește mai tare. Ceilalți doi cai își înalță, surprinși, capetele când praful se ridică, pe neașteptate, chiar în fața copitelor lor. Calcă-Vânt trebuie să fi trimis o perdea de vânt spre picioarele lor, trăgându-i înapoi.

Încă un sfert de tură. Calul Gemmei se avântă brusc înainte, direct pe primul loc. Ceilalți încearcă să o ajungă din urmă, dar e prea târziu. Ea traversează deja linia de sosire. Crainicul agită eșarfa de mătase galbenă, iar strigătele umplu aerul. Cartierul Verde e o mare de mătăsuri dansatoare.

A câștigat!

Nu-mi pot opri un zâmbet de ușurare, chiar dacă pretind că sunt la fel de tristă precum Cartierul Albastru, în mijlocul susținătorilor căruia mă aflu. Poate că tot ce poate face Teren cu informația oferită de mine va fi să trimită mai mulți inchizitori să stea de pază cât timp se va desfășura Turnirul Furtunilor. Poate că nu am împiedicat niciunul dintre planurile

Pumnalelor. Piața e un vacarm de huiduieli. Strigătele furibunde precum „Descalificați-o!" și „*Malfetto*!", adică acuzațiile că Gemnma ar fi una dintre Tinerele Elite, se aud tot mai tare. Dar nimeni nu se poate împotrivi, fiindcă am văzut-o, cu toții, cum a câștigat.

Crainicul se apropie de Gemma, care face o plecăciune de acolo de unde se află, stând în echilibru pe spinarea calului său, și îi înmânează eșarfa galbenă, cu un gest ceremonios. Chiar dacă păstrează o atitudine festivă, îl văd cum se străduiește să evite orice contact cu ea și cum își trage mâna ca să nu îi poată fi pângărită de atingerea Hoației-de-Stele. Zâmbetul Gemmei nu mai e la fel de sigur – primul semn că o deranjează atitudinea omului, dar ea tot reușește să își ridice sus fruntea și să își ascundă neplăcerea în spatele unui rânjet care i se lățește tot mai mult pe față. Apoi, crainicul se îndreaptă spre ceilalți călăreți, dându-le fiecăruia câte o eșarfă verde. Tradiția este aceeași ca în Dalia: călăreții învinși trebuie să poarte, în următoarele trei zile, culoarea învingătorului la braț, în spirit cavaleresc, drept semn că respectă regulile competiției.

— *Signorina* Gemma din nobila familie Salvatore! anunță crainicul.

— La o parte! La o parte! strigă unul dintre inchizitori din locul unde a stat până atunci, încercând să îngrădească oamenii, dar numai câțiva par dornici să îl asculte.

Grupul celor din Cartierul Verde, îndeosebi, s-a transformat într-o adevărată nebunie de culori și sunete. Dinspre cetele celorlalte cartiere se aud murmure indignate. Încep să-mi croiesc drum afară din mulțime, pe unde-am venit. Dacă s-au încheiat cursele, trebuie să mă îndrept spre casă, înainte ca absența mea să fie remarcată.

— Am spus să vă dați la o parte! latră de-a dreptul inchizitorul.

Mă opresc în loc. Mai mulți inchizitori blochează acum ieșirile din piață, silindu-mă să mă opresc. Unul îl cheamă deoparte pe crainic și îi spune ceva ce nu poate fi auzit de mulțime. Spre surprinderea mea, mai cheamă apoi doi inchizitori, care o obligă pe Gemma să se dea jos de pe cal.

Ceilalți călăreți care au participat la cursă se îndreaptă, în grabă, spre gloata care începe să freamăte când un inchizitor pornește călare prin ea până în mijlocul pieței. Odată ajuns acolo, își ridică brațele în aer, cerând, astfel, să se facă liniște.

— Doamnelor și domnilor, începe el, felicit Cartierul Verde și pe a lor *malfetto* pentru câștigarea cursei!

Gemma a rămas de una singură în piață, dintr-odată nemulțumită de atenția care i se acordă.

Trebuie să plec! Chiar acum, fără întârziere! îmi spun.

— Dar am vești de la palat. Maiestatea sa a decis că niciun *malfetto* nu mai poate fi ales pentru a participa la Turnirul Furtunilor.

De îndată, cetele cartierelor Roșu și Albastru încep să strige urale, în timp ce susținătorii lui Verde izbucnesc în strigăte furioase. În piață, Gemma rămâne pe pistă, nesigură și încordată.

Înghit în sec. Mă cuprinde un val de vinovăție. *Eu sunt de vină pentru toate astea!*

Crainicul, din ce în ce mai uluit, mai schimbă niște cuvinte cu inchizitorii. Apoi, trece pe la fiecare dintre ceilalți călăreți, le ia eșarfele verzi și, în locul lor, le dă câte una roșie, recunoscând astfel, în mod oficial și pe mutește, că, de fapt, cursa a fost câștigată de cel ajuns pe locul al doilea, în urma Gemmei. Cei din Cartierul Verde mugesc de-a dreptul, furioși la culme. Și deja oamenii din mulțime încep să se îmbrâncească.

Privirea mea rămâne pironită asupra Gemmei, care e, de acum, singură-singurică în piață, uimită și neajutorată, și, pentru o clipă, mă face să îmi amintesc de Violetta. Inchizitorii o țin acolo, de parcă ar crede că e pe punctul să facă o criză de istericale. Crainicul îi înmânează o eșarfă roșie. Mâinile mele strâng atât de tare mătăsurile pe care le port, încât pot jura că unghiile îmi intră în carne. Firele de energie sclipesc în aer, semne ale fricii care pune, încet-încet, stăpânire pe mulțime, dar și ale propriei mele frici, care tot crește. Simt furnicături în vârfurile degetelor care încep să îmi tremure din cauza puterii care tot sporește în jur. Prin mulțime, stafia tatei apare și dispare. Se strecoară printre oameni, având ațintit spre mine zâmbetul lui hain care mă bântuie.

Obrajii Gemmei ard de rușine. Mulțimea tace dintr-odată. Unul dintre inchizitorii care o țin îi înfășoară eșarfa roșie în jurul brațului. Ea își mușcă buza, cu privirea pironită în pământ. Inchizitorul răsucește eșarfa de trei ori, apoi o strânge cu cruzime. Gemma icnește, tresărind.

— *Il signore* Barra din Cartierul Roșu! anunță crainicul, iar noul câștigător își ridică brațele în aer.

Ochii Gemmei rămân în pământ.

Pleacă de acolo! mă gândesc dintr-odată, deși aș vrea să-i strig îndemnul, dorindu-mi ca ea să mă poată auzi. Un milion de fire atârnă în văzduhul de deasupra pieței.

Pe dată, cineva din mulțime aruncă o piatră spre capul inchizitorului.

Acesta o oprește cu latul sabiei, înainte să-l poată atinge, și proiectilul izbește metalul, căzând la pământ, fără să vatăme pe nimeni. Ochii oșteanului cercetează acum mulțimea, căutându-l pe atacator, dar tot ce vede e o mare de chipuri uimite, tăcute și palide. Mă încordez odată cu mulțimea. În

Dalia, să ataci un inchizitor înseamnă să primești pedeapsa cu moartea.

Inchizitorul le face un semn însoțitorilor săi. Gemma scoate un strigăt de protest când o silesc să cadă în genunchi. Mulțimea tresare. Chiar și cei care au insultat-o înainte par șovăielnici acum. Spre rușinea mea, în piept mi se adună entuziasmul, nu oroarea, iar vârfurile degetelor mă mănâncă de-a dreptul. Întunericul din mine devine o furtună, neagră precum cerul, iar firele de energie se înnoadă strâns cu tensiunea din văzduh și îmi umplu fiecare cotlon a minții. Pumnalele se pregătesc de ceva! *Trebuie* să fie pregătiți să o salveze, nu? Raffaele a spus că puterile Gemmei dispar când e înfricoșată.

— Poate că onoratul public are nevoie de o aducere-aminte mai dură, spune inchizitorul, cu ochii ațintiți asupra eșarfei care ar trebui să fie simbolul camaraderiei în sport.

Își apasă tăișul sabiei pe gâtul Gemmei. Se ivesc vreo câteva picături de sânge.

Unde ești, Enzo?

Nu mai pot rezista. Trebuie să fac iute ceva! Înainte să mă pot abține, pătrund în mine și trag de firele de energie din interior. Ușurința cu care fac asta mă izbește și mă încântă, totodată. E atât de multă tensiune din care să mă hrănesc peste tot în jurul meu, atât de multă neliniște și urâțenie, atât de multe sentimente întunecate! Cuvintele lui Raffaele îmi trec prin minte, ca un fulger. Mă concentrez, ațintindu-mi întreaga putere asupra firelor de care încep să trag, știind prea bine ce doresc să obțin. Și firișoarele de energie se trag înapoi, protestând, dar le silesc să se supună voinței mele.

Pe acoperișuri apar siluete întunecate, fantomatice.

Fruntea îmi e acoperită de broboane de sudoare, dar mă silesc să mă concentrez în continuare. Mă zbat să țin firele,

dar sunt atât de multe! Încleștându-mi dinții, silesc fantomele întunecate să își schimbe formele. Și, pentru prima oară, ele îmi dau ascultare! Siluetele prind forma celor din Societatea Pumnalelor, cu toții părând îmbrăcați în mantii cu glugi negre și cu măști argintii pe chipuri, ghemuindu-se cu zecile pe acoperișuri, ca niște santinele tăcute, negre, proiectate pe cerul tulbure, prevestitor de furtună. Iar eu le fac să rămână acolo. Respirația îmi devine tot mai gâfâită. Mă simt de parcă aș fi gonit întruna ceasuri întregi. Unele dintre siluete încep să tremure, abia-abia în stare să își păstreze forma. *Rezistă!* îmi poruncesc. Și ele se domolesc, devin mai solide, parcă. Nu îmi vine să cred cât de reale par!

Inchizitorii își ridică privirea spre acoperișuri. Săbiile lor se îndepărtează de Gemma.

— Tinerele Elite! strigă vreo câțiva oameni, arătând spre fantasmele create de mine. Au sosit!

Mulțimea începe să urle de-a dreptul. Caii se sperie. Gemma sare în picioare, cu ochii mari, și profită de moment ca să se piardă în gloată. Îmi e aproape imposibil de acum să mă mai opun șuvoiului de întuneric din mine, care a devenit ca un drog, și mă trezesc acceptându-l, lăsându-l să îmi umple lăuntrul, ca o cerneală.

O, câtă putere pot să am asupra acestui norod becisnic! Cât îmi place!

Dar nu sunt suficient de puternică pentru a face astfel încât iluzia să mai rămână. Dintr-odată, siluetele fantomatice se topesc în neant, de îndată ce le trag înapoi, sub linia acoperișurilor. Îmi croiesc drum cu disperare afară din piață, alături de ceilalți. Izbucnirea bruscă de bravadă e înlocuită acum cu furia împotriva propriei persoane: Enzo va ști, de bună seamă, că m-am aflat aici și ar putea afla și care a fost

motivul real al ieșirii mele în oraș. *Ar putea afla despre întâlnirea mea cu Teren, și despre ce i-am spus.* Mi se face greață, de spaimă. Trebuie să plec de îndată.

Peste tot în jurul meu, oamenii se revarsă din piață. Vreo câțiva inchizitori încearcă să blocheze ieșirile, dar suntem prea mulți, iar ei, prea puțini. Am grijă să stau aproape de zidurile clădirilor, în timp ce oamenii își croiesc drum pe lângă mine. În preajma mea totul e o ceață de culori, chipuri ascunse de măști. Și, de parcă ar pluti deasupra tuturor, se simte aproape teama tuturor. Firele de energie scânteiază în aer.

Apoi, parcă de nicăieri, o săgeată vine zburând din cer și lovește un inchizitor în piept. Îl lovește atât de tare, încât îl răstoarnă de pe cal.

Oamenii din apropierea lui strigă și fug în toate direcțiile. O altă săgeată o urmează, apoi o alta. Inchizitorii își îndreaptă atenția spre atacatorii nevăzuți – și, când fac asta, oamenii trec, în sfârșit, de ieșirile blocate și ies din piață. Inima îmi bubuie în piept, când văd sânge.

Pumnalele!

Mă împletic afară din piață, apoi mă îndrept, pe unde am venit, spre Curtea Fortunata, grăbindu-mă, odată cu toți ceilalți. În spatele meu, aud cum inchizitorii strigă să se facă ordine, dar și zgomotele făcute de cătușe care îmi transmit că ostașii au început să aresteze oamenii. Mă grăbesc și mai mult. Energia pulsează în mine, în valuri nemiloase, hrănindu-mă chiar dacă încerc să îmi ignor curentul de putere care îmi curge acum prin vene. În ciuda tuturor celor întâmplate, simt o bucurie stranie.

Tot haosul acesta e creația mea!

Când ajung la Curtea Fortunata, sunt scăldată în sudoare. Respir cu mare dificultate. Fac o cotitură spre zidul lateral,

care dă într-o străduță îngustă, urc pe iedera care îl acoperă și mă ridic peste marginea lui joasă, prăbușindu-mă înăuntru. Apoi, mă ridic de pe jos, mă scutur de praf și deschid o poartă lăturalnică, una ce duce spre iatacuri. În sfârșit, ajung la zidul secret. Apăs în locul știut, trec de el și mă grăbesc spre camera mea. *Iată, am reușit să ajung înaintea celorlalți! Mă voi duce în cameră și...*

Dar cineva mă așteaptă deja la capătul coridorului. Enzo însuși!

Mă ia prin surprindere să îl descopăr aici. Orice speranță că voi scăpa de furia sa dispare când văd expresia de pe chipul lui. Ochii îi sunt aprinși, iar stacojiul din ei e mai puternic decât de obicei.

— Parcă trebuia să rămâi aici! spune el. Vocea lui e îngrozitor de joasă: De ce-ai plecat brambura prin oraș?

Panica se ridică dinăuntrul meu și îmi pune un nod în gâtlej.

Știe! Știe tot!

Ceva se mișcă în spatele său. Privesc peste umărul prințului și o zăresc pe Calcă-Vânt, care nu mai poartă mască. Păianjenul e un pic mai departe, pe coridor, cu brațele încrucișate, sprijinit de un zid. Pare înfumurat și dornic să mă vadă pedepsită cât mai iute.

— Ha! icnește el. „Mieluțelul" a-ncurcat-o de dat-asta!

Îmi păstrez toată atenția concentrată asupra lui Enzo și încerc să mă gândesc la un răspuns inteligent. Orice, doar să mă protejez.

— Eu..., încep. Voiam să ajut...

— Ai pricinuit o revoltă acolo, mă întrerupe Păianjenul. Te-ai oprit vreo clipă să te gândești ce s-ar fi putut petrece dacă ți-ai fi pierdut controlul asupra puterilor tale?

— Am vrut să îi sar în ajutor Gemmei, răspund, cuprinsă, dintr-odată, de furie. Nu voiam să stau cu brațele-ncrucișate, s-aștept s-o văd ucisă!

Buzele Păianjenului se curbează în sus, într-un rânjet.

— Poate c-ar fi timpul să-ți ții vorbele ferecate în gurița aceea drăguță, unde le e locul!

Vocea îmi devine mieroasă:

— Bagă de seamă! Să nu cumva să mă faci să te rănesc!

Nici măcar nu am habar ce mi-a venit să spun cuvintele astea, la care nu mă gândesc decât după ce mi-au ieșit deja din gură.

Enzo ne face pe amândoi să tăcem, cu un semn din cap.

— Dante! spune el, fără să se obosească măcar să privească peste umăr.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că prințul tocmai mi-a dezvăluit numele real al Păianjenului.

— Poți pleca! poruncește el.

Furia băiatului se transformă în neîncredere: fie pentru că numele i-a fost folosit deschis în fața mea, fie pentru că a fost trimis de acolo. Sau, poate, din cauza amândurora.

— Vasăzică, o lași pe fătuca asta să facă tot ce poftește? scuipă el. Ar fi putut să ne pună într-un pericol de moarte. Ar fi putut distruge întreaga misiune…

— *Inchiziția* a fost aceea care ne-a făcut praf toată misiunea, îl întrerupe Enzo. Ochii lui rămân pironiți asupra mea, și simt cum un tremur familiar începe să îmi pulseze prin inimă: Poți pleca! adaugă prințul. Să nu cumva să mă silești să îți mai spun o dată asta!

Dante mai șovăie o clipă. Apoi, se desprinde de perete.

— Păzește-ți spatele, mielușico! se răstește la mine, apoi pleacă.

Și Calcă-Vânt îl privește îndepărtându-se și ridică din umeri, apoi mă privește bănuitoare.

— Și-acum ce facem, Distrugătorule? întreabă ea. Ai vreun plan nou-nouț pentru Turnirul Furtunilor?

— Nu e nevoie de niciun plan.

— Dar au descalificat-o pe Gemma! se plânge ea. Nu se mai poate apropia de rege și de regină dacă nu ia parte la întreceri.

Enzo mă privește atât de intens, încât mă înroșesc.

— Nu și dacă o deghizează cineva, răspunde el.

Clipesc, cu gândurile alergându-mi razna, din cauza noilor informații primite. Mai întâi, numele real al Păianjenului... Acum, asta! E... *mulțumit* de mine? Îmi permite să iau parte la planurile Pumnalelor?

Aș putea învăța să o deghizez pe Gemma! mă gândesc. *Aș putea să îl deghizez pe oricare dintre ei, astfel încât să poată călări neștiut în timpul turnirului.*

Enzo se apropie, până când e la mai puțin de trei pași de mine. Căldura care emană dinspre el îmi arde pielea, chiar și prin haine. Întinde o mână și atinge agrafa care-mi ține mantia încheiată la gât. Metalul se încinge pe dată. Când mă uit în jos, văd firele de ață care ies de acum din material și care au marginile arse, înnegrite. Teama mea sporește și mi se pune un nod în gât.

— Cred c-o să vrei să te pregătești mai repede! mă informează el.

Îmi țin bărbia ridicată, refuzând să-l las să-mi ghicească teama.

— Da, de bună seamă!

Tace. O clipă mai târziu, își ia mâna de pe agrafa mantiei, iar căldura e absorbită din metalul aflat pe punctul de a se topi, de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Mă mir că nu mi-a ars

pielea. Când mă uit din nou la Enzo, remarc o scânteie, bruma unui sentiment cu totul diferit care se ascunde în spatele furiei sale vădite. Ceva de nedesluşit din ochii lui trimite un alt soi de căldură spre mine şi în mine.

— Aşa să fie! răspunde.

Îmi tresare inima.

— Dar te previn, Adelina! Dante are dreptate. Există o limită pe care nu ai voie să o treci niciodată în ceea ce mă priveşte. Mijeşte ochii şi îşi duce mâinile la spate: Niciodată, dar absolut niciodată nu ai voie să îmi pui în pericol Elitele, cu nesăbuinţa ta!

Cuvintele lui mă rănesc, fiindcă mă definesc ca fiind altceva decât ei, separată de ei toţi.

Dar chiar sunt separată de ei toţi. Pentru că nu sunt decât o spioană, o trădătoare! îmi spun. În plus, dacă lucrurile ar fi mers îngrozitor de prost când mi-am folosit puterile? *Dacă nu aş fi fost acolo, celelalte Pumnale ar fi făcut, cu siguranţă, ceva s-o apere pe Hoaţa-de-Stele, şi sunt mult mai pricepuţi decât mine la astfel de trebuşoare.* Dacă Gemma ar fi fost rănită cât timp îmi etalam eu talentele, fiindcă, pur şi simplu, nu am habar ce fac? Dacă Inchiziţia ar fi ales să o învinuiască pe ea pentru apariţia fantasmelor de Tinere Elite de pe acoperişuri?

Dacă m-ar fi văzut Teren acolo?

— Îmi pare nespus de rău, murmur eu, cu ochii în pământ, sperând să nu îmi intuiască toate motivele în glas.

Enzo nu arată în niciun fel că mi-ar accepta scuzele. Privirea lui pare aproape în stare să îmi ardă pielea.

— Aceasta va fi cea din urmă oară când vei mai refuza să îmi dai ascultare, mă informează el, fără nicio urmă de şovăială.

Mă cutremur când îmi dau seama că exact *asta* vrea să spună.

Dacă află despre Teren, mă va ucide fără să clipească!

— Mâine, adaugă el, cu vocea dură ca diamantul. Să fii în peșteră, în zori! Să vedem cât de repede poți învăța.

Apoi, nu îmi mai aruncă nicio privire, ci se îndepărtează de mine și pornește pe coridor.

Calcă-Vânt mai rămâne o clipă în urmă. Mă înghiontește ușor și îmi aruncă un zâmbet slab, apoi îmi întinde mâna.

— Eu sunt Lucent, îmi spune.

Îi iau mâna întinsă, nefiind prea sigură ce s-ar cuveni să-i spun. O altă barieră care m-a despărțit până acum de Pumnale a fost doborâtă. Nu știu dacă să mă bucur sau să mă las cotropită și mai mult de sentimentul de vinovăție.

— Să știi că așa își arată el recunoștința pentru ajutorul tău, adaugă ea, plină de bunăvoință, înainte să plece. Felicitări! Mâine te va ajuta el însuși să te pregătești.

Teren Santoro

— Tu ai habar cine este *signorina* Gemma?

Teren rămâne adânc plecat în fața regelui.

— Da, Maiestatea Voastră!

— Îți dai seama că însuși baronul Salvatore e tatăl ei?

— Îmi cer scuze prea plecate, Maiestatea Voastră!

— Tu nu ești decât un netrebnic de inchizitor general neghiob! Nu-mi pot permite să mânii un nobil cum e baronul Salvatore. Și să știi că e *furibund!* Nu poți să le permiți inchizitorilor tăi să îi amenințe fiica în public și să mă umpli, astfel, de ocară, chiar dacă e o *malfetto*, pricepi?

— Dar decretul, Maiestatea Voastră…

Regele scoate un sunet dezgustat.

— Pune-mi decretul în practică, dar *cu discreție!* Se sprijină de spătarul jilțului: Tinerele Elite au atacat în timpul cursei de calificare pentru Turnirul Furtunilor și tu încă n-ai prins și n-ai aruncat în temniță pe nimeni!

Teren își înăbușă cu greu frustrarea.

— Nu, Maiestate!

— Ar trebui să te arunc *pe tine* însuți în temniță.

Teren își ține ochii în podeaua de marmură a sălii tronului. Are dinții încleștați.

— Da, sire! rostește inchizitorul general, dar prin minte îi aleargă gânduri tot mai furioase.

Ce idiot de rege! Vrea ca Tinerele Elite să fie capturate, dar e prea laș să-și pună în pericol relațiile politice. E prea laș să se războiască într-adevăr cu toți acei malfetto.

Teren nu spune însă nimic cu voce tare și nici nu pomenește măcar faptul că inchizitorii săi o amenințaseră pe *signorina* Gemma dinadins. Nici că aceasta fusese ideea reginei. Că jocul pe care-l joacă e tot mai strâns. Întoarce-i pe nobili împotriva regelui, și puterea lui va slăbi.

Și, de îndată ce Adelina ne va furniza toate informațiile de care avem nevoie...

Lângă rege, Giulietta se apleacă să îi șoptească soțului său ceva la ureche. Sâcâit, enervat, regele îi face semn să-l lase în pace. Teren simte cum îl cuprinde mânia. Giulietta îi aruncă o privire scurtă.

Ai răbdare, Teren! par să spună ochii ei. *Totul se va aranja.*

— Data viitoare când o să mă faci din nou de râs, continuă regele, îți voi tăia capul.

Teren se înclină și mai adânc.

— Nu va exista o dată viitoare, Maiestatea Voastră, îl asigură pe monarh, cu voce tare.

Regele pare, totodată, înfumurat și mulțumit. Nu a priceput dublul înțeles al cuvintelor lui Teren.

Jur credință Societății Pumnalului. Jur să provoc teamă
în inimile celor care conduc pe nedrept Kenettra, să iau,
prin moarte, ceea ce ne aparține, și să fac apoi puterea
Tinerelor Elite cunoscută fiecărui bărbat, fiecărei femei și
fiecărui copil din regat. Dacă îmi voi încălca jurământul,
fie ca pumnalul să îmi ia ceea ce i-am luat și eu pumnalului.

Enzo Valenciano, Jurământul de inițiere al Societății Pumnalului

Adelina Amouteru

În dimineața următoare, când merg să mă întâlnesc cu Enzo în peșteră, pe cer se învârtejesc nori negri și picături imense de ploaie mă stropesc în timp ce străbat în grabă curtea principală, spre intrarea secretă. Mă îndrept în jos pe scări singură, încercând să nu mă gândesc la momentele când am văzut ultima oară o asemenea furtună.

Azi, nu mai sunt deghizată în niciun fel. Sub cerul învolburat de furtună părul meu a căpătat o strălucire gri-albăstruie tare închisă, iar șuvițele îmi sunt strânse bine la spate, cât mai departe de față. Genele mele au și ele o nuanță mohorâtă. Mi-am lăsat chiar și masca de porțelan în iatac. Hainele mele sunt simple, din Kenettra, în loc de mătăsurile tamourane: o vestă de un albastru intens, peste o cămașă albă de in, pantaloni negri și cizme la fel, tivite cu argint. Îmi scutur apa din păr și merg mai departe.

Când ajung în peșteră, Enzo mă așteaptă deja. În rest, nu mai e nimeni, doar spațiul gol.

Prințul poartă o tunică de catifea neagră, iar gluga de Pumnal îi e lăsată pe spate, dezvelindu-i părul roșcat. Furia care arsese în privirile lui seara trecută a fost înlocuită de

o severitate rece. Nu sunt prea sigură ce se așteaptă să fac, așa că mă opresc la câțiva pași în fața lui și îmi plec fruntea o dată, în semn de salut. Aici, singură, mă simt deodată mică; nu mi-am dat seama până acum cât de înalt este, față de mine.

— Bună dimineața! spun. Ați cerut să vin, Alteța Voastră, așa că iată-mă!

Enzo mă privește. Mă întreb dacă va spune ceva despre felul în care mi-am controlat ieri iluziile. Amintirea mă face să mă umflu un pic în pene. Cu siguranță trebuie să fie și el mândru de asta, indiferent de felul în care am procedat.

— Vrei o provocare, răspunde el, ca o constatare, după o pauză.

Vocea lui răsună în spațiul gol.

Ridic bărbia.

— Da.

Mă străduiesc să îi răspund cu cât mai multă fermitate.

O scânteie roșiatică îi apare în ochi.

— Asta te încântă, nu-i așa? Să simți teama?

Nu îi dau niciun răspuns. Dar cuvintele lui îmi amintesc de haosul care mă înconjurase la curse, cu o zi în urmă, și simpla amintire mă face să simt din nou iureșul de putere pură care parcă mi-ar curge din nou prin vene.

— Ce-ai vrea să înveți, Adelina? mă întreabă Enzo.

Mă uit la el lung:

— Totul, răspund, surprinsă de calmul meu.

Își întinde mâinile înmănușate. Fuioare de fum i se ridică din ambele palme.

— Bagă de seamă că eu nu sunt Raffaele! mă previne. Adună-ți puterile, pentru că n-o să te cruț!

Dintr-odată, două coloane de foc explodează într-o parte și în alta a corpului meu – și apoi continuă să ardă mocnit spre tavan și se grăbesc, ca niște șerpi lungi, să mă întemnițeze

într-un coridor aprins. Mă împleticesc înapoi un pas și încerc să mă concentrez asupra lui Enzo.

Doar ai făcut asta ieri; poți s-o faci iar! Mă încurajez singură și trag de firele de energie pe care le văd. O siluetă imensă începe să se ridice din pământ.

Dar nu m-am concentrat nici două clipe, că Enzo mă și atacă. În mâini îi sclipește metalul: și-a scos amândouă pumnalele! Se aruncă spre mine. Concentrarea mi se risipește, iar iluzia dispare pe dată. Mă arunc la pământ și mă rostogolesc din calea lui. Marginile cizmelor mele ating zidul de foc. Tresar din cauza căldurii și mă dau cu disperare înapoi.

Enzo mă atacă din nou, înainte să pot măcar clipi. Metalul fulgeră prin fața singurului meu ochi. Ridic o mână, să mă apăr, iar tăișul lui îmi crestează o linie subțire, deloc adâncă, în palmă. Durerea mă străpunge.

El chiar nu are niciun pic de milă! Acesta nu e, nici pe departe, doar un antrenament accelerat, e o lecție de viață.

— Așteaptă! strig.

— Ridică-te, lupușor! se răstește el.

Căldura focului face să îi sclipească părul stacojiu.

Mă străduiesc să mă ridic. Mâna mea lasă o amprentă însângerată pe pământ. Durerea și groaza dinăuntrul meu se contopesc, oferindu-mi combustibilul de care am atâta nevoie. Trag de firele de energie, și de data asta reușesc să chem un lup din ceață neagră, un lup cu ochi aurii și bot încrețit într-un mârâit. Un lup care se repede să îl atace pe Enzo.

Prințul trece însă drept prin el, risipindu-l, iar concentrarea mea dispare într-un norișor de fum negru. Firele de energie îmi alunecă printre degete, înapoindu-se în lume. Încerc să le prind din nou, iar norișorul de fum se transformă într-un demon cu glugă. Enzo face o mișcare de forfecare spre mine,

cu mâna. Focul îmi izbucnește în față. Îmi pierd echilibrul și cad, lovindu-mă tare de pământ. Plămânii mei se străduiesc să tragă aer în piept.

Veșmintele întunecate ale lui Enzo se opresc chiar lângă mine. Ridic privirea și îi întâlnesc expresia rece, nemilostivă.

— Din nou! îmi poruncește.

Îmi amintesc cuvintele lui Dante, însă nu întocmai, iar vocea lui seamănă, în mintea mea, cu a tatei. *Nu vei fi niciodată în stare să îți controlezi puterile.* Oare un amestec haotic de siluete negre și forme care seamănă cu tot soiul de creaturi e tot ce pot face să apară? Teama și furia mă potopesc din nou. Mă ridic în picioare. Las deoparte orice urmă de prefăcătorie de acum și mă apuc să caut orbește în beznă, apoi îmi ridic mâinile deasupra capului.

Enzo mă atacă din nou, înainte să mă pot concentra cât de cât. Pumnalele lui reflectă lumina focului. O altă tăietură, de data asta doar o ciupitură pe braț însă. Înțepătura îmi înflorește în carne și mă face să văd stele verzi de durere. Mă aplec și mă feresc, lipsită de demnitate, din calea lui. Teama îmi încețoșează mintea – firele de energie sunt acolo, fire sclipitoare care plutesc înăuntrul și în jurul meu –, dar nu mă pot concentra îndeajuns, încât să le apuc.

Încerc din nou. În aer apar alte siluete fantomatice. Însă, din nou, îmi pierd concentrarea. Asaltul lui Enzo e neînduplecat și neobosit: un haos de mișcări care se întrepătrund parcă. Mă lovește de fiecare dată când încerc să mă ridic. Părul mi se desface din cocul strâns cu grijă și mi se lipește de față.

— Din nou! îmi poruncește Enzo, ori de câte ori cad.

Din nou!

Din nou!

Din nou...

Încerc, chiar încerc din toate puterile mele. Dar, de fiecare dată, dau greș.

În sfârșit, strig și mă feresc de tăișul pumnalelor lui, apoi mă întorc și fug pe coridorul de foc. Am mintea împrăștiată. Renunț să îmi mai chem energia. În fața mea, văd intrarea în peșteră, cu ușile închise. Înainte să le pot ajunge, însă, un zid de foc se ridică dinaintea mea. Acum sunt blocată din trei părți de flăcări. Mă răsucesc și îl văd pe Enzo venind cu pași mari spre mine, cu veșmintele fluturându-i, cu chipul transformat, devenit un adevărat portret al cruzimii, al lipsei de îndurare. Dogoarea focului care mă înconjoară îmi arde mânecile, înnegrindu-le. Mă ghemuiesc, tremurând îngrozită. Nu mă pot concentra îndeajuns. Nu pot să fac nimic. Mă oprește de fiecare dată. Cum să învăț, dacă nu am nicio șansă să mă concentrez?

Dar, firește, îmi dă o lecție!

Acesta nu e un joc nevinovat! E cruda realitate!

Și, când voi fi în toiul luptei, cu adevărații mei vrăjmași, tot așa va fi. Scâncesc, îmi închid singurul ochi, mă ghemuiesc mai strâns și încerc să mă fac mică, mică de tot în fața coloanelor de foc care ard mocnit în jurul meu. Lacrimile îmi curg în voie pe față.

Simt că lângă mine e cineva. Îmi deschid ochiul și îl văd pe Enzo, care stă în fața mea, cu un genunchi proptit în pământ, studiindu-mi chipul scăldat în lacrimi cu o privire în care se citește cea mai cruntă dezamăgire. Privirea lui îmi provoacă, fără voie, cea mai mare suferință.

— O, cât de ușor te frângi! spune el, disprețuitor. Nu ești pregătită, de fapt!

Și, după ce spune aceste cuvinte, coloanele de foc dispar, iar el se ridică și trece pe lângă mine, atingându-mă, în treacăt, cu veșmintele lui.

Sunt singură pe pământul peșterii, chircită, incapabilă să-mi mai controlez lacrimile care îmi curg șiroaie. Șuvițe de păr îmi brăzdează fața.

Nu! Nu-i adevărat! Nu mă frâng ușor. Nu mă voi frânge niciodată!

Voi găsi o cale pentru a ieși din toate încurcăturile în care m-am vârât de una singură – voi găsi o cale să mă desfac din ghearele Inchiziției și voi găsi negreșit o cale să fiu liberă. Cu adevărat liberă. Privesc spre silueta lui, care se îndepărtează, printr-un văl de furie înlăcrimată. Mânia mă potopește, strecurându-și întunecimea în pieptul meu, până când simt că se revarsă din fiecare fibră a trupului meu. Fiecare fir de energie e tras cu atâta putere, încât mă tem că se va rupe. Puterea mea începe să crească și să tot crească. Și cu coada ochiului văd cum părul mi se transformă într-un argintiu-strălucitor. Tremur și îmi apăs mâinile în țărână, apoi scormonesc în ea, iar durerea îmi săgetează degetul care mi-a fost rupt cândva, demult, tare demult.

Frânghii negre, urâte, încep să se târască de-a lungul pământului. Devin zeci, apoi sute, milioane și milioane de frânghii, până când umplu podeaua și prind să se urce pe pereți. Printre ele picură sânge, imitând firicelele roșii din palma mea rănită. O umbră enormă mă acoperă de acum. Nu trebuie să ridic privirea ca să știu ce am creat: aripi negre, atât de mari, încât par să umple întreaga peșteră, crescând din spatele meu ca o pereche de membre-fantomă. Un sâsâit grav umple totul, iar ecoul reverberează din pereți.

Enzo se oprește să se uite la mine, iar privirea încă îi mai este neîndurătoare. Îi zâmbesc. Aripile mele imense se sparg într-un milion de bucăți, și fiecare se transformă într-un ciob de sticlă neagră. Apoi le trimit pe toate, învârtindu-se,

spre el. Trec prin prinț, lovesc peretele și erup într-o explozie sclipitoare.

Enzo nu tresare, dar *clipește*. Cioburile au părut îndeajuns de reale, încât să îl facă să reacționeze. Își duce mâinile la spate și mă privește:

— Așa e mult mai bine! mă încurajează.

Se îndreaptă din nou spre mine. Oriunde calcă, frânghiile negre de pe pământ se strecoară în sus, devenind mâini scheletice, care încearcă să-l apuce de picioare. Mă îmbăt, cuprinsă de extaz, la vederea milioanele de fire care scânteiază sub ochii mei, gata să-mi asculte poruncile.

— Încearcă să împletești toate aceste fire, îmi poruncește Enzo, în timp ce se apropie.

În spatele lui apar flăcări. Mă ridic în picioare și mă îndepărtez de el, până când spatele îmi atinge peretele.

— Haide! mă îndeamnă din nou. Fă ceva pentru mine care să fie mai mult decât o simplă siluetă întunecată! Fă-mi ceva... *colorat!*

Încă înecându-mă de furie și frică, înșfac toate frânghiile pe care le văd și le împletesc, pictând ce-mi apare în minte. Și, chiar așa, încet, dureros, o nouă creație își face apariția în fața mea. Enzo aproape că m-a ajuns. Între noi, pictez ceva roșu, atât de stacojiu, încât mă orbește. Roșul se transformă în petale, fiecare suprapusă peste cealaltă, toate, acoperite cu stropi de rouă întunecați. Dedesubt se încolăcesc tulpini verzi, pline de spini. Enzo se oprește în fața fantasmei plutitoare. O privește o clipă, apoi se întinde să o atingă. Trag de firele din aer. Pe mănuși îi apar picături de sânge, picurând din palmele lui pe jos, imitându-mi sângele de pe mâna rănită de el. Îmi amintesc de ziua în care mi-am închis palma în jurul spinilor de trandafiri din grădina tatei.

Învăț să imit, să mă inspir din realitate.

Enzo păşeşte înainte. Trece prin fantasma trandafirilor, apoi se opreşte la vreo doi paşi de mine. Sângele îi dispare de pe mănuşi. Îl privesc, sfidătoare. Îmi păstrez inima deschisă, bucurându-mă de şuvoiul de emoţii negative care mă umplu până la refuz. Căldura focului său îmi înroşeşte obrajii.

Enzo încuviinţează.

— Foarte bine, murmură.

Pentru prima dată, pare, cu adevărat, impresionat.

— *Chiar* sunt gata! îi răspund, furioasă. Spre nemulţumirea mea, lacrimile încă îmi mai şiroiesc pe faţă: Nu mă tem de tine, aşa să ştii! Şi, dacă-mi vei oferi şansa, îţi pot arăta de ce sunt capabilă.

Enzo se mulţumeşte să mă privească. Îi cercetez ochii, zărind din nou expresia aceea ciudată, ascunsă de trăsăturile lui reci, acel ceva de nedesluşit, acel ceva care e mai mult decât simpla dorinţă de a-mi exploata puterile. Ceva care pare… familiar. Ne uităm unul la altul multă vreme. Într-un târziu, îmi şterge cu blândeţe o lacrimă.

— Nu plânge! îmi spune, cu fermitate. Eşti cu mult mai puternică decât crezi!

Demult de tot, demult de tot, pe când lumea era tânără,
zeii și zeițele au dat naștere îngerilor: Bucuria și Lăcomia,
Frumusețea, Compasiunea și Suferința, Frica și Furia, scânteile
omenirii. Să simți emoții înseamnă, așadar, să fii o ființă umană,
să fii copilul zeilor.

Autori diverși, Nașterea îngerilor

Adelina Amouteru

În sfârșit, furtuna se liniștește, lăsând în urma ei o Estenzia devastată: țigle de acoperiș rupte, temple inundate, vase naufragiate, morți și muribunzi. Unii se înghesuie în temple, în timp ce alții se adună în piețele orașului. Cea mai mare dintre aceste adunări este condusă de însuși inchizitorul general, de Teren Santoro. Pot vedea totul din balcoanele Curții Fortunata.

— Am lăsat o *malfetto* să câștige cursa de calificare! strigă el. Și priviți cum ne-au pedepsit zeii. Sunt furioși pe pocitaniile cărora le permitem să trăiască printre noi.

Oamenii ascultă într-o tăcere sumbră. Alții încep să strige alături de el, ridicându-și pumnii în aer, în semn de răspuns. În spatele lui Teren se zăresc trei tineri *malfetto*. Unul dintre ei abia-abia a depășit vârsta copilăriei. Probabil că i-a scos din ghetourile orașului. Sunt legați împreună de un rug ridicat în centrul pieței și au călușuri în gură. Picioarele nu li se văd din grămada de lemne. Doi preoți îi flanchează, aprobând, prin tăcerea lor, tot ce se petrece.

Teren ridică torța în mâini. Lumina flăcărilor îi colorează irișii palizi într-o nuanță portocalie.

— Acești *malfetto* sunt acuzați că ar fi Tinere Elite, că s-ar fi aflat printre aceia care i-au atacat pe inchizitori, în timpul

cursei. Inchiziția i-a găsit vinovați. Este de datoria noastră să îi trimitem înapoi în lumea de dincolo, ca să ne menținem orașul în siguranță.

Aruncă torța în grămada de lemne. Cei trei *malfetto* dispar în spatele perdelei de foc, țipând cât îi ține gura.

— Începând de astăzi, strigă Teren, peste trosnetul flăcărilor, toate familiile de *malfetto* și toate prăvăliile care le aparțin acestora vor plăti dări duble către coroană, ca daune pentru ghinionul pe care îl fac să se pogoare asupra societății noastre. Dacă vor refuza, vom considera că acesta reprezintă un motiv suficient și întemeiat pentru a bănui că ar colabora cu Tinerele Elite. Iar răufăcătorii vor fi arestați pe dată.

Nu pot vedea Pumnalele de aici, dar știu că privesc, cu toții, această execuție de pe acoperișuri. Știu că, în această clipă chiar, Dante își pune o săgeată în arc, pregătindu-se să curme suferința celor trei *malfetto*. Încerc să nu mă gândesc de ce nu riscă să îi salveze cu adevărat.

În ziua următoare, o mulțime furioasă distruge prăvălioara unei familii de *malfetto*. Cioburile vitrinei sparte se împrăștie peste tot pe stradă.

Pregătirea mea se desfășoară tot mai repede.

Enzo mă ia sub tutela lui și începe să vină la curte seara târziu sau dimineața devreme. Doar atunci când Gemma îmi șoptește asta, aflu că Enzo nu a mai pregătit așa pe nimeni niciodată. Cuvintele ei au menirea să mă încurajeze, dar tot ce pot face eu, una, după ce mi le spune este să nu mai pun geană pe geană noapte de noapte, îngrozită fiindcă se apropie clipa în care va trebui să-l revăd pe Teren.

Ca să mă ajute să îmi perfecționez iluziile, Enzo îl cheamă pe Michel, Arhitectul.

— Dar e cu totul și cu totul ridicol! spune Michel, în timpul primului nostru antrenament împreună. Are ochi de pictor, ceea ce îl face să îmi critice fără încetare plăsmuirile: Asta numești tu trandafir? Umbrele sunt dispuse greșit. Petalele sunt prea groase, iar textura prea aspră. Unde este esența trandafirului? Unde-i atingerea delicată a vieții?

Michel mă silește să creez fantasme mititele, cât de mici îmi stă în putință. Asta mă ajută să mă concentrez fără să-mi epuizez energia, obligându-mă, totodată, să fiu atentă la toate, până și la cele mai mici detalii, chiar și la acelea pe care nu le iau în seamă de obicei. Învăț să creez iluziile, fantomele unor floricele, ale unor chei sau pene, dar și textura unei așchii de lemn sau modul în care se încrețește pielea la articulația unui deget. Arhitectul îmi amintește că, dacă vreau să imit un obiect real, trebuie să gândesc ca un pictor: o piatră netedă nu e deloc netedă, ci acoperită de mici imperfecțiuni; albul nu e, nicidecum, de un alb pur, ci o combinație de nuanțe diferite de galben, de mov, de cenușiu și de albastru; culoarea pielii se schimbă în funcție de felul în care bate lumina; un chip nu e niciodată perfect nemișcat, ci făcut din mici mișcări nesfârșite și de neperceput la care nu ne gândim niciodată prea mult. Chipurile sunt cele mai dificile. Dacă fac până și cea mai mică greșeală, fața va arăta nefiresc, ciudat, într-un cuvânt, fals. Să trezești o scânteie de viață în ochii unei persoane pare aproape imposibil.

Cuvintele lui Michel parcă le-ar imita pe ale lui Raffaele. Învăț *să văd*. Să văd cu adevărat. Încep să remarc toate lucrurile care nu erau acolo înainte. Odată cu asta apare alt gând: dacă îmi voi putea controla puterile, poate că, data viitoare când va trebui să îl vizitez, îl voi putea înfrunta pe Teren și cu altceva, nu doar cu niște informații trădătoare. Poate că data viitoare

chiar îl voi putea ataca. Acest gând mă animă cu o intensitate febrilă.

Îmi petrec fiecare clipă exersând. Uneori, mă pregătesc singură, iar alte ori îl privesc pe Enzo cum se duelează cu Lucent și Dante. Din când în când, Gemma mă ia deoparte și lucrează cu mine în timpul duelurilor acestora. Gemma este aceea care mă învață cum să îmi liniștesc mintea pentru a deslușI mai bine mințile celor din jurul meu.

— Tu de ce nu te duelezi cu ei? o întreb.

Astăzi are cu ea o pisică, una mare și sălbatică, și care scoate un adevărat mârâit grav.

Gemma îmi zâmbește, apoi privește pisica. Aceasta se desprinde de picioarele ei și vine spre mine. Mă feresc de privirea ei sălbatică, însă își freacă fruntea de piciorul meu și mi se așază la picioare.

— Eu nu sunt o luptătoare, îmi răspunde Gemma, încrucișându-și brațele la piept. Tata crede că am mâini frumoase și nu vrea să mi le stric, în caz că-mi voi găsi un pretendent cumsecade.

Își ridică mâinile, pentru a-și sublinia vorbele și, într-adevăr, acestea sunt deosebit de fine și delicate. Pentru o clipă, uit cu totul că Gemma, spre deosebire de Lucent și de fostul soldat Dante, este o adevărată *signorina* cu sânge albastru. E singurul lucru care a salvat-o de furia Inchiziției, după pățania de la cursa de cai. Simt și un fior de gelozie, fiindcă pare să aibă o familie bună, care o încurajează și o sprijină. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că pot exista și oameni care chiar își iubesc copiii *malfetto*.

Pisica de la picioarele mele mă scuipă înainte să se întoarcă la Gemma. *Ce făptură idioată!* mă gândesc cu ciudă. O privesc pe Gemma.

— De ce ai mereu diverse animale cu tine? o întreb.

— Pentru că mă urmează. Uneori mi-e atât de ușor să creez o legătură cu anumite animale, încât aproape că o fac accidental. Acesta de aici m-a urmărit tot drumul de la *villa* tatei, îmi spune și scarpină cu tandrețe capul pisicii, care, în semn de răspuns, începe să toarcă: Nu va rămâne pentru totdeauna cu mine, firește, dar mă voi bucura de compania sa până atunci.

Îmi concentrez din nou atenția asupra duelului. Privim lupta o vreme, până când Gemma își drege glasul, așa că mă uit din nou la ea. De data asta, expresia lipsită de griji de pe chipul ei a fost înlocuită de una serioasă.

— Nu ți-am mulțumit niciodată pentru ce ai făcut atunci, la curse, îmi spune. A fost ceva cu totul nechibzuit, curajos și uimitor. Și tata, și eu îți suntem recunoscători.

După cum vorbește despre el, tatăl său trebuie să fie unul dintre binefăcătorii Pumnalelor. Cuvintele ei blânde îmi încălzesc inima, iar eu mă trezesc că îi zâmbesc, la rândul meu. Întunecimea dinăuntrul meu scade, parcă, pentru o clipă.

— Mă bucur nespus că am putut fi de ajutor, îi răspund. Păreai cam nefericită acolo.

Gemma strâmbă din nas.

— Nu a fost chiar momentul meu de glorie!

Apoi, râde. E un sunet care pare luminos aproape, al cuiva care este iubit. În ciuda tuturor, nu mă pot abține să nu râd și eu împreună cu ea.

— Te-ai atașat de Gemma, nu-i așa? mă întreabă Raffaele în ziua următoare, în timp ce ne plimbăm împreună prin catacombe.

Astăzi, părul îi e prins în creștet, într-un coc care are forma unui nod elegant și care-i expune gâtul subțire. Poartă o robă albastră, tivită cu fire de argint. Pot vedea doar acea parte din el care e luminată de felinar și asta mă neliniștește, făcându-mă să simt că bezna încearcă să ne înghită.

— E tare ușor să o placi, spun eu, după o vreme.

Nu-mi place s-o recunosc însă. Nu ar trebui să mă apropii de niciunul dintre Pumnale.

Raffaele se întoarce spre mine și îmi zâmbește, apoi își întoarce privirea.

— Tunelele se ramifică din nou aici. Vezi? spune și se oprește, ridicând felinarul, iar eu văd cum drumul dinaintea noastră se bifurcă.

De-a lungul pereților sunt aliniate șiruri nesfârșite de urne. Raffaele alege drumul din dreapta.

— Acum mergem pe sub Piața Celor Douăsprezece Zeități, cea mai mare piață a orașului, mă informează el. Dacă o să asculți cu atenție, vei putea să auzi zarva. Nu suntem la o adâncime prea mare.

Ne oprim amândoi să ascultăm, și, într-adevăr, aud, după o vreme, zgomotele slabe ale negustorilor care își laudă mărfurile: ciorapi și dulciuri, pudră pentru curățarea dinților și pungi cu nuci prăjite trase în miere. Încuviințez. În ultima vreme, tot timpul pe care l-am petrecut cu Raffaele a fost dedicat descoperirii catacombelor. S-a dovedit că principala peșteră subterană e conectată la un adevărat labirint mai larg de tunele. Mult, mult mai larg.

Mergem mai departe, trecând de o întretăiere după alta, printr-un adevărat fagure de alei tăcute, care există în paralel cu lumea agitată de la suprafață. Privesc modul în care frescele de pe pereți se schimbă odată cu trecerea epocilor. Simt că

pereții se închid în jurul meu, gata să mă îngroape laolaltă cu cenușa generațiilor din trecut. Fără ajutorul lui Raffaele, știu cu siguranță că aș muri aici, pierdută în labirint.

— Drumul acesta duce spre o ușă ascunsă sub temple, spune Raffaele când trecem de o altă intersecție. Drumul opus te va duce spre *villa* de la miazănoapte a lui Enzo, continuă și face semn spre tunelul întunecat din față. A existat chiar și un drum care trecea pe sub Turnul Inchiziției, dar a fost blocat acum niște decenii bune.

Când pomenește de turn, rămân tăcută. Raffaele îmi observă stingherеala. Mergem prin întuneric multă vreme, fără să mai spunem nimic.

Într-un târziu, ne oprim într-o fundătură. Raffaele își trece degetele peste marginea zidului. Găsește o adâncitură în piatră și o împinge cu putere. Peretele se dă în lături lent și lumina pătrunde înăuntru. Mă încrunt.

— Iar acesta, își continuă Raffaele lecția, luându-mă de mână, este drumul meu favorit.

Trecem de peretele care s-a dat la o parte și ne trezim în fața intrării într-un tunel unde trepte străvechi de piatră coboară direct în apa canalelor, un loc ascuns și liniștit care dă spre portul principal și spre plaja Mării Soarelui. Gondole îndepărtate alunecă pe apa aurie.

Pentru o clipă, uit de toate necazurile.

— E minunat!

Raffaele se așază pe o treaptă, chiar deasupra apei, iar eu îl imit. Pentru o vreme, nu spunem nimic, ci doar ascultăm apa care se lovește ușor de piatră.

— Vii adesea aici? îl întreb după un timp.

Face semn din cap că da. Ochii lui bicolori se concentrează asupra unui doc din depărtare, unde se înalță silueta încețoșată a palatului. Genele lui lungi sunt conturate de lumină.

— În zilele liniştite, mă ajută să mă gândesc.

Rămânem aşezaţi, în tăcere. Din depărtare, cântecele gondolierilor plutesc spre noi. Mă trezesc fredonând odată cu ei, iar cântecul de leagăn al mamei îmi vine instinctiv pe buze.

Raffaele mă priveşte cu un zâmbet mititel, iar în ochi i se citeşte interesul.

— Cânţi adeseori melodia asta, spune el după o clipă. *Cântecul de leagăn al Fecioarei Râului*... Îl cunosc. E tare frumos!

— Mi-l cânta mama când eram mititică.

— Îmi place atât de mult când cânţi! Îţi domoleşte energia.

Mă opresc, stânjenită. Probabil că mi-a simţit neliniştea profundă care mi-a tot sporit în ultimele zile şi care e stârnită de faptul că se apropie următoarea mea întâlnire cu Teren.

— Nu mă prea pricep şi nici nu am vocea ei.

Aproape că mă trezesc povestindu-i despre sora mea, pentru că vocea Violettei seamănă cu a mamei, dar apoi îmi amintesc unde se află acum surioara mea, aşa că îmi înghit cuvintele.

De data asta, Raffaele nu mai face niciun comentariu despre energia mea. Poate crede că gândul la mama mă întristează.

— Poţi să-l cânţi pentru mine? îl întreb, ca să schimb subiectul. Nu te-am auzit niciodată.

Îşi înclină capul spre mine în felul acela care mă face întotdeauna să roşesc. Atracţia mea faţă de pasiune se trezeşte la viaţă imediat. Ochii lui se îndreaptă spre apă. Fredonează puţin, apoi cântă primele versuri ale melodiei. Sunt fermecată de sunetul vocii lui, de blândeţea melodiei, de felul în care versurile plutesc în aer, limpezi, uşoare şi pline de dor. Când îl cânt eu, cântecul e format din note separate, dar, când îl cântă el, notele devin *muzică*. Parcă o aud pe mama în versurile acelea. Îmi aduc aminte de o după-amiază

călduroasă petrecută în grădina noastră scăldată în soare, una când mama a dansat cu mine pe această melodie. Când m-a prins, la sfârșit, m-am întors spre ea să o îmbrățișez și m-am ascuns între faldurile rochiei.

Mamă! am strigat-o. *Vei fi tare tristă când o să cresc?*

Mama s-a aplecat și m-a mângâiat pe față. Obrajii îi erau umezi de lacrimi. *Da, draga mea*, a răspuns. *Voi fi nespus de tristă.*

Melodia ia sfârșit, iar Raffaele lasă ultima notă să plutească, să se stingă în aer. Mă privește apoi. Îmi dau seama că am ochii plini de lacrimi și mă grăbesc să le șterg.

— Îți mulțumesc! șoptesc eu.

— Cu plăcere! îmi răspunde și îmi zâmbește, la rândul lui, iar în ochi i se citește o afecțiune autentică.

Pentru o clipă, simt ceva ce nu am mai simțit în afara Societății Pumnalului. Ceva ce descopăr abia acum, înconjurată de acești tineri străini care îmi amintesc totuși atât de mult de mine însămi. Simt... bunătate. Una necondiționată.

Îmi pot imagina cum ar fi viața mea aici, în mijlocul lor, ca una dintre ei.

Însă e tare periculos să gândesc așa. Cum să le fiu prietenă, când eu fac ceea ce fac? Cu cât mă voi apropia mai mult de ei, cu atât îmi va fi mai dificil data viitoare, când Teren se va aștepta să îi ofer ceea ce i-am promis. Dar, cu cât inchizitorul general stă mai mult timp departe de mine și cu cât eu însămi devin mai puternică, tot cu atât sunt și mai îndrăzneață.

Privesc mai departe peisajul cu Raffaele, dar capul mi se învârte din cauza gândurilor.

Trebuie să găsesc o cale de scăpare, trebuie să dau de Violetta, fără să îi mai ofer lui Teren informațiile pe care le vrea!

Și singura cale este să-mi fac curaj să le spun Pumnalelor tot adevărul.

Lecțiile lui Raffaele au menirea de a stârni în mine pasiunea blândă, domolită, dar nimic din ceea ce fac cu niciunul dintre Pumnale nu e, nici pe departe, asemenea antrenamentelor cu Enzo.

Enzo îmi pune la încercare emoțiile, cu brutalitate. Mă învață cum să creez o fantasmă a focului nespus de convingătoare, îmi arată cum scânteiază o flacără, cum i se schimbă culoarea din roșu în auriu și din albastru în alb. Iar eu țes și țes, și tot țes, până când sunt complet istovită.

— Loviturile tale nu au o țintă clară, nu te concentrezi când le tragi, se răstește într-o seară, în timp ce mă învață principiile duelului cu o sabie de lemn. Adună-ți toată puterea și fii atentă!

Loviturile săbiilor noastre răsună în peștera pustie. Îmi aruncă arma din mână cu o mișcare pe care o face, parcă, fără pic de efort. Apoi, o prinde în aer și mi-o azvârle înapoi. Mă străduiesc să o prind, dar vederea mea slabă mă face să ratez. Lemnul mă izbește peste mână. Tresar. La ora asta, tot ce mai vreau e să merg la culcare.

— Scuzele mele, Alteța Voastră! răspund, ignorându-mi durerea.

Fir-ar el blestemat s-ajungă-n lumea de dincolo! Întotdeauna mă atacă numai dinspre partea mea slabă, aceea dinspre ochiul lipsă. Știu că încearcă să mă înfurie ca să-mi sporească puterea, dar nu îmi pasă.

— Sunt fiica unui negustor! ripostez. Nu am fost învățată să mă duelez!

— Dar nici nu te duelezi! Nu faci decât să deprinzi mișcările de apărare elementare. Tinerele Elite au nenumărați dușmani! spune Enzo și arată cu sabia spre mine. Din nou!

Atac. Chem silueta întunecată a unui lup și o asmut asupra lui, sperând să-l fac să-și piardă echilibrul. Nu izbutesc însă. Se ferește cu ușurință, apoi atacă, la rândul lui, și ne izbim de vreo două ori, până ce aproape ne lipim de peretele peșterii. Se răsucește și scoate un pumnal din cizmă. Al cărui tăiș se oprește la un fir de păr de gâtul meu.

Clocotesc de furie de acum. Ce rost are să pui un miel să lupte cu un asasin experimentat? Formez o iluzie din fum și o fac să explodeze de jur-împrejurul nostru. Apoi, execut o mișcare pe care am învățat-o de la el: îi apuc pumnalul și îl țintesc spre gâtlejul lui.

Dar mă prinde cu mâna de încheietură înainte să apuc să îl ating. Simt că mă străbate un val de căldură. Ceva ascuțit îmi zgârie pieptul. Când privesc în jos, văd vârful unei săbii, chiar deasupra coastelor.

— Nu uita de o armă doar fiindcă mai există alta! îmi spune, dar în ochi i se citește o sclipire de aprobare. Sau te vei trezi în frigare, cât ai zice pește.

— Atunci poate c-ar trebui să știi care sunt armele cele adevărate! îi răspund.

Și de îndată, pumnalul pe care i-l țin la gât dispare într-un norișor de fum. În cealaltă mână țin însă adevăratul pumnal, pe care i l-am șterpelit între timp. Și i-l apăs în coaste.

Enzo mă privește, gânditor. Apoi, zâmbește. Un zâmbet autentic, plin de surprindere și amuzament. Îi însuflețește întreaga față, care parcă strălucește călduros. Teama îmi e

înlocuită imediat de bucurie, de mulțumirea că, în sfârșit, am izbutit să fac ceva ce i-a fost pe plac. El lasă să cadă sabia de lemn, îmi îndepărtează mâna cu pumnalul și corectează felul în care îl țin. Simt cum mă cuprinde un val de căldură. Pieptul lui îmi apasă umărul și mâna lui înmănușată o acoperă pe a mea. Un șuvoi de pasiune face să se dizolve tot întunericul din mine într-o clipită, iar culoarea fumului din jurul nostru devine roșie, din neagră cum a fost.

— Așa! murmură el, modificându-mi strânsoarea, astfel încât să fie corectă.

Nu suflă însă nicio vorbă despre culoarea modificată a fumului.

Rămân tăcută și fac ce îmi spune. Căldura care se scurge din degetele lui într-ale mele e la fel de plăcută precum apa caldă pe un trup obosit.

— Încearcă să creezi din nou un pumnal! îmi spune în șoaptă. Vreau să mă uit mai bine la el.

Cu furia încă clocotindu-mi în piept și sub atingerea lui care îmi trimite fiori prin tot trupul, mă străduiesc să îmi adun puterea de concentrare. Acum mi-e mai ușor să trag de firele de energie, așa că în fața ochilor noștri apare pe dată conturul unui pumnal. Care se unduiește și tremură, nu tocmai întreg. Apoi îi adaug detalii, pictând plăselele în stacojiu, canelurile de pe plăsele, strălucirea netedă a tăișului și canalul pentru scurgerea sângelui din centru. Îl fac să se solidifice. Marginea lamei se ascute. Îl rotesc în aer, până când are vârful îndreptat spre noi.

Între iluzie și realitate e doar o mică diferență.

Privesc într-o parte și îl văd pe Enzo, cu ochii ațintiți asupra pumnalului fals. Inima îi bate atât de tare, încât parcă o și aud prin materialul veșmintelor, și o simt, ritmic, pe pielea mea.

— Ce frumos! murmură el.

Cumva, am impresia că deslușesc două sensuri în cuvintele lui.

Îmi dă drumul și își pune pumnalele în teci dintr-o mișcare. Zâmbetul i-a dispărut.

— E de ajuns pentru azi, îmi spune, fără să se obosească să mă privească în ochi; vocea îi e diferită, însă, un pic mai blândă. Vom continua mâine.

Dintr-odată mă lovește un impuls. Chipul lui Teren îmi plutește în minte, apoi se preschimbă în imaginea surorii mele. Nu știu de unde-mi vine acest impuls, dacă de vină sunt atracțiile mele față de pasiune și ambiție, dar mă îndrept spre el cu toată energia mea, înainte să mă pot abține. Enzo se oprește și mă privește cu o sprânceană ridicată, uimit.

— Da? mă întreabă el, simplu.

Tăcere. Toată tensiunea acumulată în ultimele două săptămâni ajunge la apogeu, și mă trezesc zbătându-mă să scot cuvintele.

Spune-i! Asta-i șansa ta!

Spune-i tot adevărul!

Enzo mă privește răbdător, cu ochi pătrunzători.

Cuvintele sunt chiar acolo, îmi stau pe vârful limbii: *Inchiziția m-a silit să vă spionez. Maestrul Teren Santoro o ține ostatică pe surioara mea. Trebuie să mă ajuți!*

Apoi, privindu-l în ochi, îmi amintesc de căldura puterii sale. Și încerc din nou să vorbesc. Și, din nou, cuvintele mi se opresc în gât.

În sfârșit, reușesc să bâigui totuși ceva. Dar tot ce îngaim este:

— Când voi putea pleca și eu în misiune cu voi?

Enzo mijește ochii. Face niște pași lenți în față, până când nu ne mai despart decât vreo doi, trei pași. Inima îmi bate cu și mai multă putere. *Sunt o proastă! De ce am spus asta?*

— Dacă trebuie să întrebi, spune el, atunci înseamnă că nu ești pregătită.

— Eu...

Dar momentul prielnic s-a pierdut. Adevărul s-a aflat pe buzele mele, iar acum dispare din nou, îngropat sub noianul temerilor mele. Obrajii îmi ard de rușine.

— Credeam c-ai vrea să vin, reușesc să închei.

— De ce te-aș vrea într-o misiune cu mine, lupușor? întreabă el, încet.

Un șuvoi de pasiune mă străbate fără veste, reușind să străpungă tensiunea care mi se revoltă în piept.

— Fiindcă te impresionez, îi spun.

Enzo nu îmi răspunde însă. Apoi, una din mâinile lui înmănușate îmi atinge bărbia, ridicând-o ușor, în timp ce cu cealaltă se sprijină de piatra de deasupra capului meu. Tremur. Ce e lumina aceea ciudată din ochii lui? Se uită la mine de parcă m-ar cunoaște dintotdeauna. Mă lupt cu dorința de a-mi acoperi partea hidoasă a feței, aceea cu cicatricea.

— Așa să fie? îmi șoptește.

Se apleacă mai mult, până când ajunge atât de aproape, încât buzele lui sunt acum chiar deasupra buzelor mele, suspendate în spațiul acela diafan care apare doar înaintea unui sărut. Și rămân acolo, tachinându-mă. Poate că mă supune din nou cine știe cărei încercări. Dacă mă voi mișca, ne vom atinge. Căldura dă năvală spre mine, pornind de la mâna lui, inundându-mi fiecare venă și umplându-mi plămânii cu jar. Energia îmi mugește în urechi. Sunt în mijlocul oceanului, lovită din toate părțile de curenți dogoritori. În același timp, simt un iureș nou, al unui sentiment din care am mai trăit o brumă demult, în timpul primei încercări la care m-au supus Pumnalele în peșteră. Partea aceea din mine care a răspuns

nestematei numite rozeit, adică pasiunii și dorinței, prinde acum viață. Energia ei îmi umple pieptul, amenințând să îmi iasă prin piele și făcând astfel încât capacitatea mea de a-mi controla puterile să se clatine. De jur-împrejurul nostru apar, în neorânduială, tot soiul de fantasme: străfulgerări de pădure, țăndări de noapte, de ocean. Sunt bucuroasă că am un perete în spate. Dacă n-aș fi avut de ce să mă sprijin, sunt convinsă că m-aș fi prăbușit.

E ceva ce ar trebui să știu? îmi imaginez că mă întreabă Enzo. Și, pentru o clipă, sunt aproape convinsă că a și spus asta cu voce tare și aproape îi mărturisesc totul.

Numai că, apoi, Enzo se îndepărtează. Căldura care m-a străbătut se risipește când el își retrage energia, lăsându-mă rece, dar atât de plină de dorință! Toate fantasmele mele se destramă, și ele. Pentru prima dată de când îl știu, nu mai e Distrugătorul rece, încrezător și letal... Există o brumă de vulnerabilitate în el, poate chiar de vinovăție... Ce s-a petrecut între noi? El e conducătorul Societății Pumnalelor, prințul moștenitor, un ucigaș celebru și, probabil, viitorul nostru rege. Și totuși, cumva, am reușit să-l tulbur. El negreșit m-a tulburat *pe mine*. Taina nerostită atârnă încă grea între noi, asemenea unei genuni întunecate.

Apoi, momentul lui de vulnerabilitate dispare, iar el își reia aroganța cu care m-am obișnuit deja.

— Mai vedem noi cum stă treaba cu misiunile tale, îmi spune, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic.

Poate că nici nu s-a petrecut, poate că momentul acela de apropiere a fost doar o iluzie pe care am creat-o eu accidental, așa ca tot ce a mai apărut în jurul nostru. Ca fantoma tatei.

Umerii mi se lasă. Nu mai spun nimic. Poate că, fără să știu, tocmai am scăpat de o moarte sigură.

Enzo mă salută, curtenitor, cu o aplecare a capului, apoi se întoarce pe călcâie și iese, lăsându-mă singură. Inima îmi bubuie.

Când privesc într-o parte, remarc că piatra pe care și-a sprijinit mâna e, acum, înnegrită cu amprenta palmei lui.

Raffaele Laurent Bessette

— Ți-ai mai schimbat, cumva, părerea despre ea? întreabă Enzo, pe un ton scăzut.

Raffaele îi întoarce spatele prințului. Astăzi, se află amândoi la intrarea în peșteri, uitându-se cum se antrenează câteva dintre Pumnale. Privirile lor sunt ațintite în același loc, asupra Adelinei, care stă într-un colț, împreună cu Michel, și exersează țeserea firelor de energie pentru a plăsmui obiecte mici și familiare. Un inel de aur. Un cuțit. O bucată de dantelă. Cu fiecare gest, Raffaele simte cum energia ei se transformă. Să se uite la ea cum învață să creeze iluzii îl face să își amintească felul în care se simte când îl privește pe Michel lucrând. Și încercând să imite viața. Michel critică fără milă munca fetei, insultând-o, însă Raffaele își dă seama că tânărul pictor e impresionat de ucenica sa. În apropiere, Lucent se oprește din antrenament, din când în când, ca să-i strige Adelinei provocări: *Fă un talant de aur! Fă o pasăre! Fă o statuie!* Adelina îi dă ascultare, iar iluziile ei devin tot mai complicate. Lucent încuviințează, admirativ.

— Adelina avea dreptate, răspunde Raffaele, într-un târziu, remarcând prietenia dintre cele două care a tot crescut în

ultima vreme. Poate că a judecat-o greșit atunci, la început: Eu, unul, o pregăteam prea lent pentru a-și folosi puterile.

Enzo încuviințează o dată:

— Învață într-un ritm nemaivăzut.

Cuvintele îl fac pe Raffaele să se simtă stânjenit, să se rușineze. Își amintește din nou cum a reacționat Adelina la ambră și la piatra-nopții, cum l-a avertizat în noaptea aceea de demult pe Enzo să scape de ea. Se gândește apoi la modificările alarmante pe care a observat în ultima vreme că le-a suferit întunecimea dinăuntrul fetei, la felul în care noul ritm al antrenamentelor îi afectează acesteia energia, la cât de des pare neliniștită, speriată și singură. Emoțiile se scurg din ea. E ceva cu Adelina... Sub acea cochilie întunecată pe care a început să și-o făurească în jur, ca pe o armură, sunt ascunse fragilitatea și o ultimă scânteiere a unei luminițe slabe. Singura care i-a mai rămas. O luminiță care pâlpâie și devine tot mai mică din zi în zi.

— Există un motiv bine întemeiat pentru care am pregătit-o încetișor, să știi, spune Raffaele, după o clipă.

Enzo îl privește, uimit:

— Adică tu îi stăvileai dinadins puterile?

— I le stăvileam pentru a ne proteja pe noi toți. Raffaele își alege cu grijă următoarele cuvinte: E drept, se prea poate ca ea să devină cea mai puternică dintre noi. Deja e în stare să plăsmuiască fantasme care păcălesc și ochii, și urechile. În curând, își va da seama că poate face să se înșele și gustul, și mirosul sau atingerea. Îi aruncă lui Enzo o privire bănuitoare: Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

— Înseamnă că va fi în stare să îl păcălească pe un om însetat să bea până și metal topit! O să poată face pe oricine să simtă o durere care nu există.

Raffaele se cutremură, îngrozit, când se gândește la această posibilitate:

— Rogu-te, asigură-te că loialitatea ei față de noi nu îi va fi eclipsată de faptul că va învăța să își controleze puterile. Cea mai puternică atracție a Adelinei e față de frică și ură, însă ea e, de asemenea, atrasă de pasiune și de ambiție. Combinația asta o face să devină nesăbuită, nestatornică și flămândă de putere.

Enzo privește cum Adelina plăsmuiește imaginea detaliată a unui lup, într-un mod atât de realist, încât pare că animalul chiar se află acolo, pe pământul peșterii. Michel bate din palme, aprobator.

— Va fi grozavă cândva! exclamă Arhitectul.

De această dată, Raffaele simte că energia lui Enzo se schimbă atunci când o pomenește pe Adelina și că prințul este tulburat de o emoție care nu îi e, de obicei, specifică Distrugătorului. Pe care acesta nu a mai simțit-o de ani buni.

S-a întâmplat ceva între ei, își dă seama. *Ceva tare periculos.*

— Ea nu e Daphne, știi asta, nu? îi amintește Raffaele, cu blândețe.

Enzo îl privește și, în acel moment, Raffaele simte o compasiune puternică pentru tânărul prinț. Își amintește de acea după-amiază când l-a însoțit pe Enzo la spițerie, ca să o vadă pe tânăra vânzătoare. Când a asistat la cererea în căsătorie a lui Enzo. Chiar dacă afară cădea o ploaie tăcută, soarele își trimitea razele printre stropi, pictând lumea într-o lumină sclipitoare. Daphne a râs de afecțiunea din vocea lui Enzo și l-a tachinat pentru blândețea din vocea lui, iar el a râs odată cu ea. Raffaele a observat atunci cum ea i-a atins obrazul și l-a tras mai aproape.

Căsătorește-te cu mine! îi spusese Enzo.

Drept răspuns, ea se mulțumise să îl sărute.

După ce Daphne a murit, Raffaele nu a mai simțit niciodată acea emoție în inima lui Enzo.

Până acum...

Într-un târziu, Enzo face, iute, un semn din cap, în semn de rămas-bun, și se întoarce să plece.

— Pregătește-o! îi cere prințul lui Raffaele, înainte să plece. O să vină și ea cu noi la serbările dedicate Lunilor de Primăvară!

Am luat parte la serbările Lunilor de Primăvară pentru întâia oară, și a fost de parc-aș fi ajuns într-un tărâm cu totul și cu totul străin, straniu. Oamenii s-au transformat în năluciri ale zânelor și strigoilor. Nu mă mai pot hotărî dacă să rămân sau să plec.

Scrisoarea lui Amendar de Orania către sora sa,
din timpul celei de-a doua călătorii a acestuia în Estenzia

Adelina Amouteru

În copilărie, a existat o scurtă perioadă în care tata a fost bun cu mine. Iar în noaptea asta visez la vremea aceea.

Am treisprezece ani. Tata se trezește binedispus, apoi intră în iatacul meu și dă draperiile la o parte, ca să lase lumina să intre. Îl privesc precaută, neștiind ce a pricinuit această schimbare bruscă. Oare să-i fi spus Violetta ceva?

— Îmbracă-te, Adelina! îmi spune, zâmbindu-mi. Astăzi te voi lua cu mine în port.

Apoi pleacă, fredonând pentru sine.

Inima îmi tresaltă de încântare. Oare chiar se va întâmpla asta? Tata o ia mereu numai pe Violetta în port, să privească navele și să-i cumpere daruri. Eu rămân întotdeauna acasă. Mai aștept o vreme în pat, încă nesigură, apoi sar pe podea și mă grăbesc spre garderobă. Îmi aleg hainele preferate: o rochie de mătase în stil tamouran, albastru cu crem; îmi leg și două fâșii de material albastru în jurul părului, prinzându-mi-le la spate. Poate că Violetta o să vină și ea, mă gândesc. Sar din camera mea în a ei, așteptându-mă să fie și ea pregătită.

Violetta e încă în pat. Când îi spun unde mergem, pare surprinsă, apoi îngrijorată.

— Să ai grijă! mă sfătuiește ea.

Dar sunt atât de fericită, încât o privesc cu superioritate. Acum *pare* grijulie, însă numai fiindcă e geloasă că nu o să vină și ea cu noi. Mă întorc pe călcâie, să plec. Avertismentul Violettei îmi piere din minte de îndată.

Ziua e minunată, plină de culori strălucitoare. Tata mă ia la o plimbare pe canale. Mă ajută să cobor din gondolă. Portul geme de oameni, negustori care strigă din toți rărunchii să le fie trimise mărfurile la adresele potrivite, comercianți care stau în spatele tarabelor proprii, chemându-i și îmbiindu-i pe trecătorii curioși, copii care fug după câini... *Tata mă ține de mână!* Mă grăbesc pe lângă el, râzând la glumele lui, zâmbind când știu că așa se cuvine. În adâncul sufletului, sunt îngrozită însă. Nu e firesc. Tata cumpără pentru fiecare câte un bol plin cu gheață dulce, cu aromă de miere și lapte, și stăm împreună, privind tâmplarii și călăfătuitorii care lucrează la un nou vas. El vorbește însuflețit, spunându-mi cât de exigenți sunt cei din Estenzia cu privire la calitatea navelor lor, cum fiecare frânghie, pânză și tambur trebuie să fie etichetate, astfel încât să poată fi identificat meșterul care s-a ocupat de lucrări. Nu înțeleg tot ce-mi spune, dar nu îndrăznesc să-l întrerup. Aștept ca, din clipă în clipă, să devină violent. Dar astăzi tata pare atât de lipsit de griji, încât nu pot să nu mă las vrăjită, permițându-mi să cred că, în sfârșit, e mulțumit de mine.

Poate că lucrurile vor sta altfel, de acum înainte. Poate că, până acum, am făcut cine știe ce greșeli.

În sfârșit, când soarele începe să-și croiască drum spre apus, ne întoarcem la gondole și ne îndreptăm spre casă.

— Adelina, spune el, când stăm împreună, legănându-ne pe apele canalului în timp ce lemnul gondolei mai scârțâie uneori. Îmi ia chipul în mâinile lui: Eu știu prea bine cine ești tu cu adevărat. Nu trebuie să-ți fie teamă!

Zâmbetul îmi rămâne așternut pe față, deși inima parcă începe să îmi tremure. Ce vrea să spună?

— Arată-mi ce poți să faci, Adelina! Știu că trebuie să se afle ceva înăuntrul tău.

Mă uit la el în tăcere, derutată, iar zâmbetul meu prostesc încă îmi mai e lipit pe buze. Când nu îi răspund nimic, expresia blândă a tatei începe să dispară.

— Haide, haide! mă îndeamnă. Nu trebuie să-ți fie teamă, copilă! Își coboară vocea: Arată-mi că nu ești o *malfetto* oarecare, obișnuită! Haide!

Încet, îmi dau seama că s-a folosit de bunătatea sa ca să îmi scoată la iveală puterea. Poate că a făcut chiar prinsoare cu cineva, azi, cineva care l-ar plăti pe tata dacă aș putea dovedi că stăpânesc cine știe ce putere nemaivăzută. Zâmbetul îmi tremură, laolaltă cu inima. A încercat cu forța și violența și nu a reușit să stârnească nimic înăuntrul meu. Acum, vrea să încerce și cu afecțiunea. *Ai grijă!* îmi spusese Violetta. Vedeți cât de proastă sunt?

Dar, cu toate acestea, încerc. Îmi doresc atât de mult să îi fac pe plac!

În ziua următoare, facem la fel. Tata e neobișnuit de blând și de atent și se poartă cu mine de parcă aș fi Violetta. Care nu îmi mai spune nimic, și eu mă simt ușurată. Știu ce vrea de la mine. Și sunt atât de dornică să-i accept bunătatea prefăcută, încât încerc, în fiecare zi, cât de tare îmi stă în puteri, să conjur ceva ca să-l mulțumesc pe tata.

Nu se întâmplă însă nimic.

După mai multe săptămâni, buna lui dispoziție se risipește. Îmi ia fața în mâini pentru ultima oară, în timpul unei călătorii cu trăsura spre casă. Îmi cere din nou să îi arăt ce pot să fac.

Din nou, dau greș. Trăsura merge mai departe într-o tăcere stânjenitoare, deloc plăcută.

După o vreme, mâinile tatei îmi părăsesc fața. Se îndepărtează de mine, oftează și privește pe geam spre peisajul care se tot schimbă.

— Fără de vreo valoare! mormăie el, atât de încet, încât abia îl aud.

În dimineața următoare, stau întinsă în pat și aștept să vină iarăși tata, cu zâmbetul pe buze. *Astăzi e momentul, negreșit!* îmi spun. De data asta, sunt hotărâtă să îl mulțumesc, iar bunătatea lui va putea să scoată ceva folositor din mine. Dar el nu mai vine. Când mă ridic din pat și îl găsesc, mă ignoră. A renunțat la misiunea lui de a-mi găsi vreun folos. Violetta dă peste mine la jumătatea drumului. Distanța dintre noi e copleșitoare. Ochii ei sunt mari și întunecați, plini de milă. Fața ei, ca de obicei, e perfectă.

Privesc în altă parte, fără să spun vreo vorbă.

Cele două săptămâni au trecut.

Nu am găsit nicio ocazie de a-l vizita pe Teren la Turnul Inchiziției. Poate că am evitat asta dinadins. Nu am habar. Tot ce știu e că a expirat timpul și că el mă așteaptă, probabil. Știu ce se va întâmpla dacă nu mă voi arăta la față, cât de curând.

Iar în seara asta iau parte la prima mea misiune oficială alături de Pumnale.

Planul lor, din câte pricep, este cam așa: Lunile de Primăvară, sărbătorile anuale din Kenettra dedicate anotimpului, se desfășoară vreme de trei nopți cu spectacole și petreceri, câte o noapte în onoarea fiecăreia dintre cele trei luni ale noastre. În

fiecare noapte, un bal mascat de proporții va avea loc pe malul apei, în cel mai mare port al Estenziei. La miezul primei nopți, șase nave încărcate cu artificii vor prezenta un spectacol de lumini orbitor deasupra apei.

Dar Pumnalele vor da foc navelor înainte ca spectacolul să înceapă, distrugând flota într-o explozie spectaculoasă de artificii. Va fi o manifestare a puterii, o sfidare a regelui, pentru a demonstra cât de nevolnic e ocârmuitorul. Iar eu îi voi ajuta să o facă.

— Orașul se va transforma iute într-un adevărat butoi cu pulbere, îmi explică Raffaele, când ieșim din iatacul său.

Astăzi, el e o minunăție în veșminte în două culori, verde și auriu, iar o parte a chipului îi e ascunsă de o jumătate de mască din aur, complicat lucrată. Și-a dat cu o pudră sclipitoare pe pomeți și pe sprâncene.

— Dacă regele o să vrea să ne ardă pe rug, atunci Pumnalele vor riposta! îmi spune și îmi zâmbește.

Pe chip i se citește o expresie de cunoscător, totodată, misterioasă, timidă și îndelung exersată.

— Oamenii s-au săturat de acest rege nevolnic. Când Enzo va prelua tronul, vor fi pregătiți de schimbare.

Ascult, distrasă de propriile gânduri. Pentru o clipă, visez să mă aflu chiar eu în acea funcție de ocârmuitor, în loc să fiu captiva capriciilor altora. Cum ar fi să se plece alții în fața mea, să dea alții ascultare *fiecărei* porunci rostite *de mine?* Oare cum trebuie să te simți când ai o putere atât de mare?

E pentru prima oară când calc în Estenzia pe timp de noapte. În câteva clipe, gondolele ajung la canalul de-a lungul căruia se întinde strada din fața Curții Fortunata, iar consorții și consoartele se despart în grupuri și apoi pășesc cu toții în bărcile care le-au fost rezervate. Mă alătur lui Raffaele și altor

doi în aceeași gondolă, iar banchetele scârțâie un pic când ne așezăm. Mișcarea tulbură apa. Plecăm, alunecând spre port. Casc gura la frumusețile orașului.

Nu există nopți mai fericite decât acelea ale serbărilor Lunilor de Primăvară și nici un oraș la fel de frumos precum Estenzia, care s-a transformat într-un tărâm de basm plăsmuit, parcă, numai și numai din lumini.

De-a lungul tuturor podurilor sunt agățate felinare, iar strălucirea lor se reflectă pe suprafața apei, în valuri portocalii și aurii. Gondolele alunecă pe apă, iar muzica și hohotele de râs străbat precum valurile mulțimile care s-au adunat pe afară, în aerul plăcut al serii. Deasupra capetelor noastre, cele trei luni sunt mari și luminoase, așezate într-un triunghi aproape perfect. Balire uriașe plutesc printre ele, iar aripile sclipitoare, translucide, le sunt luminate de razele lor. Să le admir de aproape e minunat și experiența contrastează profund cu aceea de a le zări siluetele doar de la depărtare, așa cum am făcut mai demult, înainte să ajung în Estenzia. Priveliștea oferită de trupurile lor alungite, care seamănă cu pisicile-de-mare, în timp ce trec prin fața celor trei luni îmi taie respirația.

În port, destul de departe de mal, se zăresc siluetele a șase nave încărcate cu artificii care plutesc pe apă.

Inchizitorii, unii călare, alții pe jos, patrulează pe poduri. Ei sunt singurii oameni care nu poartă nici culori luminoase, strălucitoare și care nici nu au măști. Iar siluetele lor auriu cu alb par deosebit de severe pe lângă culorile de sărbătoare din jur. În seara asta sunt absolut peste tot, iar vederea lor sporește parcă tensiunea care plutește în aer. Îmi întorc privirea de la ei.

Orașul se va transforma iute într-un adevărat butoi cu pulbere! așa mi-a spus Raffaele. Pe care noi îl vom aprinde în noaptea asta.

Când ajungem în portul principal, sărbătoarea e în toi. Statuile îngerilor și ale zeilor care se aliniază de-a lungul pieței sunt acoperite cu flori, din cap până în picioare. Câțiva petrecăreți mascați, deja beți, s-au urcat pe statui și fac semne cu mâna mulțimilor. Trag adânc aer în piept, prinzând mirosurile oceanului, dar și aromele de prăjituri dulci și savuroase, de porc prăjit și de pește.

Raffaele așteaptă până când ceilalți părăsesc gondola. Apoi, pășește afară grațios și îmi oferă mâna. Mă alătur lui, pe uscat. Ceilalți consorți se risipesc, fiecare găsindu-i pe clienții care îi așteaptă în port. Raffaele mă conduce prin mulțime. Apoi, mă strânge de mână.

— Du-te! îmi șoptește el. Să-ți aduci aminte cum să ajungi înapoi singură la drumurile din catacombe, dac-o să te piezi!

Apoi pleacă, croindu-și drum prin mulțime. Pentru o clipă, rămân singură, pierdută printre culori. Privesc în jur. Inima îmi bate cu putere. Am devenit atât de dependentă de îndrumările și de călăuzirea lui Raffaele, încât absența sa mă face să mă simt nesigură.

Când o mână e pusă pe talia mea, cu totul pe neașteptate, privesc imediat într-o parte. Este Enzo.

Dacă nu aș fi știut că-l voi întâlni aici, nu l-aș fi recunoscut. Chipul și părul îi sunt acoperite de o mască, una care l-a transformat dintr-un tânăr prinț într-un spiriduș al pădurii, cu coarne strălucitoare, răsucite deasupra capului. Toată minunăția e decorată cu fire argintii, care atârnă și sclipesc în lumină. Tot ce pot vedea din chipul lui sunt buzele și, dacă privesc dincolo de umbrele aruncate de mască, ochii. În ciuda deghizării, simt că îmi analizează înfățișarea, complicatul acoperământ pentru cap în stil tamouran, mătăsurile aurii de petrecăreață, masca din porțelan alb care-mi ascunde partea

slutită a feței. Buzele i se desfac ușor și pare gata-gata să spună ceva.

Apoi se înclină în fața mea.

— Ce seară frumoasă! exclamă.

Îi răspund cu un zâmbet, iar el mă sărută ușor pe obraz și îmi oferă brațul lui. Tresar când simt, dintr-odată, căldura buzelor lui pe pielea mea.

Mă conduce apoi prin mulțime. Menține o distanță respectuoasă între noi, singurul nostru contact fiind brațul meu care l-a încolăcit pe-al lui... dar, chiar și așa, simt căldura care-i radiază prin veșminte și, totodată, un sentiment tare plăcut, care mă cheamă parcă. Mă silesc să-mi păstrez calmul. Privind prin fanta măștii, îmi concentrez atenția asupra navelor din port.

Pătrundem într-o zonă plină de dansatori. Ici și colo se zăresc alți consorți și alte consoarte, rotindu-se cu clienții și binefăcătorii lor, alături de alți privitori, într-o mare de strălucire. Cu toții râd gălăgios, în timp ce se mișcă în ritm cu bătaia tobelor și serenadele instrumentelor muzicale cu coarde. Îl văd pe Raffaele cu o nobilă bogat înveșmântată la braț, dar nici el, nici Enzo nu dau vreun semn că s-ar cunoaște. Inchizitorii privesc toată această agitație de pe spinările cailor.

Enzo se uită la mine pieziș, apoi mă trage mai aproape de el și își așază o mână pe mijlocul meu. În jurul nostru, lumea se transformă într-o frenezie de urale și culori puternice. Zâmbește – cu adevărat, cu căldură –, iar pe chipul lui se citește o expresie rară, neobișnuită pentru Distrugător, una plăcută.

— Dansează cu mine, te rog! murmură el.

Totul face parte din jocul nostru. Totul e numai o deghizare. Îmi repet asta, dar nimic nu schimbă felul în care îi primesc atingerea, aplecându-mă spre el, pentru a o simți mai bine, felul în care cuvintele lui îmi stârnesc dorința din suflet. Dacă

remarcă și el ceva, nu o arată defel... Dar pare să se apropie mai mult decât ar fi necesar și pare să mă privească totuși cu o intensitate pe care nu îmi amintesc să o fi remarcat-o vreodată înainte.

Ne rotim alături de alții, într-un cerc amplu. Ni se alătură tot mai mulți, până când alcătuim, cu toții, un singur vârtej de trupuri. Și clipele zboară. Mișcările lui Enzo sunt fără de greș, și, cumva, mă trezesc mișcându-mă în deplin acord cu el, iar pașii îmi sunt la fel de precișii ca ai săi. Enzo îmi dă drumul și dansăm în brațele altor parteneri, apoi ne schimbăm perechile iar și iar, într-un cerc care devine tot mai mare. Tobele bat în ritmul inimii mele. Mă învârt până când sunt din nou alături de Enzo. Îmi zâmbește din spatele măștii lui. Vreau să-i ating chipul. Însă, apoi, îmi amintesc că sunt deghizată în consoarta lui și un astfel de gest n-ar fi deloc ciudat. Așa că o fac. Râd și mă apropii de el, atingându-i obrazul cu palma. E posibil să fie totul doar o farsă pe care mi-o joacă imaginația, însă ochii lui par să se îmblânzească. Nu mă oprește. *Nu face decât să respecte regulile jocului nostru!* Dar nu mă deranjează.

Trece o clipă până să-mi dau seama că dansul s-a încheiat. În jurul nostru, ceilalți își sărută iute partenerii, gestul care simbolizează armonia dintre iubire și prosperitate. De peste tot se aud râsete și fluierături.

Face parte din tradiție.

Îl privesc pe Enzo, dintr-odată sfioasă: eu reprezint iubirea sau prosperitatea?

Îmi zâmbește, mă trage mai aproape și se apleacă spre mine. Canelurile complicate ale măștii sale îmi ating pielea, iar eu mă întreb dacă vor lăsa în urmă o dâră de sclipici.

Îmi închid ochiul. O clipă mai târziu, buzele lui le ating pe ale mele. Abia simțit.

Trebuie să fi fost un sărut scurt; nu a durat, probabil, mai mult de o clipă, însă mie mi s-a părut că a trecut o veșnicie, de parcă Enzo ar fi îngăduit să rămânem așa mai mult decât ar fi fost necesar. Căldura atât de cunoscută mă învăluie, senzația voluptoasă pe care ți-o lasă o baie caldă într-o seară răcoroasă. Îl sărut, la rândul meu, și mă sprijin de el, savurându-i căldura.

Apoi, totul ia sfârșit. Îl privesc în ochi și văd cum sclipesc liniile stacojii subțiri din irișii lui. Buzele lui sunt încă foarte, foarte aproape.

Dar, când începe o nouă melodie, el se îndepărtează și mă conduce afară din cercul dansatorilor. Acum suntem mai aproape de port și doar un parapet din lemn ne separă de docul din piatră unde așteaptă navele. Este poziția perfectă. Abia mai pot respira, sunt încă ametită și îmi vine să chicotesc, iar Enzo râde odată cu mine, iar glasul lui scăzut și catifelat se contopește cu al meu, mai înalt și mai subțire. Nu cred că l-am mai auzit vreodată râzând. E un sunet liniștitor, totodată tandru și nesigur, care amintește de cineva care obișnuia să râdă cândva mult mai mult. Brațul său rămâne încolăcit în jurul mijlocului meu. Buzele mă furnică. Chiar dacă el nu face decât să ne mențină deghizarea, se descurcă de minune.

Mulțimea se rărește pe măsură ce ne apropiem de punctul care dă spre plajă. Printre stânci se mai văd doar vreo câteva persoane risipite, ici și colo: toate admiră cele trei luni suspendate la orizont. Câțiva inchizitori stau de pază la fiecare dintre pontoanele care duc spre cele șase nave. Umbre lungi întunecă docurile.

Energia mea se agită, neliniștită. Aproape a venit momentul pentru a acționa. Privesc repede spre acoperișurile celor mai apropiate clădiri. Nu zăresc însă pe nimeni, dar știu că vreo câteva Pumnale așteaptă totuși acolo primul semnal.

Ne îndreptăm spre pontoane. Luminile sărbătorii fac loc umbrelor aruncate de clădirile aflate cel mai aproape de țărm, iar eu tremur când aerul rece al nopții ne înconjoară. Enzo mă trage mai aproape și îmi șoptește în ureche. Simt că buzele lui sunt arcuite într-un zâmbet.

— Primul ponton, murmură el. Stai de veghe pentru mine!

Chicotesc tare, drept răspuns, de parcă tocmai mi-ar fi șoptit vreun nimic romantic. Unul dintre inchizitorii care stau de strajă pe primul ponton ne aruncă o privire plictisită și apoi ne întoarce spatele.

Ne apropiem tot mai mult de doc, continuându-ne șarada romantică. Pentru Enzo, cel puțin, pare să nu fie decât o șaradă. Eu nu mă pot plânge – râsetele pe care mi le smulge sunt cât se poate de reale și la fel este și roșeața din obrajii mei. Mâna lui îmi arde talia, iar pârâiașele de căldură pe care le emană sunt absolut delicioase în noaptea răcoroasă.

În sfârșit, mă împiedic de o piatră și cad, chicotind, în brațele lui. Suntem acum la capătul îndepărtat al docului, iar cei doi inchizitori care îl păzesc sunt la doar câțiva pași distanță de noi. Unul din ei ridică o mână înmănușată.

— Nu îi e îngăduit nimănui să treacă de punctul acesta! ne informează străjerul, făcându-ne semn din cap să plecăm.

Enzo oftează, dezamăgit. Apoi atinge cu mâna umărul inchizitorului. Orice urmă de nepăsare, de nonșalanță i se șterge de pe chip. Într-o clipită, s-a transformat dintr-un băiat zâmbitor într-un animal de pradă.

Inchizitorul îi privește mâna, surprins. Dar, înainte să o poată da la o parte, ochii i se măresc. Îi aruncă lui Enzo o privire mirată. Lângă el, camaradul lui se clatină.

— Te simți bine? își întreabă oșteanul tovarășul și își scoate sabia, dar, înainte să poată face vreun gest, aceasta îi dispare de

sub ochii îngroziți și reapare la vreo câțiva pași depărtare, căzând, inutilă, pe nisip.

Michel probabil că e pe-aici, pe undeva, în beznă.

Enzo atinge cu mâna brațul celuilalt inchizitor. Amândoi își deschid gurile în strigăte mute.

Îi topește din interior! Chiar și știind că acesta era planul, priveliștea mă surprinde totuși. Privesc îngrozită cum chipurile li se înroșesc și li se contorsionează, căci sunt amândoi în stare de agonie. Unuia îi curge sânge din gură. Amândoi tremură.

— Acum! îmi șoptește Enzo.

Caut înăuntrul meu și trag de energie, chiar în clipa când cei doi inchizitori se prăbușesc pe ponton. Plăsmuiesc, de jur-împrejurul nostru, fantasma unui doc pustiu: scânduri de lemn apar peste locul în care zac cei doi, iar Enzo și cu mine dispărem în spatele unei himere cu valuri și aer nocturn, care face ca atât noi doi, cât și cadavrele inchizitorilor să devenim, cu toții, nevăzuți. Întunericul și neliniștea din mine se învârtejesc, inima mea se bucură, iar eu mă desfăt cu exaltarea pe care mi-o provoacă. Deasupra iluziei, plăsmuiesc imaginea a doi inchizitori cu mantii albe, care se comportă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De aproape, îți dai seama că nu sunt decât fantasme din fum și aer, cu chipuri prea simple ca să fie reale. Dar, din perspectiva oricui ar putea privi de la distanță, e o acoperire convingătoare.

Întreaga scenă arată de parcă nu am fi fost niciodată aici. De parcă nu aș sta în fața a două leșuri.

O, câtă putere!

Mă învârt în mijlocul nălucirii, cu maxilarul încleștat, cu buzele curbate într-un zâmbet triumfător, chiar dacă o altă

parte din mine e scârbită de fapta mea. Simt că dețin controlul, dar sunt, totodată, amorțită și complet neajutorată.

Prin scutul de invizibilitate pe care l-am creat, simt că Enzo mi-a făcut, o singură dată, un semn aprobator din cap. Îi răspund la fel, dându-i să înțeleagă că sunt pregătită. Sare de pe ponton. Din mâini îi izbucnesc flăcări. Le întinde și, în întuneric, zăresc, cu greu, o siluetă mascată care este, probabil, Michel și care își ridică brațele în aer și desface flăcările lui Enzo, doar pentru a le reface undeva, în josul docului, pe puntea primei nave, aproape de lăzile cu artificii. Cele două Pumnale dispar în beznă. Câteva clipe mai târziu, dinspre navă se aud strigăte speriate.

Îmi tremură mâinile. Amintiri din noaptea în care mi-am ucis tatăl mă asaltează, întunecându-mi iluziile. Dintr-odată, zăresc cu ochii minții fantoma tatei care îmi zâmbește. Mi se pare chiar că îl văd pe doc. *Ești o criminală, Adelina! Mă bucur să văd cum devii ceea ce, de fapt, ai fost dintotdeauna.*

Imaginea lui face să îmi dispară orice brumă de concentrare. Vălul pe care l-am plăsmuit deasupra celor doi inchizitori de la picioarele mele dispare brusc, dându-i la iveală lumii. Încep să fug spre al doilea ponton. Mintea mi-e amorțită. Imaginea leșurilor îmi rămâne în fața ochilor. *Continuă! Nu te poți opri!* Atenția mea se întoarce spre clădirile din port și spre ceilalți inchizitori care patrulează pe celelalte cinci pontoane. Trag adânc aer în piept și încerc să îmi chem din nou energia. Firele acesteia se trag înapoi în mintea mea, ca și cum ar protesta.

Le oblig însă să se plece și le împletesc laolaltă.

Pe lângă zidurile clădirilor aleargă de acum mai multe siluete. Fantasme cu glugi întunecate. Dintr-odată, Pumnalele par să fi împânzit portul. Inchizitorii de pe celelalte pontoane dau alarma, iar eu conjur Pumnale peste tot în jurul lor, apoi fug

spre al doilea ponton. Teama mi se intensifică, iar iluziile aflate mai aproape de mine devin mai clare. Inchizitorii strigă după ajutor, în timp ce se luptă cu Pumnalele mele plăsmuite. Nevăzută, ajung la al doilea ponton, chiar când flăcările se aprind pe a doua navă.

— Sunt doar niște năluciri false! strigă un inchizitor, când sabia lui trece printr-o fantasmă. Apoi țipă spre ceilalți soldați, cerându-le să se oprească, dar aceștia sunt prea distrași, prea orbiți de teamă: Opriți-vă și găsiți-l pe acela care se face vinovat pentru...!

Nu își duce însă gândul până la capăt, pentru că unul dintre Pumnale se aruncă spre el, cu iuțeala unei vipere, și răsucește brațul bărbatului, înjunghiindu-l apoi în piept cu propria sabie. Un Pumnal în carne și oase! Dante, desigur!

Ceilalți inchizitori se întorc spre el, apoi îl atacă pe Păianjen, dar acesta e mult prea rapid pentru ei și îi lovește, unul după celălalt. Mișcările sale sunt atât de iuți, încât par doar un vârtej de negură în noapte, așa încât chiar și după ce fac să dispară falsele Pumnale, tot pare că au fost mai mulți luptători pe doc, nu doar el. Ultimul inchizitor încearcă să o ia la fugă. Dante îl prinde însă și îi taie gâtul cu pumnalul.

În sfârșit, vreo câțiva petrecăreți observă că se întâmplă ceva.

Se aud strigăte și se dezlănțuie haosul.

Gândurile îmi aleargă, înnebunite. Mă îndrept spre al treilea ponton, apoi spre al patrulea. Ucidem inchizitorii, în timp ce și mai multe patrule aleargă dinspre locul unde se desfășoară serbarea spre noi. O, cât de multă moarte!

Ochiul meu se îndreaptă din nou spre acoperișurile mai apropiate și, de data aceasta, văd siluetele care se mișcă pe acolo. Sunt celelalte Pumnale, în carne și oase, cu fețele

ascunse de măști și purtând mantii de culoarea safirului, cu glugile trase. Unul se ridică din poziția ghemuită în care a stat, își pune o săgeată în arc și ține spre inchizitori. E Gemma. Deasupra ei se rotesc, în cerc, vreo câțiva corbi. Când lasă săgeata să zboare, păsările se avântă și ele în jos, spre inamic. Tinerele Elite plăsmuite de mine, care se mișcă pe lângă ziduri, tremură puțin, dar scrâșnesc din dinți și mă concentrez și mai tare. Pumnalele mele iluzorii redevin solide. Tot mai mulți inchizitori aleargă în direcția lor.

Acum, soldații se află foarte aproape. Deodată, unul dintre ei e ridicat în aer. Scoate un strigăt înăbușit și e aruncat peste clădiri, apoi se prăbușește spre moarte. Tresar, și iluziile mele tremură iar. Asta a fost, de bună seamă, opera lui Lucent! Deasupra, tot mai multe săgeți cad din cer, iar una străpunge gâtul unuia dintre inchizitori.

Haide, Enzo! În timp ce toate celelalte Pumnale îi ucid pe inchizitori cu o eficiență nemilostivă, strâng din dinți cu disperare. *Vreau să plec de aici!* îmi spun. Privesc spre prima navă andocată.

Îl văd: Enzo, cu fața complet acoperită de glugă și cu masca argintie. Țâșnește prin vălurile de cerneală ale nopții. Stă locului o clipită și dispare în următoarea. Acesta e semnalul că trebuie să o șterg și eu.

Dante mă apucă de braț, apoi o ia la goană. Vântul ne vâjâie pe la urechi. În câteva clipe, am traversat nisipul și iarba și fugim deja, ascunși în umbrele clădirilor dinspre port lângă care se țin petrecerile sărbătorii. Se aud strigăte peste tot. Îmi eliberez fantasmele, le dau drumul. Toate firele de energie pocnesc și revin acolo unde le e locul, iar eu tresar din cauza pustietății care apare pe neașteptate.

Și chiar în clipa aceea explodează prima navă.

Suflul mă aruncă la pământ. Totul se cutremură. În jurul meu toți țipă. Îmi acopăr ochiul, să-l apăr de strălucirea orbitoare și, când privesc printre degete spre infern, văd un curcubeu de artificii aprinzând cerul nopții, într-o reprezentație înspăimântoare și măreață, totodată. Focul și artificiile mistuie iute puntea navei. Mi-l imaginez pe Enzo aprinzând fiecare navă, o siluetă pierdută în beznă.

Mâini aspre mă trag în picioare.

— Du-te la Mesager! sâsâie Dante, apoi dispare în mulțime, cu ochii ațintiți asupra celorlalți inchizitori.

Îmi croiesc drum printre oameni, amintindu-mi care este următoarea etapă a planului: *Te vei întâlni cu Raffaele la capătul pieței. El te va conduce undeva unde să fii în deplină siguranță.* Energia din aer e asemenea fulgerului – pot adulmeca teroarea, pur și simplu –, iar puterea trosnește în jurul meu într-o ploaie lucitoare de fire. Întunericul din mine vrea să iasă, să fie eliberat, iar eu trebuie să îmi domolesc setea irezistibilă de a potopi întreaga piață cu fantasmele unor monștri din lumea de dincolo. Atât de multă putere în jur și se risipește în zadar! Pentru o clipă, încerc să mă ascund, să devin nevăzută, dar sunt prea mulți oameni care se izbesc de mine și, de fiecare dată când încep să arunc vălul unei himere asupra mea, sunt întreruptă. În sfârșit, renunț și continui să alerg.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că în mulțime sunt și oameni care aplaudă, încântați de priveliște și care își ridică pumnii spre cer, către artificii și flăcări. Privesc reprezentația uluitoare cu zâmbete pe chipuri. Îmi amintesc ce mi-a spus Raffaele, mai devreme: *Să vadă Axa Inchiziției ce se întâmplă când ne obligă să ne umilim!* Oamenii aceștia le aplaudă pe Tinerele Elite! Se bucură de lovitura pe care tocmai am dat-o!

La docuri, explodează și a doua navă. Apoi a treia. O adevărată reacție în lanț, de neoprit, continuă de-a lungul apei, și fiecare navă aruncată în aer o atrage pe următoarea, până când flăcările și artificiile care explodează consumă întregul port, transformând noaptea în zi, pictând în portocaliu și galben tot ce se vede și făcând pământul să se cutremure din cauza energiei eliberate spre cer. Exploziile, trosnetul flăcărilor, strigătele a mii de oameni, totul dansează într-un haos asurzitor. Nu mi-aș fi putut imagina o asemenea panică! Toată teama oamenilor se adună în mine, ca un curent întunecat și puternic.

Trebuie să-l găsesc pe Raffaele neîntârziat! Mă întorc spre o alee îngustă, încercând să scap de mulțimea înnebunită. Pentru o clipă, sunt singură. Aproape am ajuns. Condurii mei lovesc o băltoacă și apa rece îmi împroașcă gleznele.

Ceva alb îmi trece ca un fulger prin față, prin dreptul singurului meu ochi.

Înainte să pot reacționa în vreun fel, o mână mă prinde de gât și mă izbește de zid. Văd stele verzi. Lovesc și eu cât pot, orbește.

Aud un chicotit. Încremenesc. Fiindcă recunosc vocea. Ceața albicioasă care-mi trecuse prin față se domolește acum, căpătând forma de neconfundat a unui inchizitor cu o mantie albă.

— Ei, să vezi și să nu crezi! spune. O fătucă din Tamoura!

Căci mă uit țintă în ochii lui Teren Santoro!

Nu! Nu! Nu aici! Nu acum!

Vederea lui e de ajuns să mă facă să îmi dezlănțui toată energia. Îmi dezvelesc dinții spre el, când un demon cu ochi roșii se aruncă dinspre zidul din spatele meu, atacându-l cu un strigăt ascuțit. Teren tresare, pentru o clipită, dar nu își slăbește strânsoarea. Ochii i se măresc, surprinși.

— Asta ce mai înseamnă? mă întreabă, zâmbind. Ai devenit sfidătoare de când ne-am văzut ultima dată? Ridică o arbaletă și o îndreaptă spre mine: Încă o mișcare ca asta și s-ar putea să hotărăsc să îți ucid sora! Ți-am dat două săptămâni. Zâmbetul lui devine un rânjet plin de răutate: Și ai cam întârziat.

— Îmi pare nespus de rău! bâigui, cât de repede pot. Simt că mi se învârte capul: Nu... Rogu-vă să nu îi faceți niciun rău! Nu am avut cum să plec să mă întâlnesc cu dumneavoastră. M-au pregătit fără încetare. Privesc spre piața principală: Dacă Tinerele Elite mă vor vedea vorbind cu domnia voastră, mă vor ucide, și nu veți mai putea să...

Teren mă ignoră cu totul și mă ține pe loc. Strânsoarea lui e nefiresc de puternică, iar chipul lui, mult prea aproape.

— Păi, atunci, cred c-ai face bine să te pui pe vorbit. Îmi ești datoare cu niște informații.

Înghit cu greu. Pumnalele nu pot fi prea departe. Știau că mă voi îndrepta încoace și, dacă nu mă voi arăta în curând, vor începe să mă caute. Și mă vor vedea aici.

Mă strânge atât de tare, încât mă doare. Mâinile mele zboară spre locul în care mă ține de gât. Mijește ochii lui lipsiți de culoare:

— Vreau numele lor.

— Eu...

O, ce-aș putea să-i spun, fără să aduc pieirea asupra Pumnalelor?

Mintea mea caută, disperată, soluții.

— Te-am văzut sosind la sărbătoare însoțită de un consort de la Curtea Fortunata, îmi spune Teren. A mai fost cu tine și înainte. E unul dintre ei?

Nu!

Scutur din cap automat, lăsând minciuna să iasă.

— E doar însoțitorul meu.

— Doar însoțitorul tău, zici! murmură, privindu-mă drept în ochi.

Simt cum mă podidesc lacrimile. *Te rog, te rog, să nu îi faci vreun rău lui Raffaele!*

— Da.

Teren scoate un sunet gutural, mânios:

— Dă-i drumu'! *Vorbește! Signorina* Gemma e, cumva, un nume care-ți sună cunoscut? Ai habar de ce a participat la cursele de calificare?

Clatin din cap ca o proastă neștiutoare.

— *Cine îi conduce?* continuă el.

Nu! Nu! Nu pot să îi trădez!

— Nu știu! Chiar nu știu!

Teren mijește ochii din nou și își ridică arbaleta, cu un braț, apoi mi-o vâră sub ochi.

— Minți!

— Nu, nu mint! șoptesc, în strânsoarea lui.

— Violetta va plăti amarnic pentru asta, așa să știi. Nu tu! *Violetta!* Se apleacă, vorbindu-mi mieros acum: Vrei să auzi în amănunțime tot ce-i voi face?

Îmi șoptește la ureche, un detaliu după altul, și încep să plâng. Nu știu ce să fac. Gândurile mele sunt învălmășite. Violetta... Mă uit iar spre haosul din piață. Unde o ține închisă, oare? Energia se agită în interiorul meu, hrănindu-se cu teroarea mea. Mă imploră să o eliberez, dar o țin captivă.

— Vă implor, *messere!* spun. Vă voi spune tot ce doriți să auziți! Dar mai acordați-mi încă o săptămână! *Vă rog!* Nu puteți fi văzut aici, cu mine. Nu ne va fi niciunuia de niciun folos. Privesc spre alee: Nu avem timp. Sunt aici și ei, cu toții. Nu pot…

Înainte să mai pot spune ceva, Teren își ridică privirea. Fac la fel și văd o fluturare de robe întunecate pe acoperișuri. Un fior de teroare mă face să mă cutremur.

Pumnalele! Vin! Ne vor vedea!

În jurul nostru, ceilalți inchizitori sunt ocupați să pună capăt haosului. *Nu are suficienți oameni cu el!* îmi dau seama. Simt că-și cântărește opțiunile, hotărând dacă are sau nu timp să mă silească să îi ofer niște răspunsuri, chiar înainte ca Pumnalele să ne găsească.

Te rog, dă-mi drumul!

Momentul lui de ezitare dispare. Mă apucă de guler și mă trage mai aproape.

— Îți mai dau doar trei zile, îmi spune, pe ton scăzut. Dacă nu-ți vei respecta cuvântul dat, voi trage o săgeată prin gâtul surorii tale, de-o să-i iasă prin ceafă. Și va trebui să se considere tare norocoasă dacă acesta va fi primul lucru pe care i-l voi face. Rânjește, iar dinții îi sclipesc în noapte: Putem fi dușmani, Adelina, sau putem fi cei mai buni prieteni. Ai priceput?

Atât are timp să îmi mai spună. Ridic privirea spre acoperișuri. Îl văd pe Dante ghemuit, cu săgeata pregătită, privindu-ne pe amândoi din spatele măștii.

Un fulger de robe de culoarea safirului îl lovește pe Teren, trântindu-l la pământ și eliberându-mă. Mă izbesc de zid. În fața mea e un amestec de alb și albastru – Teren o aruncă pe Tânăra Elită cât colo și apoi se ridică în picioare. Cei doi se înfruntă. Enzo este cel care mi-a sărit în ajutor, iar chipul îi e ascuns de masca lui argintie. Și-a scos amândouă pumnalele din teacă.

— Distrugătorul însuși! exclamă Teren, îndreptându-și arbaleta spre prinț și scoțându-și, în același timp, sabia. Mereu vrei să salvezi câte un *malfetto*, nu-i așa?

Tăișurile lui Enzo se înroșesc, apoi devin albe din cauza căldurii. Se aruncă spre Teren, înainte ca acesta să poată trage cu arbaleta, apoi lovește, căutându-i ochii. Teren se ferește, cu o ușurință care mă uimește și își flutură sabia într-un arc, fiind cât pe ce să-l lovească pe Enzo în piept, înainte ca el să apuce să se dea la o parte. Din mâinile lui Enzo țâșnesc flăcări care îi cuprind pe amândoi într-o fulgerare de lumină. Prin tot infernul, îl zăresc pe Teren cum își încrucișează sabia cu pumnalul lui Enzo.

Flăcările nu par să îi facă niciun rău inchizitorului general. Pielea lui arde pentru o clipă, apoi redevine netedă, neatinsă. Înlemnesc. Nu e doar o iluzie a luminii. Într-adevăr, *flăcările nu îi fac niciun rău!*

Cum e posibil? Doar dacă nu cumva…

— Fugi! se răstește Enzo spre mine.

Armele li se ciocnesc cu răsunet. Iar și iar... Deasupra, o săgeată plutește și îl atinge pe Teren lângă gât, străpungându-i umărul. Inchizitorul icnește de durere, dar, spre groaza mea, o smulge fără o vorbă. O aruncă apoi cât colo. Pielea i se lipește la loc, vindecându-se în câteva clipe, până când pe umăr nu îi mai rămâne decât o pată de sânge.

Teren este o Tânără Elită! îmi dau eu seama.

Îmi recapăt echilibrul și o rup la fugă. Când privesc în sus, o văd pe Lucent, cu arcul și săgeata ațintite spre Teren, încercând să găsească un punct bun.

O mână aspră mă prinde de braț. Mă întorc și privesc drept în masca argintie a unui Pumnal.

Dante!

— Ce-ai zice să ne învălui pe toți într-o mantie de invizibilitate și să ne scoți de aici imediat?

În vocea lui deslușesc ceva care mă face să înghețe. Ceva din ochii lui îmi spune că a văzut mai mult decât mi-aș fi dorit să vadă, în seara asta.

Se aud strigăte. În jurul nostru totul e numai haos, panică, oameni înnebuniți și vâjâitul unui adevărat infern alimentat de artificii care vine dinspre port. Mă silesc să fac întocmai ce mi-a spus. Ne învălui pe toți într-o fantasmă iute plăsmuită de invizibilitate, apoi el mă conduce în direcția celei mai apropiate intrări în catacombe.

În spatele nostru, Enzo a dispărut deja, la fel de repede cum a apărut.

Vocea lui Teren îmi răsună în urechi.

Îți mai dau doar trei zile...

Au fost cei mai buni prieteni, câtă vreme nu au avut habar
că se cuvenea să fie dușmani.
Cât de curând, adevărul va pricinui tot răul
pe care doar el îl poate pricinui.

Jedtare, Frați întru foc

Adelina Amouteru

Sunt singură în camera mea.

Pe străzi, oamenii strigă lozinci în sprijinul regelui sau împotriva lui, în sprijinul Tinerelor Elite ori împotriva lor.

Servitoarele vin să vadă ce fac, să se asigure că sunt nevătămată, după noaptea anterioară, dar le trimit să-și vadă de treburile lor și rămân sub cuverturi. De fiecare dată când aud că se apropie una dintre ele, sar în sus, crezând că e Dante, care și-a dat seama că sunt o trădătoare și vine să mă ucidă. Odată, aud pe coridor vocea lui Enzo, întrebând-o pe una dintre servitoare dacă mă simt bine. Gemma încearcă să mă facă să ies din camera mea, dar o refuz. Zac acolo până când razele de lumină ajung în partea cealaltă a încăperii. Amintiri cu Violetta mi se învârtesc prin minte, amestecate cu toate felurile în care Teren mi-a promis că o va tortura.

Am trei zile. Doar trei zile, și apoi va trebui fie să le spun Pumnalelor tot adevărul, fie să le trădez pe deplin.

Mă gândesc la felul în care pielea lui Teren s-a lipit la loc, după ce săgeata lui Dante i-a sfâșiat umărul. Teren este o Tânără Elită care a hotărât să ucidă alte Tinere Elite, să îi ucidă pe toți *malfetto*, în general! Răsucesc acest gând în minte, iar și iar,

fără să-i găsesc sensul. Nu e de mirare că Enzo nici măcar nu a încercat să îl atace, în timpul plănuitei mele arderi pe rug. Nu e de mirare că nu au făcut din el una dintre țintele atacurilor lor mai devreme. Cum ar putea o Elită să se întoarcă împotriva alor ei?

Deși sunt șocată, simt însă și o disperare din ce în ce mai mare. Dacă Pumnalele nu îi pot face rău lui Teren, eu, una, ce șansă am?

Raffaele e singurul care reușește, în cele din urmă, să îmi alunge gândurile negre. Vine la ușa mea, la apus.

— Te-ai trezit, așadar, îmi spune el, cu blândețe. Haide! Îmbracă-te și urmează-mă!

Dintr-odată, vreau să îi povestesc lui Raffaele totul: amenințările lui Teren, faptul că-mi ține sora captivă, ce mi-a oferit...

Ai putea să îi convingi pe ceilalți să mă ajute de îndată! Am putea organiza o misiune împreună, să-mi salvez sora!

Dar, de fiecare dată când mă gândesc la asta, șovăi. Ei doresc să pună mâna pe coroană. O încercare de a o elibera pe Violetta din ghearele Inchiziției ar fi o abatere importantă și periculoasă de la planurile lor. Le pasă, oare, îndeajuns de mine, încât să-și riște întreaga misiune? În plus, nu am habar unde se află sora mea. Teren ar putea să o ucidă înainte să ajungem la ea.

Raffaele mă privește cu atenție. Sper că nu poate intui de ce mi se schimbă atât de mult energia. Deschid gura și rostesc o propoziție inocentă:

— A venit timpul?

Când îmi vede expresia mea, încuviințează.

— Da, a venit timpul!

Am un nod în gât. Am așteptat ziua aceasta. Acum, nu mai sunt atât de sigură.

Dă să se întoarcă, apoi se oprește și mă privește iar.

— Știu că seara trecută a fost înspăimântătoare pentru tine, îmi spune el. Totul e în regulă acum, *mi Adelinetta!* Nimeni nu îți va reproșa niciodată nimic.

Crede că mă simt așa din cauza inchizitorilor omorâți ieri și fiindcă Teren m-a atacat. Nu știe ce mi-a spus Teren. Încuviințez în tăcere, lângă el, dar îmi țin privirea pironită în pământ.

Ne croim drum pe coridoarele bine cunoscute de acum și ne îndreptăm apoi spre curte și spre peșteră. Niciunul din noi nu spune nimic.

În sfârșit, intrăm în peșteră. Pentru a doua oară doar, văd toate Pumnalele adunate la un loc. Singurul care lipsește este Enzo. Absența sa îmi înfige ghimpele groazei în suflet. Probabil e la moșia sa regală sau își adună binefăcătorii.

Sau... dacă Teren i-a descoperit identitatea? Dacă Inchiziția e acum pe urmele lui?

Raffaele îmi face semn să mă apropii. Fac ce îmi cere, până când sunt la doar câțiva pași de el. Celelalte Pumnale privesc, fără un cuvânt. Gemma îmi zâmbește, la fel și Michel. Zâmbesc și eu, cu sfială, drept răspuns. Din celălalt capăt al peșterii, Dante mă privește amenințător. Încerc să îl ignor, dar chipul lui mă umple de neliniște, amintindu-mi de cuvintele lui Teren. *La ce se gândește oare? Ce a văzut?* Îi privesc iar pe ceilalți, căutând vreun detaliu care, poate, mi-a scăpat. Știe cineva ceva?

Raffaele face un pas spre mine și îmi dă o bocceluță de material frumos împăturită. Când se dă la o parte, văd că deasupra se află și o mască argintie. O iau, în tăcere, și o ridic în fața mea. *Ei nu știu încă nimic.*

Mâinile îmi tremură și nu le pot controla. În ciuda tuturor, inima îmi tresare, totuși, de bucurie. Acestea sunt masca *mea* de argint și mantia *mea* întunecată. De azi înainte, voi fi una de-a lor. Pentru prima dată în viață, am fost acceptată într-un grup!

Bucuria pălește repede, iar groaza mistuitoare îi ia locul.

— Repetă după mine! spune Raffaele.

Încuviințez, dând din cap. Am gâtlejul uscat. Cuvintele sale răsună în peșteră:

— Eu, Adelina Amouteru...

Violetta va plăti amarnic pentru asta, așa să știi. Nu tu! Violetta! aud parcă aievea vorbele inchizitorului general.

— Făgăduiesc solemn să servesc cu credință Societatea Pumnalului, să sădesc teama în inimile celor care conduc Kenettra...

Vă implor, messere! *Vă voi spune tot ce doriți să auziți! Dar mai acordați-mi încă o săptămână! Vă rog!*

— Să iau, chiar și prin moarte, ceea ce ne aparține de drept, și să fac astfel încât puterea Tinerelor Elite să devină cunoscută fiecărui bărbat, femeie și copil.

Îți mai dau doar trei zile... Dacă nu-ți vei respecta cuvântul dat, voi trage o săgeată prin gâtul surorii tale, de-o să-i iasă prin ceafă.

— Dacă-mi voi încălca jurământul, fie ca pumnalul să-mi ia ce i-am luat eu pumnalului.

Repet jurământul. Vorbă cu vorbă. Întunericul plutește înăuntrul meu.

Dacă-mi voi încălca jurământul, fie ca pumnalul să-mi ia ce i-am luat eu pumnalului.

Raffaele își înclină capul în fața mea, când terminăm.

— Bine ai venit în Societatea Pumnalului! îmi spune el, zâmbindu-mi. Lup Alb...

După ceremonie, mă îmbrac în veșminte roșii și mă îndrept împreună cu Gemma spre capătul peșterii. Ceilalți sunt deja acolo când ajungem, împreună cu câțiva străini înveșmântați în haine bogate, de aristocrați. Să fie niște binefăcători? În jurul lor se învârt câteva consoarte de la Curtea Fortunata. Pumnalele s-au îmbrăcat cu veșminte de ceremonie din Kenettra în această seară și acum stau într-un cerc, pe divane moi, în încăperea din adâncuri, ignorând tăvile cu struguri reci și vin aromat. În ciuda conversațiilor aprinse pe care par să le aibă cu străinii îmbrăcați fastuos, sărbătoarea plutește în aer, de parcă ar anunța că ei toți se apropie de împlinirea țelului lor suprem. Atmosfera contrastează în mod bizar cu urnele cu cenușa răposaților care stau înșirate de-a lungul pereților. Vocile tuturor sunt joase și însuflețite. Privesc totul de parcă nu ar fi decât o reverie plină de culoare care mă înconjoară. Nimic nu îmi pare real. Undeva, dincolo de pereții aceștia, se înalță Turnul Inchiziției.

Cum să găsesc o ocazie de a ieși de aici?

Disting silueta lui Enzo în mijlocul grupului. Raffaele nu e de găsit. Poate că nu participă la această întâlnire sau poate e ocupat. Încerc să-mi explic absența lui.

— Adelina!

Vocea Gemmei pătrunde prin vârtejul gândurilor mele. Îmi zâmbește, apoi mă conduce spre grup. Străinii îmi aruncă priviri curioase. Îi privesc și eu. Doar unul mi-e cunoscut: matroana de la Curtea Fortunata, astăzi îmbrăcată într-o rochie bogată, din mătase, albastru cu auriu.

— Aceștia sunt nobilii noștri binefăcători, care sprijină financiar societatea noastră, îmi șoptește Gemma, când ne așezăm pe divan. Sunt, cu toții, nerăbdători să te cunoască.

Așadar, aceștia sunt oamenii care îl sprijină pe Enzo și revendicarea lui la tron! Gemma îmi prezintă toți oamenii din cerc, vorbind însuflețit, oprindu-se să mi-l arate pe tatăl ei. Zâmbesc și îmi joc rolul, când fiecare dintre ei mă salută, pe rând, cu priviri lungi. În celălalt capăt al încăperii, Enzo se sprijină de spătarul unui divan, cu un pahar de vin în mână, cu picioarele încrucișate pe o măsuță joasă și cu chipul în parte ascuns de o mască. Mă privește iute și revine la conversație.

— Am auzit că regele nu poate anula Turnirul Furtunilor, îi spune unul dintre binefăcători lui Enzo. L-ar face să pară prost și nevolnic în ochii poporului. El și regina trebuie să-și facă apariția, fiindcă așa cere tradiția.

— Ăsta e exact impasul în care vrem să-l vârâm, adaugă un altul.

— Oare iluzionista ta ne poate ajuta să pătrundem în palat? întreabă un al treilea și ochii i se îndreaptă spre mine, iar eu mă simt cuprinsă de un fior de neliniște. Oamenii sunt pregătiți să dea o lovitură de îndată, după tot ce s-a petrecut seara trecută. Am putea încerca să facem ceva înainte de turnir, chiar și în seara asta.

Enzo clatină din cap:

— Sora mea nu se va afla împreună cu regele. Apartamentele lor se află la părți opuse ale palatului. Talentele Adelinei nu sunt încă îndeajuns de puternice pentru a menține o iluzie atâta vreme. Turnirul e cea mai bună ocazie a noastră.

Ceilalți încep să murmure, cuprinși de frustrare. Michel se lasă pe spate și își ridică paharul cu vin, în semn că își cere scuze față de Enzo pentru situația în care ne aflăm.

— Dac-aș putea desface lucruri vii, reale, aș intra cu dragă inimă în palat și i-aș descompune pe membrii familiei regale pentru a-i alcătui apoi din nou tocmai într-un vârf de stâncă, și asta numai și numai de dragul tău!

Se aud râsete pe ici, pe colo.

Lucent își dă ochii peste cap, răsucindu-și o șuviță blondă în jurul unui deget.

— Eu încă mai cred c-ar trebui să dăm uitării nenorocita asta de țară, să plecăm în Beldain și să trăim regește acolo. Unele popoare chiar știu cum să se poarte cu un *malfetto*.

Acum se aud parcă mai multe râsete, în timp ce Michel o ia, cu afecțiune, peste picior pentru accentul ei.

Privesc în jur amorțită, încercând să intru în joc.

— Într-o bună zi, chiar așa va face, să știi, îmi șoptește Gemma. Tresar, apoi mă gândesc că mă crede derutată de conversație: Michel, adică, mă lămurește ea. Își va da seama cum să desfacă până și creaturi vii. Spune că deocamdată energia sufletului îi stă în cale.

Energia sufletului?

Dacă Michel mi-ar putea zări energia sufletului, oare ce ar vedea cu adevărat?

Conversația revine la mine și aud cum numele îmi e pomenit din nou.

— Și iluziile ei chiar sunt plăsmuite îndeajuns de bine, încât să ne ajute să participăm la turnir? îl întreabă un binefăcător pe Enzo.

— Da, Alteța Voastră, chiar așa: își poate face treaba cum se cuvine?

— Demonstrație! Vrem o demonstrație!

— Adelina! mă strigă Enzo, brusc, privind în direcția mea.

Ca la un semn, toți nobilii se întorc și ei spre mine.

Clipesc, surprinsă:

— Da, Alteța Voastră?

— Te rog să creezi fantasma unei persoane, pentru noi!

Șovăi, apoi inspir și mă concentrez asupra întunericului care sălășluiește în pieptul meu. Treptat, țes în aer un chip care seamănă cu al lui Enzo: același nas, aceiași ochi, aceeași gură și același păr... Plăsmuiesc până și cicatricea subțire de pe obraz. Nobilii încep să murmure între ei. Nu e tocmai perfectă – detaliile sunt lipsite de rafinament, are aspectul nefiresc, fals al unei fantasme care nu e tocmai umană, iar textura pielii arată că sunt încă o diletantă. Și tremură puțin. Din când în când, devine chiar transparentă. N-ar fi credibilă văzută de aproape. Dar va fi suficientă. Mențin iluzia o clipă, apoi o eliberez.

Enzo îmi zâmbește.

— Când va începe Turnirul Furtunilor, spune el, regele și regina vor anunța cursele de cai, apoi le vor privi dintr-un punct de observație aflat în apropierea pistei. Dacă o poți deghiza pe Gemma, nimeni nu o va remarca pe spinarea unui cal. O poți aduce suficient de aproape ca să lovească?

Și astfel anunță, în fața tuturor binefăcătorilor, că voi participa la misiunea lor finală. Inima îmi tresaltă de bucurie, apoi mi se strânge dureros, căci îmi amintesc, din nou, cuvintele lui Teren.

— Da, pot face asta, răspund.

Nobilii mă privesc, încântați. Enzo îmi zâmbește plăcut și ciocnește pahare, dar, chiar și aici, în siguranța peșterii și înconjurat de binefăcători, încă mai păstrează o urmă de precauție în gesturi și neliniștea cuiva preocupat de alte probleme.

Mă întreb dacă simte că e ceva suspect, în neregulă *cu mine*. Le mulțumesc zeilor că Raffaele nu e și el aici, să remarce cum mi se schimbă alandala energia mea întunecată. Probabil că

are un client în seara asta. Vinul aromat îmi mai domolește neliniștea, iar eu mă trezesc că întind iar paharul, ca să-mi fie reumplut de consorți.

— Pari cu mult mai puțin bucuros decât s-ar cuveni, îi spun lui Enzo cu voce scăzută, într-un moment când conversația sa cu nobilii lâncezește.

El mă privește, părând să-și cântărească răspunsul, apoi îmi evită comentariul.

— Sărbătorești, *mi Adelinetta?* mă întreabă și apoi face un semn de încuviințare din cap spre un consort care îi umple paharul a doua oară. Inima îmi tresare puternic la felul în care îmi pronunță numele de alint: Ai grijă! Vinul acesta e tare.

E adevărat. Vinul îmi dă curaj și mă ajută să uit.

— Sunt Lupul cel Alb, îi răspund. Cu siguranță, asta merită și un al doilea pahar.

Buzele lui Enzo se arcuiesc într-un zâmbet amuzat, iar eu simt tumultul atracției ridicându-se în mine. Cum să îi spun despre pactul meu cu inchizitorul general? Ochii lui se îndreaptă spre celelalte Pumnale.

— Așa este. Ridică paharul și nobilii i se alătură: Pentru Lupul cel Alb! spune, privindu-mă în ochi. Și pentru începutul unei noi epoci!

Gemma se apleacă spre mine, când sorb din vin.

— Îl placi, nu-i așa? mă tachinează ea, lovindu-mă cu cotul în coaste.

Tresar și o lovesc și eu.

— Ia mai taci! îi șuier.

Gemma râde, încântată de expresia feței mele, apoi se împinge și sare sus pe divan. Are picioarele goale. Trag din nou aer adânc în piept, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc. *Normal că doar își râde de mine!*

Enzo o privește. Ea își încrucișează brațele.

— Să știi c-am exersat, Distrugătorule! declară ea. Ia uite!

Și, spunând acestea, arată spre Enzo, apoi mijește ochii. Privesc, curioasă.

— Tu! poruncește ea. Adu-mi o felie de pepene!

Enzo ridică o sprânceană.

— Nu! răspunde el sec, iar binefăcătorii râd din toată inima.

Tatăl Gemmei zâmbește cu îngăduință.

Gemma râde cu ei, apoi își dă ochii peste cap și se lasă să cadă înapoi pe divan.

— Așteaptă tu numai! îi declară *signorina* prințului. Bărbații nu-s cu mult mai complicați decât animalele. O să-mi dau eu seama cum să-i conving!

Copilăriile sale îl silesc pe Enzo să zâmbească plin de afecțiune, ceea ce îl mai liniștește puțin.

— Nu am nicio îndoială, micuța mea Hoață-de-Stele! îi răspunde și ea îi zâmbește larg, în timp ce tot mai multe hohote de râs se aud dinspre Pumnale și nobili.

Încerc din răsputeri să lupt cu invidia care mă chinuie când văd cum râde Gemma împreună cu tatăl ei.

Una dintre consoarte bate din palme.

— Un joc! exclamă ea. Haideți să jucăm ceva!

Și face să circule colane de mărgele printre noi. Nu cunosc jocul, dar se pare că toți ceilalți îl știu, fiindcă se pun pe strigat și fluierat. Consoarta îmi remarcă privirea derutată, așa că îmi explică:

— Trebuie să îți pui mărgelele la gâtul persoanei la care ții cel mai mult, explică ea, zâmbind. Cine are cele mai multe colane, la sfârșit, câștigă.

Strigătele și râsetele se întețesc și zboară iute, în toate părțile. Gemma încearcă să fure colanele tuturor pentru ea însăși, doar

pentru ca Lucent să i le arunce din mâini cu o pală de vânt, și apoi să o împingă pe fată și să o înghesuie între pernele divanului. Toți aristocrații bat din palme, aplaudându-le pentru felul în care își etalează puterile și discutând pe șoptite despre ce se va întâmpla în timpul turnirului. Câteva consoarte își trec colierele în jurul gâtului lui Michel, făcându-l să rânjească și să-și arate toți dinții. Chiar și Dante, în ciuda permanentei lui încruntări, o lasă pe una dintre consoarte să-i treacă un colan după gât și îi cuprinde mijlocul cu brațul.

Gemma îmi oferă mărgelele ei, la fel și unul dintre consorți. Roșesc și izbucnesc în râs. Enzo ne privește pe toți cu o expresie calmă. Se joacă apoi cu colanul de aur printre degete, adâncit în gânduri.

— Haideți, Alteța Voastră! îi strigă Michel, rotindu-și toate cele trei coliere în jurul mâinii. Rânjește: Doar dacă nu cumva țineți la Măria Voastră mai mult decât la oricine altcineva!

Se aud încă și mai multe râsete lipsite de griji. Enzo îi zâmbește puțin, apoi își aruncă în aer colanul.

— Atunci, al tău să fie! răspunde el.

Michel face un semn spre colan, care dispare și îi reapare în jurul mâinii. Și-l pune la gât, cu un rânjet triumfător. Enzo o îndepărtează pe consoarta care încearcă să îi mai dea un colier și privește cum se ceartă ceilalți pentru premii, unul mai entuziasmat decât celălalt.

Niciunul nu are habar ce-mi trece prin minte. Niciunul nu știe că, în timp ce se bucură cu toții, eu nu mă gândesc decât la ce să fac în legătură cu Teren, cum să ajung la Turnul Inchiziției, pentru a-mi salva sora. La cum să îi trădez pe toți cei prezenți.

Mă clatin pe loc. Ceilalți nu remarcă, însă Enzo, da și se întoarce să mă privească. Pun jos paharul cu vin și inspir

adânc, dar nu îmi e de niciun ajutor. Întunericul mi se adună în stomac, hrănindu-se, lacom, cu teama mea. Nu mai pot rămâne aici!

Îmi ia doar o clipă să-mi dau seama că Enzo s-a ridicat de acum în picioare. Face pași repezi spre mine, îmi oferă o mână înmănușată și mă ajută să mă ridic și eu. Mă sprijin de el, nesigură. Ceilalți se opresc o clipă să ne privească, și unele râsete pălesc.

— Te simți bine, Adelina? strigă Gemma.

Vreau să spun ceva, dar îmi vine greu să mă concentrez. Enzo mă înconjoară cu brațul și mă ghidează afară din cerc.

— Continuați, rogu-vă! le spune celorlalți. Mă-ntorc de-ndată! Apoi, mă conduce spre curte și îmi spune pe un ton scăzut: Ți-ar prinde bine să te odihnești puțin!

Nu îl contrazic. Pe măsură ce larma celorlalți se estompează, lăsând să se mai audă doar ecoul pașilor noștri pe aleea de piatră care duce către suprafață, îmi revin încet, încet. Întunericul scade puțin, alungat de bătăile inimii lui Enzo. Mâna lui e fierbinte pe trupul meu. Îmi simt picioarele moi, dar el mă sprijină. Capul meu îi ajunge la umăr și îmi amintesc din nou cât de înalt e el și cât sunt eu de mică.

— Nu cred că am trecut încă peste seara trecută, șoptesc, în timp ce mergem, încercând să găsesc o scuză potrivită.

— Nu-ți cere scuze! îmi răspunde Enzo. Teren nu e un inchizitor ușor de înghițit.

Mă uit la el. Sunt plină de curiozitate.

— Focul tău nu l-a rănit! hotărăsc să spun. Ai... știut mereu ce este?

Enzo șovăie.

— Îl cunosc de când eram amândoi doar niște copii.

Spune asta într-un fel ciudat, de parcă Teren i-ar fi simpatic.

— El e singura Elită pe care Raffaele nu o poate simți.

Raffaele!

— Unde e Raffaele în seara asta?

— Matroana Curții Fortunata m-a informat că Raffaele a fost chemat acasă la un client, spune Enzo, după o clipă. Sunt convins că totul e bine.

Dar ceva din tonul lui îmi spune că Raffaele ar fi trebuit să se întoarcă, până acum. Privesc în jos, încercând să nu mă gândesc la ce e mai rău.

Ajungem la zidul care se deschide spre fântânile din curte. A început să burnițeze mărunt, răcind aerul nopții. Deja sunt capabilă să merg iar de una singură, și mă opresc pentru o clipă să savurez dansul tăcut al ploii pe pielea mea. Enzo așteaptă, răbdător. Ridic fața și îmi închid singurul ochi. Burnița e rece și îmi limpezește simțurile. Iarba umedă îmi umezește tivul veșmintelor.

— Acum mă simt mai bine, spun.

E doar în parte adevărat.

Privește și el spre curte, parcă admirând strălucirea pe care ploaia o aduce peisajului nocturn. În ochi are o privire pierdută. În sfârșit, se întoarce iar spre mine. Pare că ar vrea să mă întrebe ce mă supără, de parcă ar ști că e mai mult decât pretind, dar nu o face.

Îți pot spune oare totul? aș vrea să-l întreb. *Te-ai întoarce împotriva mea?*

Enzo mă privește în tăcere. Felinarele de pe zidul grădinii îi înconjoară chipul cu o aureolă de lumină umedă, aurie, iar picăturile de apă din părul lui scânteiază. E de o frumusețe atât de diferită față de a lui Raffaele: întunecat, intens, prevăzător, poate chiar amenințător... Dar parcă zăresc în el și o blândețe și o dorință provocatoare. Ceva misterios îi sclipește în priviri.

Vinul aromat de mai devreme îmi dă o împunsătură de curaj. Cu un gest de nestăvilit, îmi scot un colan de mărgele și i-l pun lui la gât. Mâinile mele îi ating părul stacojiu, pielea. Aproape că mă aștept să mă dea la o parte, dar nu o face. Ochii lui sunt făcuți parcă din întuneric lichid, superbi, cu firicele roșii, înconjurați de gene lungi și plini în clipa aceasta de o emoție adâncă. Apoi, mă ridic pe vârfuri, trag de colan spre mine și îi apropii buzele de ale mele.

Plutesc acolo pentru o clipă, amețită de șuvoiul de curaj. Lui nu i se clintește însă niciun mușchi. Spre surprinderea și nemulțumirea mea, căldura lui nu mă străbate deloc atunci când mă lipesc de el. Nu în felul în care a făcut-o când m-a sărutat la Lunile de Primăvară.

Are teama în suflet. Își reține energia! înțeleg.

Asta mă readuce la realitate, și, dintr-odată, mă simt prost. Ultimul nostru sărut a fost necesar, a făcut parte din deghizarea noastră. N-a fost decât atât și nimic mai mult! Mă trag înapoi. Ploaia îmi cade, rece, pe față.

Sunt o proastă!

Nu sunt în stare să mă comport adecvat acum – prea multe gânduri îmi aleargă prin minte, epuizându-mă. Sunt prea stânjenită să îl privesc în ochi, așa că dau să mă retrag.

Mă prinde de talie cu mâna înmănușată și mă oprește. Rămân nemișcată o clipă, tremurând. Piucăturile de ploaie îi sclipesc pe gene. Cealaltă mână îmi ridică bărbia. Am timp doar să privesc o dată spre el, înainte să-și apropie buzele de ale mele. Apoi, mă sărută, mă sărută *cu adevărat*, ca și cum ar dori mai mult.

Căldura explodează înăuntrul meu, străbătându-mi fiecare venă, un foc atât de intens, încât nici nu mai pot respira. Gura mi se deschide după aer, până când el reia sărutul. Mâna pe care

o folosește ca să-mi ridice bărbia îmi alintă acum maxilarul, cu blândețe, dar, chiar dacă-și reține talentele letale, simt puterea brută care e adunată dedesubt. Mă lipește de zidul umed, iar trupul lui îl apasă pe al meu. Nu-mi mai amintesc nimic. Mă ridic pe vârfuri și îi înconjor gâtul cu brațele. Îi simt conturul pieptului prin tunică și cămașa de in, trupul care-l face uman, dincolo de puterile lui de Distrugător.

Sărutul lui continuă parcă la nesfârșit, așa că nu mai par în stare să pot gândi. Mâna îmi alunecă de pe ceafa lui pe gâtul pe care cămașa îl descoperă vederii mele. Dau la o parte pânza de in, dezvelindu-i pielea și linia fină a claviculei, apoi curba umărului său maroniu. Degetele mele îi pipăie cicatricea de pe piele. Îmi ia mâna și mi-o lipește cu putere de zid, deasupra capului. Săruturile sale îmi rătăcesc în jos, pe gât. Căldura se răspândește parcă în unde de dogoare pe pielea mea, de oriunde mă ating buzele sale. Simt că mor de rușine. O să mă prăbușesc, sunt convinsă, dar el mă ține bine. Marginile fustelor mi se ridică, lăsându-mi urme umede pe picioare. Mâinile lui înmănușate... Piele moale, pe pielea mea. Apoi, un alt val de foc lichid îmi traversează corpul, iar eu nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Picăturile mărunte de ploaie care îmi aterizează pe buze și pe piele sunt ca niște înțepături de gheață pe dogoarea care mi-a cuprins trupul. Când îmi mijesc ochiul, prin burniță, văd respirația ridicându-mi-se în cerul noptatic. Degetele îmi sunt străbătute de un fior necunoscut. *Nu mai pot gândi – o să îmi pierd controlul.* Firele energiei mele încep să mi se strecoare afară din piept, căutând inima lui Enzo, răsucindu-se în jurul firelor lui de energie, acoperindu-le cu întuneric.

E periculos! Ce facem noi e tare periculos! O luminiță pâlpâie ca un avertisment înăuntrul meu, și, cu toată puterea de

care sunt în stare, îmi silesc toate plăsmuirile să se întoarcă înapoi, să revină sub controlul meu.

— Oprește-te! îi șoptesc, împingându-l la o parte.

Se retrage și el imediat, luând cu sine căldura energiei sale. Trupul mi se răcește dintr-odată. Pare derutat, de parcă nu și-ar aminti ce s-a petrecut. Ochii lui îmi caută chipul. Clipa de pasiune a luat sfârșit, iar toate gândurile mele întunecate se întorc brusc, lăsându-mă slăbită și amețită. Pielea mă furnică. Oare ce a încercat să facă energia mea? Simt încă urmele firelor întunecate, dornice să-l atingă pe Enzo, să-l copleșească.

— Nu am încă șaptesprezece ani, hotărăsc să îi spun. Nu mă pot oferi încă nimănui.

Enzo încuviințează.

— Firește! Firește!

Pare să mă recunoască din nou, dintr-odată, iar expresia lui mă derutează. Îmi zâmbește puțin, de parcă și-ar cere scuze.

— Să nu îi înfuriem pe zei, atunci!

Mă conduce afară din curte și înapoi pe coridor. Mergem în tăcere, iar inima îmi bate în ritmul pașilor. În sfârșit, ajungem la ușa iatacului meu. Enzo nu mai rămâne nicio clipă cu mine. Îmi face o plecăciune curtenitoare și îmi urează noapte bună. Îl privesc plecând, până când face o cotitură și dispare. Apoi, intru în cameră.

E întuneric, iar reflexiile picăturilor de ploaie pe geamuri pictează umbre mișcătoare pe pereți. Stau lipită de ușă, o vreme, amintindu-mi de sărut. Obrajii îmi ard, încă. Trec clipe bune, și nu mai știu de când stau așa. Oare chiar mi-am trecut mâna de-a lungul gâtului său dezvelit, de-a lungul claviculei, de-a lungul umărului său dezgolit? Chiar mi-a scăpat energia de sub control, căutând să îl învăluie?

Trebuie să-i spun! Negreșit!

Sunt, în mod oficial, o Tânără Elită, de acum. Ar trebui să le pot spune totul Pumnalelor. Enzo mi-a mărturisit că îl cunoaște pe Teren. Dacă ar fi să îi spun cuiva despre cele șoptite de Teren, *el* ar fi cel mai potrivit. Dintr-odată, simt că mă mișc iar spre ușă. Ies, apoi urmez coridorul pe care am venit. Nu voi mai avea o a doua șansă ca aceasta.

Cerul e complet întunecat, când îmi croiesc drum înapoi pe coridor, iar lumânările care îl încadrează sunt deja aprinse. Nu se mai aude decât zgomotul ploii care bate ritmic în acoperiș. Mă îndrept spre peșteră. Dinăuntrul său plutesc spre mine râsete și frânturi de conversație. Toată lumea e încă acolo, probabil, și, după zgomot, aș spune că vinul curge încă fără restricții. Îmi tremură mâinile.

Ajung la culoarul care dă spre peșteră, apoi mă opresc în spatele ultimului stâlp din fața încăperii. Ici și colo, văd o sclipire a părului stacojiu al lui Enzo. Vederea lui face ca inima să îmi bată cu putere.

Sunt una dintre ei, acum! îmi spun. *Sunt prietenii și aliații mei. Merită să știe.*

Vreau să fac un pas.

Dar mă opresc.

Dante l-a tras pe Enzo deoparte. Schimbă câteva cuvinte între ei, apoi Dante face semn spre coridorul unde mă aflu. Se îndreaptă spre mine, căutând un loc pentru o discuție între patru ochi. Mă încordez. Mă vor descoperi dacă rămân aici! Fără să știu de ce, din teamă, din curiozitate sau din bănuială, alunec înapoi în umbră și chem o perdea de invizibilitate să mă acopere. Pictez iluzia unui coridor pustiu deasupra mea, amestecându-mă cu umbrele zidului și stâlpului. Și încerc să îmi țin răsuflarea.

Despre ce vorbesc oare? Lângă mine apare, fără niciun avertisment, fantoma tatălui meu, cu pieptul strivit ridicându-se și coborând, în ritmul respirației, cu gura răsucită într-un zâmbet întunecat. Își pune mâna scheletică pe umărul meu și arată spre siluetele lor, care se apropie. *Vezi asta?* îmi șoptește, în ureche, transformându-mi măruntaiele în gheață. *Hai să auzim ce are să-i spună dușmanul tău iubitului tău!*

Vreau să îi ignor vorbele, dar, când Enzo și Dante ajung, în sfârșit, pe coridor și se opresc la nici zece pași de mine, îi aud.

Într-adevăr, eu sunt aceea despre care vorbesc.

Și Moritas s-a înălțat din lumea de dincolo cu o asemenea furie în ochi, încât toți cei care au văzut-o au căzut în genunchi și au prins a plânge, cerându-i îndurare. Dar Moritas nu avea nicio dorință să ierte pe cineva. Și a poruncit pământului, și pământul s-a cutremurat, iar munții au îngropat satul în cenușă și piatră.

Căpitanul Ikazara Terune, Istorisire a distrugerii Insulei Teaza

Adelina Amouteru

Inima îmi bate cu putere în piept. Mă rog tuturor zeilor ca ei să nu o audă.

— Fapt e că a fost recunoscută, spune Dante.

Doar sunetul vocii sale și e de ajuns să îmi trimită un fior de mânie prin tot trupul, totodată aducând cu el și amintirea amenințărilor sale din timpul antrenamentului.

— Și nu numai că a fost recunoscută, i-am văzut cu ochii mei cum *își vorbeau!* Se încruntă: Ție ți-a spus ce-au discutat?

— O împinsese în zid... Ea a-ncercat să-l atace...

Dante scrâșnește din dinți:

— Crede-mă, au vorbit mai mult de-atât. Unde-i ea acum?

— Se odihnește, îi răspunde Enzo.

Dante îl așteaptă, sperând că prințul va spune mai mult de-atât. Când nu mai primește niciun răspuns, continuă, mârâind aproape:

— I-ai mai ucis și înainte pe unii dintre ai tăi, când au pus în pericol întregul grup.

Enzo nu mai spune nimic, amintindu-și parcă de ceva ce ar prefera să uite. Îmi încleștez mâinile:

— Prezența ei ne pune în pericol pe toți, continuă Dante. Mai avem doar câteva zile înainte de Turnirul Furtunilor și Adelina nu poate fi recunoscută, nu din nou.

— Dar ea ar putea fi singura care să ne ofere o cale pentru a ne apropia îndeajuns de rege și de regină!

— Da, numai că, la fel de bine, ar putea fi și aceea care ne pune bețe-n roate! Nu ți se pare ciudat că Inchiziția le-a interzis tuturor celor declarați *malfetto* să participe la turnir chiar în aceeași zi în care a mers să privească Adelina cursele de calificare, împotriva voinței tale?

— Dac-ar fi vrut să ne trădeze, inchizitorii ar năvăli asupra noastră chiar acum! Enzo își duce mâinile la spate: Sau ar fi venit deja.

Dante îl privește, suspicios:

— Asta e tot, *Alteță*?

Enzo mijește ochii:

— Ce propui?

— Te-am văzut cum ai condus-o în iatacul ei. Toate celelalte Elite bănuiesc ceva. Eu te cunosc de ani buni și îți pot citi adevărul pe chip.

— Nu-i nimic de citit!

— Îți amintește de Daphne, așa-i? Cu mutrișoara aia a ei de tamourană?

Simt că mă cuprinde amorțeala.

Daphne? Cine-i Daphne asta?

Prin ceața care mă învăluie, simt cum un val de furie se ridică în inima lui Enzo, împingând tot mai tare, străduindu-se să iasă. Energia mă face să tresar, dar îmi acopăr gura cu mâna, ca să o astup, să o silesc să rămână la locul ei. Inima îmi bate mai tare, într-un ritm înnebunit, ca o avertizare.

— Ai grijă: pășești pe un teren periculos! îl avertizează Enzo, pe un ton scăzut.

Dante șovăie pentru o clipă, dar se încruntă și continuă. Vocea lui capătă un ton surprinzător, căci trece de la

condescendența arogantă, violentă, la ceva care transmite o îngrijorare reală:

— Ascultă-mă, rogu-te! Tuturor ne plăcea Daphne. A fost cea mai bună ne-*malfetto* din câte am cunoscut. A avut grijă de mine, să mă fac bine, și aș fi murit fără ajutorul ei. Crezi că nu am băgat de seamă de câte ori ți-ai părăsit moșia sau Curtea Fortunata și te-ai dus să o cauți? Crezi că nu știam cu toții că voiai să te însori cu ea?

Să te însori cu ea?

Vocea lui Dante se domolește.

— Crezi că nu am jelit-o și eu? Că nu am vrut să îl ucid pe fiecare inchizitor din oraș pentru ce i s-a întâmplat?

Enzo ascultă în tăcere, cu chipul împietrit. În jurul energiei sale s-au ridicat ziduri peste ziduri, care mă împiedică să pătrund și să-i ghicesc emoțiile. Mă străduiesc să mențin vălul de invizibilitate plăsmuit.

De ce nu-l faci mincinos, Enzo?

Fiindcă, firește, totul e adevărat! Nu e de mirare că Enzo mă privește, uneori, de parcă aș fi altcineva. Asta fiindcă el chiar *vede* pe altcineva în locul meu. O altă fată care a trăit cândva, pe care a iubit-o și pe care, poate, încă o mai iubește.

Dante se apleacă. Furia clocotește în el.

— Adelina *nu este ea!* Are acel foc, recunosc, și, lăsând la o parte însemnele, și chipul potrivit. Dar sunt persoane complet diferite, Distrugătorule! Iar eu îți spun că, dacă noi toți aveam o încredere nețărmurită în Daphne, *nimeni* nu are încredere în fata asta nouă. Cel mult, o tolerăm. Dante se oprește și ridică două degete: S-a împotrivit poruncilor tale și a fost văzută vorbind cu dușmanul nostru. Ai ucis Elite pentru mai puțin de-atât. I-ai oferit avantaje pe care nu le oferi altora. Te-ai înmuiat cu totul, ai o slăbiciune față de ea. *Nu-mi place* să primesc porunci, dar

totuși le accept pe *ale tale*. Nu ți-am îndeplinit ordinele ani la rând doar pentru ca acum să văd cum te dai peste cap pentru o fată care-ți amintește de o iubită moartă!

Privirea pe care Enzo i-o aruncă acum lui Dante e îndeajuns de dură, încât să-l facă pe acesta să se dea un pas înapoi.

— Sunt perfect conștient cine este Adelina! îi spune prințul, cu glas scăzut. Și cine *nu* este.

— Nu și dacă tu crezi că ești îndrăgostit de ea, Alteță!

— Nu te amesteca în treburile mele!

— Mă amestec, dacă ea te distrage de la țelurile noastre.

Enzo mijește ochii.

— Nu înseamnă *nimic* pentru mine, pricepi? se răstește el, făcând un gest nepăsător cu mâna. Nu e nimic mai mult decât un recrut al Societății Pumnalului. Face doar parte din planurile noastre. Gheața din vocea sa mă izbește cu putere: *Nu e nimic mai mult!*

Simt că mi se sfâșie inima.

Dante pufnește.

— Dacă acesta e adevărul, atunci n-ar trebui să ai dificultăți în a primi câteva sfaturi de la un alt Pumnal de-al tău! spune și se arată pe sine.

— Și ce-mi sugerezi? îl întreabă Enzo.

— Pe-onoarea mea, o voi tolera câtă vreme o vei tolera și *tu*. Folosește-o așa cum dorești. Dar, după ce vei ajunge pe tron și vei fi terminat cu distracția, ar trebui să scapi de ea. Nu-ți va rămâne loială multă vreme.

Tremur când simt întunericul care se trezește în inima lui Enzo, o furie care umbrește toată încântarea care răzbește dinspre celelalte Pumnale și binefăcătorii lor, o furie care cuprinde întreaga peșteră.

— Îți apreciez grija! spune el, după o clipă, accentuând cuvintele cu o notă rău prevestitoare. Dar conversația noastră a luat sfârșit!

— Fie precum dorești, Alteță! spune Dante, scârbit. Ne-ai condamnat, probabil, pe toți la moarte.

Se întoarce pe călcâie să se îndrepte înapoi spre grup. Enzo rămâne pe loc, cu o expresie reținută, cu ochii ațintiți la spinarea Păianjenului. Se gândește. Îmi trece prin mine că s-ar putea *să ia în considerare* vorbele lui Dante, și asta mă doare ca un pumnal răsucit în rană.

Într-un târziu, Enzo se întoarce și el alături de ceilalți. Eu rămân pe loc, ghemuită la intrarea în peșteră, învăluită în zăbranicul meu de invizibilitate, singură, atât de singură, în timp ce petrecerea își continuă cursul. Cuvintele mărturisirii pe care am pregătit-o pentru Pumnale mi se usucă pe buze. Amintirea sărutului împărtășit cu Enzo cu atât de puțină vreme în urmă mă lasă, de acum, rece, tremurând.

Nu simt nici furie, nici gelozie. Doar... pustietate. Singurătate... Izolare... Un sentiment de pierdere care-mi macină oasele. Cumva, ecourile glumelor Gemmei și ale râsetelor binefăcătorilor încep să mi se pară de-a dreptul amenințătoare, acum.

Gemma s-a purtat frumos cu tine. Raffaele te-a luat sub protecția sa! încerc să îmi spun.

Mă agăț cu disperare de aceste gânduri, căutând să-mi recapăt calmul și încercând să mă conving că Dante a mințit. Dar nu mi-e cu putință!

Sunt buni cu mine numai fiindcă au nevoie de mine. La fel ca Enzo.

Bunătatea lor e condiționată, mi-o oferă doar dacă le îndeplinesc dorințele.

Oare s-ar mai fi împrietenit cu mine dacă aș fi fost cu totul lipsită de orice valoare?

În cele din urmă, mă ridic în picioare și mă îndrept spre iatacul meu. Fantasma pe care am creat-o începe să se vălurească în jurul meu. Dacă ar fi cineva aici, pe coridor, ar putea zări un curent de mișcare în aer, o umbră stranie care alunecă de-a lungul pereților.

Ajung în iatac, încui ușa, îi permit iluziei să se împrăștie și mă ghemuiesc lângă piciorul patului. Aici, îmi eliberez toate emoțiile. Lacrimile îmi curg șiroaie pe față. Nici gând să le mai pot mărturisi ceva. Și timpul trece... Clipe, ceasuri... Cine mai știe? Cine mai ține socoteala?

Lumina lunilor se schimbă, văd pe ferestre. Acum sunt din nou în iatacul copilăriei mele, căci am fugit de tata. Apoi iată-mă, din nou, lângă balustrada din capul scărilor din vechea noastră casă, ascultând cum mă vinde tata oaspetelui său. Sau îl ascult pe Dante, care mă denunță lui Enzo.

Toți vorbesc despre mine... Întotdeauna vorbesc despre mine...

N-am făcut decât să mă învârt în cerc și tot nu am scăpat, nici pe departe, de soarta mea crudă.

Stafia tatei apare prin peretele de lângă mine. Îngenunchează în fața mea și îmi prinde fața în mâini. Aproape că-i simt șoapta atingerii, fiorul rece al morții. Zâmbește: *Nu vezi, Adelina?* îmi spune el, cu blândețe. *Nu vezi că doar eu am avut mereu grijă de tine? Tot ce te-am învățat vreodată e adevărat. Cine va iubi vreodată o* malfetto *așa ca tine?*

Îmi prind capul în mâini și îmi închid strâns ochiul.

Enzo nu e ca toți ceilalți! El a crezut în mine! M-a luat la el și m-a apărat. Îmi amintesc felul în care a dansat cu mine la serbarea Lunilor de Primăvară, felul în care m-a salvat de Teren Santoro, în timpul plănuitei mele arderi pe rug. Toate

acele zile în care ne-am pregătit împreună, blândețea sărutului său, râsul lui plin de afecțiune... Îmi tot repet aceste amintiri, până când cuvintele se încețoșează în ceva de nerecunoscut.

Dar a făcut oare toate astea pentru tine? îmi șoptește tata. *Sau pentru el însuși, pentru ca tu să îl ajuți să își ducă la îndeplinire planurile?*

Nu am habar cât de târziu e. Din câte știu, zorile ar putea sosi în curând. Sau poate că au trecut numai câteva clipe. Tot ce știu e că, pe măsură ce timpul se târăște mai departe, frântura aceea din mine care e adevărată, autentică îngăduie ca încet, dar sigur, dinăuntrul meu să iasă la iveală ceva amar. Ceva ce a fost cândva tristețe face loc furiei. Întunericul se strecoară înăuntru. Extenuată, îl primesc cu brațele deschise.

Mă ridic. Picioarele mă duc spre ușă. Mă îndrept iar spre coridor, dar, de data aceasta, nu mai merg spre peștera unde se află ceilalți. Pașii mă poartă, în schimb, în direcția opusă, aceea care mă duce afară din curte, pe străzi, în josul canalelor.

Drept spre Turnul Inchiziției.

Teren Santoro

Luminile dinăuntrul palatului ard slab, în noaptea asta. Inchizitorul general Teren Santoro își croiește drum pe coridoarele goale, urmând un traseu cunoscut. Cizmele sale răsună cu un ecou slab pe podele, iar el pășește atât de ușor, încât sunetul e aproape imposibil de auzit. La capătul coridorului se află iatacul personal al regelui. Dar la uși stau mereu gărzi. Teren face un ocol, luând-o pe un coridor mai îngust și trecând printr-un panou invizibil din zid, care îl duce direct în dormitor.

Ușa secretă se dă la o parte, fără un sunet. Ochii lui Teren se îndreaptă imediat spre pat. În lumina celor trei luni, îl poate zări pe regele care sforăie și al cărui piept se ridică și coboară sub cuverturi. Lângă el, regina Giulietta stă în capul oaselor. Ea vizitează atât de rar iatacul regelui, încât să o vadă aici i se pare tare ciudat lui Teren. Ea îi întâlnește privirea și îi face semn să se apropie.

Mirosul de vin e ca un nor care îl înconjoară pe rege și care duhnește, înțepător. Teren se apropie. O privește întrebător pe regina care se uită la el fără ca vreo expresie să i se poată citi pe chip.

Teren își scoate cuțitul de la brâu. E o armă neobișnuită, atât de mică și de subțire, încât pare un instrument chirurgical. Îl ține cu o mână, în timp ce cu cealaltă scoate un ciocan greu, de lemn, din mantie.

Teren a învățat asta, copil fiind, când tatăl său se afla pe patul de moarte, iar el stătea alături, plângând, în timp ce un doctor i-a curmat bătrânului suferința. Fusese ceva rapid și fără durere. Și, lucru mult mai important, nu cursese nicio picătură de sânge și nici nu lăsase vreun semn. Când Inchiziția îi îngropase tatăl, acesta arăta ca și cum ar fi murit în somn, cu trupul neatins.

Acum, Teren așază cuțitul ca un ac deasupra colțului interior al ochiului drept al regelui. Ridică ciocanul de lemn deasupra capătului său. Regina îl privește, tăcută.

Giulietta este conducătoarea de drept a Kenettrei. Zeii au hotărât asta, însemnându-l pe prințul Enzo și blestemându-l să devină un *malfetto*. Zeii i-au dat Kenettrei un rege slab, pe ducele de Estenzia, un nobil care nici măcar nu era parte din familia regală.

Dar Giulietta e pură! își spune Teren. *Ea se cuvine să conducă Kenettra.*

Și, cu ajutorul Adelinei, Teren le va distruge pe Tinerele Elite. Cu susținerea Giuliettei, vor scăpa întregul regat de alde *malfetto*. Teren zâmbește la gândul acesta. În noaptea asta, Giulietta va chema gărzile și le va spune că inima regelui a încetat să mai bată când se afla alături de ea. Regele va fi declarat mort din cauze naturale, din cauza excesului de vin sau a unui atac de inimă.

Și inchizitorul general va putea să înceapă adevărata purificare a orașului de *malfetto*.

Își adună forțele. Lovește cu ciocanul mânerul cuțitașului care se implântă adânc. Trupul devine rigid o clipă, apoi prinde să se zvârcolească. Dar, încet-încet, convulsiile se domolesc.

Regele a murit. Trăiască regina!*

* Autoarea folosește, în interpretare proprie, expresia *Le roi est mort, vive le roi!* (fr.), „Regele a murit, trăiască regele!", care anunță, totodată, decesul unui monarh și venirea la putere a succesorului său. Formula se pare că a fost rostită pentru prima oară în 1422, atunci când, la moartea regelui francez Carol al VI-lea (1368–1422), a urcat pe tron fiul său, Carol al VII-lea (1403–1461) (n. red.).

Să iubești înseamnă să-ți fie teamă. Înseamnă să fii speriat, îngrozit de moarte că li se va întâmpla ceva acelora pe care îi iubești. Gândește-te numai câte posibilități! Ți se strânge oare inima la fiecare dintre aceste gânduri? Aceasta, prietene, este dragostea. Și iubirea ne înrobește pe toți, fiindcă nu poți avea parte de ea fără de teamă.

Baroana de Sammarco, Disertație despre „Romanța celor trei regi"

Adelina Amouteru

Nu am ieșit suficient prin Estenzia încât să știu, însă credeam că, la ora aceasta târzie, străzile vor fi mai liniștite. Dar nu am noroc, căci sunt tiscite de gărzile Inchiziției. De fapt, nu pot să fac o cotitură fără să văd o patrulă care-și croiește drum pe undeva. Prezența lor mă obligă să încetinesc pasul. Ceva s-a petrecut.

Ce se întâmplă oare?

Trec printre umbre, cu masca de argint îndesată sub braț. Mă învălui în iluzia unui văl de invizibilitate, dar asta mă obosește repede, așa că îmi permit să merg astfel doar câteva clipe odată. Mă opresc adesea pe alei întunecate, să-mi adun forțele. Invizibilitatea e dificil de menținut, la fel de dificil cum ar fi să mă deghizez încât să trec drept altcineva. Cu fiecare pas pe care îl fac, decorul se schimbă, iar eu trebuie să modific iluzia, să o schimb și pe ea pentru a-i fi pe potrivă. Dacă nu fac modificarea suficient de repede sau de precis, pare că sunt o undă care se mișcă prin aer. Consecința invizibilității, astfel, e concentrarea constantă, până în punctul în care abia dacă-mi mai amintesc cum arăt cu adevărat. Bine măcar că e noapte! O perioadă mai îndurătoare.

Mă ascund din nou, când încă și mai mulți oșteni ai Inchiziției trec pe lângă mine. Undeva, în depărtare, în noapte, se aud

câteva strigăte. Ascult cu atenție. La început, nu-mi dau seama ce spun. Apoi, câteva clipe mai târziu, cuvintele devin limpezi:

— *Regele a murit!*

Strigătul îndepărtat mă înlemnește. *Regele... a murit?*

O clipă mai târziu, se alătură o altă voce, care repetă propoziția. Apoi, o alta. Printre ele, aud și altceva:

— *Trăiască regina!*

Regele a murit. Trăiască regina! Mă sprijin, amețită, de un zid. Oare Pumnalele au atacat în noaptea asta? Nu, n-ar fi avut cum! N-au plănuit asta! Regele a murit înainte să ajungă ei la el.

Ce s-o fi întâmplat?

Teren! Inchizitorul general a fost de vină! îmi sugerează o șoaptă din mintea mea. Dar nu mi se pare corect. De ce să vrea el ca regele să moară?

Pentru că nu îndrăznesc să risc să fac o cursă cu gondola, îmi ia mai bine de un ceas până să văd Turnul Inchiziției, în depărtare. Dincolo de el se află palatul – și, dacă nu mă înșel, grupurile de inchizitori par să se îndrepte toate într-acolo.

Când ajung în piața unde se află turnul, un strat rece de sudoare îmi acoperă deja fruntea. Mă opresc în umbra unei prăvălii din apropiere, apoi las fantasma vălului de invizibilitate să dispară, îmi scot pentru o clipă masca și trag adânc aer în piept. E, cu siguranță, cea mai lungă perioadă în care am menținut o iluzie, iar rezultatul e că m-a cuprins un val de amețeală care mă face să mă clatin pe picioare. Când aveam nouă ani, am intrat odată în biroul tatei și am făcut bucăți-bucățele o scrisoare pe care el o scrisese unui medic local, cerându-i să îi recomande niște medicamente cu ajutorul cărora să îmi mai potolească temperamentul. Fiindcă tata aflase, bineînțeles, tot ce făcusem. Îi spusese Violettei să mă încuie în iatacul meu pentru trei zile, fără apă și fără mâncare.

Când sora mea mă găsise zăcând fără cunoștință la finalul celei de-a doua zile, îl implorase să îmi dea drumul. El o făcuse. Apoi zâmbise și mă întrebase dacă mi-a făcut plăcere să sufăr de sete și de foame. Dacă nu cumva asta trezise ceva în mine.

Amețeala simțită atunci, în timp ce am stat sprijinită de ușa încuiată și am tot strigat până am răguşit la sora mea, să mă elibereze, a fost asemănătoare cu ceea ce simt acum. Amintirea îmi dă forță, totuși. După câteva minute, înghit în sec și mă îndrept. Privirea îmi e ațintită asupra turnului.

O alee scurtă duce din piața principală spre porțile turnului, iar inchizitorii veghează întregul drum. Un felinar mare, rotund, atârnă la intrare, iluminând lemnul întunecat al porţilor. Încep să mă ascund iar, apoi mă opresc. De ce să-mi secătuiesc acum energia? Dacă voi ajunge la porți învăluită în fantasma mea, nu-mi va fi, oricum, de niciun folos, pentru că tot va trebui să le deschid de-adevăratelea ca să intru. Iar *asta* nu mai am cum să ascund.

Așa că mă îndrept spre gărzi. Amintirea ultimei dăți când am făcut asta, într-un oraș înnebunit pentru că urmau să înceapă cursele de calificare, mă bântuie.

Doi dintre oșteni își scot imediat săbiile. Mă silesc să îi privesc în ochi.

— Sunt aici să-l întâlnesc pe maestrul Santoro, spun eu. A cerut să mă vadă personal.

Un licăr de îndoială apare pe chipul unuia dintre bărbați, când pomenesc numele lui Teren. Energia mi se învolburează și prinde puteri. Mă încrunt spre ei. De data asta, aleg să profit de buimăceala lor. Scot masca de argint din mantie.

— Am informații despre Tinerele Elite, pentru el. Vocea mea e surprinzător de calmă: Chiar vreți să riscați să nu mă primiți?

Ochii gărzii se măresc când recunosc masca, iar energia mea devine pe dată mai puternică datorită spaimei lui, când simt că obțin controlul asupra acestui soldat și îl oblig să facă un lucru împotriva voinței sale.

În sfârșit, inchizitorul le face semn altora doi să mă ia.

— Lăsați-o să treacă! Apoi, mârâie spre mine: Ai să aștepți până când va reveni domnia sa.

Teren nu e în turn în noaptea asta! îmi dau eu seama. Când simt mâinile inchizitorilor pe brațele mele, îmi amintesc de ziua aceea din Dalia când urma să fiu arsă pe rug. Când mă conduc înăuntru, privesc peste umăr cum tot mai mulți inchizitori aleargă pe străzi. Energia fricii lor pare să fi ajuns la apogeu, căci pulsează prin mine, stimulându-mi simțurile.

Intrăm în turn. Mă conduc într-o cămăruță, dinspre sala principală, și aici mă așază pe podea. Apoi, mă înconjoară, cu toate sulițele îndreptate spre mine. Afară, la ușă, așteaptă alții. Mă uit la ei, hotărâtă să nu le arăt nicio urmă de emoție. Temnițele trebuie că se află undeva sub noi, dacă turnul seamănă cu acela în care am fost prizonieră. Unde o fi ținând-o Teren pe Violetta... dacă e adevărat că o are în stăpânirea lui?

Nu știu cât timp rămân aici, numărând clipele. Inchizitorii stau nemișcați ca niște stane de piatră. Oare așa se pregătesc ei când sunt ucenici, stând fără să se miște cu orele? Le simt neliniștea cauzată de faptul că se află în preajma mea, o emoție stăruitoare, profundă, care se strecoară prin carapacea severă, lipsită de emoții, pe care încearcă s-o arunce deasupra ei. Le zâmbesc. Teama lor sporește. Entuziasmul meu crește și el, odată cu spaima lor.

Dintr-odată, dinspre ferestre pătrunde zgomotul sticlei sparte. Apoi se aud strigăte. Mă întorc în direcția aceea. Străjerii mei își ridică săbiile, toți odată, când mă mișc, dar eu

continui să mă uit spre ferestre. Zgomotul unor pași, făcuți de sute de picioare, probabil, apoi încă și mai multe voci... Vacarm... Haos... O strălucire slabă de portocaliu și galben tremură dincolo de sticla întunecată a ferestrelor.

Moartea regelui... Are vreo legătură cu tot ceea ce aud? Oare Pumnalele știu ce s-a petrecut? Enzo o fi aflat deja că am fugit?

Ușa se deschide brusc. Un inchizitor se grăbește să intre, șoptește ceva în urechea celei mai apropiate gărzi, iar eu încerc în van să prind ce spune. Afară, în noapte, se aud și mai multe strigăte.

Apoi o deslușesc: o voce familiară, pe coridor. Capul meu tresare în direcția sa. Inchizitorul general, Teren Santoro, s-a întors. Intră cu pași mare în încăpere, clătinându-se ușor, cu capul sus și un zâmbet rece pe buze. Se oprește când mă vede. Inspir brusc. Dintr-odată, întreaga mea misiune și toate puterile mele par să pălească, în prezența lui.

— Ai venit, vasăzică! spune el, oprindu-se în fața mea. Era și timpul! Eram convins că va trebui să te ucid în noaptea asta. Își încrucișează brațele la piept: M-ai scutit de efort.

— Am auzit că ar fi murit regele, șoptesc.

Teren își pleacă fruntea o dată, aprobând, dar în cuvintele lui nu pot ghici nici urmă de compasiune.

— S-a îmbolnăvit brusc. Suntem cu toții în doliu.

Mă cutremur.

Serios, Teren? Chiar ții doliu după el?

Răspunsul lui realist, spus pe un ton monoton, e o confirmare suficientă că nu Pumnalele au fost la mijloc. Dar numai fiindcă nu ele au fost acelea care l-au asasinat pe rege nu înseamnă că acesta nu a fost asasinat.

Ca să vezi! S-a îmbolnăvit brusc! Pare cam suspect.

— Mi-ai promis-o pe sora mea, spun eu, cu ochiul ațintit asupra mantiei sale însângerate. Și că ea va fi în siguranță.

Pentru o clipă, mă gândesc să-mi folosesc puterile asupra lui. Dar apoi, ce-aș mai putea face? Tot ce pot crea sunt niște biete iluzii. Care nu-i pot face niciun rău. Nici măcar Enzo nu l-a putut răni!

— Cuvântul meu e la fel de bun ca al tău, îmi răspunde, privindu-mă cu atenție. Dar s-ar putea să nu îi pot garanta siguranța pentru prea multă vreme.

Orice ar fi ceea ce a comandat Teren să se întâmple în oraș în noaptea asta, un lucru e cert: porunca lui a făcut să se pogoare un nor de teroare asupra cartierelor. Îl studiez, simțind întunericul care se învolburează în inima lui, nebunia care-i strălucește în ochi.

Adună-te! Concentrează-te!

Îmi împietresc inima, transformându-mi teama într-un tăiș ascuțit.

— Du-mă la sora mea sau nu-ți voi spune absolut nimic!

Teren își înclină capul.

— Dar tare pretențioasă mai suntem azi! Mijește ochii: S-a întâmplat ceva cu tine de când ne-am văzut ultima dată.

În piept, atracția mea față de ambiție sporește și tot sporește, și capătă puteri.

— Te interesează sau nu să le prinzi pe Tinerele Elite?

Răspunsul meu îi provoacă un hohot de râs. Zâmbetul îi tremură pentru o clipă, nebunia parcă i se mai domolește, iar el mă privește mai serios.

— Ce te-a făcut să te întorci împotriva lor?

Bat în retragere. Nu vreau să îmi amintesc încă o dată ce am auzit.

— Nu e de ajuns că ai amenințat-o pe sora mea cu moartea? Că m-ai izbit de un zid?

Ochii lui sclipesc de curiozitate:

— Nu, nu! E altceva, mai mult...

Căldura sărutului lui Enzo îmi apare în minte, nechemată... Felul în care ochii lui s-au îmblânzit când m-a privit, felul în care m-a lipit de perete... Și, apoi, discuția lui cu Dante... Clatin din cap spre Teren, încercând să-mi îndepărtez orice urmă de emoție.

— Înainte de toate, o să mă lași să-mi văd sora! repet.

— Și dac-o să le spun oamenilor mei să o ucidă chiar acum, dacă nu-mi dai ce vreau?

Îmi încleștez dinții.

Păstrează-ți curajul!

— Atunci, nu voi scoate o vorbă!

Îi întâlnesc privirea, dar refuz să dau înapoi. Ultima oară când ne-am văzut, m-a luat prin surprindere, și de aceea m-am speriat. Acum, nu-mi pot permite să am aceeași reacție.

Într-un târziu, Teren îmi face semn să îl urmez.

— Atunci, vino! spune, arătând spre inchizitori. Hai să jucăm micul tău joc!

Am avut succes! Inchizitorii își coboară săbiile și mă ridică în picioare. Treptat, încep să adun energie în piept. Voi avea nevoie de toate resursele sau, altfel, nu am nicio speranță să scap din palat împreună cu Violetta.

Ne conduce spre temnițe, tot mai jos și mai jos, până când renunț să mai număr treptele de piatră pe care le coborâm. Cât de departe vom merge? Continuăm, iar eu aud strigătele prizonierilor de la alte etaje, un cor de vaiete chinuite. Trebuie să-mi țin respirația aici. Niciodată nu am mai simțit atâta teamă și atâta furie concentrate la un loc. Emoțiile plutesc în jurul meu și sunt, toate, dornice să le folosesc, și cât mai grabnic. Teama și furia proprii amenință să-mi copleșească simțurile. Scrâșnesc

din dinți, agățându-mă de puterile mele. Aș putea face atât de multe aici! Aș putea chema o plăsmuire nemaivăzută.

Dar mă abțin. Vreau să o văd pe Violetta cu ochiul meu, nu cu acela al unei fantasme.

În sfârșit, Teren ne conduce la un etaj mai liniștit decât celelalte. Ușițe de lemn, acoperite cu bare de fier, se înșiră de-a lungul pereților. Mergem pe un coridor slab luminat, până când ajungem în fața unei singure uși aflate aproape de capătul său. Aproape mă împleticesc, atât de mare e întunericul aici. Am mai fost într-un loc ca acesta.

— Sora ta, îmi spune el, făcând o plecăciune spre mine, în batjocură.

Unul dintre ceilalți inchizitori descuie ușa, care se deschide cu un geamăt.

Clipesc. În spatele ușii grele e o celulă mică și înghesuită. Lumânările ard de-a lungul unor nișe mici din zid. Un pat de paie se află într-un colț, și pe el stă o fată cu un chip dulce și fragil, cu bucle întunecate, încurcate și nespălate, acum. E slabă, plăpândă și tremură de frig. Ochii ei mari mă găsesc. Sunt rușinată de amestecul de emoții care mă cuprinde când o văd: bucurie, iubire, ură și invidie.

— Adelina? întreabă sora mea.

Și, dintr-odată, îmi amintesc de noaptea în care am fugit de acasă, când se afla în ușa iatacului meu, frecându-se la ochii toropiți de somn.

Inchizitorii intră imediat și o înconjoară. Se înghesuie mai aproape de perete, ridicându-și genunchii la piept. Atunci bag de seamă cătușele grele pe care le are la încheieturi și glezne și care o țin legată de pat.

Întunericul clocotește în mine. Ce iluzie aș putea chema oare ca să ne scot de aici, înainte ca ei să-i facă vreun rău?

Măsor distanța dintre noi, numărul de trepte care mă separă de inchizitori, de Teren. Toate lecțiile primite de la Raffaele și de la Enzo îmi vâjâie prin minte.

Teren așteaptă să intru în încăpere, apoi închide ușa în urma lui. Se apropie de Violetta. Când face asta, simt cum teama ei sporește – și, odată cu a ei, și a mea. Teren o măsoară, critic, apoi se întoarce spre mine, cu o fluturare a mantiei.

Mă studiază.

— Spune-mi, acum, Adelina, care sunt numele lor?

Deschid gura.

Spune-i despre Păianjenul cel oribil! spun șoaptele bucuroase din mintea mea. *Haide! O merită pe deplin. Dă-i de gol pe Enzo, pe Michel, pe Lucent! Dă-i-o pe Gemma! Te descurci atât de bine!* În mintea mea, îmi imaginez cum îi mărturisesc totul lui Teren.

— *Unde sunt Tinerele Elite?* ar spune el.

— *La Curtea Fortunata,* aș răspunde eu.

— *Unde anume?*

— *Are multe pasaje secrete. Ei folosesc catacombele de sub curte. Poți găsi intrarea în grădiniță.*

— *Spune-mi numele lor!*

Și eu i le-aș spune. Pe toate.

Viziunea din mintea mea dispare și îl văd iar pe Teren în fața mea. Cumva, mărturisirile nu vor să iasă de pe buzele mele.

În ciuda tăcerii mele, Teren pare calm.

— Adelina, sunt, cu adevărat, impresionat! Chiar ți s-a întâmplat *ceva!*

Un avertisment slab îmi răsună în minte.

— Le vrei numele, spun, prelungind jocul.

Teren mă privește, interesat. Îi tremură buzele:

— Tot mai șovăi?

Îmi dă târcoale lent, suficient de aproape, încât să-i simt atingerea mantiei pe piele. Cu un fior, îmi dau seama că-mi amintește de felul în care mi-a dat ocol Raffaele în timpul probei cu nestematele la care m-a supus, măsurându-mă și testându-mi potențialul.

În sfârșit, se oprește în fața mea. Își scoate sabia și o îndreaptă spre Violetta. Îmi tresare inima.

— De ce îi aperi cu atâta loialitate, Adelina? Ce ți-au promis, de îndată ce vei face parte din cercul lor? Te-au făcut să crezi că sunt un grup de eroi plini de noblețe? Că te-au recrutat pentru o cauză onorabilă, nu pentru crimele pe care le comit? Crezi că tărășenia pe care ați pus-o la cale în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară nu a dus și la pierderea de vieți nevinovate? Își pironește asupra mea ochii lui spălăciți, aproape fără nicio culoare, care sclipesc acum: Am văzut ce poți să faci. Știu ce întuneric sălășluiește în sufletul tău. Ai dorit să fugi de ei – pun pariu că n-ai încredere în ei! E ceva... diferit la tine. Nu te plac, nu-i așa?

Cum poate ști una ca asta?

— Ce vrei să spui? îl întreb, scrâșnind din dinți.

— Ești aici fiindcă știi că nu ți-ai găsit locul printre ei, răspunde el, cu răceală. Să-ți spun *eu* ceva, Adelina! Nu e nicio rușine dacă vei întoarce spatele unui grup de răufăcători care nu doresc decât să ardă regatul ăsta din temelii. Crezi că te-ar apăra, dacă ai fi în pericol? mă întreabă și se întoarce spre mine, privindu-mă pieziș.

Mă gândesc din nou la felul în care au ars pe rug cei trei *malfetto* și cum Pumnalele au ales să nu îi salveze, fiindcă nu erau Tinere Elite.

— Au venit după tine atunci fiindcă aveai ceva ce voiau, spune Teren, parcă citindu-mi gândurile. Nimeni nu aruncă

un lucru trebuitor pe foc, decât atunci când nu-i mai aduce niciun folos.

Are dreptate!

— Am început să țin la tine, în timpul pe care l-am petrecut împreună, continuă el. Te gândești vreodată la legenda îngerului bucuriei și a fratelui său, îngerul lăcomiei? Îți amintești povestea lui Daenarius, care l-a aruncat pe Laetes din ceruri, condamnându-l să străbată pământul în trup omenesc, până când moartea l-a trimis înapoi printre zei? Cum *l-a vindecat* asta pe îngerul bucuriei de trufia lui de a se crede cel mai iubit copil al zeilor? Se apleacă, venind și mai aproape de mine: Există un dezechilibru în lume, așa cum era și atunci când Laetes a părăsit cerurile – auzim avertismente că demonii s-ar afla printre noi, sfidând rânduiala firească a lucrurilor. Uneori, singura cale de a îndrepta lucrurile e să faci o alegere dificilă. Doar așa vei putea să iubești din nou totul. Toate prefăcătoriile de mai devreme, când pretindea că se amuză doar, i-au dispărut de pe chip: De aceea am fost eu trimis de zei pe lume. Și simt și că *tu* ai fost trimisă, poate, din același motiv. Există în tine dorința de a îndrepta lucrurile, micuță *malfetto* – ești mai inteligentă decât alții, fiindcă tu, una, știi că e ceva în neregulă cu tine. Gândul ăsta dă încontinuu asalturi asupra conștiinței tale, nu-i așa? Te detești, iar eu admir asta la tine. De aceea te tot întorci la mine. Singura cale de a te vindeca de vinovăție e să te pocăiești, salvându-ți tovarășii care nu sunt decât niște pocitanii, niște monstruozități. Dacă vrei să îi ajuți să se întoarcă în lumea de dincolo, unde le e locul, fă-o împreună cu mine! Noi doi cred că putem îndrepta lucrurile și, când o vom face, zeii ne vor ierta pentru ceea ce suntem. Vocea lui a căpătat o nuanță ciudată, blândă: *Nu pare* corect și nici blând, știu, ci doar o cruzime. Dar *trebuie* făcut. Înțelegi?

Ceva din vorbele lui are sens. Mi se răsucesc în minte și în suflet, până când încep să îmi pară logice, raționale. Eu, una, chiar *sunt* o pocitanie – chiar și pentru celelalte Pumnale. Poate că e, într-adevăr, de *datoria mea* să îndrept lucrurile.

Fac asta doar pentru că te iubesc, îmi șoptește fantoma tatei. *Poate nu înțelegi acum, dar e spre binele tău. Ești un monstru. Încă te iubesc. Te voi ajuta să te îndrepți.*

Privirea lui Teren se transformă într-una plină de compasiune, o expresie pe care o recunosc, pentru că am văzut-o și în ziua în care ar fi trebuit să fiu arsă pe rug.

— Dacă vei depune un jurământ de credință față de Inchiziție, față de *mine*, și dacă te vei jurui să-ți folosești puterile și cunoștințele numai și numai ca să îi trimiți pe alde *malfetto* înapoi în lumea de dincolo, îți voi oferi tot ce ți-ai dorit vreodată. Îți pot satisface orice dorință. Vrei bani? Putere? Respect? S-a făcut! Zâmbește: Îți voi reabilita numele, te voi schimba dintr-o monstruozitate în ochii zeilor într-o salvatoare. Mă poți ajuta să îndrept lumea asta. N-ar fi frumos să nu mai fii silită să fugi? Se oprește și, pentru o clipă, o notă cu adevărat tragică, dureroasă, i se poate distinge în voce: Noi doi nu s-ar cuveni să existăm, Adelina! Nu ne-a fost menit să viețuim...

Suntem niște greșeli.

— Iar acum, Adelina, rostește el, încet, convingător, spune-mi!

Vreau să fac asta. Ah, cum îmi mai doresc s-o fac! Teren poate să ne ofere mie și Violettei o viață atât de ușoară, dacă-i dau ceea ce dorește. Planurile Pumnalelor sunt, oricum, distruse de acum, nu? Regele a murit. Nu am motive să le mai rămân loială. Deschid gura. Cuvintele lui Dante îmi sunt proaspete în minte și un șuvoi de amărăciune se ridică în mine, dornic să se elibereze. Aș putea să-i distrug pe toți acum, cu doar câteva vorbe.

Dar cuvintele tot nu vor să iasă de pe buzele mele. Mă gândesc, în schimb, la expresia blândă a lui Enzo, la zâmbetul Gemmei, la prietenia pe care mi-a arătat-o, uneori, Lucent, la lecțiile de artă ale lui Michel... Mă gândesc cel mai mult la Raffaele, la răbdarea și grația lui, la încrederea lui blândă și bună care m-au câștigat de partea sa. Dacă el s-ar fi aflat în noaptea asta la curte, i-aș fi mărturisit, poate, totul. M-ar fi ajutat. Lucrurile ar fi mers altfel dacă s-ar fi aflat acolo. Am ceva de preț când mă aflu împreună cu Pumnalele, ceva care e mai mult decât un simplu legământ nescris, ceva care mă îndeamnă să fac tot ce-mi spun Tinerele Elite.

O scânteie de claritate se ivește prin pânza țesută de cuvintele lui Teren și pe care el a aruncat-o asupra mea, o scânteie de rațiune, care mă ajută să ies din ceață. El spune că Pumnalele mă folosesc. Dar și el mă folosește. Acesta e motivul pentru care nu par să fiu în stare să-i ofer ce-și dorește. Nu o fac doar pentru a proteja Pumnalele.

Ci fiindcă sunt sătulă să tot fiu folosită.

Teren oftează și clatină din cap. Îi face semn unui inchizitor. Acesta își scoate sabia și se apropie de Violetta.

O privesc în ochi pe sora mea. Își dă seama că sunt pe punctul de a face o mișcare. Îmi adun forțele. Apoi, mă întind și *trag*.

O pânză invizibilă se așterne asupra mea, imitând zidul din spatele meu și podeaua de sub picioarele mele. Țes aceeași iluzie și în jurul surorii mele. Cu ochiul liber, pare că ea a fost brusc înlocuită de un spațiu gol.

Pentru prima dată, Teren pare surprins.

— Ai devenit mai bună, izbucnește. Își scoate sabia, apoi strigă spre ceilalți inchizitori: Gata cu asta! Găsiți-o!

Ei pornesc spre mine, dar eu mă mișc deja. Trag iar, țesându-l pe fiecare într-o viziune de coșmar: demoni care urlă și

ale căror vaiete asurzitoare seamănă cu metalul care scrâșnește pe metal, care au imense guri căscate. Câțiva oșteni cad în genunchi, cu mâinile apăsate peste fețe și urechi. Teroarea lor mă face să icnesc. Mi-e atât de bine! O, cât e de bine!

Eu și Teren ajungem la sora mea în același timp. El pipăie orbește, apucând-o de braț. O trage spre el și își apasă tăișul sabiei pe gâtul ei.

— Să nu faci una ca asta! strigă el în aer.

În ciuda furiei lui, pare să vadă încă în mine ceva fascinant. Îmi îndrept toată puterea pe care o pot concentra asupra lui, apoi îi caut simțurile, căci vreau să-l potopesc și pe el cu aceleași iluzii în care i-am învăluit pe oamenii lui.

Însă mă izbesc ca de un zid!

Nu am mai simțit asta în nimeni, niciodată. E ca un bloc de gheață, ceva atât de dur și de imposibil de trecut, care-i blochează energia, ferind-o de a mea. Scrâșnesc din dinți și împing mai tare, dar energia lui mi se opune și împinge, la rândul său, înapoi. Un zâmbet i se lățește pe chip, când simte cum mă zbat. Am fost de față când focul lui Enzo abia dacă l-a atins și l-am auzit pe prinț spunând că Teren nu poate fi rănit ca orice persoană obișnuită. Acum, pentru prima dată, simt asta pe pielea mea.

— Mai încearcă o dată și îi tai gâtul! mă avertizează el.

Violetta închide ochii strâns. Și trage adânc aer în piept.

Apoi, se petrece un lucru cât se poate de ciudat. Teren se oprește chiar în mijlocul atacului. Se cutremură. Simt cum zidul de gheață care-i ocrotește energia se crapă, apoi se zguduie. Icnește groaznic, îi dă drumul Violettei și cade în genunchi. Dintr-odată, pur și simplu, văd firele de energie, teama și întunecimea lui, ițele care se leagă de simțurile sale, pe care, acum, le pot căuta și le pot răsuci, asemenea celor ale tuturor oamenilor. Ce s-a întâmplat?

Cineva i-a modificat abilitățile!

O privesc pe Violetta, uimită. Ea mă privește, la rândul ei. Atunci știu și o știu bine.

Sora mea este o Tânără Elită!

Și tocmai i-a luat puterile lui Teren!

În timp ce fantasma creată de mine se menține, mă grăbesc spre el și îi smulg cheia din jurul gâtului. Apoi, mă îndrept spre sora mea și îi îndepărtez invizibilitatea, pentru o clipă. Tremură toată, cu o peliculă de transpirație pe fruntea delicată, iar ochii îi rămân ațintiți asupra lui Teren, care e chircit pe jos. Degetele mele tremurătoare încearcă să-i nimerească iute cu cheia cătușele de fier. Tresar, când îmi forțez degetul rupt cândva să lucreze împreună cu celelalte. Fie ca zeii să mă ajute, căci tare ostenită mai sunt! Epuizată. Nici măcar nu mi-am dat seama câtă energie am folosit, dar acum simt cum mă apasă. Teama e singurul lucru care mă face să continui.

În sfârșit, lanțurile Violettei cad, iar ea sare în picioare și își trece unul din brațele mele pe după umărul ei, pentru a mă sprijini, și ne îndreptăm împreună spre ușă. Întăresc vălul de invizibilitate care ne înconjoară. Mă opresc chiar în fața ușii, apoi privesc spre Teren, peste umăr. El rânjește. Zidul de gheață din jurul lui se reunește, treptat.

— Adelina! exclamă el. Mă surprinzi mereu.

Râde iar, ca un nebun. Ne împleticim pe coridor, în timp ce Teren cheamă alte gărzi.

Urcăm scările în tăcere, cu respirația transformându-ni-se în icnete răgușite. Energia mea scade, și chiar propria teamă nu mai e de ajuns pentru a menține iluzia. Invizibilitatea noastră apare și dispare. Inchizitorii trec în goană pe lângă noi. Când ajungem la etajul principal al turnului, părem ca niște unde care se deplasează pe lângă zid.

— Rezistă, Adelina! mă îndeamnă sora mea.

Ne grăbim să ieșim în stradă, în mijlocul haosului.

Peste tot sunt numai cioburi de sticlă. Strigătele răsună în noapte. Mai mulți inchizitori decât am văzut în întreaga mea viață umplu străzile și îi trag afară din casele lor pe *malfetto*, încă în cămășile de noapte, ducându-i spre piața centrală și bătându-i până îi lasă fără simțiri, punându-i în lanțuri. Mă opresc dintr-odată pe o alee. Apoi, las, în sfârșit, ca ultimul dram de energie să mi se scurgă și mă preling lângă zid, în poziția în care stă un făt în pântecul mamei sale. Violetta se prăbușește lângă mine. Împreună, privim uluite scena din fața noastră. Un inchizitor înfige o sabie prin trupul unei tinere *malfetto* cu o șuviță aurie în părul negru. Ea strigă, dar țipătul i se frânge când sângele i se împrăștie pe dalele caldarâmului. Piața răsună de hohote de plâns.

Regele a murit! Regele a murit!

Totul e greșit. Rău. Privesc cum inchizitorii ucid și alți *malfetto*. Parcă aș fi amorțită, încremenită. Ceva s-a petrecut și nu e deloc bine.

O trag pe Violetta mai aproape.

— Gândește-te la altceva! îi șoptesc la ureche, simțind-o cum tremură în îmbrățișarea mea, fără să se poată controla.

Mă silesc să absorb toată teroarea și tot răul care ne înconjoară, pentru a spori întunericul din mine îndeajuns, încât să pot țese fantasma unui oraș liniștit în jurul surorii mele. Blochez toate strigătele, împiedicându-le să mai ajungă la ea. Țes o pătură de întuneric în jurul ei, protejând-o de priveliștea acelor *malfetto* care strigă, adunați în piață. Probabil că astfel de scene se petrec în toată Estenzia... Poate chiar în întregul regat al Kenettrei. Violetta plânge, cuibărită cu capul pe umărul meu, iar eu nu pot decât să privesc scena oribilă, în locul ei.

Ce ironie crudă că trebuie să îmbrățișez tot răul acesta pentru a o putea proteja pe ea de vederea lui!

Prin ceața terorii, îmi amintesc de catacombele de sub oraș. Ating fața surorii mele:

— Trebuie să plecăm de aici! îi spun, cu fermitate.

Apoi, o iau de mână și o conduc cât mai departe de locul acela, până când facem o cotitură și ne izbim de Dante! El privește în jos, spre mine, cu chipul mohorât.

— Ei, ce să vezi! mârâie el. Știam c-o să dau peste tine pe-aici!

Putea simți energia furtunii în bătaia vântului, de parcă vijelia ar fi fost o ființă vie, care îi insufla, totodată, viață și teamă în trup.

Ephare, Poveștile Lordului Dunre

Adelina Amouteru

Primul meu gând febril e: *Dante m-a urmărit.*

Cumva, m-a văzut părăsind Curtea Fortunata. M-a urmărit până la Turnul Inchiziției. Acum, știe că am fost înăuntru. Un noian de gânduri îmi trec prin minte, într-o clipită. Dacă se întoarce la celelalte Pumnale, le va spune totul.

Nu, nu ne pot găsi așa!

Deschid gura, încercând să zic ceva.

Nu-mi dă însă nicio șansă. Se aruncă spre mine, cu mâna întinsă, încercând să mă apuce de braț. Violetta strigă, iar energia mea răcnește, parcă, făcându-mi urechile să vâjâie.

Azvârl, cuprinsă de disperare, o brumă de iluzie de invizibilitate asupra noastră și mă arunc la pământ. Puterile îmi scad cu repeziciune, iar noi când ne vedem, când nu. Mă ridic apoi cu greu în picioare, chiar când Dante mă atacă din nou, de data asta cu un pumnal.

Fantasma plăsmuită de mine reușește să-i schimbe ținta, dar tăișul lui îmi atinge coapsa, trecându-mi prin haine. Tresar când simt mușcătura în carne. Întunericul clocotește în mine, hrănindu-se cu furia lui Dante. Forța îmi sporește la loc.

— *Trădătoare ce ești!* îmi strigă și arată spre mine cu pumnalul. Enzo ar fi trebuit să scape de tine încă din clipa în care ai venit la noi!

Cum îndrăznești? V-am protejat pe toți doar!

— N-am făcut nimic rău! urlu, la rândul meu. Nu le-am spus nimic!

— Te-aștepți să te cred? spune Dante și își răsucește pumnalul.

— Lasă-mă să-ți explic, îl rog, întinzându-mi mâinile spre el. Chiar nu le-am spus nimic! Ce ai văzut în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară...

Dante rânjește:

— Las' că știu eu prea bine ce-am văzut! mârâie aproape. Ia zi, mai bine, de câtă vreme lucrezi cu Teren?

— Nu lucrez cu el! M-a găsit cu luni în urmă la Curtea Fortunata...

Nu știu cum să-i spun asta lui Dante, fără să fac să pară ca și cum totul ar fi din vina mea.

Pentru că, de fapt, e numai și numai vina mea! îmi zic.

— Și totuși, nu ne-ai spus nimic. De ce-ai fi ținut un asemenea secret dacă nu ești vinovată?

— N-am vrut s-o fac! Dar... Mi-era teamă să nu pățesc ceva. Sora mea...

Dante se strâmbă.

— Am știut eu de la bun început că nu ești bună de nimic. Ar trebui să-ți sfâșii gura, s-o scobesc de pe fața ta, fiindcă nu face decât să scuipe afară minciuni peste minciuni!

Încep să respir cu greu. Cuvintele îmi ies afară în icnete.

— Trebuie să mă crezi! Nu i-am spus nimic!

— I-ai zis ceva despre Turnirul Furtunilor?

— Eu..., șovăi.

Dante îmi surprinde ezitarea. Mijește ochii.

— Și l-ai turnat pe Raffaele la palat, așa-i?

Clipesc. *Poftim? Ce-i cu Raffaele?*

— Ce? Raffaele nu s-a întors nici până acum?

Dante nu trebuie să spună niciun cuvânt pentru ca eu să știu răspunsul.

Raffaele a lipsit de la ultima întâlnire, nu s-a mai întors de la clientul său. Nu! îmi vine să urlu. *Nu el!*

Gândul că Raffaele va fi primul care va suferi...

Dante țâșnește din nou. Mă izbește de pământ și mă ține țintuită acolo. Nu mai găsesc niciun pic de energie. Violetta scoate un strigăt gâtuit.

— O să te duc înapoi la Enzo, mârâie el, mijind ochii spre mine.

Mâna lui îmi apasă beregata, sufocându-mă.

Nu, nu poți să faci una ca asta! Eu se cuvine să fiu aceea care-i spune, nu tu!

— Vei da socoteală în fața lui, lașă nenorocită ce ești!

Să știi că mai bine te ucid, decât să strici învoiala pe care-am făcut-o!

Cuvintele tatei din noaptea aceea de pomină răsună deodată peste tot în jurul meu, umplându-mi urechile și ducându-mă, pe neașteptate, înapoi în piața scăldată de ploaie în care a murit el. Cuvintele pe care Dante i le-a spus lui Enzo îmi aleargă, și ele, prin minte.

Întunericul care s-a ridicat în mine de când am părăsit petrecerea Pumnalelor mă sfâșie acum cu ghearele, cerându-mi să-l eliberez. Și crește, și tot crește, hrănindu-se cu teama și cu ura lui Dante, ale inchizitorilor, ale tuturor oamenilor terorizați de pe străzi, cu toată întunecimea din jurul nostru. Deasupra mea, deja nu îl mai văd pe Dante... Ci pe tata, cu un zâmbet malițios pe buze.

Ajunge!

Răsucesc firele lucitoare de energie care se află peste tot în jurul meu. Dintr-odată, am atât de multă, încât simt că amețesc

de atâta putere, de parcă mi-aș fi părăsit propriul trup. Raffaele mi-a arătat cândva cum să creez iluzii care păcălesc atingerea, simțul pipăitului cuiva! Aș putea oare să fac asta acum?

Rânjesc, dezvelindu-mi dinții, și îi permit furiei din mine să se dezlănțuie.

Pentru o clipă teribilă, văd fiecare fir de energie care-l leagă pe Dante de mine... Pe mine de felul în care el simte durerea... Din instinct, mă întind și trag cu toată puterea.

Dante se îndepărtează pe dată de mine. Mâna lui îmi părăsește gâtul, iar eu caut cu disperare aer pe care să-l mai pot respira. Ochii îi ies din orbite. Apoi, lasă armele să-i cadă și scoate un strigăt îngrozitor. Sunetul scos de el trimite un șuvoi de încântare prin mine, unul atât de intens, încât mă face să tremur din cap până-n picioare.

Iluzia atingerii... Iluzia durerii...

Ah, de cât timp mi-am tot dorit să pot face exact asta! Și trag mai tare încă, răsucind, făcând să crească în el convingerea că e cuprins de agonie, că membrele îi sunt smulse, unul câte unul, că îi jupoaie cineva pielea de pe spinare. Se prăbușește la pământ, zvârcolindu-se. Și strigă... Urlet după urlet...

La început, tot ce simt venind dinspre el e furie. Se uită la mine cu o privire criminală.

— Te omor! scuipă el, în ciuda durerii. Ai atacat-o pe Elita de care nu trebuia să te-atingi!

Îmi împietresc inima: *Nu, tu ai făcut asta!*

Furia lui se transformă în teroare pură. Care se scurge din el și mă face să devin tot mai puternică, așa că pot folosi toată puterea asta suplimentară pentru a-l tortura. O părticică din mine e, totuși, îngrozită de ceea ce fac. Dar o altă parte, aceea care e fiica tatălui meu, e de-a dreptul încântată. Sunt ametită de plăcere, o plăcere care mă potopește până când simt că sunt

o persoană complet diferită. Mă apropii de locul unde se zbate el și îl privesc cu răbdare, curioasă. Deschid gura să spun ceva, și cuvintele tatei îmi țâșnesc de pe buze:

— *Arată-mi ce poți să faci!* îi șoptesc în ureche, așa cum mi-a șoptit tata în ziua aceea de demult, în port.

Undeva, în mijlocul beznei care se învolburează în jurul meu, o văd pe Violetta într-un colț, privindu-mă îngrozită. *Are puterea să mă oprească!* îmi dau seama, în mijlocul triumfului. Dar nu o face totuși.

Să mă opresc? De ce să mă opresc? Acesta e băiatul care i-a cerut lui Enzo să mă ucidă. Mi-a amenințat viața din clipa în care m-am alăturat Pumnalelor. A încercat să mă ucidă și acum. La fel ca toți ceilalți. Am tot dreptul să-l chinui. Merită să moară de mâna mea, iar eu o să mă asigur că o să simtă durerea fiecăreia dintre ultimele sale clipe. Toată furia și toată amărăciunea pe care le-am păstrat în inima mea, față de tot și de toate, ajung la apogeu. Imaginea tatei ia, din nou, locul chipului lui Dante, al trupului său chircit, în agonie. Zâmbetul meu se întunecă, iar eu răsucesc din ce în ce mai tare.

Te voi distruge!

— Oprește-te, *te rog!*

La început, cred că Violetta e aceea care strigă, dar îmi dau seama apoi că e tata. S-a decis să implore. Bătăile inimii îi sunt tot mai rapide, au un ritm tot mai iute.

Ceva dinăuntrul meu îmi strigă că am mers prea departe. Simt cum întunecimea mă copleșește. Tata – adică Dante! – tresare. Strigătul său se întrerupe, când chipul îi îngheață într-o imagine tremurătoare a groazei.

Mai tare!

Încerc din răsputeri să mă desprind, să îmi recapăt controlul asupra propriei puteri. Dar nu pot. Pur și simplu, nu pot! O

șuviță de sânge se prelinge de acum dintre buzele Păianjenului. Inima îmi tresaltă.

Nu ar trebui să se întâmple una ca asta. Tot ce fac eu e să plăsmuiesc niște *iluzii!* Cum ar putea, oare, fantasma durerii să provoace o suferință reală? Din nou, încerc să mă opresc. Dar stafia tatei îmi râde în nas, amestecându-și vorbele cu șoaptele vesele din capul meu: *Haide, Adelina, continuă, și nimeni nu îți va mai porunci nimic, niciodată!*

Simt cum ceva plesnește în inima lui Dante. Cum se rup niște fire nevăzute.

Și el încremenește. Gura îi rămâne deschisă într-un strigăt mut. Buzele i se înroșesc. Degetele îi tremură, dar ochii i s-au acoperit deja de o peliculă fină. Întunericul din mine, care a pus stăpânire pe mintea mea, dispare dintr-odată, iar eu mă prăbușesc în genunchi, fără să mai pot respira, și mă sprijin de zid, epuizată. Mă simt de parcă m-aș fi reîntors, în sfârșit, în propriul trup. Energia mi se chircește până devine becisnică și se topește în nimicnicie. Prezența fantomatică a tatei se șterge, iar glasul i se topește în noapte. Violetta rămâne pe loc, privind uluită spre leșul lui Dante. Fac la fel. Vacarmul de pe străzi îmi răsună în urechi, asemenea unui strigăt subacvatic.

Am vrut să-i fac rău... Să mă apăr... Să mă răzbun... Să scap...

Dar n-am făcut doar asta! sunt silită să recunosc.

M-am asigurat că nu va mai ridica vreodată un deget asupra mea.

Cuprinsă de furie, l-am ucis.

Balirele devin violente când sunt provocate. Dar, dacă rămâi
tăcut și liniștit, vei vedea fragilitatea imensității lor,
felul în care-și apără puii cu aripioarele.

Messere Alamour Kerana, Creaturile lumii de dincolo

Adelina Amouteru

Nu știu cât rămânem pe alee. Poate o clipă sau poate ore. Timpul își pierde sensul. Îmi amintesc doar că părăsesc străduța cu totul și cu totul uluită, cu mâna încleștată în a Violettei. Pe pământ, în spatele nostru, zace un leș, la care îmi este teamă să mă uit.

Cumva, reușim să stăm ascunse în umbre. Haosul din oraș ne e de mare folos. În inima Estenziei, inchizitorii, care, oricum, patrulează în permanență pe acolo, s-au înmulțit, cu repeziciune, încât acum formează o adevărată gloată în care zăresc mai multe mantii albe decât am văzut vreodată. Cioburile de sticlă acoperă caldarâmul. Prăvăliile deținute de *malfetto* sunt distruse, incendiate, iar proprietarii, târâți afară din paturi, încă îmbrăcați doar în cămășile de noapte, și aruncați în stradă, pentru a fi arestați. Palatul se răzbună pentru tot ce am făcut noi la docuri, în noaptea serbării dedicate Lunilor de Primăvară.

Mă răzbun și eu, în felul meu.

Mergem mai departe. Pare că a început să se lumineze de ziuă. Au venit zorile, deja? *Probabil am rămas destul de multă vreme pe alee,* mă gândesc. Epuizarea mă doboară și mă sprijin de un zid, ca să mă întăresc și să fac față amețelii care m-a cuprins. *Ceva s-a petrecut pe alee... Dar ce anume a fost?* De ce

mă simt atât de lipsită de concentrare? O amintire îmi revine, începătoșată, abia formată, de parc-aș fi asistat la acea scenă în pielea altcuiva.

Cineva a fost acolo. Un băiat... A încercat să ne facă rău... Nu-mi mai amintesc ce-am făcut apoi. Dar ceva s-a întâmplat. Ce oare?

Mă uit la Violetta, care mă privește, la rândul ei, cu ochii mari și înspăimântați. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că acum ea se teme *de mine*.

Poate că-mi amintesc, de fapt. Poate că, de fapt, uit intenționat.

— Grăbește-te, Adelina! șoptește ea, luându-mă, șovăitoare, de mână. O urmez, orbește: Unde mergem? mă întreabă.

Prin ceața din mintea mea, reușesc să murmur:

— La Curtea Fortunata. Pe aici...

Dacă aș putea vorbi cu Raffaele, i-aș putea explica totul. Enzo îl va asculta, de bună seamă. N-ar fi trebuit să fug de ei. Totul a fost o greșeală.

O conduc pe surioara mea prin întunericul care se risipește, trecând pe lângă clădiri care ard și pe lângă oameni care gem, prin aerul care mustește a teroare. Mă opresc din nou, când întunericul din stomac a sporit atât de mult, încât nu-l mai pot înghiți.

— Așteaptă! icnesc spre Violetta.

Înainte ca ea să îmi poată răspunde, mă aplec în față și vomit. Puținul pe care l-am avut în stomac se varsă afară. Tușesc și continui să vărs, până nu mai am ce. Dar întunericul continuă să se frământe înăuntrul meu, nemilostiv, aducând cu sine valuri de greață amestecate cu unele de liniște, de alinare. Mă legăn, fără să mă pot opri, între repulsie și bucurie.

În amețeala mea, o simt pe Violetta cum îmi înconjoară umărul cu brațul. Mă susține. Când privesc în sus, îi întâlnesc privirea solemnă.

— Cine era? mă întreabă pe șoptite.

Întrebarea ei sună ca o acuzație și mă derutează.

— Cine?

Ochii Violetei devin mari de uimire.

— Vrei să spui că tu nu-ți mai...

Asta înseamnă, probabil, că-mi pierd mințile! îmi dau seama.

Îi scutur brațul și îmi îndrept toată atenția înapoi asupra străzilor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! izbucnesc.

Aștept să-mi răspundă ceva, orice, dar ea păstrează tăcerea, și nu mai schimbăm niciun cuvânt până ce nu ne apropiem de arcadele Curții Fortunata.

Când ajungem, orașul răsună de țipete, iar lumina palidă a zorilor e străbătută de țâșnirile portocalii ale incendiilor. Ne oprim pe o alee, să ne tragem sufletul. Toată forța mea a fost suptă și nici nu încerc să conjur măcar o fantasmă de protecție. Violetta își întoarce privirea de la mine.

— Înapoi! îmi șoptește, pe neașteptate.

Ne ghemuim în umbre când inchizitorii trec pe strada principală, în goană, intrând într-o prăvălioară din apropiere. Câteva clipe mai târziu, târăsc afară o femeie *malfetto*, aruncând-o cu atâta forță, încât cade în genunchi și se sprijină în mâini. Suspină. În spatele ei, mantiile albe flutură înăuntrul clădirii, iar primele semne ale focului se ițesc prin ferestre. Privim, tăcute, cu inima cât un purice, cum femeia îi imploră să aibă milă. Unul dintre inchizitori vrea să o lovească. Sus, de la ferestre, vecinii privesc. Chipurile tuturor sunt împietrite de groază. Niciunul nu intervine și nici nu îi vine în ajutor femeii.

Dintr-odată, inchizitorul care e pe cale să o lovească se clatină în spate, de parcă o pală de vânt l-ar fi făcut să-și piardă

echilibrul. Apoi e smuls de la pământ, ridicat în aer și purtat pe deasupra acoperișurilor, în timp ce urlă din toți rărunchii.

Calcă-Vânt! înțeleg. *Tinerele Elite sunt aici!*

Inchizitorul plutește pe cer, pentru o clipă, apoi se prăbușește pe stradă, zdrobindu-se cu un zgomot oribil de caldarâm. Violetta tresare și se ascunde după umărul meu. Simultan, flăcările din prăvălioară se sting fără urmă, lăsând în urmă doar fum negru care iese acum în vălătuci pe ferestre. Ceilalți inchizitori se pun pe urlat, cuprinși de spaimă. Mă ascund în umbre, cuprinsă dintr-odată de groază că mă vor găsi.

De la mare depărtare, auzim câțiva *malfetto* care strigă:

— Tinerele Elite!

— Sunt aici! Salvați-ne! strigă și femeia îngenuncheată.

Alții scandează aceleași lucruri. Disperarea din vocile lor îmi face părul de pe ceafă să se ridice. Dar nimic altceva nu se mai întâmplă. Inchizitorii trec pe străzi, în căutarea Pumnalelor, dar acestea nu sunt de găsit.

— Trebuie să plecăm de aici, șoptesc eu. Urmează-mă! Vom merge în subterane!

Eu și Violetta ne întoarcem pe alee și fugim în josul unui drumeag tăcut, cât mai departe de măcel.

Când soarele răsare, în sfârșit, ajungem pe străzile din fața Curții Fortunata. Înlemnesc, refuzând să cred ce văd. Palatul, care fusese cândva o adevărată bijuterie, acum e incendiat și distrus de inchizitori. Sângele pătează strada de la intrare. Probabil că Pumnalele au dispărut. Toate planurile lor, misiunea de a-l asasina pe rege, casa lor secretă, toate au fost distruse. Într-o singură noapte.

Nu a mai rămas nimic.

Când aristanii i-au cucerit pe salani, le-au luat totul: bijuteriile, onoarea, până și copiii, pe care i-au smuls uneori direct din pântecele mamelor.

Mireina cea Mare, Jurnalul-cronică
al Primului Război Civil din Amadera (758-762)

Adelina Amouteru

Nu am îndrăznit să pun piciorul în Curtea Fortunata. Nu știam dacă mai sunt sau nu inchizitori care caută prin camere... Și nici nu aveam habar dacă sunt sau nu pregătită să văd dacă inchizitorii au descoperit sau nu încăperile secrete ale Pumnalelor. Dacă există sau nu cadavre pe care să le recunosc. *Nu voiam* să știu.

În loc de asta, am luat-o pe Violetta de mână și am condus-o spre singurul loc unde credeam că vom fi în siguranță. În catacombe.

Din adâncul tunelelor de sub oraș, zgomotul oamenilor de deasupra răsună ca un ecou ciudat, înfundat, șoapte ale stafiilor care, probabil, bântuie pe coridoarele acestea întunecate și înguste. Raze de lumină firave pătrund prin grilajele micuțe din capătul coridorului, iar lipsa de strălucire a dimineții ploioase pictează totul în ceață. Nu știu unde altundeva să mergem. Am petrecut o întreagă zi aici, de când am fugit din cenușa Curții Fortunata, ascunzându-ne printre cei morți. De aici, am auzit vocea lui Teren răsunând în piața palatului, i-am văzut pe inchizitori cum au umplut străzile orașului. Amintirea serii trecute îmi lasă o senzație de durere și de greață în stomac. Ar fi trebuit să mă opresc să îi ajut pe oamenii de pe străzi. Dar nu mai aveam nicio brumă de putere.

Oare ce s-o fi întâmplat cu Enzo, acum, când Curtea Fortunata nu mai e decât o ruină și regele, doar un cadavru? Ce va face? Ce vor face Pumnalele?

Nu putem rămâne aici multă vreme. Poate că Inchiziția a descoperit pasajele secrete ale Curții Fortunata și tunelurile prin care Pumnalele ajungeau în catacombe. Poate că inchizitorii deja caută prin tunele chiar acum, vânându-ne. Însă, ne odihnim aici, căci suntem prea ostenite să continuăm.

— Te simți bine? o întreb pe surioara mea, când ne sprijinim amândouă de zid.

Gâtlejul mi-e uscat, iar cuvintele ies cu greu, pe un ton slab și răgușit. Deasupra, sunetul ploii blânde îmi îneacă vorbele.

Violetta dă din cap doar o dată. Ochii ei sunt parcă rezervați, reci, în timp ce studiază masca albă care-mi acoperă ochiul lipsă.

Oftez, apoi îmi dau părul la o parte de pe față și încep să îmi împletesc șuvițele. Trec minute bune de tăcere între noi. Împletesc, despletesc și împletesc iar. Tăcerea dintre noi nu a luat sfârșit, dar, cumva, e confortabilă și îmi amintește de zilele petrecute împreună în grădină.

Într-un târziu, mă uit la ea.

— De câtă vreme te ținea Teren acolo, așa?

— Din ziua în care ai scăpat de arderea pe rug, îmi șoptește. Îi ia o vreme să continue: Inchiziția din Dalia te-a căutat zile bune. Au scotocit prin tot orașul după tine și după alte fete *malfetto* cu părul argintiu. Pe două dintre ele le-au și ucis... Își pleacă privirea: Erau deja în casa noastră, așa că n-am putut pleca. Apoi, a venit Teren și m-a luat. Mi-a spus că mă duce în portul care e capitala regatului nostru.

— Ți-a făcut vreun rău?

Ea clatină din cap:

— Nu. Nu fizic.

— Avea vreo idee că și tu ai puteri?

— Nu, șoptește Violetta.

Mă chinui să mă așez mai bine, apoi îmi pironesc privirea asupra ei. Se proptește într-un cot.

— *Tu* ai știut?

Violetta tace o clipă. În ochi îi citesc adevărul.

— *Ai știut*, șoptesc, uluită. De când? De cât timp?

Violetta șovăie și își trage genunchii la bărbie.

— Știu încă de când eram mici de tot.

Încremenesc, amorțită. Nu mai pot respira.

— Am aflat din întâmplare, își continuă ea spovedania. La început, nu mi-a venit să cred e ceva real, spune, privindu-mă cu timiditate. De fapt, nu aveam niciun însemn. Cum aș fi putut fi o *malfetto* cu puteri demonice... Se oprește și se corectează: Neobișnuite?

Încerc să îmi ignor țiuitul din urechi.

— De când?

— Din ziua în care tata ți-a rupt degetul. Vocea ei devine mai scăzută: Îți amintești când te-ai retras? Ai vrut să te ascunzi în spatele unui văl întunecat, *literalmente*. L-am simțit.

Doar Raffaele putea face asta.

— M-ai *simțit?*

Violetta încuviințează, dând din cap:

— Din ziua aceea, am știut, instinctiv, că nu voiam să faci ceva ca să-l înfurii pe tata și mai tare. Știam că, dacă aveai să făptuiești lucruri extraordinare, el ar fi fost în stare să te ucidă sau să te vândă, sau chiar mai rău... Așa că... Se oprește o clipă, încercând parcă să-și dea seama cum să explice, cum să își ceară scuze: Așa că... *te-am tras înapoi*... Te-am oprit...

Într-o clipită, cuvintele lui Raffaele îmi revin în minte. *E ceva întunecat și plin de amărăciune în sufletul tău.* Oare de

acolo izvorăsc toate gândurile mele îngrozitoare? De la toată acea energie care a fost stăvilită atât de multă vreme, devenind tot mai dornică să iasă la iveală?

Acum, totul are sens! Raffaele s-a întrebat de ce puterile mele nu se ițiseră mai devreme. Dar o făcuseră, numai că eu, una, nu am avut habar, fiindcă Violetta le-a suprimat mereu. Ea a avut febră în ziua aceea, după primul incident, îmi amintesc acum.

Și, oare, nu mi-am folosit puterile, pentru prima oară, în noaptea în care am fost despărțite? Nu m-am simțit de parcă o mantie s-ar fi ridicat de deasupra mea, când mi-am luat rămas-bun de la Violetta? Nu mi-am folosit puterile în timpul plănuitei mele arderi pe rug?

Și Raffaele!

Clatin din cap.

— Nu! Trebuie să mai fie ceva ce nu îmi spui. Noi, Pumnalele, avem un Mesager, cineva care poate simți când în preajma lui se află alte Tinere Elite. Or, el nu te-a simțit niciodată. Cum te-ar fi putut trece cu vederea?

Violetta nu are niciun răspuns, de bună seamă. Nu sunt sigură dacă mă aștept să-mi ofere unul. Mă privește, neajutorată.

Raffaele n-a putut s-o simtă, mă gândesc dintr-odată, *fiindcă, probabil, i-a suprimat și lui puterea, fără să o știe măcar!*

E singura explicație logică. Pentru Raffaele, puterea Violettei e invizibilă.

— Când mi-ai dat drumul? o întreb în șoaptă.

Vocea Violettei pare goală acum.

— Când te-a arestat prima oară Inchiziția, m-am întins după tine și ți-am împins puterile la o parte. Nu am vrut să mă gândesc cum aveai să te dezlănțui asupra inchizitorilor, cât ai fi stat în temniță. M-am gândit că, poate, aveau să te ierte,

dacă nu ar fi putut dovedi că erai în stare să faci ceva ieșit din comun. Dar apoi am auzit că urma să fii arsă pe rug și i-am văzut târându-te în piață. Nu am știut ce altceva să fac... Așa că ți-am eliberat puterea. Iar tu ai chemat-o. Își pleacă privirea în pământ: Nu știu ce altceva ți s-a mai întâmplat după ce Tinerele Elite te-au luat.

Inima îmi bate cu putere în piept. Departe de sora mea, am învățat, pentru prima dată, cum să ajung și să apuc acea energie, datorită antrenamentelor cu Pumnalele. Dintr-odată, mă întind după mâna ei și mi-o apăs pe inimă.

— Vreau să văd cum faci asta, îi spun, încetișor.

Violetta șovăie. Apoi, trage adânc aer în piept, închide ochii și... împinge. Tresar. De data asta, o simt, de parcă mi-ar stoarce cineva tot aerul din plămâni, luându-mi esența vieții și împingând-o în jos, până când devine de nevăzut și de nesimțit. De neatins. Mă ghemuiesc lângă zid, ametită. O goliciune stranie mi-a fost scobită în piept. Ciudat! Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată așa, în trecut. Poate e imposibil să-ți lipsească un lucru despre care nu aveai habar că există. Acum știu, totuși, că ar trebui să existe, așa că îi simt absența. Fac o încercare să-mi ating energia, căutând întunericul care mi se adună în piept, de obicei. Un fior de panică mă izbește, când nu simt nimic. O privesc pe Violetta.

— Dă-mi înapoi puterea! șoptesc.

Face așa cum i-am cerut. Inspir, iar aerul se grăbește să pătrundă din nou în mine, viață și întuneric, dulce, dătător de dependență, și, dintr-odată, văd iar firele de energie, simt zumzetul care aleargă prin corpul meu și știu unde să mă întind ca să prind firele de energie. Oftez, ușurată de prezența acestui sentiment, formând un trandafiraș în fața ochilor noștri și rotindu-l în cerc, cu lentoare. Violetta mă privește

cu ochi mari. Umerii i se lasă încă puțin, de parcă folosirea puterilor i-ar fi consumat vlaga.

Poate să suprime abilitatea unei Elite, și apoi să i-o elibereze din nou. În tot acest timp, sora mea a avut o putere care ne poate domina pe toți! O mie de posibilități îmi gonesc prin minte.

— Ești o *malfetto*, exact ca mine, șoptesc eu, privind absentă la trandafirul care plutește în fața noastră. O *malfetto*, o Tânără Elită!

Violetta își ferește privirea. Îmi dau seama că-i este rușine.

— Cum ai putut ține asta secret față de mine? Vocea mea e răgușită de furie: Cum de m-ai putut lăsa să sufăr singură?

— Pentru că și mie mi-a fost teamă, îmi răspunde. N-am vrut să te-ncurajez și știam cum ar fi mers lucrurile dacă tata și-ar fi dat seama că am puteri. Tu aveai modul tău de a te proteja, iar eu, pe al meu.

Dintr-odată, îmi înțeleg sora mai bine. M-am gândit mereu la ea ca la o fătucă dulce și naivă. Dar poate că își folosea drăgălășenia și naivitatea ca pe un scut. Poate că a avut dintotdeauna habar ce făcea. Spre deosebire de mine, care îi îndepărtam pe toți oamenii din jurul meu, ea se proteja făcându-i s-o placă. *Și, când oamenii te plac, se poartă frumos cu tine...* Așa că rămăsese tăcută, pe seama mea.

— Am văzut cum se purta tata cu tine, spune, încet. Face o altă pauză, apoi continuă: Îmi era teamă, Adelina, atât de teamă! Tata părea să mă iubească... Așa că nu i-aș fi putut spune. Uneori, îmi imaginam că îi mărturisesc: „Tată, sunt și eu o *malfetto*. Am puteri care nu aparțin acestei lumi, fiindcă pot să iau și să înapoiez puterile Adelinei." Eram doar un copil și eram îngrozită. Nu voiam să-l pierd. Așa că m-am convins că nu eram asemenea ție, că lipsa însemnelor mă făcea mai bună. Cum să îți fi spus totul tocmai ție? Aș fi vrut să experimentez, iar tata ne-ar fi putut descoperi pe amândouă.

— Așa că m-ai lăsat să mă descurc singură, singurică, șoptesc, cu amărăciune.

Nu are puterea să mă privească în ochi de rușine:

— Îmi pare nespus de rău, Adelina!

Mereu n-aud decât de păreri de rău! Ce poți cumpăra, pe lumea asta, cu niște scuze amărâte?

Îmi închid singurul ochi și îmi plec capul. Întunericul se învârtejește înăuntrul meu, spălând țărmurile conștiinței mele, dornic de eliberare. În toți acești ani, am suferit singură, privind cum tata o răsfăța pe acea fiică despre care credea că era pură, neîntinată, nepângărită de blestem... În toți acești ani i-am suportat lui crizele de furie de una singură, gândindu-mă că surioara mea nu era ca mine, că era fără de pată... Și ea m-a lăsat să mă port și să cred asta în tot acest timp...

— Mă bucur că l-ai ucis, adaugă, încet de tot. În expresia ei se citește duritatea, acum: Pe tata, vreau să zic. Mă bucur...

Nu știu ce să spun despre asta. Nu credeam să aud vreodată așa ceva de pe buzele surorii mele. Asta îmi înmoaie nodul strâns din piept. Încerc să-mi amintesc că s-a dus la Teren să îl implore să-mi cruțe viața. Că a riscat totul pentru mine. Încerc să-mi amintesc cum îmi împletea părul, cum dormea în iatacul meu pe timp de furtună.

Pot doar să dau din cap, încuviințând.

Zgomotele nebuniei de pe străzile de deasupra noastră pătrunde și în gândurile mele. Clopotele Turnului Inchiziției prind să bată nebunește. Teren se pregătește, probabil, să țină un discurs. Ascultăm amândouă o vreme, încercând să prindem cuvintele de deasupra, dar nu auzim nimic cum se cuvine. Doar clopotele și zgomotul a sute de mii de pași înfundați.

— Se întâmplă ceva important, spun. Apoi îi fac semn Violettei să se ridice: Trebuie să ajungem mai sus, dacă vrem să aflăm ce se petrece. Pe aici!

O conduc mai departe prin tunel, până când acesta se ramifică în trei coridoare strâmte. Îl aleg pe cel din stânga. După ce am mers cincisprezece pași, mă opresc și caut ușița încastrată în stâncă. Mâna mea găsește nestemata neșlefuită din lemnul ușii. Energia mea o activează, iar ușa se deschide. Ne croim drum pe niște scări înguste, până când, în sfârșit, ne trezim ieșind prin zidul care străjuiește aleea întunecată de la marginea pieței principale. Rătăcim pe alee până când aceasta ajunge într-o stradă întunecată, apoi privim din umbră spre locul unde începe piața.

E plină de oameni. Inchizitorii se aliniază de-a lungul străzilor, îndrumându-i pe târgoveți, iar gondolele zac părăsite pe canale. În dimineața asta nu e îngăduit să călătorești pe apă.

— Ce se-ntâmplă? mă întreabă Violetta.

— Nu știu, îi răspund, privind la mulțime și la inchizitori.

Va trebui să așteptăm. Puterile mele sunt secătuite, iar noi nu putem ieși la loc deschis cu atâția oameni în jur, riscând să fim recunoscute de cineva din garda Inchiziției. Îmi țin respirația când un grup de oșteni trec pe lângă străduța îngustă. Spatele mi-e lipit atât de tare de perete, încât simt că mă topesc în el.

Trec fără să ne remarce. Pot să respir din nou.

O iau pe Violetta de mână și ne retragem în umbre. Ne croim drum înainte, încet și din greu, pe străzi șerpuite, până când ajungem în spațiul în care se deschide piața principală. Aici, ne ghemuim în umbrele unei intrări care dă spre podul de peste canal și privim cum tot mai mulți oameni se îndreaptă spre piață, umplând-o.

Spațiul e ticsit, de parc-ar fi zi de iarmaroc, dar oamenii sunt ciudat de tăcuți, așteptând – speriați și fără să bănuiască nimic bun – un anunț din partea Inchiziției. Singurul meu ochi

se îndreaptă spre acoperișuri, unde se află statuile zeilor. Sunt înțesate de inchizitori azi, dar, chiar și acum, cumva, ascunse între țigle și hornuri, Pumnalele probabil că stau la pândă.

Sunt încă slăbită, dar energia pieței scrâșnește de teamă, una care vibrează parcă, întunecată și care mă hrănește.

O licărire slabă de mișcare apare pe balconul principal al Turnului Inchiziției. O fluturare de robe aurii și de alb, un conducător care merge în mijlocul oamenilor săi. Mă încordez. Inchizitorul general Teren Santoro își face apariția peste câteva clipe.

Poartă veșmintele oficiale: o armură albă, strălucitoare, o robă care îi flutură în vânt și pe care se zăresc modele răsucite, în alb și auriu. O mantie grea îi e prinsă pe umeri și e drapată în urma lui, ca o trenă. Lumina zorilor cade pieziș pe balcon – căci așa a fost conceput palatul –, scăldându-l în lumină strălucitoare.

Apoi, remarc că Teren a adus cu el un prizonier.

— Ah! spun dintr-o suflare și îmi stă inima.

Mai apar doi inchizitori, târând între ei un băiat cu părul lung, negru, cu corpul subțire în lanțuri, cu capul ridicat când Teren îi apasă o sabie la gât. Veșmintele sale stacojii, bogate, sunt sfâșiate și murdare. Chipul lui e solemn, dar îl recunosc imediat.

Raffaele!

Numai din vina mea a ajuns acolo!

Teren ridică un braț liber.

— Cetățeni ai Estenziei! strigă inchizitorul general. Cu inima grea, vă transmit mesajul că regele a murit. În locul său, va domni Maiestatea Sa, regina Giulietta. Mâine-seară vor avea loc funeraliile regelui, în arena Estenziei. Prezența voastră, a tuturor, e obligatorie. Se oprește câteva clipe, apoi continuă:

Vor avea loc schimbări în privința felului în care ne ocupăm de trădători și de monstruozități. Maiestatea Sa nu tolerează fărădelegile împotriva coroanei.

Dacă Enzo ar fi reușit, și-ar fi ucis sora, adică pe regină. Nobilii săi și-ar fi oferit sprijinul. Ar putea să atace chiar *acum*. Dar nu o va face. Nu cât timp Raffaele e ținut ostatic în felul acesta. Și îmi dau seama că, din acest motiv, Teren, iar nu Giulietta, este acela care se adresează mulțimii. Ea știe prea bine că trebuie să rămână la adăpost o vreme.

Adevărul despre moartea regelui îmi devine din ce în ce mai clar.

Ridic privirea când Teren își întărește strânsoarea. Raffaele tresare, iar sabia îi pătrunde în carne.

— În genunchi! îi poruncește Teren.

Raffaele face cum i s-a spus. Robele sale stacojii se revarsă în jurul său, în cerc. Energia din pieptul meu tresare, dureros.

Teren face un semn spre mulțime:

— Din ziua aceasta, spune el, toți cei care sunt *malfetto* sunt surghiuniți din oraș. Vor fi mutați în mahalale și izolați de restul societății.

Tăcerea mulțimii se întrerupe. Se aud icnete... Mormăieli... Apoi, strigăte... Eu și Violetta privim mai departe, ținându-ne de mâini, tremurând de frică.

Oare ce le va face Inchiziția, de îndată ce vor fi surghiuniți în mahalale? mă întreb.

Teren își ridică vocea deasupra haosului.

— Oricine îi va trăda pe acei *malfetto* care sfidează Inchiziția va fi răsplătit cu aur. Oricine se va împotrivi acestui ordin sau va fi descoperit că adăpostește vreun *malfetto* va fi executat.

Aș putea ajunge oare la Raffaele? Ar putea s-o facă oricare dintre noi? Cercetez piața. Mi-e imposibil să mă apropii

îndeajuns de el fără să atrag atenția cuiva, iar cu Teren amenințând viața lui Raffaele în felul acesta, nu ne putem permite să greșim. Prea mulți inchizitori înconjoară piața ca să mă pot apropia, mai ales că sunt atât de slăbită. *Nu îl putem salva aici!* îmi dau seama.

Violetta întoarce capul. O expresie ciudată, gânditoare, i se citește pe chip.

— Mai sunt și alte Tinere Elite aici, îmi spune.

Îmi ia o clipă să îmi amintesc că puterea ei îi permite să facă tot ce poate face Raffaele: poate spune dacă în apropiere se află sau nu alte Elite. O privesc cu atenție.

— Vrei să spui: în afară de Teren?

Ea încuviințează.

— Câte?

Violetta se concentrează, numărând. Apoi, răspunde:

— Patru.

Patru! Toți ceilalți sunt aici! Enzo privește tot ce se întâmplă!

Teren privește mulțimea, iar vocea lui continuă să răsune peste piață.

— Toți acești *malfetto* sunt un adevărat blestem aruncat asupra poporului nostru. Sunt mai prejos decât câinii. Nevrednici. Teren se apleacă să-l apuce pe Raffaele de păr, îl trage înapoi în sus, în picioare și își apasă sabia mai tare pe gâtul lui: Oamenii ca ăsta aduc ghinion țării noastre. Sunt motivul pentru care suntem nefericiți. Cu cât scăpăm de mai mulți *malfetto*, cu atât mai bună va fi viața noastră. Cu atât mai bine vă va fi *vouă, tuturor*. Ridică vocea: Vezi asta, Distrugătorule?

Încearcă să ne scoată din ascunzătorile noastre! Mulțimea se mișcă, neliniștită, exasperată. Oamenii ridică privirile spre acoperișuri și în jos, spre alei. Exact așa cum au făcut în ziua când ar fi trebuit să fiu arsă pe rug!

Teren mijește ochii:

— Știu că ne privești! Am auzit că băiatul ăsta nevrednic ți-e drag. Așa că hai să facem un târg! Te vei preda, iar, dacă nu, vei vedea cum îi scot mațele chiar aici, pe balcon.

Enzo nu va mușca momeala! îmi spun.

Suntem prinși în cursă. Mă uit disperată de la Raffaele la acoperișurile unde cred că s-ar putea afla Enzo, privind. Nu e nicio cale de salvare. Niciuna! Îl vom privi cum o să-și dea ultima suflare.

Chiar când cred că s-a terminat totul, un strigăt se ridică din mulțime. Apoi, altul. Și sus, pe acoperișuri, o siluetă umbrită se ridică, în fața întregii piețe.

Este Enzo!

Chipul său e ascuns în spatele măștii de argint, dar cuvintele îi răsună puternic și limpede. Sunt pline de furie. Privesc și mi se pune un nod în gât.

— Lasă-mă să-ți propun *eu* un târg, inchizitorule general! strigă prințul. Și hai să ne jurăm aici, pe toți zeii. Te provoc la duel! În dimineața înmormântării regelui, ne vedem în câmp deschis, pe arena Estenziei. Mă voi lupta singur cu tine.

Mulțimea rămâne complet nemișcată. Oamenii îi sorb fiecare cuvânt. Inchizitorii de pe acoperișuri se grăbesc spre Enzo, dar știu că poate dispărea într-o clipită, dacă oricare dintre ei se apropie prea mult. Teren o știe și el, fiindcă ridică o mână și le face semn să se oprească.

— Dacă voi învinge eu, inchizitorule general, continuă Enzo, atunci Inchiziția îi va da drumul băiatului pe care-l ții ostatic. Va fi grațiat și i se va permite să plece nevătămat. Urmează o pauză lungă: Dacă vei învinge tu, atunci eu voi muri.

Va fi o luptă pe viață și pe moarte!

Teren și Enzo se privesc multă vreme. Niciunul nu scoate nicio vorbă. Apoi, într-un târziu, un zâmbet leneș se lățește pe fața lui Teren. Încuviințează scurt în direcția lui Enzo.

— Prea bine, Distrugătorule! Îi iau pe toți zeii drept martori! Hai să ne duelăm!

A fost odată ca niciodată un prinț care s-a îndrăgostit nebunește de o făptură demonică din lumea de dincolo. Când ea a dispărut înapoi în mare, i-a simțit lipsa atât de tare, încât a ales să intre el însuși în ocean și nu s-a mai întors niciodată.

Povești populare din Kenettra *(autori necunoscuți)*

Adelina Amouteru

Ne înapoiem în siguranța catacombelor. Când începe să se lase seara, aruncând umbre lungi asupra întregului oraș, îndrăznesc, în sfârșit, să părăsesc din nou tunelurile și să o conduc pe Violetta în oraș.

— Unde se duc Pumnalele?

Vocea Violettei e gâtuită și abia mai respiră în timp ce se grăbește pe lângă mine, ținându-mă de mână. Ne croim drum pe străzile întunecate, alergând orbește, bizuindu-ne doar pe ce îmi amintesc din configurația orașului.

— Le simt cum devin tot mai slabe, răspunde ea. Sunt în dreapta. Cred că o vor lua într-acolo.

Arată spre locul unde încep niște clădiri înconjurate de arcade. Universitatea!

— E una dintre casele lor de refugiu.

Nu ar trebui să mă întorc la Pumnale. Dar, cu Raffaele ostatic și cu Enzo pregătindu-se pentru duelul cu Teren de mâine, din arenă, simt atracția legăturilor pe care mi le-am creat în ultimele săptămâni.

Iuțesc pasul. Nu pot permite ca Raffaele să moară așa. Poate că Dante a fost singurul care a vrut să scape de mine. Poate că

aș putea rămâne unul dintre Pumnale și poate că lor le pasă de mine, și poate încă mai aparțin Societății.

Te minți din nou, draga mea? Vocea tatei îmi șoptește în minte. Încerc să îl ignor.

— Pe aici, spun, după o clipă.

Ne grăbim mai departe.

În sfârșit, când ne apropiem de universitate, mă opresc să găsesc iar intrarea în catacombe și o conduc pe sora mea sub pământ. Ar fi prea periculos pentru noi să intrăm în universitate pe la suprafață, în timp ce inchizitorii patrulează, cu siguranță, prin săli. Prin catacombe, găsesc scările uzate care duc spre sala întunecată dintr-un cotlon al universității. În spatele meu, Violetta pare să fi obosit cam prea repede. Probabil că talentul ei o stoarce de puteri cu mult mai repede decât al meu.

— Sunt aici! îmi șoptește ea.

Mă opresc în fața ușii, în capul scărilor, apoi pun mâna pe nestemata încastrată în ușa care se deschide pe dată.

Ieșim la suprafață. Sala e atât de tăcută, încât auzim zgomotul din afara zidurilor clădirii, patrulele Inchiziției care se mișcă de colo-colo, mulțimea agitată... Următorul lucru pe care-l aud sunt vocile care vin din interior, voci care îmi sunt cunoscute. Mă strecor în umbre și Violetta mă urmează.

Prima voce pe care o recunosc e a lui Lucent. Pare frustrată.

— Îl va ucide înainte de venirea dimineții... Cum poți să crezi chiar și un singur cuvânt din tot ce spune?

Mă opresc pentru o clipă, adunându-mă, apoi încep să mă grăbesc în direcția de unde se aud vocile. Violetta mă urmează. O conduc spre templul principal al universității, unde ușile sunt încuiate. Lumina pătrunde prin sticla vitraliilor de deasupra

noastră. Și acolo, în centrul acelui spațiu cu un acoperiș înalt, se află câteva siluete pe care le știu prea bine.

Care încremenesc când dau cu ochii de noi.

Trag adânc aer în piept și ies din umbre.

— Pe unde-ai fost până acum?

Lucent e prima care întreabă. Nu am idee cum să răspund. De unde să încep? Enzo a cerut o cămăruță în aripa unde se află apartamentele din templul universității pentru noi, iar acum Violetta și cu mine suntem înăuntru, odihnindu-ne pe niște paturi micuțe, aidoma. Lucent stă în prag, interogându-mă cu brațele încrucișate la piept. Enzo se află în sigurul scaun din colțul încăperii, iar Gemma și Michel stau pe marginea unuia dintre paturi. Violetta e aproape de mine, pe celălalt pat, tăcută, nemișcată, tremurând ușor. Sunt bucuroasă că e prea speriată ca să vorbească.

Îl privesc pe Enzo, care se apleacă în față și își sprijină bărbia în mâini. Se uită la mine în tăcere.

— Teren a amenințat că îmi va ucide sora, răspund eu. O ținea în temnițele turnului.

Enzo mijește ochii:

— Când te-ai întâlnit prima dată cu Teren?

Acum câteva săptămâni! aș vrea să-i spun. Însă nu mă pot convinge să îi răspund așa.

— M-a amenințat cu asta în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară, înainte să se lupte cu tine.

Michel se încruntă:

— De ce nu ne-ai spus nimic pân-acum? mă întreabă el.

Șovăi.

— Nu credeam că m-ați fi ajutat, mă hotărăsc să mărturisesc; și e adevărul. Era prea riscant să implic pe toată lumea atât de aproape de ziua Turnirului Furtunilor.

Lucent pufnește și se întoarce, așa că o văd din profil. Nu merge atât de departe, încât să mă acuze de trădare, dar simt, în fiecare linie a corpului ei, c-ar vrea s-o facă. Nu are pic de încredere în mine. Respectul ei pentru mine a făcut loc suspiciunii. Îmi spun că trebuie să rămân calmă. Chiar dacă prinderea lui Raffaele e, în mare parte, motivul pentru care m-am întors, în clipa asta sunt ușurată că nu se află și el aici.

Ar simți, probabil, câte minciuni țes în jurul meu.

Privirea mea rătăcește înapoi spre Enzo, care rămâne tăcut multă vreme. Nu vorbește nici în favoarea, nici împotriva mea. Într-un târziu, se îndreaptă și ne privește pe toți.

— Teren nu se va ține de cuvânt, spune. Să nu greșim gândindu-ne c-ar face-o. Când ne vom duela mâine, va folosi asta ca pe o *ocazie* să mă ucidă nu doar pe mine, ci și pe voi toți. Nu îl va elibera pe Raffaele. Știe că vom fi cu toții în mulțime, în arenă, și vrea ca acela să fie ultimul nostru spectacol. Vrea o luptă din care mâine să nu mai rămână niciun supraviețuitor.

Enzo mă include în planurile lor. Sunt încă una dintre ei, așadar!

— Care e planul atunci, Distrugătorule? îl întreabă Lucent. Regele a murit, iar sora ta îl ține pe Teren sub papuc. Inchizitorii îi adună pe toții acei *malfetto* pe care-i găsesc. Cum s-o ucidem pe Giulietta?

— Sora mea nu-și va arăta fața în arenă, mâine, îi răspunde Enzo. Se va ascunde, protejată de gărzile sale. De dimineață, binefăcătorii care ne-au mai rămas credincioși își vor trimite susținătorii să atace arena. Îl vom salva pe Raffaele, iar eu îl voi

ucide pe Teren. Își încleștează maxilarul: Vom porni războiul. Se uită la mine: Am nevoie de ajutorul tău.

Când ne-am sărutat în curtea aceea, îmi spun, *înconjurați de ploaie și de felinare, a fost adevărat? Ce vrei, de fapt, de la mine?*

Într-un târziu, încuviințez încet.

Lângă mine, Violetta se agită. Toată lumea o privește. Când nu vorbește, fac eu asta pentru ea.

— Am adus-o aici pe sora mea nu doar ca să o protejez, spun, ci și fiindcă ne poate ajuta. Are ceva cu care putem întoarce sorții în favoarea noastră.

Michel o privește, neîncrezător:

— Ești și tu o *malfetto?* și se uită mai bine la ea, căutând în van un însemn.

— E o Tânără Elită, îi răspund. Cred că îi lipsesc însemnele pentru că poate face ceea ce poate face. Privirea mi se întoarce la Enzo: Are talentul de a le lua puterile celorlalți.

Se lasă tăcerea. Toată lumea e atentă. Enzo se apleacă în față, ne privește pe amândouă gânditor și își strânge buzele. Știu că toată lumea se gândește la același lucru.

Violetta ne poate ajuta să îl ucidem pe Teren.

— Păi, spune el, să vedem ce poate, cu adevărat.

Febra Violettei se prelungește pe timpul nopții. Arde domol, lăsând-o într-o stare ciudată, nici de trezie, nici de totală lipsă a cunoștinței. Murmură uneori, chemându-mă. Stau lângă ea și o țin de mână până când nu mai scoate nicio șoaptă și respirația îi redevine regulată.

În sala templului din universitate e liniște. Ceilalți cred că s-au retras cu toții în camerele lor, deși mă îndoiesc că vreunul

doarme cu adevărat. Vreau să ies, să plec de lângă sora mea și să las aerul rece al nopții să-mi limpezească simțurile. Dar Pumnalele ne-au încuiat în cameră. Lucent a spus că e pentru siguranța mea, dar pot să simt năluca fricii care se ascunde în spatele cuvintelor sale. Zidurile se ridică și se tot ridică, încet, între noi.

Sunetul oțelului care zăngănește pe coridor îmi atrage atenția. Mă ridic, în stare de alertă. Pentru o clipă, cred că ar putea fi inchizitori. Că ne-au descoperit ascunzătoarea și că vin după noi. Dar, cu cât ascult mai mult, cu atât îmi dau seama că sunetul vine de la o singură sabie, care stârnește un ecou puternic la fiecare câteva clipe, dintr-o cameră îndepărtată. Mă ridic din pat și îmi apăs urechea de ușă. Pare a fi un duel. Ascult o vreme, până când sunetul dispare.

Pe coridor se aud pași apropiindu-se. Mă îndepărtez de ușă. Câteva clipite mai târziu, se aude un ciocănit ușor. Îmi ia puțin să răspund.

— Da?

— Eu sunt.

E vocea lui Enzo. Rămân tăcută și, o clipă mai târziu, aud ivărul mișcându-se. Ușa se crapă ușor, dezvăluind o parte din fața prințului. Mă privește și el, înainte să-i cadă ochii pe silueta fragilă a Violettei.

— Cum se simte? mă întreabă.

— Are nevoie de odihnă, răspund. Am mai văzut-o așa de multe ori. Se pare că se întâmplă după ce-și folosește puterile.

— Vino cu mine! îmi cere el, după o clipă.

Apoi, lasă ușa întredeschisă și îmi face semn să îl urmez.

Șovăi. Pentru o clipă, mă tem că acesta e momentul în care Enzo a hotărât să scape de mine odată pentru totdeauna. Dar el așteaptă răbdător și, după o vreme, mă ridic și îl urmez afară

din încăpere. E de ajuns să îi arunc o singură privire și un val de căldură mă cuprinde pe dată. E îmbrăcat în haine simple astăzi, cu o tunică de in care-i acoperă torsul, care are șireturile descheiate la piept, dezvelindu-i pielea. Părul lui e ciufulit și dezlegat, o coamă de un roșu-întunecat care îi cade mai jos de umeri. În mână ține o sabie. Acesta fusese sunetul pe care-l auzisem pe coridor. Probabil se pregătește pentru duelul de mâine.

Îl urmez pe coridor, cu pași moi, până când ajungem la ușa camerei lui.

Intrăm, fără să scoatem un sunet. Aici, silueta lui e luminată slab de flacăra lumânărilor. Inima îmi bate cu putere în piept. Rămân lângă intrare, în timp ce el se îndreaptă spre biroul de lângă pat și își folosește energia pentru a mări flacăra lumânării. Tunica sa lejeră îi dezvelește pielea de pe claviculă. Tăcerea adastă, grea, între noi.

Face semn spre scaunul de la birou.

— Te rog să iei loc!

Apoi se așază pe marginea patului.

Mă așez și eu. Între noi, tăcerea e de neclintit. Acum, că suntem singuri, privirea lui e blândă – nu mai e întunecată și dură, așa cum m-am obișnuit. E aceeași blândețe pe care am văzut-o când ne-am sărutat în curte. Mă privește. În jurul său plutește un nor de teamă, delicat, dar greu de ignorat. Se teme *de mine?*

— Spune-mi de ce ai fugit, de fapt! îmi cere el. A mai existat un motiv, în afară de sora ta. Nu-i așa?

Știe! Mă cuprinde brusc frica. Dar n-are cum să știe despre Dante, cum ar putea? Nu, nu, scotocește după altceva. Lent, îmi permit să retrăiesc noaptea în care am acoperit podeaua iatacului cu viziuni de sânge, când am scrijelit cuvinte furioase pe pereți.

— E adevărat? răspund, într-un târziu. Ce ți-a spus Dante, pe coridor, în noaptea aceea? C-ar fi mai bine... să scapi de mine?

Enzo nu pare surprins. A bănuit că acela fusese motivul meu.

— Erai acolo, așadar! spune el.

Încuviințez, în tăcere.

După o vreme, își drege glasul.

— Părerile lui Dante îi aparțineau lui și numai lui. Apoi, adaugă, mai blând: Nu vreau să îți fac niciun rău.

Îi aparțineau*! La trecut!* Mă cutremur. Dintr-odată, camera pare mai rece.

— Ce s-a întâmplat cu Dante? întreb.

Enzo nu răspunde, o vreme, socotind. Apoi, mă privește din nou. Îmi spune cum au căutat prin oraș, în acea noapte, după ce au văzut cum inchizitorii au inundat străzile. Cum s-au despărțit, luând-o care încotro. Cum au venit cu toții înapoi, mai puțin unul. Cum Lucent a descoperit trupul lui Dante pe o alee.

Povestea trezește la viață șoaptele din mintea mea, chemându-le înapoi la suprafață. Pentru o clipă, abia dacă-l mai aud pe Enzo printre șuierăturile gândurilor mele. *Dante a meritat-o*, spun ele. Îmi îngân condoleanțele ca printr-o negură, iar Enzo le primește cu o față solemnă.

Cât timp mai pot continua să îl mint?

Se pogoară din nou tăcerea. Clipele trec, iar eu simt o nouă energie în Enzo, ceva atât de familiar pentru mine și atât de străin lui! Îl privesc o vreme, înainte să fiu sigură ce simt. *Se teme.*

— Te simți pregătit pentru înfruntarea de mâine? șoptesc.

Enzo șovăie. Nu i se potrivește aureola asta de teamă care îmi face inima să se strângă de durere, așa că mă ridic de pe scaun, să mă apropii de el. Dante s-a înșelat. Trebuie să însemn ceva pentru el. Cât de puțin! Trebuie să-i pese de mine!

Enzo mă privește cum mă apropii. Nu se retrage. Când mă așez lângă el, o parte din tensiune pare să i se risipească, iar chipul i se îmblânzește.

— Tatăl lui Teren m-a învățat să lupt, spune el, pe un ton firesc, calm. Sunt tare bun. Dar Teren e cu mult mai bun.

Mă gândesc la confruntările lor anterioare: mai întâi, în ziua în care ar fi trebuit să fiu arsă pe rug, apoi, în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară. De fiecare dată, s-au ciocnit doar câteva clipe. Ce se va întâmpla mâine, când se vor confrunta până la moarte?

— Ne-a urât dintotdeauna atât de mult? murmur.

Enzo îmi zâmbește cu amărăciune.

— Nu. Nu dintotdeauna.

Aștept o clipă, apoi Enzo începe, din nou, să vorbească. Îmi povestește cum se duelau ei doi pe când erau copii și, ascultându-l, lumea din jurul meu parcă se topește și dispare, până când simt că mă aflu în curtea palatului, cu ani în urmă, privind cum un tânăr prinț și fiul unui inchizitor general se confruntă, într-o după-amiază însorită. Erau atât de mici! Enzo avea opt ani, iar Teren, nouă; niciunul din ei nu era însemnat, căci febra sângelui nu lovise încă Estenzia. Ochii lui Teren erau de un albastru mai intens pe atunci, dar erau aprinși de aceeași patimă ca și acum. Lângă ei, bătrânul inchizitor general îi privea și le striga instrucțiuni. Era atent să nu îl critice pe prințul moștenitor, însă cuvintele lui îl atingeau dur pe propriul fiu. Enzo îi striga uneori câte ceva bărbatului, luându-i apărarea lui Teren și lăudându-i acestuia priceperea. Iar Teren se pleca în fața lui Enzo după fiecare duel, făcându-i complimente.

Ascult și îmi imaginez diferențele dintre cei doi băieți. Enzo trebuie să fi luptat ca un băiețel, însă Teren... intensitatea lui nu părea deloc a unui copilaș, ci era, de pe atunci, ceva demn să inspire spaima.

— Lovea de parc-ar fi fost hotărât să ucidă, spune Enzo. Îmi plăcea să mă antrenez cu el, fiindcă era cu mult mai bun decât mine. Dar nu era *crud*. Era doar un băiețel. Enzo se oprește, iar scena pălește: Ani și ani mai târziu, ne-a lovit febra, continuă el. Am ieșit amândoi însemnați din ea. Tatăl lui Teren a murit. Apoi, rătăceam prin curte, dar Teren nu mai era acolo, dornic de dueluri în fiecare după-amiază. În schimb, își petrecerea zilele boscorodind prin temple, jelindu-și tatăl, sporindu-și disprețul față de sine însuși, acceptând orbește doctrina Inchiziției că toți cei *malfetto* erau niște blestemați, niște demoni. Nu cred că ne detesta încă, fiindcă niciunul dintre noi nu își cunoștea încă puterile. Dar am văzut schimbarea din el, și a observat-o și sora mea. Își încleștează maxilarul: De când a devenit inchizitor general, le-a tot vânat pe Tinerele Elite și pe cei care le ajută.

Ceva din felul în care spune asta îmi trezește o amintire. Am nevoie de toată forța pe care o pot aduna ca să îl întreb:

— Daphne? șoptesc, cu șovăială.

Enzo mă privește. O urmă de ceva familiar îi dansează în ochi, și îmi doresc să nu știu ce înseamnă. Durerea care vine dinspre el, emoția întunericului, furiei și vinovăției, a durerii, totul strălucește în aer, sub forma a nenumărate fire de energie.

— Se numea Daphne Chouryana, spune el. Era o fată tamourană, din câte ți-ai dat seama. Și intrase ucenică la unul dintre spițerii din oraș.

Cuvintele sale îmi rănesc inima, unul câte unul, amintindu-mi că lucrurile pe care le iubește la mine s-ar putea să nu mă privească deloc. Probabil a recunoscut-o în chipul meu, în măsliniul pielii mele. Probabil o vede de fiecare dată când mă privește.

— Șterpelea ierburi interzise și prafuri ilegale de la spițerie ca să îi ajute pe *malfetto* să își ascundă însemnele, continuă el. Vopsele care schimbau temporar culoarea părului, creme care ascundeau o vreme însemnele întunecate de pe piele. Era prietena noastră. Când l-am descoperit prima oară pe Dante, încă rănit din luptă, ea l-a repus pe picioare.

— Ai iubit-o, spun, cu blândețe, întristată pentru el, fiindcă a pierdut-o, dar și pentru mine.

Enzo nu recunoaște direct. Nu e nevoie.

— Un prinț, chiar și unul care a devenit un *malfetto*, rămâne, totuși, un prinț. Nu puteam să mă căsătoresc cu ea. Nu făcea parte dintr-o familie nobilă. Dar nu a mai contat, în cele din urmă.

Nu vreau să cer detalii despre ce i s-a întâmplat. În schimb, îmi plec capul în semn de respect.

— Îmi pare nespus de rău!

Enzo încuviințează, acceptându-mi condoleanțele.

— I se poate întâmpla oricui. Suntem siliți să mergem mai departe.

Pare îndurerat și mă întreb dacă asta are de-a face cu gândurile la Daphne sau cu supărarea pricinuită de Teren. Poate cu ambele.

În tăcerea care se așterne, se apleacă spre mine, până când suntem despărțiți doar de o palmă. Strălucirea din ochii lui mă cheamă. Au în ei o apăsare, o profunzime întunecată pe care

s-ar putea să nu o înțeleg vreodată. Îmi atinge bărbia. Căldura lui mă străbate din nou și îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit, când se apropie și mai mult.

— Știu cine ești *tu*, îmi șoptește Enzo, de parcă ar simți gândurile din mintea mea.

Ții la mine doar fiindcă îți amintesc de Daphne? Nu! Știe cine sunt eu. *Ține la mine pentru cine sunt.*

Gândul mă umple de un entuziasm feroce, trezindu-mi la viață toate simțurile. Săruturile sale sunt blânde, acum, unul după altul, răbdătoare, cercetătoare. Mâinile sale le ating pe ale mele și îmi mângâie brațele, atrăgându-mă spre el. Nimic nu ne mai desparte, decât materialul subțire al cămășii mele de noapte și tunica lui de in, iar când mă îmbrățișează, căldura lui îmi împrăștie scântei pe piele. Atașamentul meu față de pasiune explodează, trimițându-mi energia prin tot corpul, rostogolindu-se, disperată să-și țească firele întunecate cu ale lui Enzo, prinzându-l în capcană. Amețesc, la fel cum am amețit în noaptea aceea, pe alee, în noaptea pe care încerc să nu mi-o mai amintesc. Îmi scapă de sub control și nu o pot opri.

Se retrage. Apoi, își lipește fruntea de a mea și șoptește:

— Rămâi, rogu-te!

Iar eu știu că aura de teamă din jurul lui a apărut din cauza zilei de mâine, din cauza a ce ni se poate întâmpla nouă, tuturor, din cauză că s-ar putea ca el să nu-l salveze pe Raffaele, să nu îl învingă pe Teren, că, dimineața, ar putea ieși din universitate ca să nu se mai întoarcă niciodată. Îi este teamă și asta-l face să devină vulnerabil. Încerc să-mi uit propriile temeri când îi cuprind fața în mâini, apoi gâtul.

După o clipă, încuviințez. Se așază lângă mine, iar eu mă ghemuiesc pe pat. Îmi dă la o parte părul argintiu de pe frunte. Instinctiv, mă fac mică-mică atunci când ochii i se

opresc asupra părții distruse, ciuntite a chipului meu, dar el nu reacționează. Degetele sale îmi mângâie cu blândețe cicatricile. Și lasă în urmă o dâră de căldură. Asta mă liniștește și mă adoarme. Ochii lui se închid, în cele din urmă, iar respirația i se liniștește. Mă cufund și eu în tihna somnului. Mă concentrez asupra senzației până când nu mai simt nimic, până când cad într-un coșmar agitat cu demoni, surori, tați și cuvintele unui inchizitor tânăr, cu ochi de un albastru spălăcit.

Mi-am auzit surorile gemând în noapte.
Știau ce făcusem și mă urau pentru asta.
Boran Valhimere, Dantelle

Adelina Amouteru

Astăzi ar trebui să fie prima zi a Turnirului Furtunilor. În schimb, noi, Pumnalele, vom purta lupta finală cu Inchiziția.

Piața centrală din Estenzia, de obicei lăsată deschisă și deloc aglomerată, s-a transformat într-o adunătură de tarabe de lemn și de steaguri colorate, o mare de dughene și oameni care înconjoară zona care dă spre port. Dar, fiindcă turnirul de azi s-a transformat într-o ceremonie fastuoasă de înmormântare a regelui și, totodată, într-o provocare pentru Pumnale, atmosfera e amenințătoare, rău prevestitoare și ciudat de liniștită, ținând cont de cât de mulți oameni se revarsă încoace. Ici și colo, șiruri de inchizitori cercetează cu atenție mulțimea. Teren vrea ca oamenii să ne vadă morți, să ne prăbușim sub ochii tuturor.

Îmi croiesc drum prin mulțime, împreună cu Violetta. Fără niciun văl de invizibilitate, deocamdată. E prea dificil să mențin o asemenea plăsmuire care trebuie mereu transformată pentru cât timp am avea nevoie. Pe deasupra, cu atâția oameni în jur, mi-e teamă c-am atrage atenția în clipa în care s-ar ciocni cineva de noi din greșeală.

Trebuie să-mi păstrez energia pentru atac. Am țesut în schimb iluzia unor fețe diferite pentru fiecare dintre noi. Mi-am schimbat ochiul întunecat și partea ciuntită a feței într-un chip fără defecte, cu ochi verzi, strălucitori, fiecare din ei încadrat de gene blonde, nu argintii, ca în realitate. Mi-am schimbat culoarea pielii de la măsliniu-închis la un crem-deschis, iar buzele mi le-am făcut de-un rozaliu-pal. Părul meu e roșu-auriu, iar structura mea osoasă e diferită. Violetta are și ea tenul deschis al unei fete din Beldain, iar părul ei negru a devenit blond-arămiu.

Nu suntem imagini perfecte. Nu am avut timp să îmi antrenez priceperea de a țese fantasme de chipuri și, chiar dacă învăț repede, există amănunte care nu par firești. Ar trebui să țină, însă, dacă nu se va uita nimeni cu prea multă atenție la noi, dar oamenii care ne-ar privi îndelung chipurile s-ar încrunta, fiindcă și-ar da pe dată seama că e ceva în neregulă cu noi. Așa că ne mișcăm cât putem de iute.

Când ajungem în apropierea arenei, transpirația mi se scurge deja pe spate.

Arena este imensă, poate cea mai mare structură din câte am văzut vreodată, cu rânduri și rânduri de arcade una peste alta, într-un ring gigantic de piatră. Numărul inchizitorilor tot crește, pe măsură ce avansăm. Teren a adus o întreagă armată de apărători ai legii aici. Încerc să-mi țin privirea în pământ cât de mult pot, să îi imit pe ceilalți din mulțime și să trec de inchizitori fără să-i privesc în ochi. Aproape că mă aștept să mă recunoască, să vadă prin iluzia mea tulbure, dar ei par să-mi ia de bună înfățișarea ori de câte ori mă privesc.

Inchizitorii îi caută pe aliații Pumnalelor. Firele de teamă acoperă totul, îngroșându-se chiar în centrul arenei.

— Opriți-vă! ne spune un inchizitor.

Mă opresc, amintindu-mi să par surprinsă și ridic privirea spre el. Se uită la mine. Lângă mine, Violetta se oprește și ea. Inspir și mă concentrez să-mi întăresc plăsmuirea, accentuând mișcările subtile ale feței, porii de pe piele și detaliile ochilor.

Inchizitorul se încruntă.

— Numele? mormăie el.

Îmi ridic bărbia și îi arunc o privire încrezătoare.

— Anne din neamul Tamerly, răspund. Fac semn spre Violetta, care face o plecăciune frumoasă: Verișoara mea.

— Unde locuiți?

Îi arunc numele unui han local pe care l-am văzut în timpul curselor de calificare.

— Tata e cu afaceri în Estenzia, pentru câteva luni, adaug. Am auzit, în dimineața asta, că funeraliile regelui ar putea include și o execuție. Așa este?

Inchizitorul îmi aruncă o altă privire bănuitoare, dar oamenii se înghesuie în spatele nostru, așa că nu are timp de pierdut. Într-un sfârșit, mormăie ceva spre noi și ne face semn să continuăm.

— Nimic din ce-ați putea aprecia voi, cei din Beldain, răspunde el. Dați-i drumul mai departe!

Nu îndrăznesc să privesc înapoi, dar, în spatele nostru, îl aud cum se întoarce spre următoarea persoană.

Arena a fost construită să poată primi zeci de mii de oameni. Arcadele amfiteatrului se întind înspre cer, dar se cufundă și în pământ, așa că, deși am pătruns prin spațiul de la nivelul străzii, ne aflăm acum în mijlocul unor șiruri de bănci de piatră și privim alte zeci de șiruri aflate la nivelurile de sub noi, bănci care înconjoară arena în cercurile etajelor, înainte să

se încheie la capăt într-un spațiu mare și larg. Hoarde de oameni se înghesuie în tribune.

Printre ei se află și soldații binefăcătorilor noștri!

Nu știu cine sunt, dar sunt aici, împrăștiați și ascunși în mulțime. Și nu așteaptă decât semnalul lui Enzo. Îmi ridic privirea, căutându-l. Violetta clatină din cap, spunându-mi fără vorbe că nu îl simte în apropiere.

— Haide! șoptesc, trăgând-o de mână. Să ne apropiem!

O luăm în jos, printre șirurile de locuri, până când ajungem jos de tot, apoi ne așezăm chiar în primul rând.

În fața noastră se întinde centrul arenei. E plin – un lac adânc, cu canale a căror apă e filtrată și ajunge la noi din Marea Soarelui. Formele întunecate ale balirelor se răsucesc în adâncurile sale. Deasupra apei se află un podeț lat de piatră, care pornește din locul unde stăm eu și Violetta, ajungând până în partea opusă a arenei, având, în centru, o platformă mai mare, rotundă. În timpul unei sărbători obișnuite, călărețiii de balire ar aștepta înșiruiți de-a lungul platformei și și-ar chema vietățile, iar, când creaturile enorme ar țâșni din apă, călărețiii le-ar sări pe spate și ar executa acrobații uluitoare pentru spectatorii care ar aplauda. De-a lungul platformei s-ar plimba petrecăreți cu măști, magnifici în veșmintele lor în culori strălucitoare.

Nu și azi, însă. Azi, inchizitori cu mantii albe se aliniază de ambele părți ale podețului de piatră. În apă, balirele se rotesc, iar strigătele le sunt mute, fantomatice. Mă întorc și cercetez restul arenei. O mantie de teamă și neliniște acoperă tot spațiul. Unii dintre privitori par încântați, așteptând, nerăbdători, să vadă cum curge sângele, așa cum li s-a promis. Alții au rămas așezați, ba tăcuți, ba șușotind între ei. Neliniștea mea crește. Firele de energie strălucesc în aer și mă ispitesc.

Respirația începe să-mi fie neregulată, în timp ce mențin plăsmuirile de pe fețele noastre. Violetta mă atinge pe umăr. Face semn spre capătul opus al arenei.

— Acolo! șoptește.

Îi urmăresc privirea.

Enzo e undeva, în mulțime!

Pumnalele ar trebui să se afle, toate, pe poziții deja, împreună cu susținătorii lor.

În sfârșit, după o perioadă care pare să fi durat ore întregi, inchizitorii din arenă își scot săbiile și le ridică în aer, în salutul îndătinat. Mulțimea se liniștește. Privesc spre pavilionul regal, unde, cândva, ar fi apărut regele încoronat, purtând o mantie țesută din fire de aur.

Pavilionul e gol acum. La capătul celălalt al arenei, Teren se apropie cu pași mari, flancat de inchizitori. Un coif îi apără ochii, transformându-l într-o imagine înfricoșătoare a cuiva care nu e tocmai om. Chiar în fața sa, apăsat de lanțuri și păzit de mai mulți soldați e Raffaele, legat la ochi, cu un căluș în gură. Inima începe să-mi bată cu putere.

Teren se oprește în mijlocul arenei, apoi își ridică mâinile spre mulțime.

— Dragi concetățeni! Vocea sa răsună puternic: Cu inima grea, ne-am adunat astăzi aici, nu ca să sărbătorim, ci ca să ne jelim regele mort. Nu departe de el, inchizitorii îl obligă pe Raffaele să îngenuncheze, își scot săbiile și își apasă tăișurile pe gâtul lui: Acum, oameni ai Kenettrei, vă conduce o regină. Și, în această nouă eră, veți asista la un moment istoric, când națiunea noastră măreață și glorioasă va fi purificată de demonii care ne bântuie. Și care au încercat să abată teroarea asupra noastră.

Lângă mine, Violetta mă strânge mai tare de mână. Privesc în jos și îi văd încheieturile albindu-se.

Teren face un cerc larg, cu mantia albă fluturând în urmă-i, și zâmbește către publicul tăcut:

— Distrugătorule! strigă el. Învoiala-i învoială! Îl am aici pe micul tău prieten, pe consort – se oprește ca să facă o plecăciune în batjocură spre Raffaele – și te așteptăm. Haide, demon ce ești! Zâmbetul i se șterge, înlocuit de o expresie goală: Haide afară, la joacă!

Îmi țin respirația. Pentru o clipă, doar tăcerea acoperă mulțimea. Apoi, oamenii se mișcă, neliniștiți, cu ochii căutând un semn că Enzo e acolo. Atenția mi se îndreaptă spre lungul șir de inchizitori înșirați de fiecare parte a podețului de piatră de peste apă.

Unul dintre cei apropiați de Teren se desprinde din formație și se îndreaptă spre conducătorul său, până când se află la doar zece pași distanță de inchizitorul general. Unii dintre ceilalți își scot săbiile, dar majoritatea ezită, gândindu-se că omul e, totuși, unul de-al lor.

Scrâșnesc din dinți și dau drumul iluziei care l-a deghizat până acum pe nou-venit. Mă simt ușurată. În fața tuturor, inchizitorul se transformă, treptat, dintr-o siluetă învăluită într-o mantie albă, într-un băiat înalt, în veșminte întunecate, cu chipul bine ascuns în spatele unei măști de argint și cu gluga trasă în jos: Enzo, prințul moștenitor.

Inchizitorii de pe platformă își scot săbiile, dar Teren ridică mâna. Se întoarce spre Enzo. Mulțimea se agită, strigând, iar eu îmi închid ochiul, savurându-le frica. Puterea îmi tot sporește.

Cei doi se privesc pentru un moment, dar niciunul nu scoate vreo vorbă. În sfârșit, Teren își ridică bărbia.

— De unde știu că ești chiar tu? strigă el. Oare făuritoarea ta de iluzii le ascunde și pe celelalte Tinere Elite?

În spatele lui, inchizitorii își apasă și mai abitir săbiile de gâtul lui Raffaele.

— Știi prea bine cine sunt! îi răspunde Enzo, limpede.

— De ce te-aș crede?

— Dar eu de ce te-aș crede pe tine? îi răspunde Enzo, în batjocură.

Teren își scoate coiful, dezvelindu-și părul blond ca grâul. Îl aruncă departe.

— Arată-mi cine ești cu adevărat, Distrugătorule! strigă el, făcând semn spre masca de argint a lui Enzo. Sau prietenul tău o să moară.

Enzo nu șovăie. Își trage gluga neagră a mantiei de pe față, expunându-și părul roșcat. Apoi își scoate masca și își dezvăluie identitatea mulțimii. Aruncă și el cât colo masca.

— Învoiala-i învoială! strigă și el.

Teren îl privește cu chipul împietrit. Mulțimea îl privește și ea. Toată lumea a amuțit. Mă clatin, ametită și eu de tensiunea care crește. Iluzia deghizării noastre se tulbură la marginile câmpului meu vizual.

— E prințul! strigă cineva din arenă.

Alții duc mai departe strigătul și descoperirea face publicul să se învolbureze. Chiar dacă simt teama copleșitoare care îi întunecă pe oameni, mai simt și izbucnirea de entuziasm, emoțiile acelora din mulțime care îi susțin pe *malfetto* și pe acelea ale soldaților binefăcătorilor noștri. În tulburarea generală, Teren face semn spre Enzo.

— Nu va interveni nimeni! strigă el. Mă voi lupta singur cu tine, dacă ai curajul să faci la fel.

Enzo își înclină capul o dată, ca răspuns.

Teren minte!

Dar și noi mințim. Bătălia va izbucni curând.

— A trecut ceva vreme, Alteța Voastră, spune Teren, îndreptându-și sabia spre Enzo.

M-aș fi așteptat să aibă un ton batjocoritor, dar e serios. Nicio urmă de amuzament nu i se citește în voce. Spre surprinderea mea, își pleacă fruntea în fața lui Enzo, cu un respect nedisimulat.

— Hai să vedem dac-ai devenit mai bun între timp!

Enzo își scoate pumnalele lungi și strălucitoare din tecile de pe spate. Metalul fiecărei arme devine roșu, apoi alb, înfierbântându-se. Focul explodează din mâinile lui și îi înconjoară pe amândoi într-un cerc larg, separându-i de ceilalți. Mulțimea strigă.

Teren se aruncă.

Enzo lovește cu pumnalele, țintind spre ochi, însă Teren își ridică umărul și își acoperă fața – lovitura e deviată fără niciun risc de pe pielea lui tare. Enzo se rostogolește, sare înapoi în picioare și se aruncă iar spre inamic. Își dau târcoale unul altuia, încetișor. Enzo răsucește un pumnal într-o mână înmănușată.

— Pari să șovăi, în dimineața asta! îi strigă Teren.

Se repede spre Enzo cu o viteză nemaipomenită. Prințul dansează, ferindu-se, se răsucește și lovește cât de tare poate cu ambele pumnale. Unul dintre ele îl atinge pe Teren într-o parte, dar parcă ar fi lovit un lemn moale. Inchizitorul general mormăie, dar în clipa în care tăișul îi părăsește pielea, rânjește.

— Folosește-ți focul, Distrugătorule! îl tachinează el. Provoacă-mă!

Enzo atacă iar. De data aceasta, lamele sale se aprind, trasând dâre de foc în aer, când se aruncă spre Teren. Fentează la stânga, apoi se răsucește în aer și lovește spre fața inamicului

său. Teren își dă capul la o parte, ferindu-se, dar Enzo se mișcă odată cu el, cu tăișurile sale gemene arzând, anticipându-i următoarea mișcare, și lovește cu al doilea pumnal spre ochii lui Teren. Inchizitorul țâșnește într-o parte, în ultima clipă. Lama lui Enzo îi zgârie obrazul lui Teren, lăsând o urmă care se închide imediat.

Teren zâmbește.

— Vezi, așa-i mai bine!

A venit rândul meu. Inspirând adânc, las să cadă vălul deghizării mele și a Violettei, apoi ne învălui imediat în invizibilitate. În jurul nostru, oamenii tresar, dar noi ne mișcăm deja. Mă grăbesc spre portița de la capătul rândului, care duce spre podețul de piatră aruncat peste lac. Trecem. Inchizitorii se aliniază de-a lungul drumului de piatră, gata să atace dacă vor primi ordin s-o facă. O conduc pe sora mea, cu grijă, înainte.

— Spune-mi, strigă Enzo, peste mugetul flăcărilor, de ce le întorci spatele celor care sunt asemenea ție?

Teren nu îi răspunde imediat. În schimb, își scoate sabia și lovește. Enzo sare într-o parte, dar sabia reușește să-i zgârie brațul. Prințul face să apară o perdea de flăcări care-l înghit cu totul pe Teren, însă acesta nu dă niciun semn de durere. În schimb, pășește afară din flăcări cu un zâmbet malițios, cu pielea arzându-i, întunecată, doar pentru a reveni, aproape imediat, la normal. Marginile mantiei sale se rup și ard din cauza căldurii, dar hainele care se află în contact cu pielea sa rămân neatinse, de parcă ar fi adăpostite în spatele unui scut.

— Nu le-am întors niciodată spatele! strigă Teren. Sunt singurul dornic să-i ajute. Uită-te numai ce faci acum, Distrugătorule! Puterile noastre sunt blesteme ale lumii de dincolo, iar noi le folosim ca să distrugem tot ce atingem.

— Să distrugi e o alegere.

Enzo își ridică o mână, chemând flăcări mai încinse, mai strălucitoare, până când focul arde într-un alb orbitor și îl înghite din nou pe Teren.

Dacă Teren nu poate vedea, nu poate ataca! înțeleg.

Enzo ridică un pumnal. Focul dispare brusc, iar, în absența lui, Enzo își aruncă pumnalul spre ochii lui Teren.

Teren îi parează lovitura cu sabia, apoi prinde pumnalul în aer și-l aruncă înapoi. Enzo se ferește, aplecându-se cu o mișcare grațioasă.

— Sunt blestemat, la fel ca tine. Dar, în timp ce *tu* continui să îi aperi pe cei zămisliți de febra sângelui, *eu* fac ceea ce au intenționat zeii.

Ochii spălăciți ai lui Teren absorb flăcările care-i înconjoară, căpătând o culoare înfricoșătoare. Buzele i se curbează și el aproape mârâie.

Enzo împinge cât colo arma lui Teren. Mușchii i se reliefează sub mâneci. Teren e, pur și simplu, prea puternic – văd cum puterea lui Enzo scade cu fiecare clipă. Dar tot aud vocea lui Enzo din vâltoarea luptei.

— Poate că faci asta fiindcă îți iubești puterile, strigă el, și vrei să fii singurul cu un asemenea dar.

Zâmbetul lui Teren dispare.

— Cât de puține știi despre mine, Alteța Ta! răspunde el. Chiar și după toți acești ani...

Enzo se aruncă în față și lovește spre ochii lui Teren. De data aceasta, lama sa reușește să taie colțul pleoapei lui Teren. Când inchizitorul îl privește iar pe Enzo, sângele îi întunecă ochiul stâng, colorându-i irisul palid în roșu-aprins.

Teren se repede spre Enzo. Fentează, apoi implântă un pumnal adânc în umărul prințului. Tresar. Flăcările din jurul lor tremură. Se înfioară, însă reușește să se tragă într-o parte.

Tăișul îi sfâșie umărul. Violetta și cu mine suntem atât de aproape, încât simțim căldura focului. Suntem pe poziții.

Oare toată lumea e pregătită?

Ochii lui Teren ard. Enzo pășește în fața lui Raffaele și se întoarce iar spre inamic, gata de atac. Sângele îi curge din umăr. Apoi, ridică un pumnal în aer și îl flutură o dată.

E semnalul pentru noi, ceilalți.

Se întâmplă câteva lucruri deodată. Săgeți îi nimeresc pe cei doi inchizitori care îl țin pe Raffaele. O perdea de vânt îi lovește pe ceilalți din apropierea lui, aruncându-i în apă, în strigătele tuturor. Din adâncul lacului, două balire țâșnesc spre suprafață, cu trupurile translucide arcuindu-se peste podețul pe care ne ghemuim eu și Violetta. Mă lipesc de piatră, urmată de sora mea. Balirele aruncă valuri peste platformă, stropind întreaga arenă. Ochii lor sunt negri de furie, iar strigătele, tunătoare. Una din ele se răsucește în aer, cu aripile enorme, cărnoase, lovind un șir de inchizitori din capătul cărării de piatră. Sunt, cu toții, aruncați în apă. O altă aripă enormă le trece peste capete, lovindu-i pe inchizitorii aflați mai aproape de noi.

Cealaltă baliră are un călăreț: pe Gemma. Privesc cum creatura se răsucește, permițându-i să se aplece și să-l prindă pe Raffaele de braț. Îl trage în siguranță pe spatele făpturii magnifice.

E rândul nostru. Violetta își activează energia odată cu mine. Ea îi ia puterile lui Teren. Pe platformă, ochii inchizitorului general se bulbucă, iar el se împleticește înapoi un pas, apoi se ghemuiește într-un genunchi, de parcă l-ar fi lovit cineva cu putere. Violetta inspiră brusc. Nu va putea face asta multă vreme.

Ridic vălul de invizibilitate. Pentru prima dată, suntem expuse în mijlocul arenei. Mă concentrez și mă întind după energia lui Enzo. Într-o clipită, se transformă în copia fidelă a lui Teren.

Arena izbucnește în haos. Peste tot, în tribune, binefăcătorii noștri și oștenii lor se aruncă în luptă, atacându-i pe inchizitori oriunde s-ar afla, trimițând oamenii într-un haos alimentat de panică. Unii dintre inchizitorii de pe platforma de piatră din centrul arenei par gata să intervină în duelul dintre Teren și Enzo, dar, fiindcă ei sunt acum identici, nu par să-și dea seama cine e cine.

Enzo nu stă pe gânduri. Sare în față, cu pumnalul ridicat. Teren reușește să ridice sabia chiar la timp pentru a para, însă, cuprins de slăbiciunea lui neașteptată, nu poate devia lovitura. Cei doi se rostogolesc la pământ, iar Teren strigă, când lama lui Enzo îl atinge, în sfârșit, fierbinte și ascuțită, tăind adânc în umărul inchizitorului și arzându-i carnea. Al doilea pumnal al lui Enzo îi caută inima. Furibund, Teren lovește spre prinț. Chiar și așa, slăbit, și tot reușește să-l facă pe acesta să se dea la o parte. Se împleticește, ridicându-se în picioare. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că râde. Ne vede pe mine și pe Violetta, ghemuite la marginea platformei. Se încruntă.

— Era și timpul să faceți o mișcare! ne strigă el, în mijlocul haosului.

Abia ce i-au părăsit cuvintele gura, că remarc că inchizitorii, cu sutele, cu *miile*, se revarsă în arenă. Eram pregătiți să-i facem față, dar și el se pregătise să ne facă nouă față. Oamenii din jurul nostru sar în picioare, urlând, și se înghesuie spre cea mai apropiată ieșire, dar inchizitorii le blochează calea. Va fi o baie de sânge, fie că învingem, fie că nu.

Mijesc ochiul. Întunericul din mine mă copleșește, hrănindu-se din teroarea și mânia unei întregi arene. Mă întind, primesc energia, îl găsesc pe Teren și *trag*.

Îngheață, în mijlocul atacului, și cade în genunchi. Strigă de durere, în timp ce eu conjur cea mai agonizantă iluzie de care sunt capabilă.

Enzo îl învăluie în flăcări, apoi se aruncă în față, țintind spre ochi.

Asta a fost! Inima mea e cuprinsă de anticipare. *Îl va ucide pe Teren!*

Ceva rece îmi respinge violent energia. Tresar. Teren se luptă cu mine! Iluzia aruncată asupra lui tremură, apoi se rupe. Violetta își duce o mână la frunte și se împleticește înapoi.

— Nu pot s-o mai fac, îmi spune, răgușită, înainte să cadă în genunchi.

În arenă, Teren inspiră adânc, de ușurare, când pielea lui arsă începe să se vindece. Începe să se apere. Și, astfel, perioada când i-ar fi putut fi dată o lovitură fatală ia sfârșit. O privesc pe sora mea. Și-a dat ochii peste cap și, extenuată, leșină pe podeț. Încep să îmi pierd puterea de concentrare.

— Violetta! strig, apucând-o de mână.

Apoi, privesc spre locul în care Enzo se luptă cu Teren. Iluzia aruncată asupra lui Enzo a dispărut și ea, iar silueta sa întunecată contrastează puternic cu uniforma albă a lui Teren.

— Las-o!

Ridic privirea și îl văd pe Michel deasupra noastră, cu o privire sălbatică. Ni s-a alăturat pe platformă. O ridică pe Violetta în brațe.

— Am trecut printr-o intrare și o pot scoate de aici. Fugi! îmi strigă.

Șovăi o secundă, apoi încuviințez. Michel dispare cu ea, iar eu mă întorc spre arenă. Niciodată nu am mai văzut atât de mulți inchizitori. Care dau năvală și potopesc tribunele, confruntându-se cu luptătorii lui Enzo. În mijlocul haosului, mă urc pe zidul scund care separă locurile de centrul arenei, aterizez pe podețul de piatră, mă acopăr cu invizibilitate și mă grăbesc spre locul unde Enzo și Teren încă se luptă. Concentrarea îmi revine, alimentată de panică, și Enzo se transformă iar în imaginea în oglindă a lui Teren.

Dar obosesc și eu. Puterile încep să îmi scape de sub control.

Mă opresc la mică distanță de ei. Apoi, îmi unesc mâinile, mă întind și țes un cerc din fire de energie în jurul lui Teren. Conjur o duzină de versiuni ale lui, identice în toate felurile, fiecare năpustindu-se spre adevăratul Teren cu pumnalele scoase. Iluzia nu durează, însă își face efectul. Teren ezită o clipă, dintr-odată nesigur unde să se uite. Inamicul său e peste tot, în același timp.

Enzo, adevăratul Enzo, îl prinde pe Teren de gât. Încearcă să îl înjunghie în ochi, dar Teren reușește să-și răsucească fața în ultima clipă. Lama lui Enzo îi taie gâtul, lăsând în urmă o rană adâncă. Una care însă, imediat, începe să se vindece. Teren geme bolborosit și își dă capul pe spate, îndepărtându-l pe Enzo, apoi se împleticește în față și scuipă sânge. Nu mai pot menține duzina de plăsmuiri. Siluetele fantomatice dispar, lăsându-l din nou pe Enzo singur cu Teren.

Teren respiră greu. Până și el are limite. Ochii i se opresc din nou asupra mea. Îmi dau seama că sunt prea obosită să îmi mai mențin propria iluzie de invizibilitate.

— Acolo erai, vasăzică! spune el, cu un glas scăzut și răgușit, cu fața lui ca dăltuită în piatră de obicei schimonosită într-un

rictus. Atenția i se concentrează asupra mea: Micuța făuritoare de fantasme!

Apoi, se întâmplă.

Teren se aruncă spre mine. Sabia lui mă taie adânc peste piept, trecând prin veșminte și prin piele. Sunt copleșită de durere. Mă prăbușesc. Capul mi se lovește cu putere de pământ, iar lumea începe să se învârtă. Dintr-odată, totul încetinește. Ridic o mână și o văd pătată de propriul sânge. Încerc să îmi ating energia, dar totul se mișcă prea lent, iar gândurile mi se formează în frânturi dezlânate. Fantasme destrămate saltă de jur-împrejurul meu, iar puterile mi-au devenit nestatornice, șovăitoare, de necontrolat. Prin negura pe care ele o plăsmuiesc, Enzo se grăbește să se interpună între mine și Teren. *M-am... lovit la cap...*

Inchizitorul general se aruncă spre mine, cu sabia scoasă. Tot ce pot zări sunt ochii lui spălăciți, aproape fără culoare, care sunt furibunzi acum. Un coșmar...

Îl lovesc orbește cu iluziile mele. Teren e aici, încețoșat, în fața mea. Încerc să strig spre el, dar nu pot forma nici măcar un gând, darămite un țipăt. Puterile îmi scapă de sub control. Fața lui Teren se schimbă în a lui Dante și înapoi. O amintire revine... Văd, dintr-odată, milioane de fire strălucitoare.

L-am ucis, pe aleea aceea întunecoasă, în noaptea în care a murit regele. L-am ucis cu o iluzie de durere extremă...

Scotocesc adânc în pieptul meu, îmi găsesc ultima brumă de energie și trag de energia lui Teren. Lasă-l să simtă o agonie cum nu a mai simțit! Să sufere! Pun tot ce mai am în dorința asta, dând frâu liber urii pe care o simt pentru el.

Teren scoate un strigăt de durere și cade în genunchi.

Stai! Nu e bine!

Clipesc, derutată, încercând să-mi limpezesc gândurile. Iluziile continuă să lucreze asupra lui, sălbatice, necontrolate, oarbe. *Oarbe.* Apoi, îmi dau seama – de ce îl pot atinge pe Teren? El nu poate fi atins. Iar Violetta nu e aici, să-l oprească.

Atunci, îmi dau seama, oripilată, că l-am atacat *pe Enzo!* Prințul meu se înceţoşase în faţa mea, mişcându-se în încercarea de a mă apăra. Enzo este cel pe care l-am trimis în genunchi.

Îmi retrag puterile imediat, dar e prea târziu. Teren, adevăratul Teren, profită de moment. Ridică sabia şi o înfige adânc în pieptul lui Enzo. Pătrunde până la plăsele, iar vârful însângerat îi iese prin spate, printre omoplaţi.

Nu! Nu! Nu!

Enzo scoate un geamăt teribil. Gura lui Teren se încleştează. E triumfător. Prinde în pumn robele lui Enzo şi îl trage mai aproape, înfigând sabia şi mai adânc. Nu mă mai pot mişca. Nu mai pot gândi. Nu mai pot nici măcar striga. Mâna mea tremurătoare se întinde spre el, dar sunt prea slăbită să pot face ceva. Toate puterile mele au dispărut, în clipa în care ar fi putut să îi fie de folos. Mă zbat să îmi recapăt controlul, dar nu mai contează. Enzo tremură, înfipt în sabie. Teren îl trage şi mai aproape şi se apleacă spre urechea lui. Cumva, în mijlocul haosului din arenă, cuvintele inchizitorului general răsună limpede:

— Am câştigat! îi spune el.

Pentru o clipă, privirile li se întâlnesc: a lui Teren, ştearsă, pulsând, smintită; a lui Enzo, întunecată, roşietică, pe moarte. Apoi, inchizitorul îşi trage sabia afară. Şi Enzo se prăbuşeşte la pământ. Alerg spre silueta lui care cade, de parcă ar fi o iluzie, dar el rămâne nemişcat. Undeva, vocea lui Teren mă atinge.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor! îmi spune el, batjocoritor.

Ating fața prințului meu cu mâinile. Numele i se scurge de pe buzele mele, într-o șoaptă răgușită, îndurerată. L-am lovit cu toată furia, dar a fost, oare, o furie ațintită împotriva lui Teren, sau aceea pe care o adunasem în mine împotriva lui *Enzo însuși*, fiindcă mă folosise? *Poate că mai există o speranță!* Se luptă, cu ultimele puteri, să mă privească și el. Ce văd acolo? E, oare, o sclipire care arată că el crede că l-am trădat? Suspin, iar lacrimile îmi umplu singurul meu ochi și îmi curg pe obraz. Nu mai pot face nimic.

Enzo mă privește. Clipește repede, încercând să spună ceva, dar sângele i se transformă în spumă la colțurile gurii. Tușește. Pe mână îmi aterizează stropi roșii. Privesc fără să-mi vină să cred, când ochii lui îl întâlnesc pe al meu pentru ultima dată. Apoi, viața i se stinge. Pur și simplu.

Mintea mi se golește. Lumea întreagă amuțește.

Văzduhul de deasupra noastră tremură acum, apoi se transformă într-o nuanță furioasă de stacojiu, o viziune de sânge, adâncă și întunecată. Mă ghemuiesc, cu mâinile scurmând, în zadar, pietrele, în timp ce un vârtej de emoții se tot învârtejesc, iar energia mi se ridică la un nivel cum nu am mai simțit-o niciodată. Privirea mi se pironește asupra lui Teren. Mă arunc, neajutorată, înspre puterea lui invincibilă, încercând, cu disperare, să îl apuc cumva, *să îi fac rău, rău, rău!* Dar nu pot. Nu sunt de niciun folos! Nu sunt decât o netrebnică!

M-ar putea ucide acum, dacă ar vrea. Dar mai are încă zâmbetul acela ciudat lățit pe chip și nu mai e amuzat. Pare serios, grav și gânditor.

— Locul tău nu e printre ei, Adelina Amouteru! îmi spune. Locul tău e alături de mine.

Cumva, undeva, o perdea de vânt mă ridică în aer. Mă lupt cu ea, vrând să rămân în arenă. Vreau să-l distrug pe Teren. Dar

simt brațele lui Lucent înconjurându-mă, apoi trăgându-mă pe spatele unei balire. Sub noi zace arena distrusă, cu morți și muribunzi, cu fum și măcel, cu mantii albe care se adună pâlcuri-pâlcuri, cu leșurile celor care au murit luptând pentru Enzo...

Nu mai contează. Nimic nu mai contează!

Prințul meu a murit și el.

Teren Santoro

Teren privește spre Elitele care au rupt-o la fugă, luând cu ele și lesul prințului. În spatele lor se află inchizitori pe spatele balirelor, care îi urmăresc. Teren mai privește un moment, imaginându-și chipul mort al lui Enzo. Fața tânărului prinț era cenușie și lipsită de viață, ochii, distruși, inima, oprită pe vecie. Sângele lui încă mai mânjește platforma arenei.

Teren tace. Nu zâmbește. Enzo, pe care și-l amintește din copilărie, băiatul care îl apăra mereu în fața tatălui său – ce păcat că tocmai el a fost Distrugătorul!

Trebuia să fac asta! Malfetto *spurcat! Acum, lumea e un loc mai bun, iar Giulietta poate să domnească.*

Chipul lui Teren rămâne ca sculptat în piatră, dar, înăuntru, în piept, el simte durerea pierderii.

Ce păcat!

Mare păcat!

Încrederea înseamnă să ne cufundăm în adâncurile unei genuni
și să ne căutăm unii altora mâinile.
Poezie amaderană *(autor necunoscut)*

Adelina Amouteru

Mă cufund și mă deștept, pe rând, dintr-un somn ciudat, frământat, tulbure, bântuit de fantome. Sau de fantasmele mele? Nu-mi mai dau seama care e diferența.

Poate că nu-s nici una, nici alta.

Câteodată, îl văd pe tata aplecat deasupra mea, cu fața distorsionată, zâmbitoare. Altă dată, e Violetta, cu chipul înlăcrimat. Și Enzo. *Enzo!* Plutește deasupra mea, prea departe, iar eu strig după el, zbătându-mă în lanțurile mele nevăzute, străduindu-mă să îl ating. *Trăiește! E chiar acolo!* De undeva, din depărtare, se aud strigăte. *Țineți-o bine!* Negurile care mă înconjoară sunt prea de nepătruns ca să mai pot pricepe ceva, în afară de prezența creaturii enorme care ne poartă prin văzduh și de tăcerea celor care mă însoțesc. Vreau să deschid gura și să spun ceva. Orice! Dar, în starea în care sunt, nici pe deplin trează, nici pe deplin fără de cunoștință, nu pot face nimic. Îmi trec o mână peste piept și simt un bandaj gros, care se străduiește, în zadar, să îmi încetinească pierderea de sânge.

Mi se întunecă vederea când încerc să privesc în jur, spre ceilalți, dar nu mă pot concentra suficient, încât să văd cine sunt ei. Privesc din nou spre cerul amurgului și îmi închid singurul

meu ochi. Lumea a devenit cenușie odată cu moartea lui Enzo. Singurul lucru de care mai sunt conștientă este senzația pe care mi-o lasă mâna Violettei încleștată într-a mea, strângând-o. Îi strâng și eu mâna, la rândul meu, cu puținele forțe care mi-au mai rămas. Câteva șuvițe din propriul păr îmi întunecă vederea. Sunt atât de întunecate, cum nu am mai văzut.

Îmi amintesc vag că am coborât de pe spinarea balirei și că peisajul din jurul nostru s-a schimbat. Lumina serii se strecoară printre coroanele copacilor, iar licuricii dansează în întuneric. Din când în când, zăresc câte un deal, apoi o vale de un verde profund. Porțile unui conac... Ne aflăm, oare, la marginea Estenziei?

Mă lovește un val de greață și îmi închid iar ochiul. Somnul amenință să mă prindă în mrejele sale.

Următoarea oară când mă trezesc, zac într-un iatac luminat de amurg, unde aerul albăstrui îmi arată că se apropie noaptea. Pentru o clipă, cred că m-am întors în timp, în perioada în care Pumnalele m-au salvat prima oară și m-au dus la Curtea Fortunata. Chiar seamănă cu camera aceea. Dacă o să aștept îndeajuns, voi vedea cum intră tânăra slujnică, zâmbitoare, și apoi Enzo pe urmele ei, cu ochii lui întunecați, gânditori și obosiți, aprinși de scântei stacojii. Se va apleca în față și mă va întreba dacă vreau să-i pedepsesc pe aceia care m-au nedreptățit.

Încet, camera se schimbă, până când îmi pare de nerecunoscut. Iluziile mele se plăsmuiesc iar spontan. Îmi ia o clipă tare lungă să-mi dau seama că aici nu e Curtea Fortunata, ci un loc cu totul străin, în care nu am mai fost, și că nu sunt deloc singură, ci înconjurată de Pumnale. Gem și mă întorc să o privesc pe persoana care șade cel mai aproape de mine.

În clipa în care mă mișc, toată lumea se dă înapoi. În mâini le apar armele. Încremenesc. Gestul lor îmi trimite un freamăt

de entuziasm prin trup, fiindcă teama lor îmi stârnește și îmi sporește energia. Apoi, senzația dispare, înlocuită de o durere ascuțită. Sunt foștii mei prieteni și *tuturor le este teamă de mine.*

Persoana care stă cel mai aproape e Raffaele. E singurul care nu se dă înapoi. Vânătăile și rănile lui sunt încă vizibile. Pomeții îi sunt albăstrui și vineți, iar buza, crăpată. În jurul gâtului are cicatrici. Când Gemma se apropie să-l tragă la o parte, totuși, ridică o mână și o oprește, fără cuvinte. Ea se dă înapoi. Îi privesc în tăcere.

— Unde e sora mea? șoptesc.

Sunt primele mele cuvinte.

— Se odihnește. Raffaele îmi face un semn din cap, când îmi vede expresia alarmată: E bine.

Distanța dintre mine și celelalte Pumnale e încărcată, aerul e greu parcă. Îmi dau seama, prin pâcla din minte, că încă nu sunt sigură ce rol am jucat în moartea lui Enzo. Cuvintele mă fac să tresar. Energia mi se învârtejește, iar Raffaele își încleștează maxilarul.

— Tu l-ai ucis pe Dante, nu-i așa? mă întreabă Lucent.

Vocea ei nu mai e amuzată, cum mi-o aminteam, nici prietenoasă și plină de încrederea pe care începusem să i-o câștig. Acum, nu mai deslușesc în ea decât mânie, reținută doar din respect pentru Raffaele. Am pierdut-o.

— Cum ai făcut-o? mă întreabă.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet. L-am ucis pe Dante, așa este. Am făcut-o răsucind iluziile durerii atât de puternic, încât i-a sângerat inima. Tăcerea mea e tot ce îi trebuie lui Lucent. Își pungește gura și un văl de teamă și neliniște acoperă întreaga încăpere.

— A fost un accident, mă înec cu vorbele.

E singurul lucru pe care sunt capabilă să-l spun, se pare.

— Lucrai cu Teren? se răstește Lucent. Acolo ai dispărut, când ai fugit? Ai plecat să te vezi cu inchizitorul general? Ai făcut un fel de pact cu el? Își ridică vocea: Ți-*a mulțumit*, peste trupul lui Enzo. *Tu...*

— Nu! Pot să explic!

Gândul îmi face furia să crească, iar iluziile mele amenință să scape din nou de sub control. Le reține la timp, dar gestul îl face pe Raffaele să mă privească îngrijorat. Gemma mă studiază, mușcându-și buza. Teama a cuprins-o și pe ea. Inima îmi tresare.

— N-aș fi făcut asta niciodată. A fost doar un accident, jur în fața zeilor!

— Ei bine, Raffaele? întreabă Michel, curmând tăcerea. Ce facem acum cu ea?

Felul în care Michel i se adresează lui Raffaele și acela în care Gemma i-a ascultat simplul gest făcut cu mâna îmi spun că Pumnalele au un nou conducător. Raffaele clatină din cap, o dată. Ochii lui sunt plini de tristețe.

— Ai spus că ne poți explica, îmi zice el. Povestește-ne ce s-a întâmplat!

Încerc să îi spun lui Raffaele cum l-am învăluit pe Enzo în invizibilitate, dar mă oprește, cu un gest ușor.

— Nu, spune el. Vocea lui e fermă: Spune-ne *tot* ce s-a întâmplat *de la bun început.*

Îmi tremură buzele. Adevărul... Șovăi, ca de fiecare dată.

Dar apoi, nu mă mai opun. Cu o voce tremurătoare, le povestesc totul.

Îi spun lui Raffaele despre seara de la Curtea Fortunata în care l-am văzut pe scenă. Despre felul în care mi-a vorbit Teren, din public, despre cum m-a amenințat că îi va lua viața surorii mele. Despre cum am profitat de cursele de

calificare ca să merg la Teren și să îi spun despre ce plănuiau ei în timpul Turnirului Furtunilor. Despre cum Teren m-a găsit iar, în timpul serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară. Și despre cum am auzit conversația dintre Dante și Enzo despre mine. Despre cum am fugit spre Turnul Inchiziției să-mi salvez sora. Despre cum l-am ucis pe Dante, pe o alee întunecoasă. Mărturisirea tuturor minciunilor și tainelor mele mă eliberează și mă extenuează, totodată. Le spun cum s-a năpustit Teren asupra mea, în arenă, și cum mi-am ridicat mâinile, să mă apar, chemând iluzia unei dureri de nedescris asupra lui. Despre cum mi-am dat seama că, de fapt, nu era Teren ținta mea, ci Enzo însuși.

Când ajung aici, vocea îmi tremură deja. Povestea îmi umple inima cu o durere atât de mare, încât abia mai pot respira, și parcă văd stafia lui Enzo plutind prin încăpere, cu ochii întunecați ațintiți asupra mea, cu o expresie chinuită. Simt bănuiala care se îndreaptă spre mine dinspre ei toți, gândurile lor nerostite, faptul că mă consideră responsabilă de tot ce s-a întâmplat. Se gândesc că sunt un monstru.

Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!

Poate că Teren a știut mereu că voi face una ca asta.

Când termin, tac cu toții. Lucent mă privește cu o expresie dezgustată și îngrozită. Gemma s-a retras în spatele ei, iar Michel pare gata să mă oprească, dacă aș vrea să îi rănesc. Știu ce gândesc, chiar dacă nu o spun cu voce tare. Îmi vor moartea. I-ar face să se simtă mult mai bine. O furie adâncă și întunecată se ridică înăuntrul meu. Mă agăț de ea. Negura mi se risipește din creier și simt scântei de putere care tot roiesc în mine, îndepărtând slăbiciunea pierderii și a suferinței.

Raffaele vorbește, în sfârșit. Cu toții îi acordă respect, iar când el își rostește cuvintele, cu toții tac imediat, întorcându-se

spre el, parcă în speranța că ar avea puterea să îndrepte lucrurile. Vocea lui e slabă, dar fermă.

— Când te-am supus prima dată la încercare, începe el, luându-mă de mână, te-ai simțit atrasă de teamă și de furie, de pasiune și de curiozitate. Îți amintești?

Își folosește energia asupra mea. Simt cum trage, liniștitor, de corzile inimii mele, o atingere blândă, care mă încălzește și mă calmează. Mă sprijin de atingerea lui, strângându-l tare de mână. După-amiaza în care ne-am întâlnit prima dată nu mi se pare chiar atât de îndepărtată.

— Îmi amintesc, răspund.

Raffaele continuă. Vocea îi e pătrunsă de tristețe.

— Reacția pe care ai avut-o când ai atins piatra-nopții și ambra, reacția ta față de întuneric m-a speriat. M-a speriat rău de tot. Totuși, am vrut să cred că, într-un fel, vei reuși să ți le înfrânezi. Știi cât de puternică ai putea fi, dac-ai putea stăpâni aceste două emoții și ai învăța să le folosești pe amândouă în tine și în alții? Am crezut... M-am gândit... Șovăie, pentru o clipă: Am crezut că atracția ta față de pasiune te va salva. Energia pasiunii e caldă și luminoasă, e ca un foc în noapte. Am crezut, la început, că asta te va ține în siguranță, că, dacă te vei afla printre oameni care te iubesc, vei putea să-ți folosești întunericul în avantajul tău. Am crezut că te va ajuta să te îmblânzești, că te va ajuta, pur și simplu...

Lacrimile mă înțeapă, apărându-mi la coada ochiului. Știu ce vrea să spună Raffaele, încotro bate...

El își pleacă în pământ ochii de culoarea nestematelor:

— Am greșit. M-am înșelat... Pasiunea e caldă și luminoasă... dar are și o latură întunecată. Care are legătură cu teama. Inimile ni se umplu de groază când ne gândim că li se poate întâmpla ceva celor dragi, nu-i așa? Nu poți avea parte de

iubire fără de teamă. Cele două coexistă. În tine, atașamentul față de pasiune s-a hrănit din teamă și din furie. Te-a făcut mai întunecată. Cu cât iubești mai mult pe cineva, cu atât devin mai șovăielnice puterile tale. Pasiunea ta pentru Enzo care a tot crescut te-a făcut schimbătoare, nestatornică. Te-a făcut să-ți pierzi controlul asupra propriilor puteri care au crescut până au devenit de o intensitate periculoasă. Aceasta, combinată cu furia și amărăciunea, te-au făcut incredibil de imprevizibilă.

— Ce vrei să spui? șoptesc eu, printre lacrimi.

Raffaele continuă să tragă de energia mea, iar atingerea sa blândă trimite valuri de tristețe peste mine. Se simte vinovat, îmi dau seama.

— Adelina, murmură el.

Ah! Tresar, cuprinsă de durere. Sunt surprinsă că asta e ceea ce-mi frânge inima. Nu mi-a mai spus niciodată doar *Adelina*, înainte, nici măcar atunci când ne-am întâlnit prima oară. El rupe acum toate legăturile afective cu mine.

— Să știi că l-am sfătuit pe Enzo de la bun început să te ucidă. El a refuzat însă...

Izbucnesc în hohote de plâns. Îmi amintesc de după-amiaza petrecută cu Raffaele, când am stat împreună lângă apele aurii ale canalelor Estenziei și am privit gondolele trecând, când mi-a cântat cântecul de leagăn al mamei. *Dante avea dreptate!* Raffaele cel bun și frumos, senzualul Raffaele, la care țineam din tot sufletul, singura persoană din lume în care crezusem că pot să mă încred pe deplin, persoana pentru care mă întorsesem în rândul Pumnalelor, ca să le ajut să o salveze, nu avusese niciodată încredere în mine! *Bunătate condiționată!*

El era ultimul fir care mă mai lega de lumină. Fără el, simt că mă prăbușesc, căzând spre un loc din care nu o să mă mai pot ridica.

— Chiar și tu! șoptesc, printre lacrimi. Cum ai putut?

Nu trebuie să întreb ca să știu că Raffaele a sugerat, probabil, ca Enzo să îl ucidă și pe băiatul care nu putea controla ploaia. În anumite feluri, Raffaele a fost mereu conducătorul Pumnalelor.

— Am fost vreodată cu adevărat prieteni? îl întreb, cu o voce abia auzită. Ți-a păsat vreodată cu adevărat de mine?

Raffaele tresare. Îmi dau seama că îl face să sufere să îmi spună adevărul, că, în ciuda faptului că își dorește să îmi ofere alinare, se abține și își întărește inima.

— Susțin mai departe sfatul pe care i l-am dat. Te-am pregătit încet, încet, fiindcă nu voiam să-ți îmbrățișezi pe deplin puterile. Știam de la bun început că talentele tale ne pot face pe toți să suferim, inclusiv pe tine.

Cine te va dori vreodată, Adelina? parcă îl aud din nou pe tata întrebându-mă. *Ai crezut, cu adevărat, că vei putea fugi de cine ești? Nu te vei adapta niciodată, nicăieri.* Fantoma tatei se întrupează în fața mea, cu respirația grea și rece pe pielea mea, cu vocea familiară ridicându-se în aer. Nimeni nu mai reacționează la prezența sa. E o iluzie care mă chinuie doar pe mine.

— Putem repara asta, spun, și mâna mea îl strânge mai tare. O ultimă încercare disperată: Mi-ai spus cândva că există zvonuri despre o Tânără Elită care poate aduce morții înapoi. E adevărat?

Raffaele clatină din cap.

— Te minți singură, Adelina, spune el blând, și știu că nu vorbește despre imposibilitatea aducerii lui Enzo înapoi la viață.

Vorbește despre iubirea lui Enzo pentru mine.

I-a păsat! Și-a riscat viața pentru mine!

Disperată, îmi folosesc energia pentru a chema iluzia unor emoții în jurul lui Raffaele, încercând să îl conving că Enzo m-a iubit, chiar dacă pentru scurtă vreme, chiar dacă într-un

moment de slăbiciune, încercând să-l conving că și lui îi pasă de mine. Cuvintele îmi curg repede de pe buze:

— Voi învăța să îmi controlez puterile! îi promit. Pot s-o fac, data viitoare. Mai dă-mi doar o șansă!

Raffaele își închide ochii. Simt că se împotrivește iluziei care se țese în jurul lui.

— Nu face asta! îmi șoptește el.

— Te rog! șoptesc, la rândul meu, cu vocea frântă. Ai fost întotdeauna bun cu mine. Nu mă lăsa de izbelițe, te implor! Voi fi pierdută fără tine. Ce să fac? Cum să învăț?

Când Raffaele își deschide iarăși ochii, sunt lucioși din cauza tuturor lacrimilor pe care nu le-a vărsat. Se întinde să-mi dea la o parte părul de pe partea ciuntită, slută, a chipului.

— În inima ta există și bunătate, spune el. Dar întunecimea ta o copleșește. Dorința ta de a face rău, de a distruge și de a te răzbuna este mult mai puternică decât aceea de a iubi, de a ajuta și de a lumina calea celorlalți. Mi-am atins limitele cunoștințelor. Nu știu cum să te pregătesc.

Suferința intensifică frumusețea, așa îmi spunea mereu tata. Pentru o clipă, văd parcă aievea o fantasmă în care îl fac pe Raffaele să simtă durerea pe care mi-o provoacă el mie, îl silesc să se chircească în fața mea, în agonie. Cât de mulțumitor ar fi! Energia mea se umflă de anticipare. Apoi, mă retrag, oripilată de scânteia de bucurie simțită la gândul unei asemenea fapte vicioase. Are dreptate în ceea ce mă privește, și a avut mereu.

Raffaele strânge din buze. În ochi nu îi mai lucesc lacrimi. Poate că și ele au fost doar o plăsmuire a imaginației mele.

— Poți să îți petreci noaptea aici, îmi spune el. Dar, dimineață, tu și sora ta trebuie să plecați. Sarcina mea e să protejez

Pumnalele și nu mai simt că putem fi în siguranță cu voi printre noi. Îmi pare rău!

Mă alungă! Nu mai sunt una de-a lor.

Întunericul se revoltă în mine, scăldând țărmurile conștiinței mele. Văd toate momentele în care m-am pregătit împreună cu Enzo, cum mi-a salvat viața și m-a primit la el, cum ne-am sărutat, strălucirea siluetei sale în întuneric, felul în care-i cădea părul pe umeri, desfăcut și neîmblânzit, expresia lui blândă. Apoi văd noaptea furtunoasă în care tata a făcut un târg să mă vândă, prima dată când am chemat iluziile în mijlocul ploii care cădea în valuri, adevăratul motiv pentru care Enzo a ales să mă salveze, în ziua în care ar fi trebuit să ard pe rug, toate acele momente în care am fost rănită și maltratată, lăsată în urmă, abandonată, stâlpul de fier și focul, și oamenii care scandau la picioarele mele, arătând cât îmi doreau moartea, ochii spălăciți ai lui Teren care mă priveau. Apoi Pumnalele, antrenamentele, chipul lui Dante, trădarea lui Raffaele... Ambiția care clocotește în mine atinge apogeul, transformându-mi durerea, unindu-se cu furia, cu ura și cu teama, cu pasiunea și curiozitatea... Șoaptele din mintea mea ies acum la iveală, fantome cu degete lungi și scheletice, bucurându-se de libertate.

Oare Pumnalele sunt chiar atât de diferite de tatăl tău, care a vrut să te vândă ca să-și plătească datoriile? îmi sâsâie ele. *Atât de diferite de Teren, care a vrut să te folosească pentru a pune mâna pe Pumnale?*

Chiar și peștera de antrenamente, cea ascunsă sub pământ, nu era chiar atât de diferită de temnițele Inchiziției.

Poate că doar am schimbat o temniță cu alta. Nimeni nu îmi oferă niciun pic de bunătate fără să spere că va primi ceva în schimb.

Sunt, oare, diferiți?

Sau sunt cu toții la fel?

Toți vor să se folosească de tine, să te folosească, să te uzeze până când obțin tot ce vor, și apoi să te arunce.

Tot ce a văzut Raffaele în mine în ziua primei încercări la care m-a supus e adevărat. Împreună, atașamentele mele față de energie se răsucesc în interior, schimbătoare, puternice. Tremur.

Raffaele simte puterea care crește în mine, fiindcă o nuanță de teamă plutește deasupra lui. Dar nu se clintește. Mă privește cu o hotărâre mohorâtă, refuzând să se retragă.

Nu face asta! Controlează-te! Concentrează-te! îmi poruncesc.

Singura modalitate de a-mi respinge energia este să-mi șterg emoțiile, așa că le dau în lături, una câte una. Durerea mi se transformă în furie, apoi într-o mânie rece ca gheața. Sufletul meu se răsucește în sine, apărându-se. Am dispărut. Am dispărut cu adevărat.

Nu îmi pare rău!

— Nu aveți dreptul să mă judecați! șoptesc, privind spre ceilalți. Aparțineți unei societăți care se bucură, care se hrănește din crimele pe care le comite. Nu sunteți cu nimic mai buni!

Raffaele se mulțumește să mă privească doar. Le face celorlalți semn să plece. Lucent vrea să se opună, dar oftează și se uită urât la mine, înainte să îi urmeze pe Gemma și pe Michel pe ușă afară. Eu și Raffaele am rămas singuri. Pentru o clipă foarte scurtă, blândețea de pe chipul lui se întunecă în ceva plin de duritate.

— Crima este un mijloc, nu un scop pentru noi, îmi spune el, înclinându-și capul spre mine. De data asta, gestul pare mai degrabă viclean decât galeș: Nu e ceva ce faci cu plăcere.

Dacă mă vei alunga din Societatea Pumnalului, îmi voi forma propriul grup! îmi vine să-i spun. *Sunt sătulă să tot pierd. Sunt sătulă să tot fiu folosită, rănită și aruncată.*

E rândul meu *să folosesc și să rănesc.*

Rândul meu!

— Faci o greșeală, îi declar.

Vocea îmi este rece și monotonă. E vocea unui nou eu, al unei noi Adeline.

— Faci o mare greșeală fiindcă nu mă ucizi pe loc.

— Nu! îmi răspunde el. Nu fac!

Se ridică. Mâna i se desprinde dintr-a mea. Se îndreaptă spre ușă cu grația lui caracteristică, apoi se oprește chiar în fața ei.

— Adelina, spune el, întorcându-se spre mine. Privirea din ochii lui amenință să mă distrugă: Și eu l-am iubit. Să știi.

Apoi mă părăsește, iar eu rămân singură.

Jur credință Societății Trandafirului, până la sfârșitul zilelor mele, jur să-mi folosesc ochii ca să văd tot ce se petrece, limba ca să-i conving pe alții să mi se alăture, urechile ca să aud fiecare taină, mâinile ca să-mi strivesc dușmanii. Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-i distruge pe toți aceia care îmi vor sta în cale.

Adelina Amouteru, Jurământul de inițiere
în Societatea Trandafirului

Adelina Amouteru

S-a lăsat noaptea și e din nou liniște. Afară, în grădinile conacului, câteva lumânări pâlpâie, plângându-l, parcă, pe Enzo. Nu știu unde sunt celelalte Pumnale. Poate că au părăsit de mult locul acesta. Poate au fugit în Tărâmul Văzduhului, acolo unde cei din Beldain le pot oferi adăpost. Mâine-dimineață, lucrurile vor fi diferite: revolta a fost înăbușită, Giulietta va deveni ocârmuitoarea Kenettrei, iar Teren își va abate furia asupra tuturor celor care sunt *malfetto*. Susținătorii lui Enzo s-au ascuns, lingându-și rănile. Violetta și cu mine vom fugi din Estenzia. Nu știu sigur unde ne vom duce. Poate că mă voi hotărî să rămânem într-o altă capitală-port, una aflată cât mai departe de aceasta. Poate că îmi voi înființa propria societate de Tinere Elite, ca să mă răzbun pe Teren cu ajutorul lor. Poate vom întâlni alte Tinere Elite. Pumnalele nu sunt singurele care există.

Stau în fața oglinzii de la măsuța de toaletă din iatac, sprijinindu-mă de scaun, căci mă simt tare slăbită. Rana din piept mă doare de fiecare dată când respir. Cuțitul îndesat în cizmă e singura armă care mi-a rămas, iar eu îl scot și îl pun pe măsuță, cu vârful îndreptat spre mine. Pe fereastră, văd siluetele de un albastru-întunecat ale grădinii. Acolo se plimbă Enzo,

alunecând prin iarba care înconjoară fântâna arteziană. Robele sale de culoarea safirului se târăsc în urmă-i. Dar știu că nu e aievea, că e doar o altă plăsmuire pe care nu o pot controla.

Toată lumea va vorbi despre mine. Vestea morții prințului se va răspândi prin toată țara, ca vântul și ca gândul – Lucent a trimis deja porumbei ca să îi anunțe pe toți susținătorii Pumnalelor. Oamenii vor spune că prințul s-a îndrăgostit de mine, iar eu l-am ucis ca să-l ajut pe Teren să dobândească tronul. Mă vor acuza că l-am amăgit pe Enzo și că am încercat să-i iau puterea. Se vor șușoti tot soiul de calomnii despre mine. Voi avea dușmani ascunși în fiecare umbră.

Lasă-i să vorbească! Lasă-i să se teamă de mine! Voi primi cu bucurie totul.

În lumina albăstruie a zorilor, îmi privesc în tăcere imaginea din oglindă, studiindu-mi șuvițele lungi, argintii și partea de față schilodită. Mă gândesc la noaptea în care am strigat la imaginea mea și am zdrobit oglinda cu o perie. S-a schimbat ceva de atunci? Stafia tatei călătorește prin oglindă, încețoșată, alunecând în spatele meu, cu chipul întunecat și amenințător. Încerc în zadar să-l fac să plece. Nu pot. Puterile mă copleșesc, creând viziuni ale tuturor lucrurilor pe care nu vreau să le văd.

Iau dintr-odată cuțitul de pe masă. Apoi, îmi înșfac o șuviță și încep s-o tai, cu disperare. Firele îmi alunecă în fața ochiului și, pentru moment, nu știu dacă sunt fire de energie sau de păr, apoi cad, strălucind, pe podea. Mă cuprinde o febră stranie. Rana îmi pulsează, protestând sub bandaje, deschizându-se, dar nu îmi pasă. Urăsc tot ce ține de însemnele mele, vreau să dispară, fiindcă mi-au adus toată durerea și suferința de pe lume, mi-au luat tot ce contează. Acum, niciuna dintre puterile mele nu mă mai bucură. Sunt singură, înfrântă și

măruntă, ca fluturele acela de demult care se lupta în iarbă pentru viața sa. Poate că ar fi mai bine să câștige Teren. Să ne distrugă pe toți. Să ne dispară însemnele de pe lume și să ne încheiem lupta.

Trebuie să scap de însemnul ăsta. Tai din nou și din nou, ciopârțind șuvițe și răspândind firele rupte peste tot în jurul meu. În frenezia mea, cuțitul îmi taie degetele și scalpul, lăsând în urmă scrijelituri. Mă clatin pe scaun, apoi cad. Roșul îmi întunecă vederea, amestecat cu cenușiu.

— Adelina!

Undeva, în mijlocul frenezieiei, se aude o voce mică, dar clară. Apoi, Violetta intră în cameră, își întinde mâinile delicate spre mine și mă imploră. Mă feresc de atingerea ei, sar în picioare și continui să tai mai departe.

— Lasă-mă! sâsâi eu, gustând sare și apă pe buze.

Cineva îmi smulge cuțitul din mâini și mă lasă neajutorată. Într-o furie oarbă, o atac pe sora mea cu iluzii, încercând s-o oblig să-mi dea cuțitul înapoi, dar Violetta îmi ia puterile. Energia care-mi părăsește brusc corpul îmi taie respirația. Icnesc, apoi mă prind de masă, căci îmi tremură genunchii. Brațele Violettei mă înconjoară. Mă coboară cu grijă pe podea. În jurul nostru sunt peste tot șuvițe din părul meu, argintii și cenușii în lumina lunilor. Violetta mă îmbrățișează strâns. Mă agăț cu disperare de ea, îngrozită.

— Simt că pierd, șoptesc, cu vocea întretăiată de suspine frânte. Întunericul se strecoară tot mai mult în mine, în fiecare zi. Ce am făcut? Cum pot fi așa?

— Pot să opresc asta. Pot învăța să îți iau puterile pentru totdeauna.

Cuvintele ei blânde opresc vocile otrăvite din minte. Șovăie:

— Te pot salva.

Cuvintele lui Teren ies din gura surorii mele. Tresar.

— *Nu!* mă răstesc. Dă-mi-le înapoi!

Ochii Violettei strălucesc de lacrimi.

— Te vor distruge! îmi spune.

Așa să fie! Nu îmi pasă.

— Dă-mi înapoi puterile, te implor! Nu pot trăi fără ele! o rog.

Violetta mă privește. Nu văd prea des că semănăm... Dar aici, în lumina palidă a lunilor, ochii ei devin ai mei, părul meu devine al ei, iar tristețea de pe chipul ei îmi frânge inima, așa cum, cu siguranță, și a mea o întristează pe ea.

Într-un târziu, Violetta îmi dă drumul. Energia mi se întoarce zbuciumată, oferindu-mi viață și libertate. Apuc firele de energie și le țin aproape. Asta e tot ce am și e ceva ce îmi aparține numai și numai mie.

— Lasă-mă singură! mormăi, iar și iar. Lasă-mă singură!

Cuvintele mi se opresc când Violetta mă cuprinde iar în brațe.

— *Mi Adelinetta*, îmi șoptește în ureche. Îți amintești când zăceam în iarbă, numărând stelele pe măsură ce apăreau pe cerul nopții?

Dau din cap.

— Îți amintești cum dansam în vechiul iatac al mamei? Cum ne ascundeam în cămară și ne prefăceam că locuim foarte departe? Vocea începe să-i tremure: Îți amintești cum stăteam cu tine până târziu în noapte, legându-ți cum mă pricepeam mai bine degetul rupt? Îți amintești?

Încuviințez, reținându-mi lacrimile.

Da!

— Nu ești singură! Mă strânge mai tare în brațe: Toată viața mea am încercat să te protejez.

Apoi, îmi dau seama că tot ce mi-am dorit, acea bunătate necondiționată, a venit mereu doar de la Violetta. Nu știu de ce nu am văzut niciodată asta. Pe lumea asta, numai ea a făcut ceva pentru mine, fie fapte rele, fie bune, fără să se gândească la vreun câștig. Suntem surori. În ciuda a tot ce am trăit, a tot ce ne-a asmuțit una împotriva celeilalte, suntem și vom rămâne surori până când moartea ne va despărți.

Ceva se frânge înăuntrul meu, făcând șoaptele urâcioase să dispară, acele șoapte care m-au chinuit până acum, iar zăgazurile care-mi reținеau lacrimile se rup. O îmbrățișez pe Violetta cu putere, de parcă aș muri dacă i-aș da drumul. Mă învăluie durerea. Încep să țes. Formez o iluzie în jurul nostru, o viziune a lucrurilor la care visez și care nu există. Camera strălucește și dispare, înlocuită de grădinile scăldate în soare ale vechii noastre case. Părul și genele mele nu mai sunt argintii, ci întunecate, la fel ca ale mamei și surorii mele, și chipul meu e perfect. Violetta chicotește spre mine și îmi pune o floare la ureche. Tata vine să ne salute din casă – o viziune întreagă, sănătoasă, o fantezie a cuiva pe care nu l-am cunoscut, cu râsul în voce, cu miros de vânt și de lemn în haină, nu cu aroma cunoscută a vinului. Lângă el se află mama, cu un zâmbet amuzat pe buze, o viziune a femeilor care vom deveni. Alerg în brațele lor. Mama își pune mâinile pe obrajii mei și mă sărută. Tata mă îmbrățișează și mă ridică sus, în aer. Mă învârte într-un cerc larg, iar eu râd, cu capul dat pe spate, râd cu el, fiindcă sunt fiica lui, iar el e tatăl meu și nu îi este rușine cu mine. Mă iubește așa cum sunt, așa cum ar fi trebuit să fiu.

Mențin viziunea cât de mult pot. Aș fi reținut-o pentru totdeauna, fericită să mă pierd în ea pentru tot restul vieții.

Îi dau drumul, însă. Dispare încet, în jurul nostru, soarele și iarba fiind înlocuite de lumina lunilor și de podelele de lemn,

mama și tata, de Violetta, cu brațele încă strânse în jurul meu, cu pielea caldă. Mă sprijin de ea, slăbită, extenuată, sângerând, cu energia consumată. Niciuna nu vorbește.

Mâine-dimineață o voi conduce afară din Estenzia. Voi găsi alții ca noi. Ne vom revolta împotriva lui Teren cu o asemenea furie, încât ne va implora să îl iertăm. Mâine, voi face toate acestea și voi fi de neoprit.

Dar, în noaptea asta, rămânem pe loc, ținându-ne în brațe, pierdute în beznă.

Epilog

Orașul Hadenbury
Beldainul de Miazănoapte
Tărâmul Văzduhului

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

Departe, la miazănoapte de nația insulară a Kenettrei, pe câmpiile înalte ale Tărâmului Văzduhului care aparțin poporului beldain, prințesa moștenitoare Maeve își afundă mâinile în apa sfințită, pregătindu-se să execute un prizonier. Privește norii care acoperă cerul, apoi podul care duce de la ea și de la porțile Palatului Hadenbury spre oraș. Vântul e tare puternic pentru o zi de vară. Șuieră la porțile din spatele ei, cântând o melodie chinuită, iar puținii oameni care s-au adunat pentru a privi execuțiile stau strânși laolaltă, de fiecare parte a porților, înfruntând frigul și privind curioși peste capetele soldaților.

Maeve își strânge mai bine blănurile în jurul gâtului, încordându-și puterile pentru a face față vântului de la porți și își întoarce atenția spre bărbatul înlănțuit de la picioarele sale. Ornamentele micuțe care-i atârnă în păr zăngănesc în vânt. E al treilea prizonier de azi. Oftează.

Dacă tot mi-e dat să-mi petrec ziua ucigând oameni, măcar să fi fost pe câmpul de luptă! își spune.

N-are niciun haz să tragi săgeți în prizonierii slăbiți care abia se mai țin pe picioare.

În spatele ei, aliniați într-un șir perfect, se află cei șase frați mai mari. Lângă ea, tigrul său alb beldain stă, languros, privindu-l pe prizonier cu ochi aurii, leneși. Blana lungă și groasă îi e dungată cu auriu, liniile lui asortându-se cu acelea pictate cu aur pe chipul lui Maeve. E uimitor cât de mult poate să crească un tigru adolescent, slăbănog, găsit în pădurile de miazănoapte, într-un singur an!

Își sprijină mâna de plăselele sabiei.

— Mărturisești? îl întreabă ea pe prizonier. Vocea îi e dură, gâjâită, exact ca a mamei sale, suficient de tare spre a fi auzită de privitori: Vorbește, ca să hotărăsc dacă meriți o moarte atât de rapidă.

Maeve abia dacă înțelege replica prizonierului, printre suspinele acestuia. El se târăște cât de aproape de ea poate, până când gărzile care-l flanchează îl împing înapoi. Reușește să-și treacă degetele murdare peste ghetele ei.

— Alteța Voastră, reușește el să spună, cu o voce tremurătoare.

Își ridică fruntea spre ea, cu ochii umezi, rugători, și își șterge dungile de murdărie și sânge de pe față. Maeve își încrețește nasul, dezgustată. E greu de crezut că ar fi fost cândva nobil.

— Trebuie să vă fac o mărturisire, bâiguie bărbatul. Am... am făcut de rușine aceste ținuturi, binecuvântate de Sfânta Fortuna. Nu merit să trăiesc. Alteță... nu sunt decât umilul...

— Mărturisirea, *signore* Briadhe! îl întrerupe ea, pe un ton plictisit.

Azi, Maeve are cosițele prinse în vârful capului, ca o războinică, fioroase șuvițe ca niște frânghii împletite de ambele părți, care-i ridică părul asemenea coamei unui lup. Jumătate e blond-închis; cealaltă, întunecată precum noaptea. Marea zeiță

Fortuna, ocrotitoarea Beldainului, a binecuvântat-o cu acest însemn, printre alte lucruri.

Suspinele prizonierului continuă. Mărturisește, cu buze tremurătoare, ceva despre adulter și aventuri, furie și crimă, apoi cum și-a ucis soția fugară cu un pumnal înfipt în spate. Cum a continuat să o înjunghie, deși era moartă.

Privitorii murmură molcom, în timp ce vorbește. Când termină, Maeve privește în jur, gândindu-se la o pedeapsă potrivită. După o clipă, privește spre prizonier.

— *Signore* Briadhe, spune ea. Își scoate arbaleta grea: Hai să facem un târg!

Bărbatul o privește, animat de o frântură de speranță:

— Un târg?

— Da. Privește în spatele tău! Vezi podul acesta lung pe care ne aflăm? Cum duce dincolo de împrejurimile palatului, în oraș? Maeve face semn cu capul în depărtare, începând să-și pună o săgeată în arbaletă: Dacă izbutești să ajungi la capătul lui înainte să număr până la zece, îți iau doar titlul și te las să trăiești în surghiun.

Prizonierul icnește. Apoi, se târăște la picioarele lui Maeve și începe să-i sărute cizmele.

— Așa voi face! spune el, grăbit. Așa voi face! Mulțumesc, prințesă!

— Ei bine? spune Maeve, iar gărzile îl ridică pe bărbat în picioare.

Prințesa își apucă arbaleta mai strâns. Oștenii se dau la o parte, lăsând bărbatul să se clatine pe picioare.

— Ai face bine să pornești! îl îndeamnă ea pe prizonier.

Își ridică arbaleta pe umăr și începe să numere:

— Unu! Doi!

Prizonierul este cuprins de panică. Se răsucește pe călcâie, își ridică lanțurile și începe să fugă cât de repede poate. Se împiedică de lanțuri, în graba sa, dar reușește să se oprească la timp. Mulțimea începe să scandeze, apoi să strige. Maeve se încruntă în josul corzii arbaletei. Continuă să numere:

— Șapte! Opt! Nouă!

Prizonierul e prea lent. Maeve lasă săgeata să zboare.

După faptă, și răsplată! așa spunea mereu mama ei.

Îl lovește direct în pulpă. Strigă și se prăbușește într-o grămadă. Disperat, se ridică înapoi în picioare și se împleticește în față. Maeve își pune, calmă, o nouă săgeată în arbaletă, apoi o ridică și țintește din nou. De data asta, nimerește celălalt picior. Omul cade greoi. Suspinele sale străpung aerul. Mulțimea izbucnește în urale. Prizonierul e la câțiva pași de ultimul stâlp – începe să se târască pe coate.

Prizonierii sunt, de fiecare dată, atât de disperați, când privesc moartea în față!

Maeve se uită la el cum se târăște, o clipă. Apoi, îngenunchează lângă tigru.

— Fugi! îi poruncește ea.

Animalul sare de lângă ea. Câteva clipe mai târziu, vaietele prizonierului se transformă în țipete ascuțite. Maeve privește cum aplaudă publicul. Nu simte nicio bucurie. Își ridică mâinile, cerând tăcere, iar strigătele se opresc brusc.

— Acesta nu e un prilej de bucurie, spune ea, dezaprobator. Regina nu tolerează ca vreo crimă să fie comisă cu sânge-rece în măreața națiune a Beldainului. Să vă fie de învățătură tuturor!

Unul dintre frații ei își îndreaptă spatele, renunțând la postura sa relaxată, și o atinge pe umăr. Augustine. Îi înmânează un pergament.

— Vești din Estenzia, micuță Jac, spune el, acoperind zgomotul. Porumbelul a sosit în dimineața asta.

Porecla îi ridică moralul lui Maeve. Îi amintește mereu de copilăria ei petrecută alături de grupul său de frați, de felul în care se ținea după ei, îmbrăcată în blănuri și rochii, imitându-le mersul țanțoș și pozițiile de vânătoare. Apoi, inima i se strânge. În ultima vreme, Augustine i-a spus „micuță Jac" doar când au venit vești proaste, așa, ca atunci când mama lor a căzut bolnavă prima oară.

Maeve citește scrisoarea în tăcere. Vine de la Lucent, și nu e adresată mai-marilor palatului, ci lui Maeve însăși. Prințesa rămâne tăcută o vreme. Apoi oftează, frustrată:

— Kenettra are o nouă conducătoare, se pare, răspunde, într-un târziu.

Pocnește dezaprobator din limbă, apoi fluieră după tigru, să se întoarcă.

Fratele ei se apleacă mai aproape.

— Ce s-a întâmplat?

— Regele a fost asasinat, răspunde Maeve. Nu de către prințul moștenitor, ci de către inchizitorul general al Kenettrei. Iar prințul Kenzo e mort.

Augustine se dă înapoi și își duce mâna la plăselele sabiei.

— Asta ne cam schimbă planurile, nu?

Maeve încuviințează dând din cap, căci și-a făcut gura pungă. A sperat că, deoarece a fost unul dintre cei mai mari și mai generoși susținători ai Pumnalelor, asta însemna că, după ce Enzo ar fi luat tronul, el avea să își respecte promisiunea de a relua comerțul dintre Kenettra și Beldain.

Dacă vreau să preiau controlul Kenettrei, aș prefera s-o fac fără a sacrifica mii de soldați, își spune Maeve din nou.

În plus, ar fi preferat să vadă că pe tronul naţiei insulare ar fi urcat cineva care-i susţinea pe *malfetto*. Iar acum, prinţul moştenitor e mort!

— E o complicaţie, spune el. Dar poate va fi mai uşor aşa.

— Şi ce-i cu Lupul ăsta Alb de care pomeneşte?

— E doar o altă Tânără Elită, mormăie Maeve, distrasă, recitind scrisoarea. Cum să îi ucizi pe cei aleşi de Fortuna? Kenettranii ăia devin tot mai barbari de la an la an! Se întoarce şi-i intinde pergamentul fratelui său: Dă-i-l reginei!

— Fireşte!

— Şi adună-i pe ceilalţi! adaugă ea. A venit vremea să-şi pună Tinerele Elite la treabă: Dacă încă mai vrem să facem o mutare, va trebui s-o facem repede.

Augustine îşi încrucişează braţele la piept şi zâmbeşte:

— Cu multă plăcere, Alteţa Voastră!

Maeve îl priveşte plecând.

Lucent! O, ce dor îi este de Lucent, de discuţiile lor intime şi de duelurile prieteneşti, şi de aventurile lor trăite în sălbăticia pădurii! Lucent urmărea căprioarele, iar Maeve le ucidea cu pricepere. Lucent îngenunchea să-şi jure credinţa faţă de coroană, iar Maeve o ridica în picioare. Lucent se ferea, sfioasă, de sărutările ei, iar Maeve o trăgea înapoi...

Lucent a fugit în Kenettra după ce regina a exilat-o. Iar Maeve a devenit tăcută şi distantă, neprietenoasă în absenţa ei.

În timp ce străjerii fac curat după execuţie, Maeve reintră în Palatul Hadenbury. Fraţii ei merg mai departe, spre iatacul mamei lor, dezbătând noutăţile cu voci entuziasmate, dar Maeve o ia pe alt drum, care o duce departe de apartamentele din palat, peste curţi şi spre un conac mai mic, separat. Mama ei s-a căsătorit cu doi bărbaţi şi a născut nu mai puţin de şapte fii, înainte să aducă pe lume şi o fată. Maeve aşteptase toată viaţa să

își dobândească dreptul din naștere... Dar, ca să devină regină în Beldain, trebuia ca mama ei să moară. Tresare la acest gând.

Dar acum alege să nu o viziteze pe regina muribundă, împreună cu frații săi. Maeve nu are dispoziția necesară pentru a face față unei noi predici despre cum s-ar cuveni să își aleagă un soț, ca să poată da naștere unei moștenitoare.

Cei doi străjeri care stau de pază la conac se pleacă adânc în fața ei. O escortează pe coridoarele familiare, până când ajung la un etaj unde e tăcere. Aici, Maeve o ia înainte, în timp ce gărzile neliniștite rămân la câțiva pași în spate. Se apropie de o ușă îngustă, cu bare de fier întinzându-se de-a lungul lemnului, apoi scoate o cheie de la gât. De cealaltă parte a ușii, aude mișcare. Paznicii se dau înapoi. Chiar și tigrul ei de casă refuză să se apropie.

Lacătul se deschide. Maeve dă la o parte grilajele de fier și deschide ușa, care scârțâie ușor. Intră de una singură, închizând bine ușa în urma ei.

Camera e întunecoasă. Dâre de lumină albăstruie pătrund printre gratiile metalice ale ferestrelor. Pe patul aflat în cameră, o siluetă se mișcă la intrarea ei și se ridică. E înalt și slab, cu părul ciufulit – fratele ei cel mai mic.

— Eu sunt, îi spune Maeve, cu blândețe.

Tânărul de pe pat o privește, încă toropit de somn. În lumină, ochii lui strălucesc ca două discuri. Au o culoare care nu prea pare să aparțină acestei lumi. Nu îi răspunde.

Maeve se oprește la câțiva pași de piciorul patului. Se privesc unul pe celălalt. Știe că, dacă ar deschide ușa camerei și ar lansa o poruncă, ochii lui s-ar întuneca și ar ucide pe oricine s-ar aflat în curtea palatului. Dar nu o face, așa că el nu spune nimic.

— Ai dormit bine, Tristan? întreabă ea.

— Destul de bine, răspunde tânărul.

— Știi ce-am aflat azi? Kenettra are un nou conducător, iar Tinerele Elite ale țării sunt în război.

— O, e tragic! răspunde Tristan.

Cumva, în ultimele luni, conversația lui s-a rezumat mai mult la propoziții scurte. Și, de la zi la zi, lumina din ochii lui se stinge câte puțin.

Înghite în sec, încercând să ignore felul în care tăcerea lui i se implântă în inimă. Ea și Tristan s-au născut doar la un an distanță, iar el era atât de vorbăreț, încât ea ajunsese să strige la el să o lase în pace. Își petreceau zile lungi în pădure, cu Lucent. Închide ochii și se gândește cum era cu cinci ani în urmă. Își amintește de accident... De moartea lui Tristan... De surghiunirea lui Lucent... Și de descoperirea făcută de ea, de Maeve...

Își amintește încă vizita pe care a făcut-o în lumea de dincolo, în coșmarurile sale, la scurtă vreme după uciderea lui Tristan. Mai avusese vise cu lumea celor morți înainte, dar în noaptea aceea fusese totul diferit. Se aflase acolo, fizic, înotând prin apele întunecate și încercând să-și găsească fratele. Îl găsise. Și îl trăsese înapoi la suprafață. Un miracol, o putere de la zei. *Magie*, îi spuneau oamenii acum, darul Tinerelor Elite. Dar nu spusese niciodată nimănui ce făcuse – toată lumea presupusese doar că Tristan nu murise, de fapt. Își păstrase secretă puterea, chiar și față de mama ei, chiar și față de Lucent, în puținele scrisori pe care i le trimisese. Doar cei care făceau parte din societatea ei de Tinere Elite știau. Dacă s-ar fi aflat, porțile palatului ar fi fost inundate de oameni din toată lumea, care ar fi implorat-o să-i învie pe toți cei dragi lor. Era mai bine să nu spună nimănui nimic.

În primii ani după ce se întorsese, Tristan fusese el însuși. Viu. Normal.

Apoi, treptat, începuse să se schimbe.

Maeve îi zâmbește trist fratelui său, apoi îi atinge obrazul. Îi simte puterea și acum, o putere ciudată, nefirească, o putere care îi străbate tot trupul, pe care doar ea, cea care a ales să-l aducă înapoi, o poate descătușa împotriva dușmanului ales.

— Haide! îi spune ea. Trebuie să fac o vizită în Kenettra!

Mulțumiri

Tinerele Elite a început ca o călătorie a unui erou: un băiat care acceptă sarcina de a-și stăpâni puterile și a învinge un răufăcător. Povestea nu s-a legat, însă, iar eu am rămas să mă zbat în mijlocul necunoscutului, încercând să-mi dau seama de ce. Într-o zi, când discutam despre asta cu agentul meu literar, Kristin Nelson, ea a spus:

— Hei, dar ce-i cu fata asta, Adelina? E un personaj secundar tare interesant!

— Hm, da, i-am răspuns, distrată. E amuzant să scriu despre ea. Sper s-o țin prin preajmă dacă voi reface totul.

Kristin a continuat:

— Poate că ea ar trebui să fie vedeta.

Uneori, ca să vezi drumul cel bun, ai nevoie doar de sclipirea intuiției altcuiva. Mi-am dat seama că problema fusese că nu voiam să spun povestea călătoriei unui erou, ci a unui antierou.

Așa că îți mulțumesc, Kristin, pentru înțelepciune, istețime și pentru prietenia ta minunată! Cartea aceasta nu ar fi existat fără ajutorul tău.

Mai departe, n-aș fi fost capabilă să transform acea primă schiță anapoda într-o poveste cum se cade fără mâna

călăuzitoare și sigură a redactoarei și prietenei mele, Jen Besser. Ești minunată, să știi, în toate felurile posibile!

Pentru feedbackul lor neiertător, le mulțumesc lui JJ, Amie și Jess Spotswood! De asemenea, vă mulțumesc și pentru că m-ați îndemnat să devin o povestitoare mai bună. Vă iubesc pe voi, mințile și cărțile voastre!

Nu m-aș fi putut salva de multe, multe greșeli de redactare dacă n-aș fi avut-o lângă mine pe Anne Heausler cea incredibil de deșteaptă. Dacă nu știu ceva, sunt sigură că vei ști tu!

Le mulțumesc oamenilor grozavi din echipa de la Putnam și din echipa Editurii Penguin, fiindcă au promovat cartea fără odihnă și au făcut-o să ajungă în mâinile potrivite. Șotiile făcute cu voi sunt mai bune decât o mie de concerte cu Lil Jon.

Scrisul poate fi o profesie singuratică, subestimată și, adeseori, haotică. Sunt norocoasă să fiu înconjurată de prieteni care nu numai că pot să înțeleagă prin ce trec, ci reușesc și să mă liniștească și să mă încurajeze: Beth, Jess, Andrea, sunteți surorile/spiritele naturii mele, pentru totdeauna! Margie, Mel, Kami, Tahereh, Ransom, Leigh și Josie – o, câtă minunăție poate exista într-o propoziție în care doar vă scriu numele! Jess Brody, Morgan, Jess Khoury, Brodi, Jen Bosworth, Jenn Johansen și Emmy: să trăiască Steamboat 8! Amie, să știi că poftesc la minunăția firii tale așa cum poftesc prăjituri. Adică tot timpul.

În sfârșit, nu aș putea fi fericită fără susținerea mea zilnică. Așadar, le mulțumesc prietenilor, familiei, mamei și lui Andre. Și mulțumesc, Primo! Încă e ciudat să te numesc *soțul meu*. Adică, e ciudat într-un sens bun. Foarte bun! Te iubesc!